

ကုသိုလ်ကြမ္မာ မမိပါခဲ့

ခင်နှင်းယု

BURMESE
CLASSIC

ဒို့ဟာဂန့် အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး	ဒို့ဟာရေး
တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	ဒို့ဟာရေး
အချုပ်အခြာတာဝန် တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့ဟာရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ♦ ပြည်ပ ကားကို ပုဆိန်ဖို့ အဆိုးမြင်ခါနီးများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ♦ နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်စေရေးအတွက် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ♦ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပ နိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ♦ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- ♦ နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- ♦ အမျိုးသား ပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- ♦ နိုင်ငံသမ္မတ ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ပြစ်ပေါ်လာရေး
- ♦ ပြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- ♦ စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း အားကန့်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက် စေောင် တည်ဆောက်ရေး
- ♦ ရေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပိတ်ပင်စွာ ပြစ်ပေါ်လာရေး
- ♦ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်စေောင် တည်ဆောက်ရေး
- ♦ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို ပန်တီးနိုင်းမူဝါဒအားသည့် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- ♦ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တပြင်ပာရေး
- ♦ အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်ပြင်ပာရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- ♦ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်၊ ရွတ်သန်ထက်မြက်ရေး
- ♦ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

မင်းသိန်းကြွေး - ဒီဂရီ

ခင်နှင်းယု

ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ
ဌာ၊ ရေကော်လမ်း
ပုဂ္ဂိုလ်တောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်စာမှတ် - ၂၅၂/ ၂၀၀၄ (၃)

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်စာမှတ် - ၁၀၆၃/ ၂၀၀၄ (၁၀)

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ် - ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ

ဒုတိယ အကြိမ် - ၁၉၇၂ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ

တတိယအကြိမ် - ၂၀၀၅ ခုနှစ်၊ မတ်လ

အုပ်စု - (၅၀၀)

မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဦးစွန်ကော်ယူ၊ မာကျူရီပုံနှိပ်တိုက်၊

၄၉၊ ရေကျော်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်မိုးကေခိုင်၊ ချိုတေးသံစာပေ

ရွှေနံသာကျေးရွာ၊ ပုလဲမြို့ (၃)

မင်္ဂလာဒုံ၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ

မှတ်သန်

တန်ဖိုး

၁၀၀၀ ကျပ်

မိုးသောက်ဦး

‘ချစ်လှစွာသော မကျည်းတန်...’ တဲ့။

“ဟေး...ရစ်ချတ်...ရစ်ချတ်၊ လာပါဦး”

အလန့်တကြား ခေါ်လိုက်သော မိနာ၏ အသံကြောင့် ရစ်ချတ်သည် သူ့အဖေ၏ အိပ်ခန်းသို့ ပြေးဝင်လာသည်။

“ဟင်...ဘာလဲ မိနာ”

“ဒီမှာဖတ်ကြည့်စမ်း၊ ဒါရစ်ချတ်တို့ ဒယ်ဒီ လက်ရေးမို့လား”

မိနာသည် စားပွဲပေါ်မှ စာရွက်ပြာကလေးပေါ်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြ၏။ ရစ်ချတ်သည် စာရွက်ကိုဖတ်ကြည့်ရင်း ‘မထိနဲ့ မိနာ၊ သူ့စာရွက်ကိုမထိနဲ့၊ ဖေဖေက ခြေရာ လက်ရာပျက်နေရင် ကိုယ့်ကို ဆိုဦးမယ်၊ မိနာ ဘာဖြစ်လို့ ဖေဖေ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်သွားရတာလဲ’ ဟု မေးလိုက်၏။

“ဪ...ယောက္ခမလောင်းကြီးကို မျက်နှာလုပ်မလို့ ကော်ဖီသောက် ရအောင်လို့ လာခေါ်တာ တွေ့လည်းမတွေ့ဘူး။ မျက်စိက စားပွဲပေါ် ရောက်သွားတာနဲ့ စာရွက်ကို ကြည့်လိုက်မိတာပါ။ မိနာ ဘာကိုမှ မကိုင်းသေးပါဘူး။ စားပွဲပေါ်မှာ ဒီစာကို ဖတ်မိလို့ ရစ်ချတ်ခေါ်ပြတာ”

“ဖေဖေ မနက်အစောကြီးက လမ်းလျှောက်ထသွားပြီ၊ လာ ကော်ဖီ သောက်လေ၊ ရစ်ချတ် ပေါင်မုန့်ကို ထောပတ်သုတ်ထားတယ်၊ သူများက ကော်ဖီ စားပွဲက စောင့်နေတာ၊ သူကဖြင့် ဖေဖေအိပ်ခန်းထဲရောက်နေတယ်”

မိနာသည် ရစ်ချတ်ဆွဲခေါ်ရာသို့ လိုက်လာပြီး ပခုံးကလေးကွန့်ကာ

ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်၏။ ခေါင်းထဲမှာ မရှင်းသောဟန်နှင့် လက်ဆယ်ချောင်း
လုံး ဆံပင်ထဲသို့သွင်း၍ ဖရိုဖရဲကျနေသော ဆံပင်များကို သပ်လိုက်၏။ ရစ်ချတ်
ဘေးတွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ပါးစပ်ဟ”

ရစ်ချတ်သည် လှပစွာဖွင့်ဟလိုက်သော မိုနာ၏ နှုတ်ခမ်းနနီနီပေါ်သို့
ပေါင်မုန့်ကို ထည့်ပေးလိုက်၏။ အနားမှကော်ဖီခွက်ပေးနေသော ဘကြီးပြော့ကို
သူတို့သည် လုံးဝ သတိမထားမိ။ ဘကြီးပြော့သည် မကြည့်ရဲသလို ခေါင်းငုံ့၍
ဝက်အူချောင်းကြော်ထားသော ပန်းကန်ကို ထပ်မံချပေးကာ မီးဖိုဘက်သို့ ဝင်သွား
သည်။

မိုနာသည် ပေါင်မုန့်ကိုဝါးရင်မှ ခပ်ဟစ်ဟစ်ရယ်သွမ်းသွေးလိုက်သည်။

“ယူတို့ဒယ်ဒီ ရည်းစားနာမည်ကလည်း မကျည်းတန်တဲ့၊ အမလေးဟဲ့
ပြီးတော့လည်း ယူတို့ဖားသားကြီးက အသက် ၅၀ ပြည့်တော့မယ်ထင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မိုနာ၊ ၄၀ ကျော်လေး ရှိပါသေးတယ်”

“အမယ် ကိုယ်တို့ဒက်ဒီတောင် ၅၂ နှစ်ရှိပြီ”

“၅၀ ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ၄၀ ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အဲဒါဘာဖြစ်လဲ”

“မိုနာရယ်ချင်လို့ပါ၊ အသက် ၅၀ နီးနေတဲ့ အဘိုးကြီးက ရည်းစားစာ
ရေးနေလို့”

“မိုနာနော်...တခြားဟာတွေတော့ ရစ်ချတ် အားလုံးအလိုလိုက်မယ်၊
ဖေဖေကိုတော့ ရစ်ချတ်ခေါ်သလို ဖေဖေလို့ ခေါ်ချင်ခေါ်၊ အန်ကယ်လို့ ခေါ်ချင်
လည်းခေါ်၊ ဟင်း...အဘိုးကြီးလို့တော့ မခေါ်ရဘူး”

မိုနာက တခစ်ခစ်ရယ်ပြန်သည်။

“မခေါ်ပါဘူး မခေါ်ပါဘူး၊ မိုနာ ပြောချင်တာက အဘိုးကြီးပဲဖြစ်တော့
မယ်၊ ရည်းစားစာ ခုမှ စပြီးရေးတုန်းဆိုတော့ အမယ်လေး...ဘယ်တော့မှများ
ညားတဲ့အခန်း ရောက်မလဲလို့ မိုနာသိချင်လို့ပါ”

ရစ်ချတ်သည် ပေါင်းမုန့်နှစ်ချပ်ကြားတွင် ဝက်အူချောင်း ပါးပါးလှီးထား
သည်များကို စိစိထည့်၍ မိုနာရှေ့ရှိ ပန်းကန်ပြားထဲတွင် ထည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့
သူသည် သူ့အတွက် ဝက်အူချောင်းနှင့် ပေါင်မုန့်ကိုစားရင်း ခပ်ငိုငိုငိုလေး
စဉ်းစားနေ၏။

“နာမည်ကလည်း မကျည်းတန်တဲ့၊ ယူတို့ဒက်ဒီနဲ့ အသက်က မတိမ်း
မယိမ်းရှိနေမယ့်အရွယ်ပေါ့နော်၊ ၄၀ ကျော်ပြီးတဲ့နောက်မှ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ
လှပါဦးမလား၊ မိုနာ စဉ်းစားတာပါလေ၊ အတော်လှတယ်ဆိုတဲ့ မိန်းမတောင်
၄၀ ကျော်လာရင် အလှဟာ မှေးမှိန်သွားရော၊ ခု စာထဲအလိုဆိုရင် နာမည်က
မကျည်းတန်၊ အရွယ်က ၄၀ ကျော်၊ ဟင်...လှပါဦး မလား၊ ဒီအမျိုးသမီးကို
ယူတို့ဒက်ဒီက ခုမှစာစပေးရမယ်ဆိုတော့...အို...မိုနာ တို့အဖို့တော့ အဓိပ္ပာယ်
မရှိပါဘူး။ အလှမရှိရင် အချစ်မရှိပါဘူးကွယ်၊ ဟဲ...ဟဲ ရစ်ချတ်ရယ်၊ မိုနာကို
လည်း လှလို့ ယူချစ်တာမို့လား၊ မိုနာ နှုတ်ခမ်းလေးက မိုနာလီဇာနဲ့တူတယ်ဆို၊
မိုနာ ဒက်ဒီကလည်းလေ ကိုယ်တို့မာမိကို မိုနာလီဇာနဲ့ တူတယ်ဆိုပြီး ယူတာတဲ့၊
မိုနာမွေးလာတော့ မာမိနဲ့ အဲဒီနှုတ်ခမ်းလေးတစ်ခုပဲ တူတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒက်ဒီက
ပန်းချီကားထဲက နှုတ်ခမ်းလေးနဲ့တူလို့ မိုနာလို့ မှည့်တာ၊ မော်လီတို့မွေးနေ့တုန်းက
တော်မိတို့၊ ဂျွန်တို့နဲ့ မော်လီတို့အိမ်မှာ ကပွဲလုပ်တော့ တော်မိကတောင် ပြောသေး
တယ်။ မိုနာရယ် မင်းနှုတ်ခမ်းဟာ တကယ့် မိုနာလီဇာပါပဲတဲ့၊ ဟဲ...ဟဲ အဲဒီနေ့က
ယူနဲ့တော်မိနဲ့တောင် ထပြီး ထိုးကြမယ် ဖြစ်သေးတယ်လေ”

“အို...အဲဒီအကြောင်း ပြန်မပြောပါနဲ့၊ ကဲ...ထ၊ ဖေဖေက ကမ်းခြေက
စောင့်ချင်စောင့်နေမှာ”

“အိုး...ဟိုးဟိုး...နေပါဦး၊ သွားတိုက်ရဦးမယ်”

မိုနာသည် ရေချိုးခန်းရှိရာသို့သွားပြီး သွားတိုက်နေသည်။

“ဒေါ်သိန်းရှိလား၊ ဘကြီးပြော့ရှိလား၊ စားပွဲသိမ်းတော့”

ရစ်ချတ်သည် မီးဖိုဘက်သို့ အော်ပြောလိုက်၏။ မိုနာရေချိုးခန်းမှ ထွက်
လာသောအခါ နှစ်ယောက်လက်တွဲ၍ ကမ်းစပ်ရှိရာသို့ ဆင်းသွားသည်။ ဒေါ်သိန်း
သည် ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်လာ၍ ဗန်းတစ်ချပ်နှင့် စားသောက်ပြီး ပန်းကန်များ
ကို သိမ်းနေသည်။

“မသိန်း သူတို့သွားပြီလား”

ဘကြီးပြော့သည် ဝင်လာရင်း မေးလိုက်၏။

“သွားပြီလေ ကျုပ်တော့ စိတ်မောလိုက်တာ ကိုရင်ရယ်၊ ပေါင်မုန့်တွေ
ဝက်အူချောင်းတွေ စားပြီးမှ အဲဒီကလေးမ သွားတိုက်တယ်။ ခေါင်းကလည်း
စုတ်ဖွားနဲ့ ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှာ လမ်းလျှောက်ရင်း မမကြီးတို့ မမလေးတို့နဲ့

တွေ့ရင် ဒုက္ခပဲ။ မမလေးက အတင်းပြောတတ်ရတဲ့အထဲ အဲဒီကလေးမ ပုံပန်း ထလည်း တစ်မျိုးကြီးပါတော့၊ ရှင်က စောင့်ခိုင်းလို့ ဒီအနားက စောင့်နေရင်း သူတို့စကားပြောတာ နားထောင်နေမိတယ်။ ဟာ...ကလီဇာရော တော်ပီရော နဲ့လို့”

ဘကြီးပြောသည် ရယ်လိုက်၏။

“မင်း တော်ကြာ နားယဉ်လာမှာပါ။ သူတို့ပြောတာ မြန်မာစကားပါကွဲ့၊ နာမည်တွေက အင်္ဂလိပ်နာမည်တွေမို့လို့”

ဘကြီးပြောသည် နောက်ဖေးခန်းကို ပန်းကန်များ ကူသယ်သွား၏။

“ဟိုဘက်အိမ်ကိုသာ တစ်ခါတည်းသယ်သွားတော့၊ မနက်စာ ဆရာကြီး ရော တွတ်နီတို့ လင်မယားရော မမကြီးတို့ အိမ်ဘက်သွားစားမှာ၊ မမကြီးက သူသားစားဖို့ဆိုရင် ကိုယ်တိုင်ဟင်းအိုးပြင်ရမှ ကြိုက်တာ”

“ဘာရခဲလဲ”

“ဒီနားကဈေးပဲ သွားခဲ့တယ်။ နက်ဖြန်မှ ဆရာကြီးက ကားစီစဉ်ပေးမယ် တဲ့၊ အဲဒီတော့ သံတွဲဈေးကို သွားမယ်၊ ခု ပုစွန်ကျားဆယ့်ငါးကျပ်သား ရခဲတယ်။ အဲဒါ ဆီပြန်ချက်၊ ရန်ကုန်ကပါလာတဲ့ ငါးခြောက်ရိုးနဲ့ ခရမ်းသီး၊ ရုံးပတီသီး ရယ် ရောပြီး ကုလားဟင်းချက်မယ်၊ ထင်းရှူးပုံးထဲက ငါးပိကြော်ပုလင်းလည်း ထုတ်ထား...တိုလီမိုလီ လက်တိုလက်တောင်း ခိုင်းစရာရှိရင် မောင်မျိုးသန့် ခေါ်ခိုင်း”

“ဘယ်က မောင်မျိုးသန့်လဲ”

“ဟို ...ယူဘီအေတည်းခိုဆောင်က ထမင်းဆိုင်ရှင်ရဲ့သားလေး၊ ဟော... ပြောရင်းဆိုရင်း လာနေပြီ”

ရစ်ချတ်တို့ထက် အနည်းငယ်အသက်ငယ်သော သူငယ်လေးတစ်ယောက် သူတို့အနား ရောက်လာ၏။

“ဘကြီး ဘာလိုသေးလဲ၊ မနက်က ဘကြီးမှာသွားလို့ ထင်း ၁၀၀ ဟိုဘက် ဒီးဖိုချောင်မှာ ပုံထားလိုက်ပြီ”

“အေး...ထင်းရရင် တော်ပါပြီ၊ တခြားဟာ မလိုပါဘူး မောင်မျိုးသန့်၊ ဟောဒီ မင်းကြီးတော် လိုချင်တာလေးရှိရင်သာ ကူလိုက်ပါကွယ်၊ သူနေတာက စင်လယ်နဲ့ဝေးဝေး၊ ပေါက်မြို့သူဇာတိကွဲ့၊ ပင်လယ်ကမ်းခြေတို့ ဘာတို့ မရောက်

ဖူးသေးဘူး။ သူနဲ့ဘကြီးနဲ့က ခုမှ လက်ထပ်ပြီးစရှိသေးတယ်”

ဒေါ်သိန်းသည် မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးလိုက်၏။

“ကိုရင်ကလည်း ရှက်စရာတွေ ဘာတွေပြောနေလဲ”

‘အို...ရှက်စရာလား၊ ညားစမို့လို့ ညားစရှိသေးတယ်ပြေ တာ’ဘကြီး ပြောက ထပ်၍ ရှင်းလိုက်၏။

“ရှက်စရာမဟုတ်ပါဘူး ကြီးဒေါ်ရဲ့ ဒီကမ်းခြေမှာလေ အဲဒီလိုပဲ ညားခါစ လင်မယားစုံတွဲတွေလည်း ဟန်းနီးမွန်းထွက်ဖို့ လာကြတာပဲ”

မောင်မျိုးသန့်က ရယ်ရင်းပြော၏။

“ဘာနီးမွန်း...”

ဒေါ်သိန်းသည် တကယ်ပင် နားမလည်သော ထိုစကားလုံးအဓိပ္ပာယ်ကို မောင်မျိုးသန့်အား မေးလိုက်၏။

“ညားခါစ လင်မယားစုံတွဲတွေ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေရအောင်လို့ ဒီပင်လယ်ကမ်းခြေကို လာတာကို ဟန်းနီးမွန်းထွက်တယ်လို့ အင်္ဂလိပ်လိုပြောတာ ကြီးတော်ရဲ့”

“သိပ်ဆန်းတာပဲနော်...စကားလုံးတွေက”

ဘကြီးပြောနှင့် မောင်မျိုးသန့်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး ရယ်လိုက်ကြ၏။

“ကျွန်တော်က ရယ်ချင်တာက ဘကြီးနဲ့ဒေါ်ကြီးလည်း ညားခါစ ဟန်းနီး မွန်း ထွက်လာတာပေါ့...ဟဲ...ဟဲ”

‘အို...ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ ဒီ သူငယ်လေးကလည်း၊ ရေနစ်လို့မွန်းမှာ ဒေါ်သိန်း သိပ်ကြောက်တာပဲ၊ ဒေါ်သိန်း ရေမကူးတတ်ဘူး’ ဒေါ်သိန်းသည် မွန်းဆိုသော စကားကို သူ့အယူအဆနှင့်သူ ပြောလိုက်၏။

“ဘကြီးပြောက ရေကူးသင်ပေးလိုက်ပေါ့၊ တချို့တော့လည်း အပန်း ဖြေရအောင် လာတာပါ၊ သူတို့ ဘာတွေပင်ပန်းကြလဲ မသိဘူးနော်၊ သူတို့ အပန်းဖြေတာကလည်း ကျွန်တော်ပန်းကန်သိပ်ဆေးရတာပဲ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဇန်ကုန်ပြန်ချင်တယ်၊ အဖေကို သနားလို့”

“ဟေ...မင်း ဒီသံတွဲက မဟုတ်ဘူးလား”

ဘကြီးပြောက အံ့သြဟန်နှင့် မေးလိုက်၏။

“မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ၊ ရန်ကုန်က၊ ရှစ်တန်းမှာ နှစ်နှစ်ရှိပြီကွာတာ၊ ဒီနှစ်တော့

အထောက်အကူပြုပေးရန်အတွက် အဖေထမင်းဆိုင်လာကူပါဆိုလို့ လာကူတာ။
 အထောက်အကူပြုပေးရန်အတွက် အဖေထမင်းဆိုင်လာကူပါဆိုလို့ လာကူတာ။
 အထောက်အကူပြုပေးရန်အတွက် အဖေထမင်းဆိုင်လာကူပါဆိုလို့ လာကူတာ။
 အထောက်အကူပြုပေးရန်အတွက် အဖေထမင်းဆိုင်လာကူပါဆိုလို့ လာကူတာ။

မောင်မျိုးသန့်သည် သူ့အကြောင်းကို နားထောင်သူရှိသောအခါ သူ
 မိမိပြောနေပြောနေပြောနေသည်။

“တော်သေးတာပေါ့ကွ၊ မင်းက ရှစ်တန်းနှစ်ခါကျ၊ တိုရဲ့ တွတ်နီက
 ရှစ်တန်း သုံးခါကျလေ”

ဘကြီးပြောသည် ခုံခင်းကိုခါရင်း ပြော၏။
 “တွတ်နီ...တွတ်နီဆိုတာ ဘယ်သူလဲဘကြီး”

“ဟို...မိနာယောကျ်ား၊ အဲ...အဲ တွတ်နီက ငယ်နာမည်၊ သူ့နာမည်က
 ရှစ်ချတ်လေကွယ်၊ ဆရာဝန်ကြီးသား”

“ဪ...ဪ” မောင်မျိုးသန့်သည် ခေတ္တငိုင်းသွား၏။
 “သူတို့...သူတို့ မိန်းမယုလို့ရတယ်နော်”

“ရတာပေါ့ကွာ၊ ပြီးတော့ အဖေလုပ်စာထိုင်စားမှာပေါ့၊ မိနာကလည်း
 အတွင်းဝန်သမီး၊ အဲဒီမိန်းကလေးကလည်း ဝဝတန်းကို မအောင်နိုင်ဘူး”

“ဟင်...ဒါနဲ့ အဖေက ကျွန်တော့်ကိုပြောတော့ ငါ့သား ဝဝတန်းကိုတော့
 အောင်အောင်သင်တဲ့၊ အလုပ်တစ်ခုခုလုပ်တဲ့၊ အလုပ်ရမှ ရည်စားလည်းထား၊
 မိန်းမလည်း ယူရမတဲ့...”

“အေးပေါ့ကွယ်၊ ဒါမှ ဂုဏ်ရှိတာပေါ့၊ ကိုယ့်လုပ်စာနဲ့ကိုယ် ကိုယ့်မိန်းမ
 ကျွေးနိုင်တယ်ဆိုတာ ယောကျ်ားတိုင်း ဂုဏ်ယူရတယ်။ တို့ဆရာဝန်ကြီးသားက
 အမြစ်ဆန်းရယ်၊ ရှစ်တန်းမအောင်နိုင်တာနဲ့ သူ့ဘွားအေကဆူတော့ ရှက်တယ်
 ဆိုပြီး အိမ်ကထွက်ပြေးတယ်။ မိနာနဲ့ ဘယ်အချိန်က ကြိုက်လိုက်မှန်း မသိပါ
 ဘူးကွယ်၊ ပျောက်သွားလို့ လိုက်စုံစမ်းတော့မှ အဲဒီမိနာနဲ့ကြိုက်ပြီး ထွက်ပြေးကြ
 တာသိရတာပဲ”

“အဲဒီမိန်းကလေးကလည်းတော်၊ ခုမြင် ခုကြိုက်ပဲလား”
 ဒေါ်သိန်းက ဝင်မေးလိုက်၏။

“မသိန်းရဲ့၊ မင်း ဒါကြောင့် အပျိုကြီးဖြစ်နေတာ၊ သုံးနှစ်သုံးမိုး ဆိုတဲ့
 မင်းတို့ခေတ် ကုန်ခဲ့ပြီ၊ ခုတော့ ငါယုလို့ မင်းယောကျ်ားရတာ”

မောင်မျိုးသန့်သည် ရယ်၏။

“ကျွန်တော်...အလုပ်အားတိုင်း ခဏခဏ လာကူပါမယ်။ လိုချင်တာရှိ
 ခေါ်ပါ၊ ခု သွားဦးမယ်၊ ခုလို မနက်စောစောရယ်။ ထမင်းစားချိန် နှစ်ချိန်ရယ်
 အလုပ်ရှုပ်တယ်။ နေ့လယ်တော့ အားပါတယ်။ ရေသွားတင်ဦးမယ်။ ဧည့်သည်
 တွေက ပင်လယ်ရေချိုးပြီး ရေချိုးပြန်ချိုးရတော့ ရေတိုင်ကီမှာ ရေလုံလောက်
 အောင် တင်ထားရတယ်၊ သွားမယ်”

မောင်မျိုးသန့်သည် သူတို့အပါးမှ ထွက်ခွာသွား၏။

“သူငယ်ကလေးက သွက်သွက်လက်လက် ချစ်စရာလေး၊ ကျုပ်တို့ ခုလို
 သားလေးတစ်ယောက်ရရင် ကောင်းမှာ”

“ခုမှ မင်းက ကောင်းမှာလုပ်နေ၊ သူကဖြင့် အဘွားကြီးဖြစ်ခါနီးမှ လင်
 ယူပြီးတော့...”

“ကိုရင်ကလည်း နားရှက်စရာတွေ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့၊ ခုနလည်း မိနာ
 ပြောနေသံကြားတယ်၊ ရှင့်ဆရာကြီးကလေ အကျည်းတန်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်
 ကို ရည်းစားစာ ပေးမလို့တဲ့”

“ဟေ...”

ဘကြီးပြောသည် ရုတ်တရက် အဓိပ္ပာယ် နားမလည်လိုက်ပေ။ ဆက်မေး
 ပိုကလည်း ဒေါ်သိန်းက တောင်းငယ်တစ်ခုထဲတွင် ဆေးရန် ပန်းကန်များကို
 ထည့်၍ တစ်ဖက်အိမ် မီးဖိုချောင်ဆီသို့ ကူးသွားပြီ ဖြစ်သောကြောင့် မမေးတော့
 ပေ။

သူ အိမ်ပေါ်ပြန်တက်လာ၍ အခန်းများကို ရှင်းလင်းနေ၏။ ဆရာဝန်
 ဦးမိုးကောင်း၏ အခန်းကို လှည်းခါ၍ အိပ်ရာများကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ပြင်ထား
 လိုက်၏။ မိနာတို့ အိမ်ခန်းဘက်ကိုလည်း ကူးသွားကာ အလုပ်များဆက်လုပ်နေ
 သော်လည်း စိတ်ထဲတွင်တော့ ဒေါ်သိန်းစကားကိုပဲ စဉ်းစားနေမိ၏။

“အကျည်းတန်တဲ့ မိန်းမကို ဆရာကြီးက စာပေးမလို့တဲ့”

ဆရာကြီးသည် ခုအရွယ်မှာ မိန်းမယုမည်ဆိုတော့ ဘယ်သူများပါလိမ့်။
 ဘကြီးပြောအား အဖော်ပြု၍ တောအနံ့ တောင်အနံ့ နေလာခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့ပါ

ပြီကော။ ဘကြီးပြောပင် ပထမအိမ်ထောင်ဆုံးခဲ့၏။ ဆရာဝန်ကြီး ပေါက်ကို သွား၍ ဆေးဆိုင်ဖွင့်ရာတွင် သူလိုက်သွားရာမှ ပေါက်မှ ဒေါသိန်းနှင့် သူလက်ထပ် ခဲ့၏။

“အို...ဘယ်မိန်းမကိုပဲ သူယူယူ၊ ငါ သူ့ကို မခွဲပါဘူး။ ပိုလို့လည်း အခြေအနေကောင်းလာမှာ၊ သူ့ကိုချစ်ရင် သူ့မိန်းမကိုလည်း ငါချစ်ရမှာပေါ့။ တို့လင်မယားနှစ်ယောက် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဆက်လက်ပြုစုခွင့် ဆရာကြီးက ပေးမှာပါ။ ဒါလောက်အချိန်အထိ တစ်ကိုယ်ရေတစ်ကာယ နေလာတာတောင် တော်လှပြီ၊ ငါဖြင့် မိန်းမဆုံးပြီး တစ်နှစ်ကြာ မသိန်းကိုယူလိုက်တာပဲ။ ဆရာကြီး ယူမယ့်မိန်းမဟာ အကျည်းတန်တဲ့ မိန်းမဖြစ်ပေမဲ့ သဘောတော့ ကောင်းမှာပါ ပဲလေ”

ဘကြီးပြောသည် သူ့စိတ်ကူးနှင့်သူ စိတ်ကိုဖြေလိုက်၏။

‘မကျည်းတန်’ဟူသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ပြဿနာမှာ ဘကြီး ပြောစိတ်ကို လှုပ်ရှားစရာ ဖြစ်လာသည်။

ပင်လယ်ကမ်းစပ်တွင် လမ်းလျှောက်နေသော ဆရာဝန်ကြီးကတော့ သူ ရေးထားသော ‘ချစ်လှစွာသော မကျည်းတန်’ ဟူသော စာကြောင်းတစ်ကြောင်း အတွက် မိနာတို့ ဘကြီးပြောတို့ ပြဿနာတက်နေသည်ကို မသိပါပေ။ ငပလီ ကမ်းခြေသည် အရက်ဦးတွင် ပိုမို၍ ပျော်မွေ့စရာကောင်း၏။ လူကလည်း ရှင်း နေဆဲဖြစ်သည်။ ပင်လယ်လှိုင်းသည် ခပ်ပြေပြေပင် ကမ်းစပ်ကို ထိလာ၏။ လှိုင်း လုံး သိပ်မကြီးသေး၍ လမ်းလျှောက်အပြန် ရေကူးလိုက်လျှင် အဆင်ပြေသည်။ ငြိမ်သက်သော လေပြည်လေညင်းသည် ပင်လယ်ပြင်မှ ဖြည်းဖြည်းချင်း တိုက်ခတ် လာသည်။ အားရစွာ ဂျှုရှိုက်လိုက်ရ၍ စိတ်ထဲတွင် လန်းလန်းဆတ်ဆတ်နှင့် လမ်းလျှောက်သူတို့ကို ပေါ့ပါးသွက်လက်လာစေသည်။

တစ်စတစ်စ တဖြည်းဖြည်း ပေါ်လာသော နေဝန်းသည် အဝေး ပင်လယ် ပြင်တွင် အပူရှိန်မရှိသေး၍ ရေပြင်သည် ငြိမ်သက်သော ပင်လယ်ပြာအလှကို ဆောင်နေသည်။ သဲပြင်သည်လည်း အေးမြလျက်ရှိသည်။

“ဟော...ဦးရွှေသာ၊ ဘာအလုပ်ရှုပ်နေလဲ”

သဲပြင်စပ်တွင် တင်ထားသော လှေအိတ်တစ်ခုအနားတွင် အလုပ်ရှုပ်နေသော လူတစ်ယောက်ကို ဆရာဝန်ကြီးသည် မေးလိုက်၏။

ဆရာဝန်ကြီး၏ ဟန်ပန်ကသာ ပင်လယ်ကမ်းခြေ၏ အတွေ့ဖြင့် ပေါ့ပါး လန်းဆတ်နေသလောက် လှေအိတ်နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသူ၏ မျက်နှာကမူ စိတ်ရှုပ်ထွေး နေသောဟန်ပင် ရှိနေသည်။ တစ်စုံတစ်ခုကိုလည်း မကျေနပ်နေဟန်ရှိ၏။ သူ အနားရောက်လျှင် သူ့ကိုမောကြည့်ရင်း ပါးစပ်တွင် ခဲထားသော ဆေးတံကို ချွတ်လိုက်၏။

“ဆရာကြီး လမ်းလျှောက်က ပြန်လာတာလား”

“ဟုတ်တယ် ဦးရွှေသာ၊ ကုန်းကုန်း...ကုန်းကုန်းနဲ့ ဘာများ အလုပ် ရှုပ်နေလဲလို့ ဒီနေ့ ငါဖမ်းမထွက်ဘူးလား”

‘မထွက်ဘူး နားနေတယ်၊ မပြောချင်ပါဘူး ဆရာကြီးရယ်။ ဘယ်သူ တွေလဲ မသိပါဘူး၊ ညတိုင်ကျရင် လှေပေါ်တက်တက်ဆော့တာ သူတို့ကတော့ ဆော့တာပဲ’ ဦးရွှေသာသည် ဆေးတံကို အသာသစ်သားတုံးတစ်ခုပေါ် တင်၍ အုန်းလက်ခြောက်များကို လှေပေါ်သို့ အစီအရံ တင်လိုက်၏။

“အဲဒီအုန်းလက်တွေက အကြောင်းရှိလို့ လှေပေါ်တင်ထားရတာ ခုလို နားနေတဲ့ရက်မှာ နေ့လယ်ကျရင် နေကသိပ်ပူတော့ လှေစပ်ကိုဖာထားတဲ့ ပွဲလျက် တွေပျော့ပြီး လှေစပ်အက်ကြောင်းထင်လာမှာစိုးလို့ တင်ထားရတာ၊ ညက ဘယ် လို ကစားကြလဲ မသိဘူး၊ အကုန်လုံး အုန်းလက်တွေ ဘေးကျနေတယ်။ ပြီး တော့လည်း ကျွန်ုပ်တို့ထဲတဲ့အချိန်က မိုးမလင်းသေးဘူး၊ လှေဦးမှာ ဒီပိုက်ကို သေသေချာချာ ညကတည်းက ပြင်ထားရတယ်။ မနက်ကျ ရေထဲတွန်းချပြီး ရေထဲချနိုင်အောင် ပိုက်ကို လုပ်ထားတာ သူတို့က ဘယ်လိုကစားလဲ မသိပါဘူး၊ ရှုပ်ထွေးကုန်ပြီ၊ ဒီပိုက်တော့ အိမ်ကိုတစ်ခါတည်း သယ်သွားမှပါပဲ ဆရာကြီးရယ်”

ဦးရွှေသာသည် လှေဦးတွင် ပုံထားသော ပိုက်ကို လက်ညှိုးညွှန်ပြရင်း သူ စိတ်ရှုပ်ရပုံကို ပြောပြနေ၏။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ဦးရွှေသာ၊ ဆော့တဲ့ကလေးတွေကို ကျွန်တော်ပြောပြ ပါမယ်။ ပိုက်ကို ထားခဲ့ပေါ့၊ ဦးရွှေသာ သူတို့ကြောင့် အလုပ်ပိုလာတာတော့မဖြစ် စေရဘူးပေါ့”

“တော်ကြာ...တစ်ပတ်ထက် တစ်ပတ် ကလေးများလာမှာ ဧည့်သည့် တွေက လူစုံရယ် ဆရာကြီး ဘယ်ပြောလို့ နိုင်မလဲ”

ဆရာဝန်ကြီးသည် ပြုံးလိုက်၏။

ခင်နှင်းသူ

“နောက်ရောက်လာတဲ့ ဧည့်သည်တွေ ရောက်လာမှ တစ်ခါကြည့်လုပ်
ကြတာပေါ့၊ ဦးရွှေသာရယ်၊ ခု ဒီလှေကို ဘယ်သူဆော့လဲဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါ
တယ်”

ရဲ့”

“ဟို...ဟို...ကမြင်းကောင်လေး လင်မယားက ပိုဆိုးတာပေါ့ ဆရာကြီး

“ဟား...ဟား” ဆရာဝန်ကြီးသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်၏။

“အဲဒါ...ကျွန်တော့် သားနဲ့ချွေးမလေ၊ ကျွန်တော် ဒါကြောင့် တာဝန်ယူရဲ
တာပေါ့”

“ဟင်...ဦးရွှေသာသည် အားတုံအားနာဟန် ဖြစ်သွား၏။

“ကျွန်တော်က တောင်းပန်ရမှာပါ ဦးရွှေသာရာ”

“ဆရာကြီးလာတုန်းက သူတို့မှ ပါမလာဘဲ”

“ဟုတ်တယ် သူတို့က မေမေတို့နဲ့ ပါလာကြတယ်”

“ကျုပ် သုံးလေးရက် အလုပ်ရှုပ်ပြီး ဆရာကြီးဆီမရောက်တာနဲ့ မသိ
လိုက်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်...သူတို့နဲ့ ပတ်သက်ပြီး မကျေနပ်တာရှိလို့ တိုင်စရာရှိရင်
ကျွန်တော့်ကို ပြောသာပြော၊ အားမနာနဲ့”

ဦးရွှေသာသည် ခေါင်းညိတ်ကာ ဆေးတံကြီးကိုခွဲ၍ ရွာဘက်သို့ ပြန်တက်
သွားတော့သည်။ ချွေးမကိုတော့ တိုက်ရိုက်ပြော၍ မကောင်းလှသေး။ သူကလည်း
သူ့ချွေးမအကြောင်းကို အစင်းသိ အတွင်းသိ မဟုတ်သေးပေ။ မနေ့တစ်နေ့ကမှ
တွေ့ရသော ချွေးမအသစ်စက်စက် ဖြစ်နေ၏။ သို့သော် မနေ့ညဦးက သူတို့
နှစ်ယောက် ဒီဘက်ကို ထွက်လာသည်ကိုတော့ သူသိလိုက်သည်။

သူသည် သူတို့ တည်းခိုရိပ်သာဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ တည်းခိုရိပ်
သာသို့ မရောက်ခင်ပင် မိနာနှင့် ရစ်ချတ်စုံတွဲကို ရေစပ်တွင် တွေ့ရ၏။

‘တွတ်နီ...တွတ်နီ...ဖေဖေဆီ ခဏလာဦး’ သူ လက်ယပ်၍ ပါးစပ်က
လည်း အော်ခေါ်လိုက်၏။ တွတ်နီသည် တစ်ယောက်တည်း ပြေးလာ၏။ သူ့
အနားရောက်လျှင် စုံရပ်နေ၏။ ဆရာဝန်ကြီးသည် လက်ထဲတွင်ပါသော လမ်း
လျှောက်စဉ် ကိုင်သည့် တုတ်ကောက်ဖြင့် လှေအိုရိုရာသို့ ညွှန်ပြလိုက်၏။

“ဖေဖေ...ထင်တယ်...ညက အဲဒီလှေအိုဘက်ကို မင်းတို့နှစ်ယောက်

တုတ်ကောက်မှာ မပေါ့မဲ့

သွားတယ်မို့လား”

တွတ်နီသည် အဖေကို ရိုသေဟန်ဖြင့် မျက်နှာလေးငယ်ကာ ခေါင်းညိတ်
ပြ၏။

“အေး အဲဒီမှာ ဘာလုပ်လဲ”

“ပထမတော့ လှေပေါ်ထိုင်ပြီး အေးအေး စကားပြောတာပါ။ နောက်တော့
လသာတော့ မိနာက ကစားရအောင်တဲ့၊ သူက လှေဦးက ပိုက်ကိုယူပြီး သဲပြင်
ပေါ်မှာ ပြေးတယ်။ ပိုက်ကိုဖြန့်ပြီး...ခြေကိုဆောင်ပြီး ‘လာစမ်း နွားရိုင်းကြီး’
ဆိုရင် ကျွန်တော်က သူဖြန့်ထားတဲ့ ပိုက်ကို ခေါင်းနဲ့ ဝင်ဝင်တိုးရတယ်”

သားဖြစ်သူ၏စကားကို နားထောင်ရင်း ဆရာဝန်ကြီးသည် ရယ်ချင်
လာ၏။ သို့သော် တွတ်နီ ရောင်တက်မှာစိုး၍ ဟန်ဆောင်နေရ၏။

“ဟို...ဟိုဒင်း ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန်မှာ အဲဒီကစားနည်းကို ဘူးဖိုက်
တာ ကစားနည်းလို့ခေါ်တယ်”

“သိပါပြီ...သိပါပြီ၊ တယ်တော်...စပိန်ပြည်မှာ နွားရိုင်းနဲ့ လူသတ်ပွဲကို
မင်းတို့ ကစားနည်း လုပ်တာပေါ့လေ”

တွတ်နီသည် အဖေကို မပြောရဲပြောရဲဟန်နှင့် ဆက်ပြော၏။

“ပျော်စရာကောင်းတယ် ဖေဖေရဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ မွေးနေ့ပွဲတွေကျရင်
မိနာတို့ မော်လီတို့ ဒိုင်ယာနာတို့က အဝတ်နီနီရဲရဲကြီးတွေကို ဖြန့်ဖြန့်ပြီး ‘လာစမ်း
နွားရိုင်းကြီး’ လို့ အော်ရင် ကျွန်တော်တို့က ကိုယ့်အတွဲနဲ့ကိုယ် အဝတ်ကို နွားချွေ
သလို ဝင်ဝင်ချွေရတာ”

“အောင်မယ်၊ စကားလှအောင် ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ ၊ ကောင်မလေးတွေ
ပေါင်ကို ခေါင်းနဲ့ထု ချင်လို့ပါ။ ဟင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုများ နွားလုပ်ကစားကြတယ်။
တခြား မြန်မာကစားနည်း မရှိဘူးလား၊ ဒါဟာ ကစားတာ မခေါ်ဘူး၊ ကမြင်းတာ
ခေါ်တယ် တွတ်နီ၊ မင်းတို့ ဘယ်လိုပဲ ကစားကစား ဖေဖေ တစ်ခုပြောမယ်၊
မင်းတို့ကတော့ ညားခါစမို့ အပျော်ကျူးပြီး ကစားနည်းသစ်ထွင်ကစားတာပဲ။
ကစားတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကမြင်းတာပဲ ဖြစ်ဖြစ် သူများကိုတော့ ထိခိုက်စရာမဖြစ်စေနဲ့။
သွား...မိနာကို ခေါ် ဇီးဖြူကုန်ရုံထဲမှာ ဒီလှေပိုင်ရှင် ဦးရွှေသာရှိတယ်၊ ဘုန်းကြီး
ကျောင်းနားမှာ သူ့အိမ်ကိုမေးသွားပြီး တောင်းပန်လိုက်ကြ၊ နောက်ကို စလုပ်သံ
ဘူးလို့အဲဒီပိုက်ကို သူတို့က ညဦးမှာ သေသေချာချာပြင်ထားတာ နောက်ကျရင်

လောကီ လောကီတို့အား အဆင်သင့်ပိုက်ကို ချရုံပဲ။ မင်းတို့က ညဘက် ဒီပိုက်က
ထောင့်တော့ တစ်ဖက်သားမှာ မနက်မှောင်ထဲ ပိုက်ကရွပ်ထွေးပြီး ဘယ်လောက်
အလုပ်လုပ်တယ်လဲလဲ။ ပြီးတော့ အုန်းလက်တွေလည်း လှေဝမ်းကို အေးအောင်
အနိပ်ရအောင်လို့ တင်ထားတာ မင်းတို့ဆွဲပစ်တယ်ဆို၊ အင်း...နောက်ကို
လှုပ်နဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“တွတ်နီ ဖေဖေနဲ့ခွဲနေတာ တစ်ခါတည်း ပစ်ရရော၊ ဘွားဘွားက
ချစ်လို့ အလိုလိုက်ထားတာ မင်းပျက်စီးဖို့ ဖြစ်နေပြီ”

တွတ်နီသည် ခေါင်းကြီးအောက်စိုက်ကာ ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်သက်
နေ၏။

“ဖေဖေသွားလေရာခေါ်ရင် ကျောင်းခဏခဏပြောင်းရတာ မကောင်းဘူး
လေဆိုပြီး ထားရစ်တာ၊ စောစောစီးစီး မဆူချင်ဘူး။ ဖေဖေနောက်မှ ပြောပြစရာ
မင်းကို အများကြီးရှိသေးတယ်။ မိနုအဖေနဲ့အမေ နောက်တစ်ပတ် လေယာဉ်ပျံ
ရောက်လာမှာ အခြေအနေက ဘယ်လိုဖြစ်မယ် မသိဘူး။ ကဲ...သွား...သွား...”

တွတ်နီသည် မြူးပျံ့ရွှင်ပျံ့သောဟန်ဖြင့် ရေစပ်သို့ ပြေးသွား၏။ သားထဲ
ထဲ...မောကြည့်နေသော ဆရာဝန်ကြီးစိတ်ထဲတွင်လည်း သူ့သားငယ်၏ ဟန်သည်
ငယ်ကမ်းယံမိုးသောက်ဦး၏ ကျက်သရေလိုပင် ထင်မိ၏။ သား၏ဘဝသည်
ကျက်သရေမကလာတို့ဖြင့် ပြည့်ဝပါစေဟု ရင်ထဲမှ ဆုတောင်းရင်း ဆရာဝန်ကြီး
သည် ဆက်လက်၍ လျှောက်လာ၏။ သူတို့သားအဖနေသော တည်းခိုအိမ်ထဲ
မဝင်သေးဘဲ ခေါင်းရင်းဘက်အိမ်ဆီသို့ လျှောက်သွား၏။

အိမ်ထဲတွင် ငြိမ်သက်နေ၏။

“ဘကြီးပြောရေ...မေမေတို့ ရောက်မလာသေးဘူးလား”

သူသည် လှေကားထစ်မှ လှမ်းအော်လိုက်၏။ ဘကြီးပြောမှာ မီးဖိုထဲတွင်
စီမံနေရာမှ ပြေးထွက်လာ၏။

“မရောက်သေးဘူး ဆရာကြီး ၊ မမသောင်းရော မမစိရော ယူဘီအေ
တည်းခိုရိပ်သာဘက် လျှောက်ဦးမယ်တဲ့၊ သူတို့ မနက်က ဘကြီးနဲ့အတူ ဒီနားထဲ
ဈေးလေးလျှောက်လိုက်ကြသေးတယ်”

“အို...တယ်လည်းဟုတ်ပါလား၊ ကျွန်တော်က မေမေတစ်ယောက် အ

လောက်လျှောက်နိုင်မယ်မထင်ဘူး။ ဒေါ်လေးစီကတော့ မိန်းမကာယပညာအုပ်
လုပ်လာတော့ သူ့အဖို့ လမ်းလျှောက်တာမဆန်းတော့ဘူး။ အေးဗျာ...မေမေ
တို့ နေရထိုင်ရတာ အဆင်ပြေအောင် ဘကြီးပြောလုပ်ပေးပါ။ ကျွန်တော် ဝရန်တာ
မှာ ထိုင်ရင်း မေမေတို့ကို စောင့်နေမယ်”

သူသည် အိမ်ပေါ်တက်ကာ ဝရန်တာရှိ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်
သက်သောင့်သက်သာ ထိုင်လိုက်၏။ မကြာခင် ဒေါ်သောင်းစိန်နှင့် ဒေါ်စိန်စီ
ညီအစ်မ နှစ်ယောက် ရောက်လာကြ၏။

“ဟော...မေမေတို့ ပြန်ရောက်လာပြီ၊ ဒေါ်လေးစီ ဘယ်နှယ်လဲ လမ်း
လျှောက်လို့ကောင်းလား”

ဒေါ်စိန်စီသည် အပေါ်က သက္ကလတ်ရင်ဖုံးကို ချွတ်လိုက်၏။

“ကောင်းတယ် အတွတ်ရဲ့ ၊ ဒေါ်လေးစီဖြင့် ချွေးပြန်လာပြီ မင်းမေမေက
တော့ အချမ်းပြေရုံပဲရှိတယ်”

“တပေါင်းဆိုတော့ နေမြင့်လာရင် ပူလာရော၊ ဒါပေမဲ့ သက်သောင့်
သက်သာပါလေ။ သိပ်အပူကြီး မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်နှယ်လဲ မေမေ...”

ဒေါ်သောင်းစိန်သည် သားဖြစ်သူအနား ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“ကော...တယ်သားရယ်၊ မေမေလည်း ဒါလောက် လမ်းလျှောက်နိုင်
မယ် မထင်ဘူး။ ခုတော့ တို့နှစ်ယောက် မောင်ပြောနဲ့ မနက်က ဈေးကလေးထဲ
ရောက်ခဲ့ပြီ၊ အခုလည်း ကမ်းစပ်ကနေ တဖြည်းဖြည်းလျှောက်သွားကြတာ ယူဘီ
အေ တည်းခိုရိပ်သာလည်း ရောက်ခဲ့တယ်”

“ဟုတ်လား”

“နေပါဦးအတွတ်ရယ်၊ ဒေါ်လေး အဲဒီအဆောင်လေးတွေ ဝင်ကြည့်ခဲ့
သေးတယ်။ ဧည့်သည်တွေ မများသေးလို့လား၊ သန့်လို့ရှင်းလို့ပါပဲ၊ သကြနီနီပြီး
ကျောင်းတွေ ပိတ်ရက်ရောက်မှ လူကျပ်တာတဲ့၊ တို့များမိသားစု အဲဒီတစ်ဆောင်
ဆို လောက်တာပဲ၊ တစ်ပတ်ကိုမှ ပေးရတယ်တဲ့၊ မီးဖိုကလည်း ကိုယ့်ဟာကိုယ်
ချက် တစ်နေ့မှ ထင်းဖိုးနှစ်ကျပ်ရယ်၊ မင်းဟာက တိုညီအစ်မနှစ်ယောက်က
အိမ်တစ်လုံး မင်းတို့သားအဖက အိမ်တစ်လုံးနဲ့ တစ်ဆောင်တစ်ယောင်ကွယ်
အကုန်အကျများလိုက်တာ”

“အို...ဒေါ်လေးစီကလည်း မေမေချမ်းသာတာတွေ ခုလို အိုချီနီမှာ

အေးအေးဆေးဆေး အပန်းဖြေပို့ပေါ့။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့လည်း ကျွန်တော့်ဝင်ငွေနဲ့
ဆရာကို နီးနီးစပ်စပ်မပြုရတာကြာပြီ။ အဲဒီတော့ ရောက်တဲ့အခါ မေမေနားအေး
တီးအေး စိတ်လွတ်လပ်ပါစေလို့ပါပဲ။ ဒီအိမ်လေးတွေကတော့ ယူတီအေးနဲ့ မဆိုင်း
ဘူး။ ဒီရွာထဲက တတ်နိုင်တဲ့လူက ဆောက်ထားတာတွေ၊ ရွာထဲမှာလည်း ဒီလို
အိမ်တွေရှိတယ်။ သူတို့ကတောင် ထမင်းချက်ကျွေးတယ်၊ ပြန်တော့မှ တည်းခိုရိပ်
သာတွေကို စာရင်းရှင်းရုံပဲ၊ တစ်ခုကလည်း တွတ်နီတို့ နံတွဲနဲ့ မေမေတို့ ဒေါ်လေးစီ
တို့ ရှေးမျက်စိနဲ့ မကိုက်ပါဘူး။ တော်ကြာ စိတ်ရှုပ်နေကြမှာ”

‘ဟား...ဟား...ဟား...ဟား’ ဒေါ်လေးစီသည် အားရပါးရရယ်၏။
“အတွတ်...အတွတ်...သားရယ် ချွေးမရယ်နဲ့ ဖြစ်လာပြီ၊ ဒေါ်လေးစီ
ငါ့တူအတွတ်ကြီးကို သနားလိုက်တာ”

“သနားမနေနဲ့ မိမိ၊ သူ့မှာ မိန်းမစံရွေးနေတာနဲ့ အချိန်တွေ ကုန်ကုန်လာ
ခဲ့တော့ သားဖြစ်တဲ့ တွတ်နီကတောင် မစောင့်နိုင်တော့ဘူး။ ယူလိုက်ပြီ”

ဒေါ်သောင်းစိန်သည် သားဖြစ်သူကို မေးငေါ့ကာ မျက်စိပစ်ကာနှင့် ပြော
လိုက်၏။

“ယူမယ် တကယ်ကိုယူ ပြမယ်၊ ယူတော့သာ မေမေတို့ပဲ ကြေးမထူနဲ့”

“ယူသာယူစမ်းပါသားရယ်၊ မင်းမေမေဖြင့် ငါ့သားမိန်းမယူတာ ငါမသေ
ခင် ကြည့်ချင်တယ်နဲ့ မကြည့်သွားရဘူး”

“တွတ်နီကိစ္စပြီးရင် မေမေတို့ ကျွန်တော့်လက်ထပ်ပွဲကို ကျကျနနလုပ်
ပေးရမယ်နော်”

“စိတ်ချ စိတ်ချ...မမသောင်းက အိုလို့ မတတ်နိုင်တောင် အသေးစိတ်
ဒေါ်လေးစီ စိမ်းပေးမယ်၊ ဒါနဲ့ တွတ်နီ ယောက္ခမတွေက ဘယ်တော့လာမှာလဲ”

“အဲဒါပေါ့၊ သူတို့အတွက်လည်း ကျွန်တော် ကြိုတင်စီမံထားတာ သူတို့
ရောက်လာရင် ကျွန်တော် ဒီဘက်အိမ်ပြောင်းလာရင် ဟိုမှာ တွတ်နီနဲ့ မိနာတို့
သားအဖတစ်တွေနေပေါ့၊ ကျောင်းမှာသာ သူငယ်ချင်းဖြစ်ခဲ့ပေမဲ့၊ အခု ခမည်း
ခမက်အနေနဲ့ ဘယ်လိုတွေ့ရမယ် မသိသေးဘူး”

အတွတ်သည် ခပ်မောမောကလေး ညည်းတွားသလို ပြောလိုက်၏။

“ဒီလိုပဲတွေ့ပေါ့၊ သူတို့က ကြီးကျယ်အကျယ်ချဲ့နေရအောင်က တွတ်နီက
ဘာမှိုလိုလဲ”

“သူတို့က အမြီးကြိုက်မျိုးရိုးတွေ၊ အနည်းဆုံး ဒီဂရီတစ်လုံးပါမှ ကြိုက်တာ
မစီရဲ့”

ဒေါ်သောင်းစိန်က ဝင်ထောက်လိုက်၏။

“ဒါတော့မသောင်းရယ် အမြီးကြိုက်ရင်လည်း သူ့သမီးက အမြီးနဲ့လူယူ
ပေါ့။ ခုတော့ တွတ်နီက အမြီးမရှိဘူးဆိုတာ သူ့သမီးသိသားပဲ၊ သူ့သမီးက
ကြိုက်လို့လိုက်လာပြီ၊ ခုမှ မကျေနပ်မချမ်းနိုင် ဖြစ်နေလို့၊ မိန်းမချင်း စဉ်းစားကြည့်
ဘယ်လိုလုပ် အဖတ်ဆယ်မလဲ၊ အခု ကျွန်မတို့က သိပ်သိပ်သည်းသည်းဂုဏ်ရှိ
အောင် လုပ်ပေးမှာပဲဟာကို သူတို့က ဘာများ အတွန့်တက်ချင်ရသေးလဲ”

“မပြောတတ်ပါဘူး ဒေါ်လေးစီရယ်၊ ကျွန်တော့် အနေနဲ့က သားရှင်ပီပီ
သူတို့ကျေနပ်အောင် လုပ်ပေးရမှာပေါ့။ ဒီဝင်းတင်ကြီးကလည်း မိန်းမကြီးဆွဲရာ
ကနေရတာပါ၊ ငယ်ငယ်ကတော့ ကျွန်တော့်နဲ့ ခင်ပါတယ်။ သူက ဘီစီအက်
စာမေးပွဲဝင်ပြီး ကွဲသွားကြရကော၊ သူ့မိန်းမက ပုံတစ်မျိုးပါ၊ သူကလုပ်တော့သာ
အစိုးရဝန်ထမ်း တစ်ဖက်က ပန်းချီဝါသနာပါလို့ ပန်းချီအပျော်တမ်းဆွဲဆွဲနေ
တာ၊ အဲဒါ သူ့မိန်းမက ပန်းချီဆရာတွေဘာတွေနဲ့ ရောနှောနေတာမကြိုက်ဘူး
လေ”

“အို ...ဒေါ်လေးစိနဲ့ တွေ့ကြသေးတာပေါ့”

“မစိကလည်း...ကိစ္စတစ်ခု အေးအေးဆေးဆေး ဖြစ်အောင်လုပ်ပါ”

ဒေါ်သောင်းစိန်သည် မဟုတ်မခံ ခပ်စွာစွာပြောတတ်သော ညီမ စိတ်ဓာတ်
ကို သိပြီးဖြစ်၍ ခပ်အေးအေးပြောလိုက်၏။

‘ညော်...မမသောင်းကလည်း ဒါကတော့ အခြေအနေအရပေါ့။ ဒါနဲ့
ချီတူအတွတ်ကြီး ဆရာဝန်လူပျိုကြီးအဝနဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရအောင် မယူနိုင်
သေးဘူး။ ကိုယ့်သား တွတ်နီမိနာ ရှစ်တန်းမအောင်သေးဘဲ အတွင်းဝန်သမီး
ရအောင်ယူနည်းလေး ဘာလေးသင်ဦး’ ဒေါ်စိန်စိက ရယ်စရာ ဆက်ပြောလိုက်
သောအခါ အတွတ်ခေါ် ဆရာဝန်ကြီးဦးမိုးကောင်းသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက်
ရယ်လိုက်၏။

ပေါက်ရွက်

“ဖေဖေ...သားကိုခေါ်တယ်ဆို”

ရစ်ချတ်သည် စာရေးနေသော ဖခင်စားပွဲအနီးသို့ ကပ်လာရင်း လိုက်၏။

“အေးကွဲ့...မိနာအိပ်ပြီလား”

“အိပ်ပြီ ဖေဖေ”

“ရေကူးထားတော့ စောစော အိပ်ချင်မှာပဲ၊ သားကော အိပ်ချင်ပြီလား”

“ကျွန်တော်က နေ့လယ်က ထမင်းစားပြီး အိပ်ထားသေးတယ်။ မိနာက နေ့လယ်က ဓာတ်ပုံသွားရိုက်နေလို့”

“ကဲ...ကဲ...ဖေဖေ စကားပြောချင်လို့ပါ၊ ဖေဖေအိပ်ရာပေါ် ခုထု လှဲနေဦး...”

ရစ်ချတ်သည် အတွတ်ပြောသလို သူ့အဖေအိပ်ရာပေါ်အိပ်ရင်း အတွတ် ဘက်လှည့်ကာ အတွတ်လုပ်သမျှ ကြည့်နေ၏။ အတွတ်သည် မိနာခိုးကြည့်သော ‘ချစ်လှစွာသော မကျည်းတန်’ အစချီသောစာကို ဆက်ရေးနေပုံရ၏။ ရေးလက်စ စာရေးစက္ကူကတ်မှာ သူတို့နှစ်ယောက်ကြည့်ခဲ့သော စာရေးစက္ကူကတ်ပင် ဖြစ်၏။ အတွတ်သည် ပြီးသမျှ စာရွက်များကို အသာပုံးအုပ်ထားကာ ဖိုင်တစ်ခုထဲတွင် ခေတ္တထည့်ထားလိုက်၏။ ရစ်ချတ်သည် စာများ ဘယ်နေရာထားသည်ကို မသိ မသော တစေ့တစောင်း ကြည့်ထားလိုက်၏။ အမှန်တော့ မိနာတင်မက သူ၏ ထိုစာကို စိတ်ဝင်စားနေမိ၏။ ဤစာ၏ အကျဉ်းအကြောင်းများက သူ၏ အနာဂတ်

ရော၊ သူနှင့် သူ့ဖေဖေ၏ အနာဂတ် ဆက်ဆံရေးများကိုရော တစ်မျိုးတစ်ပုံ ပြောင်းလဲနိုင်မည်ကို ရစ်ချတ်တွေးမိ၏။ သူသည် သက်ပြင်းရွက်လိုက်၏။ နားထင်စများနှင့် နဖူးစများတွင် သူ့ဖေဖေဆံပင်များသည် ဖြူစပြုလာပြီ။ သူသည် မိနာကို ခိုး၍သာပြေးလာသည်။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ သူ့မိခင်အကြောင်းကိုရော၊ သူ့ဖေဖေအကြောင်းကိုရော ယခုလို လေးလေးနက်နက် မတွေးမိ။ စားပွဲတင် မီးအိမ်အရောင်ဖြင့် သူ့ဖေဖေမျက်နှာကိုသူ စေ့စေ့ကြည့်မိ၏။ ကျယ်ပြန့်သော နဖူးတွင်လည်း အိုသော အရေးအကြောင်းများ ထင်စပြုလာသည်။ သို့သော် နက်ရှိုင်းတောက်ပသော မျက်လုံးများကမူ သူ့အဖေ၏ စိတ်ထားဖြူစင်ပုံနှင့် ခုထိ တက်ကြွစွာ လှုပ်ရှားနေပုံကို ဖော်ပြနေ၏။

“ငါ့အသက် ၁၅ နှစ်ကျော်ပြီ၊ ဖေဖေဟာ တစ်ခါမှ အိမ်ထောင်ပြုမယ်လို့ မပြောခဲ့ဘူး။ မေမေအကြောင်းကိုလည်း မပြောခဲ့ဘူး။ ငါ့ကို မချစ်ရင် သူ့အစော ကြီးက အိမ်ထောင်ပြုမှာပေါ့။ ငါကသာ ဖေဖေကို ပစ်ပြီး ငါထင်တာ ငါလုပ်ခဲ့ တယ်။ ဖေဖေ ငါ့ကိုများ စိတ်နာသလား၊ သူ အခု ချစ်သူတွေ့ပြီ ထင်တယ်၊ သူ့စာမှာ ခေါင်းစဉ်တပ်ထားတဲ့ ‘ချစ်လှစွာသော မကျည်းတန်’ ဆိုတဲ့ မိန်းမနဲ့ အဆင်ပြေသွားရင် ဖေဖေတော့ မိန်းမယူတော့မယ်ထင်တယ်၊ သူ့သာ မိန်းမ ယူရင်”

ရစ်ချတ်သည် ယခုလိုဆိုတော့လည်း နှလုံးသားတွင် ကွယ်ဝှက်နေသော မနာလိုစိတ်ကလေးသည် ရုတ်တရက် ပေါ်လာ၏။

‘အို...ဖေဖေဟာ ငါ့ကိုပဲ ချစ်ရမယ်၊ တို့များသားအဖကြားမှာ ဒီ...ဒီ မကျည်းတန်မဝင်လာရဘူး၊ ဖေဖေသာ တကယ်ယူမယ်ဆိုရင်တော့ ငါတားမှာပဲ၊ ဟင်း...ဟုတ်သေးပါဘူး၊ ဖေဖေက ပြောမှာပေါ့၊ ဖေဖေကိုတော့ မကျည်းတန်နဲ့ လက်ထပ်ရမလားလို့ အပြစ်တင်တယ်၊ သားကြီးကတော့ ဖေဖေနဲ့ သားနဲ့ကြားမှာ မိနာဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို ခေါ်လာခဲ့တယ်၊ တို့သားအဖနှစ်ယောက်ရဲ့ အင်မတန် ရှင်းလင်းနေတဲ့ အချစ်ကြီးရှုပ်သွားပြီလို့ ဖေဖေကပြောရင် ငါဘယ်လို ပြေမလဲ’ ဟင်း...သူသက်ပြင်းရွက်လိုက်ပြန်၏။

“ငါကလည်း ခုမှ နောင်တ တရားတွေနဲ့ ပူပန်လာလိုက်တာ၊ တကယ် တော့ ဖေဖေစာထဲမှာ ဘာမှမပါသေးဘူး၊ မိနာပြောသလိုပဲ၊ ခုမှ ချစ်လှစွာသော မကျည်းတန်လို့ စာကဖြင့် အစရှိသေးတယ်၊ နောက်စာရွက်တွေမှာ ဘာဆက်ရေး

တယ်ဆိုတာ ဆက်ဖတ်ဦးမယ်၊ စောင့်ကြည့်ဦးမယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ မကျည်းတန်ကို သိချင်လိုက်တာ”

“ဘကြီးပြောရေ မအိပ်သေးရင် ကျွန်တော်တို့သားအဖ စကားပြောရင်း တော်တော်သောက်ရအောင် ကော်ဖီနဲ့ခွက် ယူခဲ့ပါ”

အတွတ်သည် ဘကြီးပြောကို လှမ်းပြောရင်း ရစ်ချတ်လုံနေသော ခုတင် နားသို့ ကုလားထိုင်ကို ရွှေ့ယူကာ ပြောလိုက်သောကြောင့် ရစ်ချတ်အတွေးသည် ပြတ်သွားတော့သည်။

“တွတ်နီ...သားကြီး၊ သက်ပြင်းတချို့နဲ့ ဘာတွေတွေးနေလဲ”

ရစ်ချတ်သည် ပြုံးနေ၏။ တွတ်နီ၏ နဖူးကို အတွတ်သည် လက်သီးနှင့် မနာအောင် ထုလိုက်၏။

“သားကြီး၊ ခွေးတွတ်ကြီး...ဖေဖေ မျက်စိထဲမှာတော့ ငါ့သားလေးတွတ်နီ ဆိုပြီး အနီးထဲမှာ တွတ်တွတ်ရဲနေတဲ့ ကလေးပေါက်စလေးလို့ပဲ မြင်နေတယ်။ သားကြီးကတော့ မိန်းမနဲ့ဘာနဲ့ မိနာရဲ့ ယောက်ျားတောင် ဖြစ်နေပြီ”

အတွတ် ပြုံး၍ပြောသော်လည်း ရစ်ချတ်သည် ရှက်ဟန်နှင့် မျက်လွှာ ကလေးချလိုက်၏။ ဘကြီးပြောသည် သားအဖနှစ်ယောက်ကြားတွင် ခွေးခြေ ငယ်ကို ချကာ ကော်ဖီနဲ့ခွက်ကို ဗန်းနှင့်တင်လိုက်၏။

“တွတ်နီ...သောက်ဦး၊ ဖေဖေ ဖြည်းဖြည်းမေးမလို့ပါ”

ရစ်ချတ်သည် ထထိုင်ကာ ကော်ဖီပန်းကန်ကို အဖေဘက်သို့ ကမ်းပေး၍ သူက ကျန်တစ်ခွက်ကို သောက်လိုက်၏။

“ဒီလိုဆိုတော့လည်း ငါ့သားက ဖေဖေဆိုတဲ့ ဦးစားပေးတဲ့ စိတ်ရှိသားပဲ”

ရစ်ချတ်သည် အတွတ်ပြောသည်ကိုကြားလျှင် ရင်ထဲတွင် တုန်သွား၏။

“ဖေဖေမေးချင်တာက တွေ့တွေထူးထူး မဟုတ်ပါဘူး၊ မေမေတို့က သားကိုရှာတွေ့ပြီး သံတွဲကို ခေါ်လာခဲ့မယ်လို့ သံကြိုးပို့လို့ ဖေဖေတို့က အားလုံး စိမ့်ထားရတာ၊ မင်းရဲ့ ဘွားဘွားကိုရော ဖေဖေကိုရော ကြိုကြိုတင်တင် ပြောပါ လား၊ မိနာကို မယူခင်က အားလုံး အသိပေးရင် ဗရတ်သုတ်ခလည်း ဘာမှဖြစ်ရော မရှိဘူး၊ သားကြီး စာမေးပွဲကျရတာတွေမှာ ဘွားဘွားတို့ အလိုလိုက်တာလည်း ပါတာပေါ့၊ ဖေဖေ တစ်ဖက်သတ် အပြစ်မတင်ချင်ပါဘူး၊ ဖေဖေ သားနဲ့ ရင်ဆိုင် မကွာ မနေမိတာလည်း ပါတယ်၊ ထားပါတော့လေ၊ အဖြစ်အပျက် တစ်ခုတစ်ခု

ဖြစ်တိုင်း တရားခံပဲ ရှာနေရတာ မောလှတယ်၊ ဆိုစမ်း...ဘယ်လိုဘယ်လိုနဲ့ မိနာကို ခိုးလာတာလဲ”

ရစ်ချတ်သည် ကော်ဖီပန်းကန်ကို ဗန်းပေါ် ပြန်တင်လိုက်၏။

“ကျွန်တော် ဖေဖေပြောသလိုပဲ၊ စာကိုမကြိုးစားမိဘူး၊ ဘွားလေးစိက စည်းကမ်းရှိပါတယ်၊ အိမ်မှာတော့ ဘွားလေးစီ စည်းကမ်းကို လိုက်ပေမဲ့ ကျောင်း မှာ ကျွန်တော် ဘယ်လို နေလဲဆိုတာ ဘွားလေးစီ ဘယ်သိမလဲ၊ ဘွားဘွားကြီး ကလည်း ကျွန်တော်တို့ ခြေရာကို ဘယ်မိမှာလဲ”

“ကျွန်တော် မိနာနဲ့တွေ့ပြီးတော့ ချိန်းချိန်းပြီး သူငယ်ချင်းတွေ မွေးနေ့ပွဲမှာ ကျွန်တော်တို့ ကကြတယ်၊ မော်လီတို့အိမ်မှာ ခဏခဏတွေ့တယ်”

“မနက်ကပြောတဲ့ နွားရိုင်းအကလေးတွေ ဘာလေးတွေလည်း ကကြ သလဲ”

အတွတ်က အရွန်းဖောက်လိုက်၍ ရစ်ချတ်သည် ရှက်ပြုံးပြုံးလိုက်၏။

“ဪ...သူ့အဖေသည် အပြုံးလေးများ အရွန်းလေးများနှင့် သူ့အား ဆက်ဆံတတ်ပါကလား...သူ့အဖေ၏ ထိုအမူအရာလေးကို ယခင်က ဂရုမပြုမိ။

“တစ်နေ့တော့ ဘွားဘွားကြီးကပြောတယ်၊ တွတ်နီစာလည်း မကြိုးစား ဘူး၊ မင်းနဲ့ပြိုင်ဘက်တွေ တစ်တန်းတည်းသူငယ်ချင်းတွေ တက္ကသိုလ်ရောက်ကုန် ပြီ၊ ဒီတစ်ခါကျရင်တော့ မင်းဖေဖေနဲ့ ဘွားဘွားကြီး ထည့်လိုက်တော့မယ်တဲ့၊ ကျွန်တော် အဲဒီညက မော်လီတို့အိမ်မှာ ကရင်း မိနာကြောင့်နဲ့ တော်မိနဲ့ ကျွန်တော် ထိုးကြ ကြိတ်ကြရော၊ ကျွန်တော်လေ မိနာကို ခွဲမထားချင်ဘူး၊ မိနာကို သိပ်ချစ် တာပဲ”

ရစ်ချတ်က လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ပြော၏။ အတွတ်သည် သားငယ်မျက်နှာကို ရှေ့စေ့ကြည့်ရင်း သူ့ဒီအရွယ် တွတ်နီအရွယ်က မွေးနှင့် နေခဲ့ပုံ၊ စစ်ကြီးဖြစ်၍ ကျောင်းပိတ်လိုက်သောအခါ သူဖရက်နှင့် ဝါးခယ်မ ပြန်ရောက်လာပုံ၊ မွေးကို စရက်တွေ့သောနေ့က ‘မွေးဆိုတာချစ်စရာလေးပါလား၊ မင်းကပြောတော့ မကျည်းတန်ဆို၊ ဘယ်မှာ အကျည်းတန်လို့လဲ’ ဟု ဖရက်ပြောလိုက်သည်တွင် သူ့ရင်ထဲ နှင်တင်တင် ဖြစ်သွားကာ အုပ်လုံးသိမ်းခါစ မွေး၏ရုပ်ကို အပြေးအလွှား သွားကြည့်ခဲ့ပုံ၊ အို...ဒက်ဒက်နှင့် စိတ်အစဉ်သည် မြန်လိုက်သည်ဖြစ်ခြင်း ချက်ချင်း အတိတ်၏ အရိပ်များသည် လှုပ်ရှားသွားလိုက်သည်မှာ စကွန့်ပိုင်း

စဉ်းစား

အတွင်းတွင်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်ပင် သူသည် စာနာစိတ်ဖြင့် ရစ်ချတ်စကားကို အထိန်းထားထားနေ၏။

“မိနာကိုလေ တော်မီလက်ထဲပါသွားမှာစိုးတယ်။ ကျွန်တော့်မှာလည်း ဘာ အလုပ်မှမရှိဘူး။ မိနာတို့ဒက်ဒီနဲ့ မာမီကိုလည်း ကျွန်တော် ရင်းရင်းနှီးနှီး ထေသီးဘူး။ သူတို့ဒက်ဒီကလည်း အဲဒီတုန်းက ထားဝယ်ဘက်မှာ ခရိုင်ဝန်လုပ်နေ တယ်။ မိနာကလည်း သူ့အဒေါ်အဖျိုကြီးတွေနဲ့ပဲ နေတယ်။ မိနာနဲ့ ကျွန်တော် တိုင်ပင်ပြီး နောက်ဆုံးစာမေးပွဲတစ်ချို့အကျမှာ မိနာကိုခိုးပြီးပြီး ကျွန်တော်တို့ ပုန်းနေတာ နှစ်လလောက်ကြာတယ်။ ဘွားဘွားကို သနားလို့ ပြန်လာတာ ချက်ချင်း အတွေ့မခံတာကတော့ မိနာမေမေကစိတ်ကြီးတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ ဒီဂရီမရှိရင် သူသမီးကို ပေးစားချင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ မိနာနဲ့လည်း စစ်တွေထဲ သူဌေးသားတစ်ယောက်နဲ့ လူကြီးချင်းစေ့စပ်ထားတယ်တဲ့”

အတွတ်သည် သားငယ်၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်နေ၏။

“ဖေဖေရယ်...လူကြီးတွေ စေ့စပ်ထားတဲ့ စစ်တွေက သူဌေးသားနဲ့ မိနာ နဲ့ယူရင် တော်သေးတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ပြိုင်ဘက် တော်မီကို ယူရင်တော့လား ကျွန်တော် နည်းနည်းမှ ခံနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ တော်မီကိုရင်လည်း သတ်မိမယ်။ ကျွန်တော်ရင်လည်း သေမယ်”

အတွတ်က ပြုံးလိုက်၏။

“သားရဲ့ မခံချင်စိတ်ကို နေရာအမှန်မှာ အသုံးပြုလိုက်ရင် သိပ်ကောင်းစွာ ပဲကွယ်။ အင်း...ခုတော့ ပြန်မရတာကတော့ ထားလိုက်တော့၊ ဖေဖေတာဝန်ထဲ အကောင်းဘက်ကို ဖြစ်နိုင်သရွေ့ ဖေဖေလုပ်ပေးမယ်။ မိနာမေမေက ဘာပြောလို့ မလဲမသိ”

“သားမှာ ဒီဂရီမရှိတာတစ်ခုပဲ ဖေဖေ၊ ဘွားဘွားကြီးကလည်း ချစ်သား တယ်။ ဖေဖေကလည်း ဆရာဝန်ကြီးပဲဟာ။ သူတို့ဘာဂုဏ်ငယ်စရာရှိလဲ... ဟုတ်တယ်မို့ လား”

သူ့အတိတ်ကို ဘာမှမသိရှာသော သားလေးတွတ်နီ။ အတွတ်သည် တွတ်နီမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချလိုက်၏။ သားလေးစိတ်ချစ်သား ပါစေ။ သားလေးသည် ဆရာဝန်ကြီး ဦးမိုးကောင်း၏ သားအရင်းအပြစ် စိတ်ဓာတ် မြင့်နေဖို့ပဲ အရေးကြီး၏။ စိတ်ဓာတ်မြင့်နေဖို့ သူက ဖန်တီးပေးနေသော်လည်း

ဘဝင်မြင့်ခြင်းအဖြစ်သို့ ရောက်အောင် လုပ်မိသလို ဖြစ်နေပုံရ၏။

“အေးလေ...ဒါတော့ ဒါပေါ့...ဖေဖေက မဖြစ်ဘူး၊ ဖြစ်ခဲ့သော် ပြောပြ တာပါ။ မိနာအမေက အယူအဆခွဲကျကျရယ်၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ”

“သား...မိနာနဲ့ ခွဲရမှာလား”

“မခွဲရပါဘူး...မခွဲရပါဘူး၊ စိတ်ချ...စိတ်ချ ဖေဖေ တစ်ခုပဲ သားကြီး ကို ပြောပြမယ်။ သားကြီးမှာ ဖေဖေရဲ့ဂုဏ်၊ ဘွားဘွားရဲ့ အမွေတွေ အများကြီး ရှိတယ်။ ဘယ်လိုပဲရှိရှိပေါ့၊ သားကြီးမှာ ကိုယ်ပိုင်ဂုဏ်ရှိစေချင်တယ်၊ ဂုဏ်ဆိုတာ ခံရည်အချင်းကို ဆိုလိုတာ၊ သားမိနာကို ဖေဖေတို့ ဘွားဘွားတို့ ပိုက်ဆံနဲ့ ကျွေးနိုင်မွေးနိုင် သူ့အမေလက်ထဲမှာထက် သာအောင်ထားနိုင်တယ်ပဲထားဦး၊ ဒါတွေဟာ သားရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဂုဏ်တွေ အရည်အချင်းတွေမဟုတ်ဘူး။ မိန်းမတစ် ယောက်ကို ယူတတ်ရင် ကိုယ့်ဝင်ငွေနဲ့ ကိုယ်လည်း ထမင်းကျွေးတတ်ရမယ်”

“ဂုဏ်ဆိုတာ အလုပ်ဆို၊ ကျွန်တော် ကားမောင်းတတ်တယ်၊ ကားမောင်း ဦး မိနာကို လုပ်ကျွေးမယ်”

ဟား...ဟား အတွတ်သည် ရယ်လိုက်၏။

“သားကြီး...လူတစ်စုဟာ သူတို့ထင်တာ သူတို့လုပ်ချင်တာရယ်၊ သူတို့ လွှတ်ပေါက် အသက်ရှူကွက်တစ်ကွက် ရချင်တာနဲ့ စကားလုံးကို အရမ်းထွင်ထွင် ပြောကြရာ၊ လက်ခံယူကြတဲ့ကလေးငယ် မင်းတို့လို အရွယ်ပြောင်းစ အပြောင်း အသွယ်အရွယ် လူငယ်လေးတွေကလည်း စကားရဲ့ အဓိပ္ပာယ်အရည်အတိုကို ချယ်လက်ခံချင်သလို လက်ခံယူဆမှုကြောင့်နဲ့ ပျက်စီးကြရဦးမှာပါလား... တိမ် မိမိလေး မတွေ့ပါနဲ့”

ရစ်ချတ်သည် အတွတ်မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်နေ၏။

“ဂုဏ်ဆိုတာ အလုပ်ဆိုပြီး သားတို့အရွယ် ပညာမပြည့်မစုံသေး၊ လူလား၊ ပြောကံသေးတဲ့ ကောင်လေးတွေက ဒီနေ့ လူပျိုပေါက်ဖြစ်ပြီး မိန်းမကောက်ယူ ပြောင်းကျွေးမယ်၊ ထင်းရွှေကျွေးမယ်ဆိုတဲ့ အတွေးအခေါ် တစ်မျိုးကြီး ခေါင်း မှောင်နေပါပြီလား... အဲဒီတော့ အရွယ်မတိုင်မီ မင်းတို့ခေါင်းထဲမှာ မင်းတို့ သည်းနှလုံးထဲမှာရှိတဲ့ အရည်အသွေးဟာ အညွန့်ချိုးလိုက်သလို ဖြစ်သွားမှာပေါ့၊ ဖေဖေက ရေထမ်းတာ၊ ထင်းပေါက်တာ၊ ကားမောင်းတာတွေဟာ အလုပ်မဟုတ် တဲ့လို့ မဆိုလိုပါဘူး။ လုပ်ရမယ့်အလုပ်ကျ မနဲ့ရဘူးဆိုတဲ့ စကားလည်းရှိသား

“ဟဲ့ ကြုံတွေ့ကြရတဲ့ ဘဝတစ်လျှောက်မှာ ကိုယ့်တာဝန်ချထားခံရတဲ့ အပိုင်းကို ကျေးဇူးတင်စွာ ခံယူလုပ်တတ်ရမယ်၊ အလုပ်အပေါ်မှာ သစ္စာရှိရမှာပေါ့”

ရစ်ချတ်သည် သူ့ဖေဖေ ပါးစပ်မှ တစ်ခါမှ ထိုမျှရှည်လျားသော စကားမျိုး မဆုံးမပြောဘဲ တစ်ခါမှ မကြားဖူးခဲ့သေးပေ။

“ဒါကို ဖေဖေ မကန့်ကွက်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သား အခုတော့ တောနေ လူထုကို ဘာကြောင့် စာတွေတတ်အောင် သင်ရတာလဲသိလား၊ အလီမှာ စာမှာ နှိတ်ထားသားရဲ့၊ နကန်းတစ်လုံးမှ စာမတတ်တော့ ဦးဆောင်မှုပေးတဲ့ လူက ဘယ် လိုပေးပေး၊ သူတို့မှာ အသိပညာမရှိတော့ ထင်တာလုပ်မှာစိုးလို့၊ အတွေးအခေါ် အမှားကြီးတွေ ယူဆသွားမှာစိုးလို့ပဲ၊ ဖေဖေတို့ မြန်မာရိုးရာ ပုံပြင်မှာရှိတယ်လေ တချို့က ရယ်စရာလို့ အောက်မေ့တယ်၊ လူတစ်ယောက်ကို၊ ကလေးကို ကြည့်ထိန်း ထားလိုက်ပါ။ ခြင်လည်း မကိုက်ပါစေနဲ့လို့ ကလေးအမေက မှာခဲ့ပြီး အပြင် ထွက်သွားရော၊ ဒီလူက တကယ်ပဲ ရိုးရိုးသားသား ကလေးကို ကြည့်နေရင်းက ခြင်တစ်ကောင် ကလေးရဲ့ နဖူးကို ကိုက်နေတာ မြင်တော့ အနားက တူနဲ့ယူပြီး ထုလိုက်တာ ခြင်လည်းသေ ကလေးလည်းသေရော၊ ဒီပုံကို အမေမှာ မှာတဲ့အတိုင်း လို့တောင် လူကြီးတွေက စကားပုံလုပ်ထားသေးတယ်”

ရစ်ချတ်က ရယ်၏။

“သား ဒီပုံကြားဖူးလား”

“မကြားဖူးပါဘူး”

“အေး...ဖေဖေက သဘောပြောပြတာပါ၊ ကြားဖူးလို့ရှိရင်လည်း ဖေဖေ ပုံက အမှားကြီး၊ တူမဟုတ်ပါဘူး။ ရဲတင်းလို့များ အမှားပြင်ချက်ထုတ်ဦးမလားလို့ တူဖြစ်ဖြစ်၊ ရဲတင်းဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွာ၊ ဒီနေရာမှာ ကလေးကြည့်တဲ့လူဟာ အသိပညာ ရှိရင် အမေမှာခွဲတာ ကလေးခြင်မကိုက်စေချင်လို့ပဲဆိုပြီး အနီးလေးနဲ့ ယပ်ပေး လိုက်ရင် ကလေးအသက်ချမ်းသာပြီး အန္တရာယ်ကင်းမှာပေါ့။ ခုလည်း မင်းတို့မှာ ပြောတဲ့လူတွေကလည်း စကားလုံးအရမ်းသုံး၊ မင်းတို့လို အတွေးအခေါ်ပြောင်း စတွေကလည်း ကိုယ်လိုချင်တဲ့အပိုင်းကနေ စကားအဓိပ္ပာယ်ယူသုံးနေကြတယ်။ ခုလည်း မင်းမှာ ဘာအရည်အချင်း ဘယ်လိုအလားအလာ အညွှန်းရှိတယ်ဆိုတာ မတွေးမိဘူး။ ဂုဏ်ဆိုတာ အလုပ်၊ အဲ...တစ်ခါတည်း ဒီနေ့လူဖြစ် မိန်းမယူ ကား မောင်းကျွေးမယ်တဲ့ သိပ်ဟုတ်တာပဲ ...နော်...ဟင်း”

အတွတ်က သက်ပြင်းချ၏။

“အဲဒီစကားလုံးထွင်တဲ့လူတွေကို သွားမေးစမ်း၊ ဂုဏ်ဆိုတာ အလုပ်ဆိုပြီး ခင်ဗျားရဲ့သား အခြေခံစာလေးမှ မတတ်ခင် မိန်းမယူရေထမ်းကျွေးရင် ဘယ်နှယ် နေမလဲလို့၊ မိဘအနေနဲ့တော့ ရင်ကျိုးတာပဲ သား၊ ဖေဖေတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို လည်း မလိမ့်ချင်ဘူး၊ အခြေခံပညာကိုတော့ လုံလုံလောက်လောက် ကိုယ့်သားကို ပေးလိုက်ချင်တာပဲ၊ ရေခပ်နေနေ၊ ထင်းပေါက်နေနေ၊ ရေခပ်ရင်း ထင်းပေါက် ရင်းက စာဟာ တစ်ဖက်က ဖတ်သွားရမှာပဲ၊ ကိုယ်နဲ့ သက်ဆိုင်ရာ ဘာသာရပ်ကို လေ့လာနေရမှာပဲ၊ ဒီတော့လေ...မိနာတို့ မိဘတွေနဲ့ ဖေဖေ ပြောပြအောင် စီစဉ် ပေးမယ်။ မိနာကိုလည်း ကျောင်းပြန်ထားမယ်၊ ဘဝကကြောင့် သားပညာပါရမီ နည်းလို့ ဒီဂရီတွေမရချင်နေ၊ အခြေခံပညာတော့ ရစေချင်တယ်။ ကားမောင်းဦး တော့ စာတတ်တော့ ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ဆိုင်တဲ့ ဗဟုသုတက စာမှာရှိတယ်၊ စာဖတ် ရင်း ကားမောင်းတတ်ရာကနေ ကားပြင်တတ်၊ ကားပြင်တတ်ရာကနေ ကား တစ်ခုလုံး လုပ်တတ်တဲ့အထိ သားဟာ တိုးတက်သွားမှာပေါ့၊ ဖေဖေပြောတာ သဘောပေါက်လား”

ရစ်ချတ်သည် ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းညှင်းညှင်း ညှိတ်လိုက်၏။

“ဖေဖေကို သားတစ်ခုမေးမယ်လေ”

အတွတ် ခေါင်းညှိတ်ပြရင်း သား၏မေးခွန်းကို နားထောင်နေ၏။

“ဖေဖေ...လေ သားနဲ့တူတူ ဘာလို့ ရန်ကုန်မှာ မနေလဲ၊ ရန်ကုန်မှာ ဖေဖေနဲ့ ဆရာဝန်အတူဖြစ်တဲ့ ဆရာဝန်တွေဟာ ကိုယ်ပိုင်ဆေးခန်းတွေ ဖွင့်ပြီး ချမ်းသာနေကြတယ်တဲ့၊ ဘွားဘွား...ဓဏဓဏပြောတယ်၊ ဖေဖေသား သားနဲ့အတူ ငယ်ငယ်ကတည်းက နေမယ်၊ ဒီလိုပုံတွေ ဖေဖေကပြောလို့ သားနဲ့အတူနေရင် ကျွန်တော်လည်း စိတ်လေတတ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘွားလေးစီက မတော်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့ခေတ်က ပေတံကြီးနဲ့ တိုင်းတိုင်းပြီး ပြောပါများတော့ ကျွန်တော် ရင်ထဲမှာလည်း ကျဉ်းကျပ်တယ်၊ ချုပ်ချုပ်လွန်းတယ် ထင်ရော...သားကြီးမှာ အပြစ်ရှိတယ်ဆိုတာလည်း သားဝန်ခံပါတယ် ဖေဖေ၊ ကျွန်တော်နဲ့အတူ မနေတာ ဟာ သား ကိုမချစ်လို့လား”

“ချစ်ပါတယ် သားရယ်၊ ဖေဖေချစ်ပါတယ်”

အတွတ်သည် ရစ်ချတ်၏လက်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ထား၏။ သူရဲတတ်

ရက် ခြေနိုင်၊ စကားဆက်မပြောနိုင်ဘဲ သားမျက်နှာကိုသာ စေ့စေ့ကြည့်နေမိ။

“ငယ်...စိတ်ထိခိုက်သွားသလား...ဟင်”

ရန်ချတ်သည် သူ့စကားလုံးကြောင့် သူ့ အဖေ အမူအရာပြောင်းသွားသည်ကို အံ့သြသွား၏။ အတွတ်သည် ပြောရမည့် စကားလုံးများကို မထွက်၊ သူ့ကိုယ် သုံး မညာချင်၊ တွတ်နီကိုလည်း ညာချင်ပေ။

“ဖေဖေ...ဖြည်းဖြည်းပြောပြမယ်နော်”

သူသည် စကားလုံးရွေး၍ သားကို အေးအေးဆေးဆေးပြောပြမည်။ သို့သော်...လိမ်သင့်သည့်နေ့ရည် လိမ်တာလေးတော့ပါရမည်။ စကား အဆိပ်သင့်မှာ နီး၍ လိမ်လိုက်ရသည့်အတွက် တရားပါမည်လော။ သူသည် ခေတ္တအချိန်ယူ စဉ်းစားနေ၏။ ကံငါးပါးတွင် မုသာဝါဒသည် ကျူးလွန်ချိုးဖောက်ဖို့ အလွယ်ဆုံးသော သီလဖြစ်၏။ သိုးဆောင်းစကားတွင်တော့ White Lie ဆိုသည်မှာ အပြစ်မဲ့သော မုသာစကားကို ဆိုသည်။ ကျောင်းနေစဉ် ဆရာများကမူ သူ့အား ဆုံးမခဲ့ဖူး၏။ ‘တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း တစ်ဦးတစ်ယောက်မှာ စိတ်ထိခိုက်မှာ အကုသိုလ်ဖြစ်မှာစိုးလို့ လိမ်ပြောရတာရှိတယ်။ ဒါမျိုးကျတော့လည်း လိမ်ရတာ နှိပ်စားပဲ အတွတ်ရဲ့၊ ဒါပေမဲ့လည်း ဒါလောက်ကလေး လိမ်တာဟာ အပြစ်မရှိပါဘူးနဲ့ တစ်စတစ်စ သီလတစ်ခုကို ချိုးလိုက်ရင် နောက်စောင့်ထိန်းအပ်တဲ့ အကျင့် သီလ ကြီးမားတဲ့ ပြစ်မှုကြီးတွေကလို့ ကျူးလွန်ဖို့ မခဲယဉ်းတဲ့အလေ့ ပါနဲ့သွားတာတယ်။ ဒီတော့လည်း ကိုယ်သုံးတဲ့ စကားလုံးမှာ သက်ရောက်မယ့် အကျိုး အပေါ်ကြည့်ပြီး အခြေအနေအလျောက် ပြောရတာပဲ’ ဟု သူ့ဆရာသမားများက ပြောဖူး၏။ ထို့ကြောင့် သူ့စကားကို အမှန်အတိုင်းလည်း သူပြောလိုသည်။ သားတွတ်နီ စိတ်ဓာတ်မကျအောင်လည်း သူထိန်းထားလိုပေသည်။ သူသည် စပ်ဖြည်းဖြည်း စကားကို စ၍ ပြောရ၏။

“ဖေဖေ သားကိုချစ်ပါတယ်၊ သိပ်ကိုချစ်တာပါပဲ၊ မေမေတို့ကလေ ဖေဖေကို ကျောသင်းမောင်လို့ တစ်မျိုး၊ မောင်မိုးကောင်းလို့ တစ်မျိုး၊ အမျိုးမျိုး ကျောင်းမှာမည်တရားဝင်တွေ မှည့်ပေမဲ့ အိမ်မှာတော့ သူတို့ ချစ်စနိုးနဲ့ အတွတ်လို့ ခေါ်တယ်။ ဖေဖေကလည်း သားကြီးကို ချစ်လို့ဖေဖေနာမည် အတွတ်ကို ရှေ့ကထားပြီး တွတ်နီဆိုပြီး မှည့်တာပေါ့။ ရန်ချတ်လို့ တစ်ခါတလေခေါ်ရတာ အရသာမရှိဘူး၊ ဒါကြောင့် ဖေဖေက တွတ်နီ...တွတ်နီနဲ့ခေါ်တာ သား သတိထား

ကုသိုလ်ကြံ့မာ မခိုပါခဲ့

မိမှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့...”

တွတ်နီ၏ မျက်လုံးများသည် အချစ်ခံရသူတစ်ယောက်၏ အေးမြသော ရေစင်ဖြင့် သွန်းလောင်းဆေးချခံရသလို တဖိတ်ဖိတ် တောက်ပလာ၏။

“ဖေဖေကိုခွင့်လွှတ်ပါ၊ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် ဆယ်ငါးနှစ် ဆယ်ခြောက်နှစ်အရွယ် ဘယ်လို စိတ်ဓာတ်ပြောင်းလဲလာတယ်၊ နှစ်ဆယ်ကျော်လောက် ကျတော့ ဘယ်လိုစိတ်ဓာတ်ဖြစ်လာတယ်၊ နားသိုးကြိုးပြတ် ကမူးရှူးထိုး ဖြစ်တတ်တဲ့ အရွယ်ဟာ ဘယ်အသက်ပိုင်းလောက်မှာ ဆိုတာတို့ ယောက်ျားအချင်းချင်းသာ ပိုပြီးသိတာပေါ့သား...ဒီအရွယ်တွေမှာ ဖေဖေ သားကြီးနဲ့ ရင်အုပ်မကွာနေပြီး ပြုပြင်လိုက်ရင် သားခုလိုဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သားတို့အရွယ်ဟာ တကယ်တော့ ပေါက်ရွက်လိပ် ဘာအနံ့မှမရှိဘူး။ အင်မတန် သန့်ရှင်းတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါးစိမ်းကို ထုပ်မိတော့လည်း ပေါက်ရွက်ဟာ ငါးညှိနဲ့နဲ့တယ်၊ တောင်ဇလပ်ပန်းကို ထုပ်မိတော့လည်း ဇလပ်ပန်းနဲ့ မွေးတယ်ကွဲ့၊ မွေးတဲ့ပန်းကို ထုပ်မိအောင်က ဖေဖေမှာ ဓာတ်နိရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် ဖေဖေကို ခွင့်လွှတ်ပါလို့ သားကို ဖေဖေ တောင်ပန်ရတာက သားရဲ့ မှားခဲ့တဲ့ကိစ္စထဲမှာ ဖေဖေ တာဝန်မကင်းလို့ပါ။”

တွတ်နီသည် သူ့ဖေဖေကို မြတ်နိုးစွာကြည့်၏။ သနားသလိုလို ဝိုချင်သလိုလို ရင်ထဲကလည်း စကားကို နားထောင်ရင်း ဖိုလိုက်လာ၏။

“ဒါဖြင့် ရန်ကုန်မှာ အခြေတကျမနေဘဲ တောအနံ့ တောင်အနံ့ဘာလို့ သွားနေလဲလို့ သားကမေးတယ်လေ၊ အကြောင်းနှစ်ကြောင်းကြောင့်ပေါ့ သားရယ်၊ တစ်ကြောင်းက ဖေဖေ ဆရာဝန်ဖြစ်စချိန်က ခုသားကြီးတို့ ခေတ်လို မဟုတ်ဘူး။ ဆရာဝန်လိုင်းကို လိုက်တဲ့ လူလည်း နည်းတယ်၊ ဆေးပညာကို သင်ရဖို့ သိပ်ပြီး ငွေကုန်ကြေးကျများတယ်၊ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ ကျောင်းစရိတ်ငွေလည်း သိပ်ပညာလည်းလိုတယ်။ ငွေရှာချင်တဲ့သူတွေအဖို့ ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီးဆိုရင် ငွေအိုးတွေတာပဲ၊ နိုင်ငံခြားသား ဆရာဝန်တွေဆိုရင်လည်း ရန်ကုန်မြို့ပေါ် ဆေးဆိုင်ဖွင့်ရင် ငွေသုံးယူသလိုရတယ်။ များသောအားဖြင့် ဆေးပညာကို လူထု အကျိုးထက် ဆိုယ်ကျိုးအတွက် အသုံးများတယ်”

အတွတ်သည် ခေတ္တနားပြီးမှ ဆက်ပြော၏။

“ဖေဖေ ဆရာဝန်ဖြစ်ချိန်မှာ ငွေအတွက် ဖေဖေမှာ ပူစရာမရှိဘူး။ သား

၃၁

စဉ်းစား

ကြီးရဲ့ ဘာနဲ့ ဘွားဘွား ရည်ရွယ်ချက်ကိုက လူအများရဲ့အသက်ကိုကယ်နိုင်
 ဆောင်လို့ ယေဘုကို ဆရာဝန်ဖြစ်အောင် သင်ပေးတာတဲ့။ ဖေဖေတတ်တဲ့ပညာနဲ့
 ဓမ္မဗျူဟာ မလိုပါဘူးပေါ့။ ဒါကြောင့် ဖေဖေဟာ လူတွေ အသွားအလာစက်စဲတဲ့
 တောရွာတွေ တောင်တန်းဒေသ အစွန်အဖျားတွေ လှည့်ပတ်သွားလာပြီး ကိုယ်
 တတ်တဲ့ပညာနဲ့ သူတို့ကျန်းမာရေး အသက်ရှင်ရေး ကူညီရတာပေါ့သားရယ်။
 ခုခေတ်တော့ ဆရာဝန်တွေ အဖွဲ့လိုက်စုပြီး နယ်ဆင်းကြတယ်လေ။ ဒါလည်း
 တစ်နည်းကောင်းပါတယ်။ ဖေဖေကတော့ သံယောဇဉ်ကင်းတဲ့သူ၊ သားမယား
 မရှိတော့၊ အင်း...ဟိုဒင်းလေ သားကိုလည်း အပ်ထားစရာ ဘွားဘွားရှိနေတယ်
 ပို့လား။”

သူ့စကားလုံး မှားသွား၍ မြန်မြန်ပြင်လိုက်၏။

“တစ်နေရာမှာ အခြေကြာကြာစိုက်နိုင်လေ ကောင်းလေပေါ့။ ဖေဖေ
 ဆော့လော့နာကတွေ ရှိတဲ့ နာဂတောင်တန်းဒေသမှာတုန်းက လူထုပ်ပညာရေးဌာန
 တာဝန်ခံတွေနဲ့အတူ အခြေချနေတာ သုံးနှစ်လောက်ကြာတယ်။ ချင်းတောင်မှာ
 လည်း ဖွဲ့တိုက်၊ တီးတိန်၊ မဏိပူရန်နယ်ခြားတစ်ဝိုက် သွားလာနေတာပဲ။ တောင်
 ပိုင်း ချင်းတောင်ဒေသဖြစ်တဲ့ မတူပီကျောက်ထုတို့ ပေါက်တို့ အတော်ပုံပါတယ်
 လေ။ ခုလည်း ဘော်လီဘေး ဟို...ဟို စိုင်းဒန်ရေတံခွန်ရှိတဲ့ နေရာလည်း
 သွားမယ်၊ မေယုမြစ်ဖျားမှာ မင်းကြီးရွာရှိတယ်။ အဲဒီနေရာမှာ သုံးလေးနှစ်ဖေ
 အခြေချမလို့၊ ခုတစ်လော ငပလီမှာ ခဏနားရင်း အပန်းဖြေဦးမယ့်ပေါ့။ ဦးရွှေသာ
 တို့ကို သံယောဇဉ်တွယ်တာနဲ့ ဇီးဖြူကုန်းမှာ ခဏနေ နေဆဲ သားတို့ကိစ္စပေါ်လာ
 လို့”

“ဖေဖေ... ခုလိုသွားနေတော့ သားကိုမလွမ်းဘူးလား။”

“လွမ်းတာပေါ့”

သူ ဒါပဲဖြေ၍ ရှေ့စကား မဆက်ရဲသေးပေ။ သူ့စိတ်ထဲတွင် သူ့လိပ်ပြာ
 သူမလုပ်သည်က အကယ်၍သာ ရစ်ချတ်သည် သူ့သား ဖြစ်ခဲ့သော် ဒါလောက်
 ကင်းကင်းပြတ်ပြတ် နေဖြစ်ချင်မှ နေဖြစ်မည်။ သူသည် အမှန်နှင့် နီးစပ်နိုင်
 သမျှကိုတော့ ပြောပြလိုက်၏။

“အေး...ဖေဖေကတော့ သားရဲ့ပညာရေး ထိခိုက်မှာစိုးတယ်။ ဖေဖေသွား
 လေရာ သားလိုက်ရင် အတန်းမရမှာစိုးလို့ ရန်ကုန်မှာ ဘွားဘွားတို့နဲ့ ထားကာ”

သားကောင်မလေးတွေနဲ့ ပွေ၊ အချိန်ဖြုန်း၊ စာမကြိုးစားဘဲ ခုတော့ မိန်းမတောင်
 ခိုးပြေးတော့ ဖေဖေစိတ်ထဲ ဘယ်နှယ်ရှိမလဲသား။”

ရစ်ချတ်သည် စိတ်ထိခိုက်သွားသလို ခေါင်းကို ငိုက်ခိုက်ချထား၏။
 နောင်တရဟန်လည်းရှိ၏။ အကယ်၍သာ အတွတ်သည် ဒါထက် ပွင့်ပွင့် လင်း
 လင်း အမှန်ကိုပြောလျှင် အများအတွက် မဖွံ့ဖြိုးသေးသော ဒေသများသို့ သွားရ
 ခြင်း စိတ်ကောင်းစေတာနာရင်းကမူ၊ သားဖြစ်သူ ရစ်ချတ်ကို သူပြောပြသည့်
 အတိုင်း မှန်ပါ၏။ ထိုရည်ရွယ်ချက် နောက်ကွယ်မှာမူ သူချစ်သော ဓမ္မနှင့် ခွဲခွာ
 ရသော ဝေဒနာကပေါ်လာတိုင်း သူသည် ရန်ကုန်မှာရှိ စွဲစွဲမြဲမြဲ မနေချင်ပေ။
 ဒါကိုတော့ သားကြီးကို မပြောပြချင်ပေ။ ပွင့်မပြော၍ ဘယ်သူ့ကိုမှ ထိခိုက်စရာ
 မရှိလျှင် မပြောတာဘဲ ကောင်းသေး၏။

“ဖေဖေ ဒီလိုသွားနေရင်း မေမေ့ကိုရော မလွမ်းဘူးလား၊ သားကြီးလေ
 ခုတစ်လော တစ်မိမိမိမိတွေ့မိတယ်”

“အမယ် ဖေဖေသား ဒီလိုအကြောင်းတစ်ခုခုကို တစ်မိမိမိမိ တွေးတတ်
 တယ်လို့ ဖေဖေမထင်မိဘူး”

“ခုတစ်လောမှပဲဖေဖေရယ်၊ ဒီပင်လယ်ပြင်ကို ကြည့်ကြည့်ပြီး သားလေ
 သိပ်တွေးချင်လာတယ်၊ ဘာဖြစ်မှန်းလဲမသိပါဘူး။ တွေးမိတာကတော့ ဖေဖေဟာ
 ငါ့ကို ချစ်လိုက်တာလည်းတုန်လို့၊ ဒါပေမဲ့ စကားတွေ ဘယ်လိုပဲစပ်မိ ဖေဖေဟာ
 မေမေ့အကြောင်းကို တစ်ခါမှ ဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့မပြောဖူးလို့”

ရစ်ချတ်က စကားကို အဆုံးသတ်သည်မဟုတ်၊ နားထောင်နေသော
 အတွတ်ရင်ထဲမှာမူ ခုန်လာ၏။

“ဒီတော့ ကျွန်တော် တွေးမိတာက ဖေဖေဟာ မေမေ့ကို ချစ်မှ ချစ်ရဲ့လား
 လို့ ဟင်...ဖေဖေ...ဖေဖေ မေမေ့ကို မချစ်လို့လား...ဒါမဟုတ် မေမေဟာ ယေဘု
 နတ်ဖျားက စွဲနေအောင် ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် မဟုတ်လို့လား၊
 သား...သား သားကြီး သိချင်လိုက်တာ ဖေဖေ”

ဘုရား...ဘုရား ရစ်ချတ်သည် အတွတ်၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ယူဆွဲ
 ကိုင်၍ လှုပ်ကာလှုပ်ကာ မေး၏။ ဘုရား...ဘုရား မဖြေပါရစေနဲ့ မဖြေပါရစေနဲ့
 နှင်း။ သူ့သားငယ်ကို သူ့အထင်သေးခဲ့မိသည်ဖြစ်ခြင်း။ ခုတော့...သူ့သားသည်
 သူ့ထင်သလောက် မတုံး၊ အမလေး မေးခွန်းမေးတတ် လိုက်တာ သူ့ဘယ်လိုလုပ်

၍ ဖြေရပါမည်နည်း။

“သားမေးတာတွေ တစ်ခုမှမဟုတ်ဘူး”

သူသည် တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ဖြေတတ်သမျှ ဖြေလိုက်၏။

“သားတော့လေ မိနာကို သိပ်ချစ်တော့ မိနာမပါရင်ကို စကားမပြောတတ်ဘူး၊ မိနာဟာ သားနှုတ်ခမ်းဖျားမှာ စီးနေတယ်”

“ဟင်း...သားရယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်တဲ့အချစ်ဟာ နှုတ်ခမ်းဖျားမှာ စီးနေတာထက် အသည်းနှလုံးကို စီးနေတယ်ဆိုရင် ပိုပြီး အချစ်ဟာ လေးနက်မသွားဘူးလား”

ဘုရားတန်ခိုးတော်ပေပဲ၊ ထိုစကားလုံးများကို ရုတ်တရက် ရှာတွေ့လိုက်သည့်အတွက် လက်ဖျစ်တစ်တွက် တစ်ခဏအတွင်း သူ့စိတ်ကို ကျေးဇူးတင်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။

‘အင်း...အင်း...ဟုတ်ပါရဲ့’ ရစ်ချတ်၏ မျက်လုံးလေးများသည် ဝမ်းသာသွားသောအရှိန်ကြောင့် တောက်ပလာရုံမက ခေါင်းကို မော့၍ စကားသွက်လာ၏။

“အချစ်ဆိုတာ ပါးစပ်ဖျားမှာထက် အသည်းနှလုံးမှာရှိနေတာ ကောင်းတာပေါ့နော်၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ မေမေဟာ ဖေဖေအသည်းနှလုံးထဲမှာရှိနေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်၊ အို...ကျွန်တော် ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ မိနာဟာလေ ကျွန်တော်တို့ သားအဖကြား ရောက်လာလို့ ဖေဖေ သားကြီးကို အချစ်လျော့မသွားပါဘူးနော်”

“မလျော့ပါဘူးသားရယ်”

ရစ်ချတ်သည် စကားပြောရင်း စာရေးစက္ကူကတ်ပြားပေါ်မှ ‘ချစ်လှစွာသော မကျည်းတန်’ဟူသော စကားလုံးများကို မြင်လာပြန်၏။

‘ဟင်း...’ခနဲ သက်ပြင်းချရင်း ‘မိနာကို သားယူတော့ ဖေဖေအချစ်မပေါ့ပေမဲ့ သားအဖြစ်ကို ခွင့်လွှတ် တယ်နော်၊ သားလည်းလေ တစ်နေ့နေ့ ဖေဖေကို ခွင့်လွှတ်ရမယ်ထင်ပါတယ်”

“ဘာကိုဆိုလိုတာလဲသား”

ရစ်ချတ်သည် ‘ချစ်လှစွာသော မကျည်းတန်’ဟူသည့် စာလုံးလေးများ၊ ထို့နောက်ဆက်တွဲကို ဖွင့်ဟမေးချင်လာ၏။ မေးလည်း မမေးရက်။ နောက်ရက်

ကုသိုလ်ကြမ္မာ မဇ္ဈိမ

များတွင် သူ့ဖေဖေရေးသမျှစာကို ဆက်ဖတ်ပြီးမှပင် မေးတော့မည်ဟု သူ့စိတ်ပိုင်း ဖြတ်လိုက်သည်။ သူသည် မျက်နှာထားကိုပြောင်း၍ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ပင် ပြော၏။

“ဘယ်ပြောနိုင်မလဲမိနာလိုပဲ လှတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက် တွေ့လို့ ဖေဖေယူရင် သားက ဖေဖေသားကို ခွင့်လွှတ်သလို ဖေဖေကိုလည်း ခွင့်လွှတ်ရမှာပေါ့လို့ ပြောတာပါ ဟဲ့...ဟဲ့”

“အောင်မယ်...ဒီစကားတွေ မင်းဘယ်ကတတ်တာလဲ”

“တတ်လာတာပေါ့ ဖေဖေရ ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာ သေသေချာချာ စဉ်းစားတိုင်း မနာလိုသလိုပဲ ဖေဖေမိန်းမတစ်ယောက်ကိုများ ယူရင်လေ...ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ဘယ်လိုနေမလဲ...မသိဘူးနော်၊ ဖေဖေယူတဲ့ မိန်းမဟာ အကျည်းတန် အရပ်ဆိုးကြီးတော့မဟုတ်ပါဘူးနော်”

အတွတ်လည်း ဘာဖြေရမှန်းမသိ။

“အို...ဘယ်သိပါမလဲကွယ်”

“မိန်းမယူတော့ ယူဦးမှာလားဖေဖေ”

အတွတ်သည် ပြုံးလိုက်၏။

‘သားတို့ခေတ် အဆိုတော် ချစ်စပယ် သီချင်းလိုပေါ့ကွ၊ ယူတော့ ယူမှာပဲ ခုတော့မလွယ်’ အတွတ်က အရွန်းဖောက်ကာ စကားကို ရပ်ပစ်လိုက်၏။

“ကဲ...သွားအိပ်တော့ ငတွတ်နီ စကားအိုး တော်ကြာမိနာနီးနေရင် ငါ့သားကိုရှာမတွေ့လို့ ငိုနေဦးမယ်”

တွတ်နီသည် အတွတ်၏လက်ဖျားကို ဆွဲယူကာ နမ်းရှုပ်၍ ခုတင်ပေါ်မှ ငြိမ်းဆင်းသွားတော့သည်။

အတွတ်သည် တွတ်နီလှဲသွားသော သူ့ခုတင်ပေါ် သူ့အိပ်လိုက်၏။ ငင်လယ်ပြင်မှ ရေလှိုင်းသံသည် တိတ်ဆိတ်နေသော ငပလီကမ်းခြေကို စိုးမိုးနေသည်။ တွတ်နီ လူ့ဘဝကို ရောက်လာပုံကို တစ်နေ့တော့ အထုပ်ဖြေပြရမည်ဖြစ်၏။ သူက မဖြေပြချင်၍ ဘယ်လိုပဲ ဖုံးအုပ်ထားသော်လည်း အကြောင်းဇာစ်ခရုကြောင့် အထုပ်ဖြေပြရန် အခန်းသို့ရောက်သော တွတ်နီပတ်ဝန်းကျင်သည် သူတို့ အသိုင်းအဝိုင်းအတွင်းမှ တွတ်နီကို ဘယ်သူက ပဲ‘ပ’၍ ထားမည့် သူ့နှလုံးသားနှင့် ပွေ့ချိုပိုက်ထွေးထားမည်ပဲဖြစ်၏။ သို့သော် သူ့သားတွတ်နီ၏

လူနာတို့ နယ်လေး၏။ တွတ်နီသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကရုမစိုက်ဘူး ထာဦး
 တော သူ့ချစ်သူမိနာ၏ ပစ်ပယ်မှုကိုတော့ ခံနိုင်မည်မဟုတ်ရှာပေ။ ထိုအခါတွင်
 သူ့သားလေးသည် ကလေးကချေ စိတ်ဓာတ်ချောက်ချား၍ သွားမှပြင် သားငယ်၏
 အနာဂတ်ကို သူမတွေးရဲပေ။ အင်မတန်ရင့်ကျက်ပါပြီဟု သူ့ကိုယ်သူ ထင်ခဲ့သော
 သူ့ကိုယ်တိုင်သော်မှ ဘယ်သူ့ အပြစ်မှမပါ မွေးနှင့် ခွဲခွာခဲ့ရသော ဒက်ကို ခုထိ
 ကုသလို့ မပျောက်သေးသည်ရှိသော် သားလို့ နွားသိုးကြီးပြတ်အရွယ်တွင်မူ ပြော
 စရာမရှိတော့ပြီ။

‘အို... အဲဒီအကွက်ရောက်တော့လည်း ဒီဇာတ်ကို ငါနိုင်အောင်ကရှာ
 ပေါ့၊ တွေးမပူတော့ပါဘူး။ တစ်ခါတလေဇာတ်ဆိုတာ ပြင်ဆင်မထားဘဲလက်တန်
 လျှောက်ရွတ်ရာက လမိုင်းကပ်ချင် ကပ်သွားတာပဲလေ’ တင်တင်မေ... မိနာအမေ
 တင်တင်မေကိုသာ သူဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမည်ကို တွေးနေ၏။ တကယ်တော့တွတ်
 လူ့ဘဝရောက်လာခြင်းသည် သဘာဝကျကျ သူတကာလိုပင် လူ့ဘဝတစ်နေရာ
 ကို ရယူခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ဒါကိုပင် လူ့နယ်မြေကို ဘောင်သတ်လိုသော တန်ခိုးတော်အရှင်
 ဒေါ်တင်တင်မေက ဘယ်ပုံတယ်ဟန်ဖြင့် လူတို့၏ နယ်မြေကို ဝင်ရောက်လာရမည်
 ဟု ကြီးစိုးလိုစိတ် ဆန္ဒကြီးဖြင့် မိန်းမစွာကြီးလုပ်လာလျှင်တော့ လူ့ဘောင်နယ်
 မြေကို ကန်သတ်သူ အသိုင်းအဝိုင်းအား သူသည် ပြတ်ပြတ်သားသား ရင်ဆိုင်
 တော့မည် ဖြစ်၏။

အို... အခါခပ်သိမ်းအချစ်သည် စိတ်ကိုနဲ့ စေသည် မဟုတ်ပါ။ အချစ်
 သည်ပင် သူ့စိတ်ကို ပြတ်သားမှုမန့်တီးပေးလိုက်၏။

သူသည် မီးကိုမှိတ်လိုက်သည်။ ပင်လယ်လှိုင်းများသည် သူတို့ဘာသာ
 စကားဖြင့် တစ်ရံရောအခါက တွတ်နီခေါ် ရစ်ချတ်ဆိုသည့်လူငယ်တစ်ယောက်
 လူ့ပြည်ရောက်လာသောပုံပြင်ကို ပြောနေကြသည်။

ဘီးလုံးလေးများ

မိန်းကလေးသုံးဦး၏ မျက်နှာသည် အတွေးကိုယ်စီနှင့် ရှိနေကြ၏။
 အသက် ၄၀ကျော်ခန့်ရှိသော မိန်းမတစ်ဦးက သူတို့မျက်နှာကို ကြည့်ရင်း သံ
 ပန်းကန်ပြားကို ထိုးပေးလိုက်၏။

‘ယူလေ... ဟေ့ တစ်ယောက်တစ်ချပ်စီယူ၊ ဒယ်အိုးထဲမှာ ထမင်းယူ
 ထည့်စား’ဟု ပြောလိုက်၏။ မိန်းမငယ် သုံးဦးသည် တစ်ယောက်မျက်နှာ
 တစ်ယောက် ကြည့်နေ၏။

“တော်ကြာကျရင် သူတို့ လာတတ်ကြတယ်၊ ကိုယ်က ထမင်းအဆင်သင့်
 စားနှင့်ထားတော့ ကောင်းတာပေါ့၊ ပြီးတော့လည်း အရိုး... တို့ကို တစ်ရက်
 ထက် ပိုကျွေးမထားနိုင်ဘူးလေ၊ ဒီနေ့ရောက်လာတဲ့ အိမ်ရှင်တွေလက်ထဲ ဦးရာလူ
 ထည့်ပေးမှာပဲ၊ သန်းကြည် နင်က ဧည့်သည်လုပ်မနေနဲ့လေ”

သန်းကြည် အခေါ်ခံရသော မိန်းကလေးသည် ဒယ်အိုးထဲမှ နနွင်းမှုန့်
 အရောင်ကြောင့် ဝါဝင်းနေသော ပဲပြုတ်နှင့် ထမင်းကြမ်းကြော်ကို ပန်းကန်သုံးခုထဲ
 ခေထည့်လိုက်၏။ ကြမ်းပေါ်ချထားသော ငါးပိရည်ပန်းကန်ထဲမှ ငါးပိရည်ကို
 သူ့ပန်းကန်ထဲသို့ လောင်းထည့်စား၏။

‘ဟေ့ စားကြကောင်မတွေ၊ ငေးမနေနဲ့’ သန်းကြည်က ငေါက်လိုက်မှ
 ကျန်နှစ်ယောက်က ပန်းကန်ကိုယ်စီ ကိုင်ကာ စားကြသည်။

“ကဲ... စားထားကြ၊ ငါဈေးသွားဦးမယ်၊ အရိုးခေါ်ရင် ရိုရိုလေသေ
 စကားပြော၊ သန်းကြည် နင်က ရဲလာနဲ့ ကြင်မြိုင်ကို အရိုးအကြောင်း ပြောထား

လိုက်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်ထွေး”

ဒေါ်ထွေးဆိုသူသည် ဈေးခြင်းဆွဲကာ ထွက်သွား၏။ သန်းကြည်သည် လတ်အသွက်ဆုံးပြစ်၍ ထမင်းကို မြန်မြန်စားသည်။ ရှဲလာကတော့ တစ်လုတ်ချင်း ခပ်ဖြည်းဖြည်းစားရင်း ကြင်မြိုင်နှင့်သန်းကြည်ကို အကဲခတ်နေ၏။ ညက ဘာမှ စားဘဲ အိပ်ပျော်သွား၍လားမသိ။ ထမင်းကြမ်းကြော်သည် ရှဲလာပါးစပ်တွင် အရသာတွေ့လာသည်။ စိတ်မထင်ဘဲနှင့် တစ်ပန်းကန် ကုန်သွား၏။ နောက်ထပ် ထည့်စားစရာတော့ ဒယ်အိုးထဲတွင် မရှိပါပေ။

“အစ်မကသာ စိတ်ပူတာပါ။ အရိုးပုကို ဆက်ဆံရတာ မခက်ပါဘူး။ ငါတော့ တစ်လတစ်ခါ ခွင့်ပြန်ရတဲ့အချိန် လခထဲကငွေနဲ့ ကြည့်ကန်တော့ လိုက်တာပဲ။ သူကျေနပ်ရင် လည်ချင်တိုင်းလည်ရတာပဲ။ မနက်ကုမ္ပဏီ အိမ်ရှင်တွေရဲ့ အိမ်ကို ပြန်ရော၊ အရိုးပုက မူးနေရရင်ပြီးတာပဲ။ သောက်တော်ရေဖိုးသာ နင်တို့ ကောင်းကောင်းဆက်”

“အဲဒီ အရိုးပုဆိုတဲ့ အဘွားကြီးက အရက်သောက်တတ်တယ်လား”

ရှဲလာက တစ်ကြိမ်မှ မြို့တက်အလုပ်မလုပ်ဖူး၍ မေးလိုက်၏။

“သောက်တတ်တယ်၊ ငါလည်း အစကမသိပါဘူး။ စည်းကမ်းကြီးတဲ့ မိန်းမကြီးလို့ အောက်မေ့တာ၊ ရောက်စလက ဟိုမိန်းမတစ်ယောက်အိမ်မှာသွား လုပ်တယ် ကျောင်းဆရာမပဲ။ ငါတစ်လကြာတော့ ခွင့်တစ်ရက်ရလို့ ပြန်လာတာ။ အရိုးပုအနားမှာပဲ နေရတယ်။ နောက်မှ ဒီလိုပဲ မိအေးကသင်လို့ သောက်တော် ရေဖိုးဆက်လိုက်တော့ တစ်နေ့လုံး လည်ခွင့်ပေးတယ်။ ဒါကြောင့်ပေါ့၊ ငါပေါတာနဲ့ ညားတာ”

ရှဲလာနှင့် ကြင်မြိုင်သည် ပန်းကန်ထဆေးကြ၏။

“အခု ပေါတာက ဘယ်ရောက်သွားလဲ” ကြင်မြိုင်ကမေး၏။

“သိဘူးလေ” သန်းကြည်သည် ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် ဖြေလိုက်၏။ “ဟိုတစ်လော ကတော့ မြို့ထဲက ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ စားပွဲထိုးလုပ်နေတယ်။ ခုတော့ မတွေ့တာ ကြာပြီ၊ တချို့အိမ်ရှင်တွေက တော်ပါတယ်။ ရောက်ရောက်ချင်း ထမင်းစား နိုင်းတယ်။ ပြီးတော့မှ အလုပ်ကိုခိုင်းတာ၊ တချို့အိမ်ရှင်မတွေက မနက်ပိုင်း လိုက်သွားမိရင် သူတို့ထမင်းစားချိန်မှာတောင် မကျွေးဘူး၊ နေ့လယ်တစ်နာရီ

လောက်မှ စားရတယ်။ ညလည်း ထမင်းစားချိန်က ၉ နာရီလောက်မှ စားရတယ်’ ‘ဟင်...ငါနဲ့တော့ ဒုက္ခပဲ၊ ငါက ထမင်းတစ်နေ့သုံးနပ်စားတာ’ ကြင်မြိုင် က သူ့ရှေ့ရေး တွေးပူလိုက်၏။

“နင်က ဘယ်ကလဲ၊ အရင်က ရန်ကုန်လာ အလုပ်မလုပ်ဘူးလား”

‘ပုလုရွာက ဟိုဒင်းလေ ကျွမ်းဝင်းမြို့မှာ လုပ်ဖူးတယ်၊ ဟိုမှာတော့ ငါ့အိမ်ရှင်က ထမင်းသုံးနပ်ကျွေးပါတယ်’ ကြင်မြိုင်က ဖြေ၏။

“ဒါနဲ့များဟယ်၊ ရန်ကုန်ကို ဘာလို့လာရလဲ”

သန်းကြည်သည် ကြင်မြိုင်ကို တအံ့တဩနှင့် မေးလိုက်သည်။

“အမေကပြောတော့ ရန်ကုန်က အနည်းဆုံး လခမြောက်ဆယ်က စရတယ်တဲ့၊ ကျွမ်းဝင်းက သုံးဆယ်ပဲပေးနိုင်တယ်၊ ဝဝင်စက အစိတ်က လုပ် ရတာလည်း အမေထည့်လိုက်တာနဲ့ ငါလည်း လိုက်လာတာ”

“ဟယ်... နင်ကလည်း၊ ကျွမ်းဝင်းမှာ ကိုယ့်ရွာနဲ့လည်းမဝေးဘူး၊ လုပ်နေ ရာပေါ့၊ ငါကတော့ ငါ့လင်တွေ သေတာနဲ့ စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ မပြန်တော့ဘူး”

‘လင်တွေ’ဟု ကြင်မြိုင်က အဓိပ္ပာယ် နားမလည်သလို မေးလိုက်သည်။

ရှဲလာကတော့ စိတ်ထဲတွင် သူတို့သုံးယောက် စကားပြောသည်ကို ကြားရက တည်းက ခွေးချင်းချင်ဖြစ်လာသည်။

“အေးပေါ့... ဟာ၊ လင်တွေပေါ့၊ ငါ လင်သုံးယောက်ရှိပြီ... အဟီး”

သန်းကြည်သည် စိတ်မှန်ရဲ့လားမသိ၊ စကားပြောသည်မှာ ပေါ့တီးပေါ့ဆ နိုင်လွန်းသည်ဟု ရှဲလာက ထင်၏။ သူလန်ဖွားခြင်းအကြောင်းကို သန်းကြည်က ရှင်းပြ၏။

“ထို့ရွာက ပေါင်မြို့နားမှာ၊ ပေါင်စာမှတစ်ဆင့် သွားရတယ်၊ အမေသေ တော့ ငါက အပျိုပေါက်ရယ်၊ အမေနဲ့အတူ နေတုန်းကတော့ အိမ်အလုပ်တွေ ကုလုပ်ပါတယ်၊ အမေသေတော့ အဖေ့နောက်မိန်းမယူတာကို ငါ့ဘဝနဲ့စိတ်ဆိုး တာပဲ၊ အဖေကလည်း ငါ့ကိုချစ်လို့ ဘာမှမခိုင်းဘူး၊ အလိုလိုတိပါတယ်၊ မိခွေး ကလည်း ငါ့အဖေကိုကြောက်လို့ အလိုလိုတိပါတယ်၊ ငါထထည့်ငါပဲ”

သန်းကြည်သည် စကားပြောစကလို ခပ်ပေါ့ပေါ့ပြောတာထဲ ထမင်းစား နှင့် မှန်မှန် ခပ်တွေတွေလေး ပြောလာ၏။

“ထို့ရွာမှာ နွေဦးပေါက်တော့ အုန်းမှတ်ခွယ်စိန်တို့စာတံလဲကတယ်၊

ငါလေ ညလုံးပေါက်သွားကြည့်တယ်။ မနက်မှီးလင်းမှ အိမ်ပြန်၊ တစ်ခါတည်းအိပ်၊ အထော နေ့လယ်ကျန်းပြီး ထမင်းကျွေး၊ ထမင်းစားပြီး ဆက်အိပ်၊ ညနေစောင်းတော့ ရေခဲချိုး၊ လင်းစား၊ သန်းစိန်တို့နဲ့ တစ်ခါသွားကြည့်၊ သုံးညဆက်တိုက်ပဲ ကြည့်တာ။ အဖေက မျက်စောင်းထိုးလှပြီလေ၊ မိဒွေးကတော့ မပြောရဲလို့သာ ကြည့်နေတာပေါ့။”

သန်းကြည်သည် သူ့ဘက်ကလွန်သည်ကိုလည်း သတိရလာဟန်တူ၏။

“နောက်သုံးရက်ပြီးတော့... အုန်းမှုတ်စိန်တို့ဇာတ် တခြားရွာ ကူးသွားတော့ ငါလိုက်သွားပြီး ဆက်ကြည့်ရော...”

“ဟင်... နင်တစ်ယောက်တည်း”

ရှုလာက သန်းကြည်သတ္တိကို အံ့သြဟန်နှင့်မေး၏။ သန်းကြည်သည် ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ဆက်ပြော၏။

“ဇာတ်ထဲမှာ ယိမ်းသမ ကောင်မလေး အောင်မွန်စိန်နဲ့ ငါနဲ့က အသိ၊ အဖေကတော့ ငါ့ကိုရှာနေမှာပါပဲ။ နောက်ညဆက်ကြည့်မလို့လုပ်တုန်း တို့ရွာမှာ တိုက်ပွဲဖြစ်တယ်ကြားတော့ ငါ ညနေစောင်း ရွာကိုပြန်လာတာ။ အိမ်ရောက်တော့ ရွာလည်း ဖရိုဖရဲ၊ အဖေတို့လည်းမတွေ့၊ တို့ရွာက မီးလောင်ခံရတော့ ရရာယူပြေးကြရတာ၊ ဘိုးသာတို့ မြဒင်ကြီးတို့ကိုပဲတွေ့လို့ ငါ အဖေတို့အကြောင်း မေးနေတုန်း ရှိသေးတယ်။ နောက်ထပ် သေနတ်သံတွေကြားတော့ ငါ့ခြေရင်းမှာ အဖေတို့ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ သံသေတ္တာလေး အဟောင်းလေးတစ်ခုပိုက်ပြီး ငါလည်း ခြေဦးတည့်ရာ ပြေးတာပေါ့၊ ဟင်း... အဲဒီည အဖြစ်များ ငါမပြောချင်ပါဘူး”

သန်းကြည်၏ မျက်နှာသည် တကယ့်ကြေကွဲဟန်ကို ဖော်ပြနေပြန်သည်။

ရှုလာသည် သန်းကြည်မျက်နှာပေးက စကားစဉ်ကလို ပေါ့တော့တော့၊ စပ်ဖြူ မဟုတ်တော့၍ ရှုလာကပါ မျက်နှာညှိုးသွား၏။ ကြင်မြိုင်က စိတ်ဝင်စားလာ၏။

“အပ်ချည်လုံး... အပ်ချည်လုံး...”

သန်းကြည်ပါးစပ်က ထိုစကားလုံး ဆက်၍ပေါ်လာသောအခါ ကြင်မြိုင်သည် ရယ်လိုက်၏။ သန်းကြည်ကတော့ ခပ်တည်တည်ပင်။

“သန်းကြည် နင့်ကိုငါသနားမလို့၊ နင့်စကားက ဘယ်ရောက်သွားလဲ...”

ကြင်မြိုင်က ဖြတ်မေး၏။

“ဪ... ငါပြောတာကို ဆက်နားထောင်ပါဦး၊ ဒါကြောင့် အပ်ချည်

လုံးများတွေ့ရင် ငါသိပ်အသည်းနာတာပဲ၊ ငါအဲဒီညက မြဒင်ကြီးနဲ့ ညားရတာပေါ့။”

‘ဟင်း...’ နားထောင်နေသော ရှုလာနှင့်ကြင်မြိုင်သည် ဇာတ်လမ်းမရှင်းသေးသော်လည်း သက်ပြင်း ပြိုင်တူချလိုက်၏။

“မှောင်ကလည်းမှောင်လာပြီ၊ ရွာကလည်း ကျန်တဲ့အပိုင်း မီးလောင်သေနတ်သံကတော့ ဘယ်ဘက်ကပစ်တယ်လို့ မပြောနိုင်ဘူး၊ ဝက်ဝက်ကို ကွဲနေတာပဲ၊ ငါလည်း ဝါးရုံပင်ကြား ဆက်မပြေးရဲတဲ့ ဝပ်နေတယ်၊ သေနတ်သံခံသွားတော့ မှောင်နေပြီ၊ ဒါပေမဲ့ အသံတစ်ခုက ဂလောက်ဂလောက်နဲ့၊ ငါလည်း တခြားအသံတွေ ငြိမ်သွားမှ ဒီအသံကိုကြားမိတယ်၊ မှောင်ထဲမှာ ဘာမှလည်း မမြင်ရတော့ အရှာရလည်းခက်၊ အဲဒီ ဂလောက်ဂလောက်ကလည်း မြည်နေတာပဲ၊ တော်လည်းကြာရော ခြေသံတစ်ခုကြားပြီး အမလေးလို့ အော်တဲ့ မြဒင်ကြီးအသံကြားရတာပဲ”

“ဟင်...”

“မှောင်ထဲမှာ မြဒင်ကြီးက ငါ့ကိုမြင်တော့ အနားလာကပ်ကြည့်တယ်၊ တို့လည်း လေသံနဲ့ ပြောရတာပေါ့၊ လရောင်က နည်းနည်းရှိနေတော့ သူက သန်းကြည်လာတဲ့၊ မြဒင်ကြီးအသံမှန်း ငါကသိတာပေါ့၊ ခုချက်ချင်း ရွာပြန်လို့ မဖြစ်ဘူးတဲ့၊ ဂလောက်ဂလောက်သံ ငါကြားလို့ ဒီအနားလူရှိမှာပဲလို့ ရှာရင်း နင့်တွေ့တာတဲ့၊ ငါလည်း ရှာနေတာပဲလို့ဆိုပြီး နှစ်ယောက်ရှာတော့ လားလား ငါယူလာတဲ့ သံသေတ္တာက ဝါးရုံပင်ကြားမှာ ငြိမ်ငြိမ်မနေဘူး၊ ဝါးရုံပင်လှုပ်တိုင်း ဂလောက်ဂလောက်နဲ့၊ ဖွင့်ကြည့်တော့ ဘာမှအဝတ်ဆို မပါဘူး၊ ချည်မျှင်ရစ်ထားတဲ့ သစ်သားဘီးတစ်လုံး၊ တို့ဆီမှာသုံးတယ်၊ ဆေးလိပ်ခုံတွေမှာသုံးတဲ့ သစ်သားအူတိုင်နဲ့ ဘီးလုံးမျိုးလေ၊ အဲဒီအလုံးက သေတ္တာမငြိမ်တိုင်း ဂလောက်ဂလောက်နဲ့မြည်တာကို၊ ရွာဘက်မှာ မီးကဆက်လောင်၊ သေနတ်သံကလည်း ပြန်ကြားလာတာနဲ့ အဲဒီညဝါးရုံပင်အောက်မှာ တို့နှစ်ယောက်အိပ်ရတယ်၊ ငါလည်း မြဒင်ကြီးနဲ့ ညားရော...”

အချစ်ဇာတ်လမ်းလိုလို ပြောနေသော်လည်း သန်းကြည်မျက်နှာက နှိုးနှိုး မလာသောကြောင့် ရှုလာရော ကြင်မြိုင်ရော မရယ်နိုင်ပေ။

“ကောင်မတွေ နားလည်းထောင် အစ်မပြန်ရင် ကြိမ်ဦးမယ်၊ စွဲထား

ဟိုသံပုံးချ၊ ငရုတ်သီးဆယ်တောင့် ရေနီမီး၊ ကြွင်းမြိုင် ငရုတ်ဆုံကို ရှုံလာပေးလိုက်၊
အဲဒါထောင်း။ ကြွင်းမြိုင်က ဆန်လေးလုံး ဒန်အိုးထဲထည့် ရေဆေး။”

သန်းကြည်သည် ပါးစပ်ကပြောရင်း ရေနံဆီ မီးဖိုချားကပ်ကာ မီးပွေး
လိုက်၏။ သူ့ဇာတ်လမ်းကို ဆက်ပြော၏။

“မိုးလင်းတော့ ချည်လုံးပါတဲ့ သံသေတ္တာကို ငါပိုက်ပြီး မြွေကြီးနဲ့အတူ
ဇာသပြင်ဘက် ထွက်လာတယ်။ ဇာသပြင်မှာ မြွေကြီးအမျိုးတွေရှိတာကိုး။
အဖေတို့သတင်းလည်း နားထောင်မယ်ပေါ့။ ဇာသပြင်ရောက်လို့ တစ်ပတ်တောင်
မကြာလှပါဘူး။ ဇာသပြင်ဘူတာ အကြမ်းဖက်သောင်းကျန်သူတွေ စင်အစီးမှာ
ကိုမြွေကြီးရယ်လေ ဘယ်သူ့ကျည်ဆန်မှန်မှန် မသိပါဘူး သေပါလေရော...
သေပါလေရော”

သန်းကြည်သည် ရှိုက်ကြီးတင်ငိုတော့သည်။ ရှုံလာသည် မျက်ရည်တွေ
ဝေလာ၏။ သူသည် မျက်ရည်ပေါက်မကျဘဲ ရှိုက်လိုက်၏။ ကြွင်းမြိုင်ကမူ ဆန်
ဆေးပြီးသားထည့်ထားသည့် ဒန်အိုးကို မီးဖိုပေါ် တင်လိုက်၏။

“ငါလေ မြွေကြီးကိုချစ်ပါတယ်၊ ငါ... ငိုပေမဲ့ အဲဒီတုန်းက ငိုရုံပါပဲ။
အခုလို ရူးကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားတာက ကိုမြွေကြီးနဲ့ ငါနဲ့အတူတူလေး
မီးတွင်းထဲမှာ ဆုံးသွားကတည်းက ငါလေ စိတ်တွေလေလွင့်ပြီး ရူးများရူးသွား
မလား အောက်မေ့တယ်၊ ပွဲစားတွေအလားမှာ ငါ ရန်ကုန်လိုက်လာပြီး အရိုးပုဆိက
တစ်ဆင့် အလုပ်တွေလျှောက်လုပ်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့... ဒါပေမဲ့၊ ငါသူတို့သားအဖကို
ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး။ ပြီးတော့ အဖေရယ်... အဖေလေ ငါ့သားလေးကို ငါချစ်
သလိုလည်း အဖေငါ့ကိုလည်း ချစ်မှပဲ။ အဖေ အဖေကို ငါရှာလို့ မတွေ့တာဘူး”

သန်းကြည်သည် လင်နှင့်သားကို တရင်းမှ နောက်ဆုံး အဖေကိုတစ်
ငိုရှာသည်။ ဒေါ်ထွေးဝယ်လာသော ဈေးခြင်းတောင်းရောက်လာ၍ သူတို့ ထမင်း
ချက်ချိန် ရောက်တောင်နေမိ၏။ ဒေါ်ထွေးသည် အိမ်ရှေ့ထွက်သွား၏။ သူတို့
သုံးယောက်သည် ကန်စွန်းရွက်ငါးစည်းကိုပြုတ်၏။ ချဉ်ပေါင်ဆယ်စည်းကို ထွင်
ကြသည်။ ပုစွန်ခြောက် ဝုံညင်းလောက် စက္ကူလေးနှင့် တစ်ထုပ်ပါလာသည်။
ဟင်းခတ်လုပ်၍ ချဉ်ပေါင်ရေကျဲ ချက်လိုက်သည်။ ကန်စွန်းရွက်ပြုတ် တို့စရာ၊
ငါးပိရည်ကျို၊ ချဉ်ပေါင်ဟင်း။ သူတို့သည် စကားဆက်မပြောတော့ဘဲ တိတ်တိတ်
ဆိတ်ဆိတ် ထမင်းကိုချက်ကြသည်။

“ဟော... ကားသံကြားတယ်၊ အဲဒီမိန်းမနဲ့ငါက လိုက်ရမယ်ထင်တယ်၊
နင်တို့ ခန်းဆီးကြားက အသာပဲ ငြိမ်ငြိမ်ကြည့်နေ၊ နင်တို့နာမည် မခေါ်ရင်
ထွက်မလာနဲ့”

သန်းကြည်က လေသံနှင့်ပြော၏။ ကြွင်းမြိုင်နှင့် ရှုံလာသည် ခန်းဆီးကြားမှ
ကြည့်နေကြသည်။ ဆံပင်ကောက်ကောက် ကျောတစ်ဝက်လောက်ကို အရင်းတွင်
ချည်ထား၍ ဆင်းလာလာချင်း အပျိုလေးတစ်ယောက်လို ထင်ရသော အမျိုးသမီး
တစ်ဦးကို ဒေါ်ထွေးက ဆီးကြို၍ အရိုးပုဆိ ခေါ်လာသည်။

“ဪ... ဘောဘီလား၊ လာလာ ထိုင်လေ”

‘အမိုး... အဆင်သင့်ပဲလား’ အမျိုးသမီးက မေးရင်း အရိုးပုရှေ့ရှိ
ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ထိုင်လိုက်သည်။

“အို... ဘောဘီမှာထားတာ တစ်ပတ်တောင်ရှိပြီပဲ၊ အမိုးက အဆင်သင့်
သူ့ကိုချန်ထားတာပေါ့၊ မြန်မာဟင်းတော့ ကောင်းကောင်းချက်တတ်တယ်၊
သန်းကြည်ရေ သန်းကြည်”

အရိုးပု ခေါ်လိုက်လျှင် သန်းကြည်သည် အသာထွက်သွား၍ ဧည့်သည်
အမျိုးသမီးရှေ့ ထိုင်လိုက်၏။

“ကျွန်မနာမည်ဘောဘီက ငယ်နာမည် အမိုးရဲ့၊ နာမည်က ဘောဘီဆိုပေမဲ့
မြန်မာပဲဟာ၊ မြန်မာထမင်းဟင်း ကြိုက်တာပေါ့၊ အခုက မနိုင်လွန်းလို့ ထမင်းချက်
ငှားရတာ၊ ကလေးတွေအဖေက ရုံးသွား၊ ကျွန်မက ကျောင်းသွား၊ အမ်အေလည်း
ဆက်တက်ချင်လို့၊ ကလေးတွေကြည့်ဖို့တော့ နာနီရိုပါတယ်၊ အမေအိုကရှိတော့
မြန်မာဟင်းကောင်းကောင်း ချက်တတ်တဲ့လူ လိုချင်လို့”

“ကဲ... သန်းကြည် ကြားလား၊ သူပဲ ဘောဘီရေ၊ သန်းကြည် ထမင်းချက်
သက်တမ်း အတော်ရင့်ပြီ၊ မသိတာရှိလည်း သင်ပေါ့”

ဘောဘီဆိုသူ အမျိုးသမီးက သန်းကြည်ကို အကဲခတ်နေ၏။

“အင်းလေ အိမ်ကျမှ လက်ရာကြည့်သေးတာပေါ့၊ ကျွန်အိမ် ရောက်လာ
ရင် အဆန်းကြီးပဲ၊ နာနီလည်း ကျွန်မက အသင်းကခေါ်ပါတယ်၊ ထမင်းချက်
လည်း အသင်းကခေါ်ပါတယ်၊ အမိုးတို့ အလုပ်ကအသင်း သိတယ်မို့တော့ ဘဲဒီ
အသင်းမှာ ကျွန်မတက်က နာမည်ပျက် မရှိခဲ့ဖူးပါဘူး၊ သူတို့ထို လေ ကောင်း
ကောင်း ပေးပါတယ်၊ ခုတစ်လော ထမင်းချက်တွေ ဘာတက်ပြန်လဲ သိတုန်း၊

ထောင်ချက်လိုက်လာပြီး အိမ်ရောက်တော့ ကုလားဟင်း ချက်ပါဆို၊ မန်ကျည်း
ရေထည့်ပြီး မွေးနေ့လိုတဲ့၊ ပုစွန်ကို အမြီးနဲ့ ခေါင်း သူတို့မသိဘူးတဲ့၊ ဒါနဲ့ ကျွန်မက
လည်း ဘီလပ်ပြန် တောသုတွေရယ် ငါချက်ပြမယ်ဆိုပြီး ချက်ပြပါတယ်။ နှင်
တစ်ယောက်ကြောင့်နဲ့ နှင့်အသင်း နာမည်ပျက်တယ်၊ ပထမလုပ်ခဲ့တဲ့ အိမ်မှာ
ဒီဟင်းတွေ မချက်ဖူးဘူးလား မေးတော့ ဝက်သားချည်း အမြဲစားတဲ့ တရုတ်အိမ်မှာ
လုပ်ခဲ့လို့တဲ့ ကဲ...”

ဘောဘီသည် ပြောရင်းရယ်၏။ အရိုးပုပါရော၍ ရယ်တော့သည်။

“ကဲလေ... အသင့်ပြင်ထား၊ ကျွန်မကလေးတွေ ကျောင်းသွားပို့ဦးမယ်။
အပြန်ဝင်ခေါ်မယ်၊ ဟိုဟာကတော့ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့။”

‘အေးပါ’ဟု အရိုးပုက ပြောလိုက်၍ ကားထွက်သွားလျှင် အရိုးပုသည်
သန်းကြည်ဘက် လှည့်လိုက်သည်။

“အလုံက အသင်းကလည်း ခု မိန်းကလေးတွေကို ထောက်ခံစာပါမှ
အလုပ်အကိုင်ဆက်သွယ်ပေးတယ်၊ သူတို့အသင်းနာမည်ပျက်မှာစိုးလို့၊ သန်းကြည်
ဟိုဗိုလ်မှူးကတော် အိမ်လိုတော့ ညည်းပေါက်ကရမလုပ်လာနဲ့နော်၊ ကဲ... ပြင်ဆင်
ထား။”

သန်းကြည်သည် မီးဖိုခန်းထဲပြန်ဝင်၏။ ရှိလာနှင့် ကြင်မြိုင်သည် သန်း
ကြည်အနား ကပ်လာသည်။ သန်းကြည်အလုပ်ရသွား၍ ဝမ်းသာကြပါ၏။ သို့
သော် သူတို့သည် သန်းကြည်နှင့် အတူနေရသော ရက်ပိုင်းလေးကို ပျော်မိသည်။
ကြင်မြိုင်က စပ်စုချင်လွန်းလာ၏။ အရိုးပုမကြားအောင် သန်းကြည်ကို မေး၏။

“နင်... ဗိုလ်မှူးကတော်အိမ်မှာ ဘာလုပ်လာလို့လဲဟင်”

‘မလုပ်ပါဘူး၊ ငါနဲ့ ဗိုလ်မှူးကတော်နဲ့က အားလုံးအဆင်ပြေတယ်၊ နာနီ
ဆိုတဲ့ကောင်မတွေ လူပါးဝလွန်းလို့၊ ငါကလည်း စေတနာနဲ့ ချက်ကျွေးပါတယ်၊
တစ်ခါလာလည်း နာနီဆိုတဲ့ကောင်မတွေက ငါက ဗိုလ်အိမ်ကလာတာ၊ ငါက
ဂျပန်သံရုံးက အရာရှိအိမ်မှာ လုပ်လာတာ၊ ငါက အမေရိကန်သံရုံးက အရာရှိ
အိမ်မှာ လုပ်လာတာနဲ့... အလုပ်အတူတူ လုပ်ရတဲ့သူ အချင်းချင်း ဗိုလ်ကျတယ်၊
စားပြီးပန်းကန်တွေကို တစ်ခါတလေ စည့်သည်များလို့ ကူဆေးပေးပါဆို မဆေး
ပေးဘူး၊ သူတို့ ထမင်းစားချိန်ဆို ငါက ကလေးကူထိန်းပေးပါတယ်။ သူတို့လည်း
ငါးပိရည်ကို ငရုတ်သီးမှုန့်များများနဲ့ နယ်စားတာပဲ... အဲဒါ ဗိုလ်မှူး ကတော်ကျ

ရောက်ရင် ငရုတ်သီးမှုန့် ငါတစ်ယောက်တည်း စားတယ်ဆိုပြီး ဦးအောင်တိုင်
တယ်၊ တစ်နေ့တော့ ဘာပြောကောင်းမလဲ... ဟဲ့... အမေရိကန်အိမ်ကလာတဲ့
ကောင်မတွေ ပေါင်မုန့်စားပါလား၊ ဘာဖြစ်လို့ ငါးပိရည်ကျတော့ ရေသောက်သလို
စားရလဲ၊ နင်တို့ကလည်း ဗိုလ်အိမ်က စတယ်လား၊ ငါကလည်း သန်းကြည်၊
ဆော်မလားဆိုပြီး အစောင့်တန်းလျားမှာ သတ်လိုက်ကြတာ၊ နာနီရဲ့ ချိုစောင်းကို
ငါ ထင်းပေါက်ခြမ်းနဲ့ ချတော့ အတော်ပြီသွားလို့ ချုပ်ယူရတယ်’ သန်းကြည်၏
ညီညီတုတ်တုတ် လက်မောင်းများမှာ တကယ်သတ်ရဲသည်ကို သက်သေထူ
လျက်ရှိ၏။

သန်းကြည်သည် ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်ရင်း ပြောလိုက်သည်မှာ အားရ
ပါးရပါပင်တည်း။

‘ဗိုလ်မှူးကတော်ကို နင်က အရင်ဦးအောင်တိုင်ပါလား’ ကြင်မြိုင်က
သူ့စိတ်ရိုးခံအတိုင်း ပြောလိုက်၏။

“ဗိုလ်မှူးကတော်က တန်းလျားမှာ အရှက်မရှိ ဆော်ကြီးဟစ်ကျယ်နဲ့
သတ်တယ် ပုတ်တယ်ဆိုပြီး အမှုမဖြစ်အောင်တော့ လုပ်ပေးတယ်၊ ငါ့ကိုရော
သူ့နာနီနှစ်ယောက်ပါ အလုပ်ကထုတ်ပစ်လိုက်တယ်၊ အေးရော... နင်တို့လည်း
ငါပြောခဲ့မယ်၊ အလုပ်ကိုတော့ စေတနာနဲ့ လုပ်ပါဟယ်... တို့ဟာ ဒါပဲ လုပ်စား
တာတဲဟာ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီသံရုံးတို့ ဗိုလ်အိမ်တို့က လာတယ်ဆိုတဲ့ ဟယ်လင်တို့
စတယ်လာတို့ဆိုတဲ့ ကောင်မတွေနဲ့များ တူတူလုပ်ရလို့ ဗိုလ်ကျလာရင် ဆော်သာ
ဆော် ခေါင်းငုံ့ခံမနေနဲ့။”

သန်းကြည်သည် သူ၏အိမ်ဖော်ဘဝ အတွေ့အကြုံထဲမှ တစ်ခန်းကို သူ
ဝတ်သော စကားလုံးဖြင့် တန်ဆာဆင်ကာ သင်တန်းပို့ချလိုက်၏။ ခေတ်၏
သံသေတ္တာငယ်တွင် သစ်သားအူတိုင်နှင့် ဘီးလုံးလို သူ့ဘဝသည်လည်း တလိမ့်
လိမ့်ဖြင့် ခလောက်ဆန်ခဲရသည်တကား။ သော့တစ်ချောင်းဖြင့် သံသေတ္တာတစ်လုံး
ကို ဖွင့်လိုက်၏။ ဤသံသေတ္တာသည် သန်းကြည်နှင့်မြင့်ကြီးတို့ကို ဖူးစာဖက်
ပေးလိုက်သော သံသေတ္တာများလားဟု ကြင်မြိုင်က သိချင်လာပြန်သည်။

“အဲဒီသံသေတ္တာလား... နင်တို့ရွာ မီးလောင်တော့ နင်ပိုက်ပြေးတာ”

‘ဘယ်ဟုတ်ရမလဲ၊ ဟိုဟာက တစ်တောင့်ထွာလောက်ရှိတာ၊ နာသပြင်
မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီလေ’ သူသည် ခပ်နွမ်းနွမ်းအဝတ်တစ်စုံသာထုတ်၍ ပလပ်စတစ်

ငြိမ်းထံ ထည့်လိုက်၏။ မျက်နှာသုတ်ပေါ် တစ်တောင်လောက်ကို ထပ်၍ ထည့်၏။

‘ပထမလတော့ အဲဒါလောက်ပဲ ယူသွား၊ အိမ်ရှင်မအခြေအနေနဲ့ အကဲခတ်ပေါ့ဟ၊ တချို့တလေ အဝတ်တွေဟောင်းနေရင် တစ်စုံလောက်သာ ပါလာတာတွေ့ရင် ထမိတစ်ပတ်နွမ်းတို့ အင်္ကျီတို့ပေးတယ်၊ တချို့အိမ်ရှင်မတွေတော့ မပြောနဲ့ဟေ့၊ ခေါ်တာကိုက ကောင်းမတဲ့၊ ပြီးတော့ နင်တို့လခနဲ့နင်တို့ဝယ်ဝတ်တဲ့၊ သူတို့ဝယ်ပေးရင်လည်း လခထုတ်ချိန်ရောက်တော့ လခထဲက ဖြတ်တယ်၊ ပန်းကန်တစ်ချပ် ကွဲရင်လည်း လခထဲက ဖြတ်တာပဲ’ သန်းကြည်သည် စကားစေ့စပ်ကာ ကြင်မြိုင်နှင့် ရှိလာ နားနားကပ်၍ ဒေါ်ထွေးမကြားအောင် တိုးတိုးလေး ပြောပြနေသည်။

“ပထမရတဲ့လခကို ဒေါ်ထွေးလက်ထဲထည့်နော်၊ သူတို့က အိမ်ရှင်ဆီကလည်း ရတယ်၊ တို့ဆီကလည်း ပထမလခကို ပေးရတယ်၊ နင်တို့ နားလည်လား”

သန်းကြည်သည် လချေးများ ကွာစပြုနေသော မှန်လေးတစ်ချပ်ကို သေတ္တာထဲမှ ထုတ်၏။ ကျောက်မြောင်းရပ်ကွက်တွင်ရှိသော သနပ်ခါးစက်မှ သနပ်ခါးခဲကို ကျောက်ပြင်ပေါ်ရေနှင့်သွေး၍ မျက်နှာလူးလိုက်သည်။ ညီစုံစုံနှင့်သူ့ပါးဖောင်းဖောင်းအိမ်လေးမှာ သနပ်ခါးနှင့် ဘာနှင့်ဆိုတော့လည်း ကျက်သရေရှိလာပေသား။ ဇာနည်လွန် အစိမ်းရင့်ရင့်အင်္ကျီကို ဝတ်လိုက်၏။ ပါတိတ်လုံချည်တစ်ပတ်နွမ်းကို ထုတ်ဝတ်သည်။

“ဒီလုံချည်ကလည်း ငါနောက်ဆုံးတစ်ခေါက် ရွာအပြန် ဘုရားလမ်းအိမ်ကို ရွှေ့ချောင်းသယ်လာပေးလို့ ဆုရတာလေ၊ ခုတော့ ငါလည်းလေ အစုံလုပ်အစုံလုပ်၊ မြင်ကြီးသေတော့ အိမ်ဖော်ပွဲစား ဒီကအရီးပုတူ ကိုသိန်းဟန်နဲ့ ညာသေးတယ်၊ သူလည်း သေသွားပြီ။ ပေါတာကိုတော့ ငါကပ်လည်း မပေါင်းတော့ဘူး”

ကားသံကြား၍ သူ့စကား သူ့ရပ်လိုက်၏။ သန်းကြည်သည် ရှိလာနှင့် ကြင်မြိုင်ကို မျက်ရည်ဝေသောမျက်လုံးနှင့် ကြည့်၏။ ရှိလာသည် မျက်နှာကို အုပ်ကာ ငိုလိုက်၏။ ကြင်မြိုင်ကတော့ မီးဖိုခါးပေါင်ကိုမှီရင်း ငိုသွားသည်။

သန်းကြည်သည် အပြင်ကိုထွက်သွားတော့သည်။ ကြင်မြိုင်သည် နောက်ပေးဘက်မှ အသာလှည့်ထွက်သွားကာ ဘောဘီနှင့်အတူ ယှဉ်လျှောက်သွားသော

သန်းကြည်ကို ဝါးရုံပင်နားက မျှော်ကြည့်နေသည်။ နောက်ပိုင်းက ကြည့်လိုက်သောအခါ ကလေးတစ်ယောက်အမေ လင်သုံးလင်ရဲ့မိမိလို ဆိုသော သန်းကြည်၏ တင်ပါးများသည် ဘောဘီဆိုသူ မိန်းမချောထက်ပင် မိုမိုလုံးလုံး ကြွကြွရွရွ ရှိနေပေသေးသည်။

ဘောဘီသည် ကားရှေ့မှာ ထိုင်လိုက်၏။ သန်းကြည်သည် ကားနောက်မှ ဝင်ထိုင်ရင်း အိမ်လေးမှ ထွက်ခွာသွားကြတော့သည်။

“ငါက ဘယ်သူ့နောက်ကို လိုက်ရမန်းလည်း မသိပါဘူး။ ငါရောက်တဲ့ အိမ်ဟာ သူတော်ကောင်းအိမ် ဖြစ်ပါစေ၊ ငါကလည်း သန်းကြည်လို ဘယ်သူနဲ့မှလည်း နပန်းမလုံးရဲဘူး”

ကြင်မြိုင် သူ့ဘာသာသူ တွေးရင်းမှ ဝါးရုံဘေးတွင် ထောင်ထားသော အုန်းတံမြက်စည်းကိုယူ၍ သစ်ရွက်ခြောက်များကို လှည်းလိုက်သည်။

အရိုးပုတုန်းလျှားရှည်လေးမှာ ပျဉ်ထောင်သွပ်မီးအိမ်လေးဖြစ်၏။ ရှစ်မိုင်ခွဲတွင်ရှိ၍ မြေမှာ မကျယ်လှပေ။ အရိုးပုသည် သူ့တူသိန်းဟန်ကို ကိုယ်စားလှယ်ထားကာ တောနယ်မှ လာသော အမျိုးသမီးလေးများနှင့် ရန်ကုန်အိမ်ရှင်မများကို ဆက်သွယ်ပေးသည်။ အရိုးပု အရက်ကြိုက်တတ်သည်က လွဲ၍ ကတိတည်သောကြောင့် အိမ်ရှင်မများက အရိုးပုကို ဆက်ဆံရသည်က ကျေနပ်သည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ လုပ်ရည်ကိုင်ရည်လိုက်၍ အိမ်ရှင်မများဆီက သူကြိုတင်ငွေကို ယူသည်။ မိန်းကလေးက မပျော်၍ ပြန်လာလျှင် သူယူပြီးငွေကိုတော့ အတိအကျ ပြန်ပေးသည်။ သိန်းဟန်ကတော့ ကလိမ်ကျချင်သည်။ တရုတ်၊ ကုလားအိမ်များက သူ့ကိုပွဲခပိုပေးလျှင် သူသည် ကောင်းမလေးများ၏ ဦးလေးဟန်ဆောင်သည်။

‘သူ့အမေ ကျွဲဒီးမှာ သည်းအသန်ဖြစ်လို့ ခုမြန်မြန်ထည့်ပါ၊ ညနေဘုတာဆင်းအိပ်ပြီး မနက်အစောကြီး မော်လမြိုင်ရထားနဲ့ သွားရမှာ’ ဟု မဆန်းသော်လည်း မရိုးသော သူ့ဇာတ်ထုပ်ကိုခင်း၍ မိန်းကလေးများကို တစ်အိမ်မှ တစ်အိမ်ရွှေ့၍ လှည့်ထုတ်တတ်သည်။ ပထမအိမ်ကို ပွဲခငွေ ၂၀၀/- လျော်ရသည် ထာဦး၊ ကုလားအိမ်က ၃၀၀/- ရထားပြီဖြစ်၍ တစ်ပတ်အတွင်း အလုပ်ဖြစ်လျှင် သူ့ငွေ ၁၀၀/- အမြတ်ရသည်။ တချို့မိန်းကလေးများက လခ ၄၀ လောက်ခံရရအေးအေးနှင့် စိတ်ချမ်းသာသော လူနည်းသောအိမ်တွင် လုပ်ချင်သည်။ တချို့

အိမ်များမှာ လခရှစ်ဆယ်ရပေမဲ့ မနက်လေးနာရီမှထကာ ည ၁၂ နာရီအထိ လုပ်ရသော အိမ်မှူးရှိကြသည်။ သန့်ကြည်သည် တစ်ခါက ထိုအိမ်မှူးကြီး၏ ထွက်ချင်လွန်းသောကြောင့် သူ့လာဘ်ထိုးရင်း သိန်းဟန်နှင့် ညားခဲ့ရသည်။ ထိုနောက်ဆက်တွဲ သူ့ပုံပြင်လေးကိုမူ ရှဲလာနှင့်ကြင်မြိုင်အား သန့်ကြည်ပြောရန် အချိန်မရခဲ့ပါပေ။

အရိုးပုအိမ်တွင် နှစ်ရှည်စွာ ဆက်ဆံခဲ့သော မိန်းကလေးများကမူ အရိုးပုထက် ဦးလေးကြီး သိန်းဟန်ကို ပို၍ကြောက်ကြသည်။ သိန်းဟန်သေသွား၍ ဦးလေးကြီး ဇာတ်ထုပ်မှာ အရိုးပုအိမ်တွင် ဆုံးသွားတော့သည်။

ကားတစ်စီးအသံ နောက်ထပ်ကြားရ၍ ကြင်မြိုင်သည်ရင် တုန်သွား၏။ တံမြက်စည်းကို အသာချကာ နောက်ဖေးဆောင်လေးထဲသို့ ပြေးဝင်သွား၏။ သူ့လိုဝင် ရှဲလာသည် ပြူးတူးပြိုတ်မျက်နှာလေးနှင့် မီးဖိုဝ တံခါးပေါက်သို့ ပြေးလာသည်။ သူတို့သည် 'ဒီတစ်ခါ ဘယ်သူ့အလှည့်လဲ' ဟူ၍ မျက်လုံးချင်း စကားပြော၍ မေးကြသည်။ ရှဲလာသည် ကြင်မြိုင်၏လည်ပင်းဖက်ရင်း လက်များက တုန်နေသည်။

“ငါ... ငါများ လိုက်သွားရမှာလား ကြင်မြိုင်”

“လာလေရှဲလာ၊ ခန်းဆီးကြားက ကြည့်ကြဦးစို့”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ခြေဖျားထောက်ကာ ဘောဘိုကို ကြည့်နည်းမျိုးနှင့် ခန်းဆီးနောက်ကနေ၍ ကားပေါ်မှ ဆင်းလာမည့် အိမ်ရှင်မများဟန်ပန်ကို ကြည့်နေကြသည်။

“အရိုးပုရေ၊ ဒေါ်သောင်းစိန်တို့ညီအစ်မ”

ဒေါ်ထွေးက အိမ်ထဲသို့လှမ်းပြောရင်း ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“အရိုးပု ရှိလား”

“အထဲကိုဝင်ပါ၊ ရှိပါတယ်”

ဒေါ်သောင်းစိန်နှင့် ဒေါ်စိန်စီသည် အိမ်ထဲဝင်လာကြသည်။

“ဟော... ထိုင်ကြထိုင်ကြ၊ ဘယ်နှယ် မလာကြတာကြာပြီ နေလို့ ကောင်းကြရဲ့လား”

ဒေါ်သောင်းစိန်တို့ ညီအစ်မသည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးစီတွင် ထိုင်ကြ၏။

“နေကောင်းပါတယ် အရိုးပုရယ်၊ ကြိုကြိုတင်တင် ဘာမှပြောမထားမိလို့

အဆင်မှ ပြေပါ့မလားလို့၊ ဒီလိုလေ ကျွန်မသားက လူပျိုကြီး ဆရာဝန်ရယ်၊ သူ့အရပ်ရပ်နယ်လှည့်သွားလေသမျှ အိမ်က ကျွန်မကို အမြဲပြုစောင့်ရှောက်နေတဲ့ ဘကြီးပြောတို့ လင်မယားကို ထည့်ပေးထားတယ်၊ အခု သားက မြစ်ကြီးနားမှာ သူ့အတွက်က အဆင်ပြေပါတယ်၊ ကျွန်မအနားမှာ လက်တိုလက်တောင်း ဆေးပေး မီးယူ မိန်းကလေးတစ်ယောက် လိုချင်လို့၊ သားဆီကိုလည်း အလည်သွားချင်တယ်၊ သားကလည်း ခုထိ မိန်းမပေးစားလို့ မရဘူး”

“ဒီလိုပေါ့လေ... အိမ်ထောင်တစ်ခုမှာ ပြဿနာတစ်ခုစီနဲ့ပေါ့၊ အေး...”

အရိုးပုကလည်း မင်းတို့စိတ်ချမ်းသာအောင် ကူညီရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

အရိုးပုသည် ကွမ်းဝါးလွန်း၍ ညှိနေသောသွားများပေါ်အောင် ပြုံးကာ ပြောလိုက်၏။

“မထွေးရေ ဒေါ်သောင်းစိန်တို့က လူအေးတွေရယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ...”

အေးအေးဆေးဆေးလူနဲ့မှ ကိုက်မှာနော်...”

“ရှဲလာနဲ့တော့ ကိုက်ပါလိမ့်မယ်...”

ခန်းဆီးကြားမှ ချောင်းကြည့်နေသော မိန်းကလေးနှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက် တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထား၏။

“ငါ ကြောက်လိုက်တာ”

ရှဲလာက လေသံနှင့်ပြော၏။

“မကြောက်ပါနဲ့... အဘွားကြီးတွေ ကြည့်ရတာ သဘောကောင်းပုံရပါတယ်၊ သူတို့က နှစ်ယောက်လိုချင်ရင် ကောင်းမှာနော်၊ ငါလေ နင်နဲ့မခွဲချင်ဘူးရှဲလာ”

ကြင်မြိုင်က တိုးတိုးလေးပြော၏။ သူတို့သည် ငြိမ်သက်စွာ စည်သည်များ စကားပြောပုံကို နားထောင်နေကြပြန်သည်။

“ရှဲလာဆိုတော့ ကရင်မလေးလား...”

ဒေါ်စိန်စီက မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့... သူက စာလည်းတတ်ပါတယ်၊ ခုနစ်တန်းလောက် တတ်ပါတယ်၊ သူတို့ရွာ တောင်ပိုကြီးက ဆရာမကြီးကဖြင့် သူ့နာပြုဆရာမတောင် လျှောက်ခိုင်းမလို့၊ အခြေအနေက မကောင်း ရွာက ပျက်သလိုဖြစ်သွားတယ်”

ဒေါ်ထွေးက သူသိသမျှ ရှဲလာအတ္ထုပ္ပတ္တိ အတိုချုပ်ပြောလိုက်၏။

“အတော်ပါပဲ၊ ကျွန်မနဲ့ ကျွန်မသား ကြာကြာနေပြန်ရင် ကျွန်မသားက
လည်း ဆရာဝန်ဆိုတော့ သင်ရင်းကြားရင်းက ကလေးမလေးလည်း သူ့နာမည်
အထက် တတ်သွားနိုင်တာ၊ သူ့အခု ဒီမှာရှိလား... အင်း တစ်ခုပဲ၊ အတွတ်ရယ်
မို့တော့ ကြာကြာမနေတာ ခက်တယ်”

ဒေါ်သောင်းစိန်သည် သူ့ဘာသာ ညည်းထွားသလို ပြောလိုက်၏။

‘ရှဲလာ... ရှဲလာ...’ ဒေါ်ထွေးခေါ်သံကြောင့် ရှဲလာသည် အသာထွက်
ပြည်းညည်းစွာ အရိုးပုရှေတွင် ထိုင်လိုက်၏။ ရှဲလာမျက်နှာမှာ ဝိုင်းဝိုင်းတိတ်တိတ်
ဖြစ်၏။ နှုတ်ခမ်းထူထူနှင့် နှာတံပိလေးဖြစ်နေသော်လည်း သူ့မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်း
စက်စက်လေးများက ဖြူဆွတ်နေသောမျက်နှာပေါ်တွင် တောက်ပနေသောကြောင့်
အကြည့်ရမဆိုးလှပေ။

‘ညည်း...ဟောဒီ...ကြီးကြီးတို့နဲ့ လိုက်သွားရမယ်၊ သူက တစ်ခါမှ
မှာ အလုပ်မလုပ်ဘူး၊ ဒေါ်သောင်းစိန်’ အရိုးပုသည် ဒေါ်သောင်းစိန်တို့ ညီအစ်
ဘက်လှည့်ကာ ပြောလိုက်၏။

“တစ်ခါတည်း လိုက်နိုင်မှာလား”

“လိုက်နိုင်ပါတယ်၊ လခကတော့ ဘယ်နှယ်လဲ ဒေါ်သောင်းစိန်၊ ဘယ်
လောက်ပေးနိုင်မလဲ”

“ခြောက်ဆယ်ပဲပေါ့၊ အရိုးပုရယ်၊ အလုပ် လုပ်ကြည့်ရင်း သူကလည်း
ပျော်တယ်၊ အဆင်ပြေတယ်ဆိုရင်လည်း တစ်နှစ်တစ်ခါ တိုးပေးဖို့ ကျွန်မတို့
ဝန်မလေးပါဘူး”

‘ကဲ... ရှဲလာ၊ အဝတ်အစားတွေ သွားယူ’ ရှဲလာသည် ပြည်းညည်း
ထလာ၏။ ကြင်မြိုင်က ခန်းဆီးအတွင်းမှနေ၍ ရှဲလာကို ဆီး၍မက်လိုက်သည်။
သူတို့နှစ်ယောက်သည် ငိုလည်းမငို၊ စကားပြော၍လည်း မရ။ ရှဲလာသည်
သံသေတ္တာအသေးလေးကိုသာ လက်ဆွဲ၍ ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် ဒေါ်သောင်းစိန်
နောက်ကို လိုက်သွားတော့သည်။ ကြင်မြိုင်သည် ရပ်တည်ရာမရသလို ဝါးစည်း
လေးနားထိ ပြေးသွားမိ၏။ ကားနောက်ပိုင်းကို ကြည့်နေမိသည်။ ရှဲလာက ပြေး
မကြည့်။ ခေါင်းငုံ့ကာ ကားပေါ်တွင် လိုက်သွားသည်။

‘ငါ... ငိုချင်လိုက်တာ၊ သူကော... သူလည်း ကားပေါ်မှာ ငိုသွားမှာပဲ
ကြင်မြိုင်သည် စိတ်ထဲမှာတွေးရင်း တစ်ယောက်တည်း စကားပြောမိသည်။

“ဟဲ့... ကြင်မြိုင် ဘာလုပ်နေလဲ၊ အရိုးပုအတွက် ထမင်းပြင်လိုက်”
ကြင်မြိုင်သည် ကမန်းကတန်း မီးဖိုရှိရာသို့ အိမ်နားမှ ပတ်ပြေထား
ဝင်သွားလိုက်သည်။

“အဆင်ပြေရင် မြစ်ကြီးနားကို ဒေါ်သောင်းစိန် သွားတဲ့အခါ ခေါ်သွား
မယ်တဲ့၊ ဒေါ်စိန်စိက ကျွန်မကိုမှာသွားတယ် အရိုးပု...”

ဒေါ်ထွေးက အရိုးပုကို ပြောလိုက်သံ ကြင်မြိုင်ကြားလိုက်သည်။

“အင်း...သူသာ မြစ်ကြီးနားလိုက်သွားရင်တော့ တစ်လတစ်ခါ ဒီအိမ်
လေးမှာလည်း တို့ပြန်ဆုံတော့မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး”

ကြင်မြိုင်သည် သက်ပြင်းကြီးကို ချလိုက်တော့သည်။ သူသည်လည်း
ဘယ်သံသေတ္တာထဲတွင် ဘယ်လိုလိမ့်ရဦးမည် မသိပါပေ။

ရှုလာ

“ဘုရားသခင် တန်ခိုးတော်ပေပဲ...”

ရှုလာသည် ပထမဦးဆုံး သူ့အလုပ်လုပ်ရသော ဒေါ်သောင်းစိန်တို့အိမ်တွင် အဆင်ပြေမှုများကို တွေ့ရတိုင်း သူသည် ဘုရားသခင်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်များကို အစဉ်ကျေးဇူးတင်မိ၏။

သန်းကြည်ပြောသလောက် စာတ်လမ်း ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးများကို သူ မတွေ့ရသောအခါ စိတ်ပျော်လာသည်။ နံနက် စောစောထ၊ ဘုရားဆွမ်းတော်အတွက် ဆန်နို့ဆီဘူးတစ်လုံး သူ့ကိုယ်တိုင် တည်ရ၏။ ဆွမ်းကျွတ်လျှင် ဘုရားဆွမ်းတော် ပွဲ ပြင်ပေးရသည်။ ဘုရားပန်း လဲရသည်။ ဒေါ်သောင်းစိန်သည် ဘုရားရှိခိုးပြီး လျှင် အောက်ထပ်သို့ ဆင်း၍ ထမင်းစားခန်းတွင် ကော်ဖီနှင့် မုန့်များကို စား၏။ နေမကောင်းလျှင်တော့ အိပ်ခန်းတွင်းသို့ အစားအစာများကို အချိန်အလိုက် ရှုလာက သယ်ယူပေးရသည်။

အိမ်သားများစားဖို့အတွက် ဒေါ်စိန်စီက ထမင်းချက်နှင့် မီးဖိုတွင် ချက်နေပြုတ်ရေး စီစဉ်ချိန်တွင် ရှုလာသည် တစ်ခါတစ်ရံ ဝင်ကူ၏။ တစ်ခါတစ်ရံတော့ မကူနိုင်။ အိမ်မကြီးပေါ်တွင် တံမြက်လည်း ဖုန်သုတ်နှင့် မအားတော့ပေ။

“သူတို့ ဘယ်လိုများ နေပါလိမ့်...”

တစ်ခါတစ်ရံ ရှုလာသည် သန်းကြည်နှင့် ကြင်မြိုင်ကို သတိရ၏။

“အေးနော်... ပြောလိုက်ပါပေရဲ့... ဒေါ်ဒေါ်စီက သိပ်ဆုတာပဲလို့ ကွယ်ရာမှာ အတင်းမပြောနဲ့၊ ဆူသင့်ရင် ဆူရမှာပဲ၊ ဘဝကအကျိုးပေးကောင်းလို့

တို့လိုအိမ်မှာ မင်းတို့အလုပ်လုပ်ရတယ်လို့ အောက်မေ့ပါ။ မမြင်ရင်မမြင်သလိုတော့ ပိုးစိုးပက်စက် မလုပ်ပါနဲ့။”

ဒေါ်စိန်စီ ပင်စင်မယူခင်က တစ်ခါတစ်ခါ မီးဖိုတွင် ဆူသည်။ ကြိမ်းသည်ကလွဲ၍ သူတို့အိမ်ကြီးမှာ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် အရေးအကြောင်းများ မဖြစ်လှ။ အေးမြကလည်း တစ်ခါတစ်ရံ ဓမ္မထသည် ထင်ပါသည်။ ထမင်းကို အိုးလိုက် ချစား၏။

“ဒေါ်ဒေါ်စီတွေ့ရင် ဆူမှာနော်၊ ထမင်းအုပ်ထဲက ခူးစားပါလား၊ ကျန်ရင်လည်း အိုးထဲကထမင်းဟာ သန့်သန့် ကျန်မှာပေါ့...”

ရှုလာက အမြင်မတော်၍ ပြောမိလျှင် အေးမြသည် ပိုလုပ်၏။

“နင့်ဘာသာနင် အိမ်ပေါ်မှာနေ၊ ငါ့မီးဖိုထဲ ဝင်မရှုပ်နဲ့...”

“နင်လုပ်တာမဟုတ်လို့ ရှုလာက ဝင်ပြောတာ အေးမြ၊ အိုးထဲ နင့်လက်ကြီးနဲ့ နှိုက်စား၊ ထမင်းကျန်တာ မသန့်တော့ နင်က ခွေးကျွေးပစ်ပြန်ရော၊ ဒေါ်ဒေါ်စီက ဆူစရာရှိရင် အားလုံး တန်းစီဆူတာ၊ ငါ့ယောက်ျား အရင်အလုပ်လုပ်တဲ့ အိမ်ကလေး ထမင်းချက် ဟယ်လင်တို့စားဖို့ ငါ့စိန်ဆန် သတ်သတ်ထားတယ်၊ ဟင်းလည်း တခြားချဉ်ရေတစ်ခွက်လောက်ပဲ ချက်ပေးတယ်၊ ခု သူတို့နဲ့ တူတူ ငကျဲဆန်ပဲ စားရတယ်၊ ဟင်းလည်း တူတူပဲ၊ အေးမြ ဓမ္မထနဲ့...”

ဒရိုင်ဘာ၏မိန်းမက ဝင်ပြောမှ ထမင်းချက်အေးမြသည် ငြိမ်သွား၏။ သို့သော် ရှုလာသည် နောက်ထပ် မီးဖိုချောင်ကိစ္စများကို ဝင်၍မပြောတော့ပေ။ သူက လုပ်သက်လပိုင်းလောက်ပင် ရှိသေး၏။ အေးမြက သူ့ထက် ဝါရင့်နေပေပြီ။ ထို့ကြောင့် အေးမြနှင့်ယှဉ်ပြိုင်၍ မပြောလိုခြင်းပင် ဖြစ်၏။

အေးမြက သန္ဓေဉာဉ်ပါသည် ဆိုရမည်လား မသိပေ၊ သူသည် စားဖိုချောင်မှူးပီပီ မီးဖိုတွင် လက်ဝါးကြီးအုပ်ထားရသူဖြစ်၏။ ဒေါ်သောင်းစိန်နှင့် ဒေါ်စိန်စီ ထမင်းစားချိန်တွင်မူ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ပြင်ဆင်ကျွေး၏။ ရှုလာထမင်းစားချိန်တွင်မူ တစ်ခါတစ်ရံ ငါးပိရည်ကျိုနှင့် ဟင်းချိုတစ်ခွက်သာ ရှုလာ စားရ၏။

“ငါ အားလုံးသိတာပေါ့ရှုလာ”

ဒရိုင်ဘာ၏ဇနီး မပြားကပြောပြ၏။ ရှုလာသည် မပြားပြောသည်ကို ကောင်းကောင်း နားမလည်ပေ။

“နင် ထမင်းစားချိန်ကို ငါတမင်စောင့်ကြည့်နေတာ...”

ရှုလာသည် သူစားပြီးပန်းကန်များကို ဆေးကြောရင်း မပြား ပြောသည်ကို နားထောင်နေ၏။

“ဒီအိမ်မှာလေ အဘွားကြီးနှစ်ယောက်ပဲရှိတယ်၊ ငါ့ယောက်ျားက ဒီ အဘွားကြီးတွေနဲ့ ဆွေနှီးမျိုးစပ်တော်တယ်၊ နင်အမြင်ပဲ၊ ဒေါ်လေးစိက စကား နည်းနည်းများသေးတယ်၊ မေမေကြီးကဆို အေးအေးပဲ၊ ငါလည်း ကိုတာတီး မောက် လိုက်လာခါစက ခပ်ကြောင်ကြောင်ရယ်၊ နေသားကျလာတော့ အဘွား ကြီးတွေအကြောင်း သိလာတော့ နေရတာ ပျော်လာတာပဲ၊ ကျွန်ကနိကနေ ပြောင်း ပြီး ဒီမှာ တို့ရောက်လာတာ ငါးနှစ်ရှိပြီ၊ တခြားအိမ်မှာ နှစ်လလောက် ခဏလုပ် သေးတယ်၊ နောက်ပြီး ဒီရောက်လာတယ်၊ ဒီရိုင်ဘာတစ်ခါမှမပြောင်းရသေးဘူး၊ ထမင်းချက်နဲ့ မေမေကြီးအနားက မိန်းကလေးတွေသာ ပြောင်းပြောင်းသွားကြတာ ရှုလာရယ်၊ နင်နေတတ်ရင် ဒီအိမ်မှာ နင်ပျော်သလောက် နေနိုင်ပါတယ်၊ အေးမြ ကြောင့်တော့ နင်မထွက်ပါနဲ့၊ နင်အခက်အခဲရှိလို့ ဒေါ်လေးစိကို မပြောရဲရင် ငါ့ကိုပြောနော်...”

ရှုလာသည် မြိုး၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

ဒေါ်လေးစိ ရုံးပိတ်ရက်ဖြစ်သော စနေ၊ တနင်္ဂနွေနေ့များတွင် လက်သုပ်စုံ၊ မုန့်ဟင်းခါး၊ ဆုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ တစ်ခုခု ချက်စားတတ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံတော့ ဘာမှမစား၊ လက်ဖက်ခွက်တစ်ခွက်နှင့် ဒေါ်သောင်းစိန်သည် ရေနွေးကြမ်းကိုသောက် ကာ ဧည့်ခန်းတွင် ဖျာလေးခင်းနေတတ်ပါသည်။

တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ရှုလာသည် သူထမင်းစားပြီးချိန်၌ လက်ဖက်ခွက်ကို ပြင်၍ ယူသွား၏။ ဒေါ်သောင်းစိန်အနား တိုင်နေဆဲ မီးဖိုသောင်မှ ဆူသံကြားရ၏။

“ဘာဖြစ်ပြန်လဲမသိဘူး၊ မစိတစ်ယောက်ဟာလေ ပါးစပ်ကို မငြိမ်ဘူး”

ဒေါ်သောင်းစိန်က ညည်းလိုက်၏။ မကြာခင်ပင် ဒေါ်စိန်စီသည် ဒေါ်နှင့် မောနှင့် ဧည့်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။

“ရှုလာ... ရှုလာ...”

ဒေါ်စိန်စီ အော်ငေါက်၍ ခေါ်လိုက်သံကြောင့် ရှုလာ တုန်သွား၏။

“လာပါပြီ ဒေါ်လေးစိ...”

“လာဖို့မလိုဘူး၊ ငါမေးတာ မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ ဒီမနက် နင်ဘာဟင်းနဲ့ ထမင်းစားလဲ...”

“ငါးပိရည်ထောင်းနဲ့ ကန်စွန်းရွက်ပြုတ်”

ရှုလာက တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့်ပြော၏။

“မစိရဲ့ မေးစရာရှိလည်း ဖြည်းဖြည်းမေးပါ၊ ရှုလာကြောက်နေတယ်”

ဒေါ်စိန်စီသည် ဒေါ်သောင်းစိန်အနား လာထိုင်၏။

“မကြောက်ပါနဲ့၊ ရှုလာကို ကြိမ်းမလို့လာတာမဟုတ်ဘူး၊ ဟိုကောင်မ အေးမြကို ဒေါသထလာလို့ မပြားပြောနေတာကြာလှပြီ မယုံဘူး၊ မမသောင်း တလည်း ကျွန်မကို ချည်းဆူတာပဲ၊ ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ အရမ်းမယုံဘူး၊ မပြား တများ သူနဲ့အပေါင်းအသင်းမတည့်လို့ အေးမြကို တိုက်နေသလားလို့ စောင့်ကြည့် နေတာ၊ အို ဒီအိမ်မှာ ထမင်းချက်မိန်းကလေးတွေ နေတာများလှပြီ၊ သူတို့ပြဿနာ နဲ့သူတို့ ထွက်သာသွားရော ရိုးရိုးအအကလေးတွေ၊ အေးမြကိုက စိတ်ယုတ်မာ လွန်းတယ်”

“ဘာဖြစ်လာပြန်လဲ”

“ရှားတဲ့အခါလည်း ရှားသလိုစားပေါ့၊ မနက်က ပုစွန်တွေ ငါးကျပ်ဈေးဖို့ မပြား တစ်ပိဿာတောင် ဝယ်လာတယ်၊ ကျွန်မတို့ ထမင်းစားပြီးတော့ ပုစွန်ကြော် တစ်ပန်းကန် မပြားပေး၊ ရှုလာကိုလည်း တစ်ခွက်ပေးဖို့ သေသေချာချာ ပြောခဲ့ တယ်၊ မပြားလည်းမပေးဘူး၊ ရှုလာလည်းမပေးဘူး၊ သူက တစ်ယောက်တည်း ဖွဲ့တော်တည်တယ်၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် စားရုံတင်မဟုတ်ဘူး၊ မပြားသွားပြီး အတင်း ပြောနေတာ ကျွန်မက ကြားမိလို့ပဲ၊ အဘွားကြီးတွေက ပုစွန်လေးတစ်ကောင် လောက်ချက်ပြီး ဟိုလူ့ထည့်ပေး၊ ဒီလူ့ထည့်ပေးဦးနဲ့ ညစာမရှိတော့ ကျုပ်ကို အဆင်မပြေတယ်လို့ ပြောနေတယ်...”

“ဟဲ့... အသက်ရှူပါဦး မစိ...”

ဒေါ်သောင်းစိန်က ဝင်ထောက်လိုက်၏။

“မရှူနိုင်ဘူး မမသောင်းရေ၊ ကျွန်မနောက်မှာ မရှိဘူးထင်ပြီး သူက သူတော်ကောင်းလုပ်နေ ပြောနေလိုက်တာ ကျွန်မက ဘာမှမပြောတော့ဘူး၊ အေးမြ လို့အော်လိုက်မှ သူတုန်သွားတယ်၊ ကြည့်လည်းပြော ပုစွန်က လက်မအရွယ် တစ်ပိဿာတိတိ၊ ဝယ်လာတဲ့သူက မပြားကိုယ်တိုင်ဝယ်လာတာ၊ ဟင်း ဘယ် လောက်ရှိလဲ ငါ့ကိုယ်တိုင်ကြည့်မယ်၊ အိုးလိုက်ချက်ပြီးသား သွားယူစမ်း၊ ငါ့ကို မပြားရှေ့မှာပြစမ်းပြောတော့ ခိုးထုပ်ခိုးထည့်နဲ့ မိသလိုပဲလေ၊ မျက်စိပျက် မျက်နှာ

ထုတ်နဲ့ ပုစွန်ဟင်းကို ယူလာတယ်။ ပုစွန်တွေကဖြင့် အများကြီး၊ မပြားလည်း မဟုတ်ဘူး။ ရှဲလာလည်း မကျွေးဘူး တစ်ယောက်တည်း နင့်အောင် စားတယ်။ ဒီကလေးမကို စိတ်ထားယုတ်တယ်၊ နောက်တစ်ခါ ဒါမျိုးလုပ်ရင်တော့ သည်းခံတော့ဘူး၊ ထုတ်ပစ်တော့မယ်၊ ထမင်းတစ်လုတ်စားနေရတာ ဒေါသနဲ့ စားနေတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ”

“မစိကလည်းကွယ် သူ့ရဲ့ ပဋိသန္ဓေစိတ်ပေါ့၊ ဒါမျိုးဟာ တရားဟောရမရဘူး၊ ဆင်းရဲလို့ ငတ်လို့ လူဟာ ဖောက်ပြန်ရတယ်၊ အကျင့်ပျက်ရတယ်ဆိုတာ အခါခပ်သိမ်း မမှန်ဘူးဆိုတာ ခုသိရပြီမို့လား၊ ရှဲလာတို့ မပြားတို့လည်း ဆင်းရဲတာပဲ၊ သူတို့ကျတော့ ပင်ကိုညဉ့်ကိုက ကောင်းနေတာကိုး... ဆူမနေစမ်းပါ၊ သေးဖွဲ့လိုက်တာ”

“မမသောင်းကလည်း အဲဒီသေးဖွဲ့တယ်ဆိုတဲ့ မီးဖိုချောင်က အိမ်တစ်ဆောင်လုံး ပြဿနာကို ရှုပ်ရှုပ်လာတာ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မက ကြည့်ကြည့်ရတယ်၊ ခုတစ်လော တို့အိမ်မှာ တို့ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကို ပြုစုတဲ့လူ မမြဲပါဘူးလို့ အကြောင်းတစ်ခုတော့ ရှိရမယ်လို့၊ ခုမှ လက်သည်ပေါ်တယ်၊ သူက ကောင်းမလေ တွေ့ရောက်လာရင် ထမင်းပအောင် မကျွေးဘူး၊ ဟင်းထည့်မကျွေးဘူး၊ ပြီးတော့ ကျွန်မတို့ညီအစ်မကို လက်ညှိုးထိုးပြတယ်လေ၊ အဘွားကြီးတွေက ဟင်းမကျွေးဘူးလို့”

“တို့ကမှ ကိုယ်တိုင်မလုပ်နိုင်ဘဲကိုး... စိတ်တွေလျှော့လိုက်ပါတော့ မရယ်...”

ဒေါ်သောင်းစိန်သည် ရွှေပြည်အေးတရား ဟောလိုက်၏။

“အို... လျှော့ကာမှလျှော့ရော ပြဿနာတစ်ခု ပေါ်လာရင် မူရင်းဘယ်ထဲ စသလဲလို့ ကျွန်မတော့ ရှာရမှကျေနပ်တယ်၊ အခုတော့ သတိပေးလိုက်ပြီလေ၊ ဒါနောက်ဆုံးပဲလို့၊ နောက်တစ်ကြိမ် ဒါမျိုးတွေ့ရရင်တော့ တို့များအိမ်ထဲ စေတနာနဲ့ သဒ္ဓါတရားနဲ့ အုပ်ချုပ်တဲ့အိမ်နဲ့ နင်လို့ မိန်းကလေးမျိုးနဲ့ မတန်တော့ဘူးလို့၊ သွားတော့လို့ ပြောထားတယ်”

“ကဲ... ကဲ... ငါ့ညီမ မောသွားပြီး ရေနွေးသောက်ဦး”

ရှဲလာသည် ညီအစ်မနှစ်ယောက် စကားပြောနေသည်ကို နားထောင်ရင်း စိတ်က သန့်ကြည်ဆီ ရောက်နေ၏။ သန့်ကြည်စကားလုံးများကိုလည်း ပြန်လည်

ကြားယောင်လာ၏။ ‘အဲဒီ သံရုံးတို့ ဗိုလ်အိမ်တို့က လာတယ်ဆိုတဲ့ ဟယ်လင်တို့ စတယ်လာတို့ဆိုတဲ့ ကောင်မတွေနဲ့များ တူတူလုပ်ရလို့ ဗိုလ်ကျလာရင်လေ ဆော်သာဆော်၊ ခေါင်းငုံ့မခံနဲ့’ ဟင်း... အေး မြကတော့ ဘယ်အိမ်ကရောက်လာသည် မသိပါပေ၊ မည်သည့်အလွှာတွင် ဖြစ်ပေစေ၊ ကိုယ့်အပိုင်းလေးနှင့် ကိုယ်ကတော့ ညဉ့်ဆိုးညဉ့်ကောင်း တိုက်ပွဲလေးတွေ ရှိကြ၏။ ငုံ့ခံသည့်သူက ခံနေပြန်တော့လည်း ခေါင်းပေါ် တက်ခုန်ကြပြန်၏။ ရှဲလာသည် အေးမြထက်ဆိုးသော ထမင်းချက်နှင့် ထပ်မံတွေ့ရမည်ကိုလည်း တွေးကြောက်နေမိပြန်သည်။ အိမ်ဖော်ဘဝကို ခြေချစဖြစ်၍ သူသည် အလကားနေ အလကား တွေးကြောက်နေသလား၊ ကောင်ပိုကြီးက ဆရာမကြီးပြောသလို သူနာပြုသင်တန်း တက်မိရင် ကောင်းသား။

“တကယ်ပဲလား၊ မစီ အေးမြကို အလုပ်ဖြုတ်မလို့လား”

ရှဲလာသည် ဒေါ်သောင်းစိန်က သူ့ညီမကို မေးသော မေးခွန်းကြောင့် သူ့အတွေးစ ပြတ်သွား၏။

“သူ ခုထက်ဗွေထလာရင်တော့ ဖြုတ်ရမှာပဲ” ဒေါ်စိန်စိက ဖြေလိုက်၏။

‘အေးပေါ့လေ ကြည့်လည်းလုပ်ပေါ့မစီ၊ ဟိုဒင်းပြောတာမျိုးလို့ ဖြစ်နေဦးမယ်’ ဒေါ်သောင်းစိန်က ပြုံးပြီးနှင့် ခပ်အေးအေးပြောပြနေ၏။

“အာနန္ဒာက မြတ်စွာဘုရား ဆွမ်းခံကြွတော့ အမြဲလိုက်တယ်လေ၊ မာကဏ္ဍီ ပုဏ္ဏေးမက သူ့အိမ်ရှေ့ရောက်ရင် မြတ်စွာဘုရားနဲ့ ရဟန်းတွေကို အမြဲဆဲဆိုတယ်၊ တစ်နေ့တော့ ဘုရားသခင်ကို ရှင်အာနန္ဒာက လျှောက်ထားတယ်၊ အရှင်ဘုရားတဲ့၊ မာကဏ္ဍီ ပုဏ္ဏေးမက တပည့်တော်တို့ကို အင်မတန် ဆဲရေးပုတ်ခတ်တယ်တဲ့၊ တခြားရွာ ပြောင်းသွားရအောင်တဲ့၊ ဒီတော့ ဘုရားသခင်က ပြောတယ်၊ ချစ်သား အာနန္ဒာ တခြားရွာရောက်ရင် တခြား မာကဏ္ဍီနဲ့ မတွေ့ဘူးလို့ ဘယ်သူပြောနိုင်မလဲတဲ့၊ အဲဒီတော့ တို့ဘယ်ရွာပြောင်းပြီး ဆွမ်းခံမလဲတဲ့၊ ချစ်သား အာနန္ဒာ ရွာတိုင်းမှာ မာကဏ္ဍီတွေ ရှိတယ်တဲ့... ခုလည်း မစီ ပညာအုပ်မကြီးရယ်၊ တို့များ နောက်အေးမြ တစ်အေးမြနဲ့ ထပ်တွေ့နေပါဦးမယ်အေ၊ သတိထားပါ၊ စဉ်းစဉ်းစားစားပေါ့၊ ခုခေတ်မှာ နေရာတိုင်းလိုလို အေးမြတွေ ပေါ်ပါဘိသနဲ့”

ဒေါ်သောင်းစိန်သည် ပုံကလေးနှင့် စကားစ သတ်လိုက်၏။ ရှဲလာအဖို့ သည်လည်း တွေးစရာပေါ်လာသည်။ ‘နေရာတိုင်း အေးမြတွေ ပေါ်ပါဘိသနဲ့’

မေမေကြီးက ဆို၏။ သူနာပြုဆရာမလောက ရောက်ပါလျှင်လည်း 'သူနာပြုဆရာမ အေးမြတို့' နှင့် တွေ့မျှားတွေ့နေဦးမည်လား။

“မမသောင်းရယ်၊ ကျွန်မ အရမ်းမလုပ်ပါဘူး၊ အေးမြလို အေးမြတော့ အိမ်ဖော်အတန်းအစားမှာပဲ ရှိတယ်လို့ ထင်မနေနဲ့၊ သူများကို ပညာသင်ပို့ချရတဲ့ ပညာရေးလောကမှာလည်း ရှိတာပဲ၊ သတိလည်းပေးထားပါတယ်၊ မကောင်းတာလုပ်တာကိုတော့ လက်ပိုက်ကြည့်နေလို့ မဖြစ်ဘူးပေါ့၊ ရောဂါတော့ မကူးစက်ခင် ကြိုတင်ကာကွယ်ရတာ၊ အေးမြရောဂါ မီးဖိုကနေ တစ်ပြည်ကူးစက်ကုန်မှ ဒုက္ခရောက်မှာ”

ပညာအုပ်မကြီးသည် ပွစိပွစိ၊ ဗျစ်တောက် ဗျစ်တောက်နှင့် သူပြောရသည်များကို ဆက်ပြောနေတော့သည်။

ရှုလာကတော့ အေးမြနှင့်သာ နောက်ထပ် ဟင်းပြဿနာ ထမင်းပြဿနာ မရှုပ်ပါရစေနှင့်ဟု ဆုတောင်းမိ၏။

ရှုလာ၏ ဆုတောင်းပြည့်လာ၏။

“ရှုလာရေ မေမေကြီးတို့ ခရီးထွက်ဖို့ အဝတ်အစားတွေ ပြင်ရအောင်မင်းတို့ ဒေါ်ဒေါ်စီ ခွင့်ရမယ်၊ အတွတ်ဆီ သွားလည်ရမယ်”

ရှုလာသည် ဝမ်းသာသွား၏၊ အေးမြနှင့်သူ ကြာကြာမနေလိုသောအပြည့်သွားပေပြီ၊ အေးမြကိုလည်း ဒေါ်ဒေါ်စီက အိမ်ပြန်ခွင့်ပေးလိုက်၏။ ဒရိုင်းလင်မယားကို အိမ်စောင့်ထားခဲ့ကာ သူတို့သုံးယောက် မြစ်ကြီးနားကို ထွက်လာခဲ့သည်။

ရှုလာသည် အတွေးထဲတွင်တော့ ဆရာဝန်ကြီးဆိုသူကို စိတ်ကူးနှင့် ပြောကြည့်၏။ ဓာတ်ပုံထဲတွင်တော့ ဓဏဓဏ မြင်ဖူးသည်။ သူ့မေမေကြီးကမူ သားလေးအတွတ်၊ ငါ့သားလေးအတွတ် နှင့် သူ့သားအကြောင်း စကားစစ်ပြောမိတိုင်း ကလေးငယ်တစ်ယောက်လိုပင် ပြောတတ်သည်။

မြစ်ကြီးနား ရောက်ပေမဲ့ ဒေါက်တာမိုးကောင်းကို သူတို့မတွေ့ရဘူး

“နယ်ထွက်သွားတယ် မမသောင်းရဲ့၊ မမသောင်းလာမယ်ဆိုတာလည်း သူကြိုပြီး မသိလို့ပါ၊ ကျွန်တော့်ကိုပါ ခေါ်သွားမလို့ ချစ်ပုနေမကောင်းတာ ထားခဲ့တာ”

“မချစ်ပုက ဒီအရွယ်ဆိုတော့ သွေးဆုံးကိုင်တာထင်ပါရဲ့၊ တို့လူ

အေးအေးဆေးဆေးနေရအောင် လာတာပါ”

ပစ္စည်းများကို နေရာချရင်းမှ ဒေါ်သောင်းစိန်နှင့် ဘကြီးပြောသည် ဆရာဝန်ကြီးအကြောင်းကို ပြောနေကြသည်။ သူတို့စကားကိုသာ နားထောင်ရင်း ရှုလာသည် သူတွေ့ရမည့် ဆရာဝန်ကြီးဆိုသူကို ပုံဖမ်းကြည့်ရပြန်သည်။

“ဒါနဲ့ ခရီးရောက်မဆိုက် ကိုယ့်တူအကြောင်း ကိုယ်မေးကြည့်ရဦးမယ် ဘကြီးပြော၊ ရင်တို့ဆရာဝန်ကြီး ခုထိအကြိုက်မတွေ့သေးဘူးလား”

ဒေါ်စိန်စီသည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် အညောင်းဆန့်ကာထိုင်ရင်း မေး၏။

“မတွေ့သေးဘူး ထင်ပါဗျာ”

‘တယ်လည်းခက်တဲ့ သူငယ်ပဲ၊ မမသားက ဒီလိုပဲ နေသွားတော့မှာလား မသိဘူး’ ဒေါ်စိန်စီက ညည်းညည်းညာညာပြော၏။

“ညည်းမနေစမ်းပါနဲ့ မမိရယ်...၊ သူ့စိတ်ကြိုက်တွေ တော့ သူယူမှာပေါ့၊ သူလိုချင်မှ သူနာပြုဆရာမလေးတွေထဲမှာလည်း သဘောကောင်း အကျင့်စာရိတ္တကောင်းကောင်း ဆရာမလေးတွေ၊ ရုပ်ကလည်း ချောတာတွေရှိသားပဲ၊ ယူမှာပေါ့၊ အရပ်ရပ်လည်း သူလှည့်နေတာပဲ၊ ကိုယ့်မြို့သူ ကိုယ်ပြန်ယူမယ်ဆိုလည်း ဝါးခယ်မမှာ မမသောင်းသူငယ်ချင်း အဆက်အနွယ်တွေ ပြည့်လို့ပါ၊ မစိတုတော်မောင်ကိုက ရွေးနေတာ”

“မမကြီးကိုယ်တိုင်ကလည်း သားကြီးမယူလေ ကြိုက်လေပေါ့...၊ ဟုတ်လား”

ဘကြီးပြောက မေး၏။

“ဒါပေါ့... အိမ်ထောင်ပြုတယ်ဆိုတာကို သဘာဝမို့လို့သာ ခွင့်လွှတ်ရတာ၊ မမကြီးစိတ်ထဲမှာတော့ ကိုယ့်သားလေးကို နို့စို့ရွယ်လေးလို့ပဲ ရင်ခွင်ထဲ ခိုက်ထားချင်တယ်၊ သူများတွေက ဆရာဝန်ကြီးလို့ (ကြီး) တပ်ခေါ်ရင်တောင် ခုခံ နှင့်နှင့်သွားတယ်၊ ခြောက်... တကယ်တော့လည်း သားလည်း အသက်တော်တော်ထောက်သွားပြီ”

“ကဲ... အဲဒီအခန်းမှာ ကြိုက်သလိုသာ နေကြပေတော့၊ မမကြီးကြိုက်တဲ့ စားကို ရှုလာကိုသာပြောလိုက်၊ ကျွန်တော်အားလုံး ချက်ပြုတ်ကျွေးမယ်” ဘကြီးပြောသည် အိမ်ပေါ်ထပ် ခေါင်းရင်းခန်းတွင် နေရာတကျ ပြင်ဆင်

ပေးပြီး ဝမ်းသာရအောင် ဆင်းသွားတော့သည်။

ဆောင်းဦးပေါက်ပြီဖြစ်၍ မြစ်ကြီးနား ရာသီဥတုသည် ရန်ကုန်ထက်ပို၍ အေးသည်။ ရှုလာသည် ဒေါ်သောင်းစိန်ချိုးရန် နံနက်တိုင်းလိုလို ရေနွေးကူးပေးရ၏။ ရေနွေးစပ်ပြီးသားကို ရေချိုးခန်းထဲ ပို့ပေးရသည်။ သူတို့ကတော့ ရေအေးချိုးချသည်။

တစ်ပတ်လောက်အကြာတွင်တော့ ရှုလာ အအေးမိလားမသိ၊ ကိုယ်တွေ့ချစ်ချစ်တောက် ပူလာသည်။ ရှုလာသည် နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် မထနိုင်တော့ပေ။

“ရှုလာ ... အိပ်ရာထဲမှာ ငြိမ်ငြိမ်ပဲနေ၊ မေမေကြီးကိစ္စတွေ မမစိနဲ့ မောင်ပြောနဲ့ လုပ်ပေးလိမ့်မယ်”

ရှုလာကို သူတို့ခြေရင်းခန်းလေးတွင် အိပ်ရာပြင်၍ သိပ်ထား၏။ ရှုလာသည် အဖျားကြောင့် မျက်စိမဖွင့်ချင်၊ ခွေနေချင်သည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် သူမိန်းမဆဲ အောက်ထပ်မှ ဆူဆူညူညူ အသံကြား၍ ဆင်းကြည့်ချင်သည်။

“အတော်ပဲဟေ့... ရှုလာဖျားတာနဲ့ သားကြီးရောက်လာတာနဲ့”
မေမေကြီး၏အသံကို ကြားလိုက်ရ၏။

ဟင်း... ဆရာဝန်ကြီး ခရီးထွက်ရာက ပြန်ရောက်လာပြီထင်တယ်။ ငါ့ကို စမ်းသပ်ကြည့်တော့မယ်၊ ရှုလာသည် ရင်ခုန်လာ၏။ ခေါင်းကလည်မထူချင်၊ မျက်လုံးက မဖွင့်ချင်သောကြောင့် လှဲမြဲလှဲနေရသည်။ ပစ္စည်းများကို ကူ၍ သယ်ပေးသင့်လေသလား၊ ဆီးကြိုရမှလား။ သူသည် ဘာလုပ်ရမည်ကို မသိသလို လူက အိပ်နေရင်းမှ စိတ်က အလုပ်ရှုပ်နေသည်။

အောက်တွင် တစ်နာရီလောက် မိသားစုတွေ စကားပြောနေဟန်ရှိသည်။ အတန်ကြာလျှင် ခြေခံများ ကြားလာတော့သည်။ သူ့အခန်းတံခါး ပွင့်သွားတော့သည်။ ရှုလာသည် မျက်စိကို အသာဖွင့်လိုက်၏။ ပိန်ပိန်သွယ်သွယ် အသာဖြူဖြူလူတစ်ယောက်၊ သူ့မျက်လုံးသည် ကြည်လင်အေးချမ်းပုံရ၏။ မေမေကြီးတို့ ဒေါ်ဒေါ်စိတို့နှင့်အတူ သူ့ရတင်နားသို့ ကပ်လာသည်။

ရှုလာကို နားကျပ်နှင့် သေသေချာချာ ရင်ဘတ်ကို စမ်းသပ်၏။ လူကောက်ဝတ်မှ သွေးခွန်ပုံကိုလည်း ခဏခဏစမ်းကြည့်၏။ ပြီးတော့ သူ စာမစောင် ကောက်ရေးလိုက်သည်။

“ဒေါ်လေးစီ ကျွန်တော့်အရိုင်းဘာ ခဏနားပြီးရင် ရှုလာနဲ့ ဆေးရုံကြီးကို လိုက်သွားပါ၊ သွားမယ့်နေရာတွေကိုရော ဒီစာပြရမယ့်သူတွေရော ဘာသော်သိတယ်။ ကျွန်တော်အားလုံး ပြောလိုက်မယ်၊ စိတ်မပူနဲ့ရှုလာ၊ အဆုတ်ကို အအေးမိသွားတာပါ၊ ဖျားတာက မကြာပါဘူး၊ ပျောက်သွားမှာပါ။ ကျွန်တော်ခု ဆေးတစ်လုံးထိုးလိုက်မယ်၊ ကဲ... ကျွန်တော် နားဦးမယ်”

သူသည် ထသွားပြီး အခန်းဝင်ကုမ္ပဏီ-
“ရှုလာ မေမေတို့ ရန်ကုန်အိမ်ကို ရောက်လာတာ ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲ”

သူသည် လည်ပြန်လှည့်ကာ မေးလိုက်၏။
“တစ်လကျော်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်အတွတ်”
ဒေါ်စိန်စီက ဖြေလိုက်သည်။ အတွတ်သည် ဆေးတစ်လုံး ရှုလာကို ထိုးပေးပြီး သူခရီးပန်း၍ အပန်းဖြေရန် သူ့အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားတော့သည်။ နေ့လယ် လက်ဖက်ရည်သောက်ချိန်တွင် သူတို့ ထမင်းစားခန်းတွင် ဆုံမိကြ၏။

“သားကြီး အိပ်ပျော်သွားလား”
“ဟုတ်ကဲ့... မေမေ၊ အိပ်လို့ရပါတယ်”
ဒေါ်လေးစီသည် သေသေချာချာ ပိတ်ထားသော စာနစ်စောင်ကို အတွတ်လက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်၏။ အတွတ်သည် စာများကို သေသေချာချာဖတ်နေသည်။
“သူတို့အဲဒီစာနစ်စောင်ကို ရေးပေးလိုက်တယ်။ ဓာတ်မှန်လည်း ရိုက်ယူထားတယ်”

အတွတ်သည် သက်ပြင်းချရင်း ‘နက်ဖြန်ဆို ဓာတ်မှန်က တီဘီဟုတ်မဟုတ် သိရမှာပါ။ တီဘီဖြစ်လည်း ကောင်မလေးအခြေအနေက သိပ်ဆိုးဦးမှာမဟုတ်သေးဘူး။ ကျွန်တော့်စိတ်ထင် ဆေးထိုးဖို့တောင် မလိုပါဘူး၊ ဆေးစားရုံနဲ့ ပျောက်မှာ၊ ရုတ်တရက် ဖျားတာကတော့ ရာသီဥတု အပြောင်းအလဲကြောင့် အအေးပတ်သွားတာ၊ ကျွန်တော် အိမ်မှာပဲကုမယ်၊ မပျောက်နိုင်တာက’

အတွတ်သည် စကားစကို ခဏရပ်ပြီးမှ သူ့အမေမျက်နှာကို ကြည့်၍ ပြောလိုက်၏။

“မေမေတို့... ကောင်မလေးမှာ ကိုယ်ဝန်ပါလာတယ်”

“ဟိုက်...”

ညီအစ်မ... နှစ်ယောက်စလုံး ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ဖြစ်သွားသည်။

“ခေါင်းအေးအေး... စဉ်းစားပါလေ။ မေမေတို့ မိန်းမချင်း ချော့ချော့ အကြည့်ပေါ့။ ကျွန်တော် မနက်က စာနှစ်စောင်ရေးပေးလိုက်တာ တစ်စောင်ထဲ မြစ်ကြီးနားဆေးရုံ ဆရာဝန်ကြီးဆီ၊ တစ်စောင်က သားဖွားဆရာမဆီကိုပဲ။ ကျွန်တော်ထင်တဲ့အတိုင်း ကိုယ်ဝန်က သုံးလအနည်းဆုံးရပြီတဲ့ ဆရာမစာထဲ ပါလာတယ်။ ကောင်မလေးတွေ ဒီလိုပဲ ဖွားတတ်တယ်လေ။ ကျွန်တော်တို့ဆရာဝန် တွေအနေနဲ့တော့ ရိုးနေပြီ။ ကဲ... ညီအစ်မနှစ်ယောက် နေ့လယ်စာစားပြီးမှ အေးအေး ဆေးဆေး ရှဲလာကိုမေးကြည့်ပေါ့။ ဆူဆူပူပူ မလုပ်ပါနဲ့ မေမေ”

အတွတ်သည် ကော်ဖီပန်းကန်ကို မော့သောက်လိုက်၏။ “ရှဲလာတို့ မေးမြန်းပြီးရင် ခြံထဲဆင်းလာကြပေါ့။ ကျွန်တော် နယ်လှည့်ရင်း စုလာတဲ့ သစ်ပန်းတွေ နေရာချဦးမယ်။ ကျွန်တော် စိုက်ထားတဲ့ပန်းတွေ မေမေတို့လည်း ကြည့်ပေါ့...”

အတွတ် ဟန်ပန်က အေးဆေးသလောက် ညီအစ်မ နှစ်ယောက် တစ်ယောက် မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကာ မထွေးနိုင်မအန်နိုင် ဖြစ်နေကြသည်။ ကော်ဖီသာ ငှဲ့ သောက်လိုက်ကြသည်။ လည်ချောင်းထဲ ဘယ်လိုရောက်သွားမှန်း မသိတော့ပေ။

“ကျွန်မတို့ လုပ်လာတာတွေဟာ မမသောင်းရယ်၊ လူလေးအတွက် ခေါင်းပေါ် အထုပ်ကြီးလာဖို့လလို ဖြစ်နေပြီ”

ဒေါ်စိန်စိသည် မျက်လုံးကြီးပြူးကာ ပြောလိုက်၏။

“ဒါကြောင့်ကို သားဖွားဆရာမက သူတို့စမ်းသပ်တော့ ကျွန်မကို အခန်းထဲ ဝင်ခွင့်မပေးဘူး၊ အမလေး... ဒုက္ခပါပဲ။ မိစိန်စိ ကျောင်းအုပ်ဆရာမတွေ ပညာအုပ်ရော လုပ်ခဲ့တာ ဒါကျတော့ နည်းနည်းမှ မရိပ်မိပါလား။”

“မစိကလည်းဟယ် ညီမက အပျိုကြီး၊ ဒါတွေ ဘာသိပါ့မလဲ၊ မမသောင်း သားတစ်ယောက် အမေတောင် မရိပ်မိဘူး”

“ကဲ... ပါလေ မမသောင်းရယ်၊ ကျွန်မ ကောင်မလေးကို သွားစေဦးမယ်”

“ငါလည်း... လိုက်မယ်လေ”

ညီအစ်မနှစ်ယောက်သည် ရှဲလာအိပ်ခန်းရှိရာသို့ တက်သွားကြသည်။ ရှဲလာသည် ဘကြီးပြောလာချပေးသော ကော်ဖီနှင့်ဆေးတစ်လုံးသောက်ရင်း မှိန်းနေသည်။ ဒေါ်စိန်စိတို့ ဝင်သွားချိန်တွင် ရှဲလာသည် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။ ချွေးများမှာ တစ်ကိုယ်လုံး ရွှဲနေသည်။ ဒေါ်စိန်စိသည် ချွေးသုတ်၍ အင်္ကျီလဲပေး၏။

‘နေသာရဲ့လားရှဲလာ...’ ဒေါ်သောင်းစိန်က မေးလိုက်၏။

‘ဟုတ်ကဲ့... မေမေကြီး သိပ်ပေါ့ သွားတာပါပဲ၊ ရှဲလာဘာသာ အဝတ်လဲပါမယ် ဒေါ်လေးစီ’ ရှဲလာသည် ဒေါ်စိန်စိလက်ထဲမှ အင်္ကျီလှမ်းယူရင်း ပြောလိုက်၏။

“ကိစ္စ မရှိပါဘူး၊ တို့နေမကောင်းတော့လည်း ညည်းပြုစုရတာပဲ၊ ဒီတစ်ခါတို့အလှည့်ပေါ့၊ ချစ်ပုကို လူနာစောင့်ထားပေးမယ် လုပ်ပါတယ်၊ ချစ်ပုကလည်း အားနည်းလိုက်တာ၊ မကြာမီဘူး ရှဲလာနေကောင်းလာမှာ”

‘ဆေးရုံက ဓာတ်မှန်ရိုက်ယူထားတော့ ရှဲလာကို မေမေကြီးသား ဆရာဝန်ကြီးက အဆုတ်နာလို့ မသင်္ကာဘူးလား’ ရှဲလာသည် ဒေါ်သောင်းစိန်ကို စေ့စေ့ကြည့်၍ မေးလိုက်၏။

‘အို... ဆရာဝန်ဆိုတာ လူနာတစ်ယောက်ကို ဘာရောဂါလဲဆိုတာ စေ့စေ့စပ်စပ်ရှာဖို့ တာဝန်ရှိတယ် ရှဲလာ၊ ရောဂါအစစ်တွေတော့ ကုရတာ လွယ်တာပေါ့၊ တီဘီဖြစ်နေရော ဘာဖြစ်လဲ၊ ခေတ်ဆေးတွေက ကောင်းပါတိနဲ့၊ အတွတ်က ပြောတော့ တီဘီဆိုတောင် သူ့စိတ်ထဲမှာ ထင်တယ်တဲ့၊ ဖြစ်စေပဲ... ရှိသေးတယ်လို့တဲ့’ ဒေါ်သောင်းစိန်က စိတ်ရှည်စွာ ပြောပြ၏။

“ဖြစ်စေပဲ ရှိသေးတယ်”

ရှဲလာသည် တစ်လုံးချင်းစကားကို ဖြည်းဖြည်းရွတ်၏။

“ရှဲလာရွာမှာနေတုန်းက အိမ်နေရာက လေကောင်းလေသန့် မရလို့လား၊ အိမ်ဖော်လည်း မလုပ်ခဲ့ဖူးတော့ အလုပ်လုပ်တဲ့အိမ်တွေက ကူးလာတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှဲလာ ဘာလုပ်လဲဟင် အလုပ်သိပ်ပင်ပန်းပြီး အနားမရရင် တီဘီဖြစ်တတ်တယ်၊ အားနည်းတဲ့အခါ တီဘီရောဂါသည် အနားမှာ နေရင်လည်း ရောဂါတူးတတ်တာပဲ၊ ရှဲလာတို့ အိမ်သားထဲမှာ တီဘီရောဂါသည်ရှိလား”

ဒေါ်စိန်စိ၏ မေးခွန်းကို မဖြေခင် ရှဲလာသည် မျက်လုံးလေး ကလယ်

ကလယ်နှင့် ဒေါ်စိန်စိကို ကြည့်ရာမှ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးတွေ ကျလာ၏။ ဒေါ်သောင်းစိန်သည် ကျောမှီရန် ခေါင်းအုံးတစ်လုံး ရှိလာကျောဘက်သို့ ထိုးထိုးလိုက်၏။

“ဘာလို့... ဝမ်းနည်းရလဲ ရှဲ့လာ၊ တို့များ ငါးခယ်မ နေတုန်းကတည်းက သိသေးတယ်။ မွေးတိုမိသားစုမှာဆို မျိုးရိုးမရှိဘဲ မွေးရဲ့အဖေဟာ တိဘီဖြစ်လိုက်တာ။ သိသေးတယ်။ အကြီး အေးရော မွေးရော တိဘီကူးတာပဲ။ ဖိဖိစီးစီး ကုပစ်လိုက်တော့ နောက် သူတို့မိသားစု အဆက်အနွယ်တွေမှာ တိဘီမရှိတော့ဘူး။”

ဒေါ်သောင်းစိန်က ဖြည်းဖြည်းပြောပြနေ၏။

‘ရှဲ့လာမှာလေ အဖေလည်းမရှိဘူး၊ အမေလည်း မရှိဘူး၊ ရှဲ့လာ ကျောင်းအားရက်မှာ ပျိုးနတ် ကောက်စိုက်လိုက်လုပ်တယ်၊ ပြီးတော့ ငါးပိလည်းလုပ်တယ်။ အိမ်သားတွေက ကူးတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒါပေမဲ့ ဆရာကြီးပြောတာ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ရှဲ့လာ တိဘီဖြစ်တယ်’ ရှဲ့လာသည် ဟန်မဆောင်နိုင်ပေ၊ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုတော့၏။

“မေမေကြီးတို့နဲ့ တွေ့ပြီပဲ၊ ရှဲ့လာ ဘာအားငယ်စရာရှိလဲ၊ ပျောက်မှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါနဲ့... သူနာပြုသင်တန်းတောင် တက်မယ်ဆိုလား၊ အရိုးပုက ရှဲ့လာကို တို့သွားခေါ်တော့ ပြောလိုက်တယ်၊ ရှဲ့လာ စာတော်တော်တတ်သားနဲ့ အိမ်တော်အလုပ်အပြင် ဘာမှမလုပ်တတ်ဘူးလား၊ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်လို့ ကျန်းမာရင် ဒေါ်လေးစိ ကျောင်းတစ်ခုခုမှာ အပ်ပေးမယ်လေ၊ ခုနစ်တန်းအောင်တဲ့အထိ နေပေါ့”

“ရှဲ့လာ ဉာဏ်ထုံတယ်၊ ရှဲ့လာတို့ရွာက အလယ်တန်းကျောင်းမှာ နေဖူးတယ်။ ခုနစ်တန်းမှာကို ကျတာ နှစ်ခါရှိပြီ၊ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးက ထားပေးတယ်၊ နောက်တော့ ရွာမှာ တိုက်ပွဲဖြစ်၊ ကျောင်းလည်းပျက်... ခုတော့ ကောင်းသွားပြီတဲ့၊ ရှဲ့လာလည်း ရွာကိုပြန်မရောက်တော့ဘူး”

“ရှဲ့လာ ဘယ်သူနဲ့နေလဲ... အတူနေတဲ့သူမှာ ရောဂါရှိလားလို့ ဒေါ်လေးစိ သိချင်လို့ပါ”

“ဆရာမကြီး... ဆရာမကြီးနဲ့... အတူနေတာ၊ ဆရာမကြီးမှာတော့ ရောဂါမရှိပါဘူး... အို... ရှဲ့လာသည် ချုံးချင်တော့သည်။

“မင်းကို စိတ်ဒုက္ခရောက်အောင် တို့လုပ်သလို ဖြစ်နေပါပြီ၊ မဖြေပါနဲ့၊ တော့... ဆရာမကြီးမှာလည်း ရောဂါမရှိတော့၊ အလုပ်လုပ်ဖက် တစ်ယောက်ယောက်မှာ ရောဂါရှိလို့သာပေါ့... ကဲ... ကဲ မှိန်းနေဦး”

“ဆရာကြီးပြောတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ သူ... သူ့ကိုပြုစုတော့ ရောဂါကူးမှာ”

ညီအစ်မနှစ်ယောက်သည် မျက်စိပစ်ကာ စကားစဆက်၍ နှိုက်ထုတ်ကြ၏။

“ဘယ်သူလဲဟင်...”

“ဆရာမကြီးရဲ့ မောင်လေ... ရွာမှာတိုက်ပွဲဖြစ်တော့ သူ့ဒဏ်ရာရတယ်၊ ဆေးရုံမှာ အထင်အရှား ကုလို့မရဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကရင်အကြမ်းဖက်သောင်းကျန်းသူမို့လို့လား...”

“ကရင်မဟုတ်ဘူး ဆရာမကြီးတို့က မြန်မာပဲ၊ ရွာထဲမှာပဲ ကျိတ်ကုရင်းဒဏ်ရာကတော့ပျောက်သွားတယ်၊ သူက တိဘီရှိတော့ သွေးအန်တယ်၊ ရှဲ့လာ သူ့ကိုပြုစုရင်း သူ... သူ ကုမရဘူး၊ ဆုံးသွားပြီ ဆုံးသွားပြီ”

ရှဲ့လာ ငိုချလိုက်၏။ ရှဲ့လာဇာတ်လမ်းကို ဒေါ်စိန်စိတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်လုံး စိတ်မောနေကြသည်။ သနားနေကြသည်။ မမေးရက်ကြပေ။

‘ကဲ... မစီရယ်၊ မမကြီး အောက်ဆင်းလိုက်ဦးမယ်၊ ဒီည ရှဲ့လာကို ဆရာမကြီးသင့်လား၊ မကျွေးသင့်လား အတွတ်ကိုမေးပြီး မောင်ပြောကို တစ်ခုခု လုပ်ခိုင်းဦးမယ်၊ ရှဲ့လာ အနားမှာ မစီနေရစ်ပါဦး’ ဒေါ်သောင်းစိန်သည် မျက်ရိပ်ပြကာ အောက်သို့ဆင်းသွား၏။

“ဒါကိုပဲ စောစောကပြောရင် ပြီးရောပေါ့ရှဲ့လာ၊ ရောဂါအခြေခံသိရင် ပြီးတာပဲ၊ ဆရာဝန်ကတော့ သွေးစမ်း၊ သွေးစစ်၊ ဓာတ်မှန်တွေဘာတွေရှိကံရင် ရောဂါအစစ်အမှန်သိတာပဲ၊ ဆရာဝန်ကို ညာလို့မရဘူး၊ တို့ကတော့ ရိုးရိုးဖျားတာ ဆင်တာပဲ၊ ဟော ဆရာဝန်ဆိုတော့ တိဘီဆိုတာ သင်္ကာမကင်းဖြစ်လာတာနဲ့ စစ်ဆေးခိုင်းရော၊ ရောဂါအမှန်ပေါ်လာတော့ ကုလို့ရတာပဲ၊ မီးယပ်ကိစ္စတောင်... မနက်က သားဖွားဆရာမက စေ့စေ့စပ်စပ် စစ်ဆေးတယ်မို့လား၊ ရှဲ့လာ မီးယပ်ကောမှန်ရဲ့လား”

ရှဲ့လာသည် ခေါင်းခါပြ၏။

“အေး... အဲဒါလည်း ဘာရှက်စရာရှိလဲ၊ ဒေါ်လေးစီ ဘော်ဒါအုပ် ဆရာမကြီး လုပ်တုန်းက ဒီကိစ္စတွေကို အပျိုပေါက်ကျောင်းသူတွေကို မေးရမြန်းစရာ သူတို့မိဘတွေကို ပြောပြရတယ်၊ မရှက်သင့်တာရှက်တော့ ဓမ္မတာ မမှန်တာကနေ ခိုလှုံတဲ့ အလုံးတွေဖြစ်ပြီး ခွဲရစိတ်ရတဲ့... ဘဝရောက်ရတယ်၊ တချို့များ မီးယပ် သေး လို့ ရူးတယ်”

ရှ်လာသည် မျက်လုံးလေးပြူးသွား၏။

“ရူးတယ်...”

“အေး... ရူးတယ်၊ တချို့လည်း အပျိုဖော်ဝင်စ ရည်းစားထားရင်းက ရည်းစားနဲ့ကိုယ် ရင်းရင်းနှီးနှီးနေမိရာက ကိုယ်ဝန်ရှိလာရော၊ မိဘကတော့ ဓမ္မတာ မမှန်ဘူး၊ သွေးကျော်တယ်ပဲ ထင်တတ်တယ်၊ သားဖွားဆရာမတွေကတော့ ဗိုလ် ကိုင်ကြည့်တာနဲ့ အလုံးလား... ကလေးလား... ဒက်ခနဲ သိတာ...”

စကားအသွယ်ကောင်းသော ပညာအုပ်မကြီးကို ရှ်လာ မရှောင်တိမ်းနိုင် တော့ပြီ။

“အလုံးလား... ကလေးလား၊ သူတို့သိတယ်လား”

“အေးပေါ့၊ ဒေါ်လေးစီက ပညာအုပ်လည်း လုပ်ဖူးတယ်၊ ဘော်ဒါအုပ် လည်း ရန်ကုန်ပြောင်းစက လုပ်သေးတယ်၊ ကျောင်းသူတွေထိန်းရတာ ဘယ်လွယ် လဲ ရှ်လာရယ်”

‘ဟင်... ဒီလိုဆို ရှ်လာ၊ ရှ်လာ သွေးကျော်တာလား၊ အလုံးလား ကလေးလား’ ရှ်လာသည် အလိုလိုပွင့်အန်လာတော့သည်။

“ဒေါ်လေးစီကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြပါလား ရှ်လာရယ်၊ ဒီမေးခွန်းကို ရှ်လာမေးရအောင် ရှ်လာက ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီးနေလို့လား”

ရှ်လာသည် ဒေါ်စိန်စိ ပန်း မျက်နှာအုပ်ကာ ငိုပါတော့သည်။

“သူ့အပြစ် ဘာမှမရှိပါဘူး၊ သူ့ကို အပြစ်မတင်ပါနဲ့နော်၊ တီဘီ... ခု ရှ်လာပြုစုခဲ့တဲ့ တီဘီရောဂါရှိတဲ့သူနဲ့ ရှ်လာနေမိတာ၊ သူ့သာအသက်ရှင်ရင် ရှ်လာ တကယ်ယူမှာပါ၊ ခုတော့ တောခိုနေတဲ့သူဆိုတော့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းမကုရဲဘဲ သူသေသွားရတာ”

“အေးပေါ့... ကံအကြောင်းတရားတွေပေါ့၊ မင်းသူငယ်ကိုလည်း အပြစ်မတင်ပါဘူး၊ ရှ်လာကိုလည်း အပြစ်မတင်ပါဘူး၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း သိ

တော့ ဒုက္ခမရောက်ခင် ကြိုတင်ကာကွယ်နိုင်မယ်၊ ဒေါ်လေးစီတို့လည်း အစွမ်းကုန် ကူညီပါမယ်၊ မင်း စိတ်အေးလက်အေး တို့အိမ်မှာနေပါ”

ရှ်လာသည် သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ရှ်လာရဲ့ကလေးကို ဆရာဝန်ကြီးက ဆေးတွေကျွေးပြီး ပျက်ပစ်မှာလား”

ရှ်လာသည် ပူပန်စွာ မေးလိုက်၏။

“အို... ရှ်လာ မင်းဘယ်လိုယူဆနေလဲ၊ ဆရာဝန်ဆိုတာ လူမသတ် ရဘူးလေ”

ရှ်လာသည် ငြိမ်ကျသွား၏။

“ကဲ... မင်းကောင်းကောင်းနားနေတော့”

ရှ်လာသည် ငြိမ်သက်စွာ မှိန်းနေလိုက်သည်။ ဒေါ်စိန်စိသည် အောက်ဆင်း သွားကာ ရှ်လာ၏ဇာတ်လမ်းအတိုချုပ်ကို သစ်ခွပန်းကြည့်နေသော အတွတ်တို့ သားအမိကို ပြောပြလိုက်၏။

မြစ်ကြီးနား၏ ညနေစောင်းသည် အေးမြလှသည်။ သစ်ခွအိမ်လေး အနားမှ မြက်ခင်းပေါ်တွင် သူတို့မိသားစုလေး ထိုင်၍ ရှ်လာ ပြဿနာကို ဘယ်လို ရှင်းလင်းသင့်သည်ကို ဆွေးနွေး၍ နေကြလေသည်။

“ဘယ်လိုပဲ မေမေတို့ စဉ်းစား စဉ်းစား၊ ရှ်လာမွေးတဲ့ကလေးကိုတော့ ကျွန်တော်မွေးစားမယ်လေ”

ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံး တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ပြန် ၏။

“မေမေ တာဝန်ယူနိုင်ပါတယ် သားရယ်၊ ဒါပေမဲ့ တို့ခပ်အေးအေး စဉ်းစားပါ၊ တော်ကြာ တို့က အမှတ်မထင်စေတာနာ မေတ္တာနဲ့ လုပ်လိုက်တဲ့ကိစ္စ တစ်ခုဟာ တို့မိသားစုအတွက် နောင်ခါ အရှုပ်အထွေး ဖြစ်များလာမလားလို့”

“အရှုပ်အထွေး... ဘာအရှုပ်အထွေးလဲမေမေ၊ ကျွန်တော်တော့ ဘာမှ ဖြစ်နိုင်စရာ မတွေ့မိပါဘူး”

နောက်တစ်နေ့တွင် ထမင်းစားပြီး အတွတ်သည် အိပ်ခန်းထဲတွင် မေတ္တာ နားနေပြန်၏။ ဒေါ်သောင်းစိန်သည် သူ့အပါးတွင် လာထိုင်၏။ အတွတ် ကိုယ် ပေါ်သို့ သက္ကလတ်စောင် ခြုံပေးရင်း ရေနွေးကြမ်းထည့်ထားသော ကြွေးနီတို့ မကော ရေနွေးကို ပန်းကန်ထဲသို့ ငှဲ့ထည့်လိုက်၏။

“မေမေကလည်း ဘကြီးပြော လုပ်နေကျတွေပါ။ မေမေကိုယ်တိုင်လုပ်မှ ပြီးမှာကျနေတာပဲ”

“မေမေကိုယ်တိုင်ကို လုပ်ချင်လို့သား၊ မေမေမှာဖြင့် ဒီလိုက်လာဖို့ ပစ္စည်း တွေပြင်တော့ တခြားပစ္စည်းတွေ မင်းဒေါ်လေးစီနဲ့ရှဲလာ ထည့်တာ၊ ဒီပစ္စည်း တွေကတော့ မေမေကိုယ်တိုင်ထည့်တာ၊ မြစ်ကြီးနားမှာ ဒါတွေ ရှားမှာပဲလို့၊ လက်ဖက်စား ဖျာပုံပုစွန်ခြောက်လေး၊ မေမေလေး နေပူသွေ့သွေ့ လေးလှန်းပြီးမှ လေလုံလုံ သံဘူးလေးထဲထည့်ထားတာ၊ ပဲလှော်လေးလို့ပဲ ရွှဲနေတာပဲ၊ မစီကို တောင် ပြောရသေး၊ မြစ်ကြီးနားက လက်ဖက်ကောင်းတယ်လို့၊ နှမ်းဆီကလည်း မွေး၊ လက်ဖက်ကလည်း အိနေတာပဲ၊ ပုစွန်ခြောက်ကလေးနဲ့ ဝါးပါဦး”

အတွတ်သည် ပြုံးရင်း အမေဖြစ်သူမျက်နှာကို ကြည့်နေမိ၏။ သူ့မေမေ သည် သူ့အား မနေ့တစ်နေ့ကမှ မွေးလိုက်သော သားငယ်လေးလို ယုယနေ၏။

“ဒါက ငါးပုပ်ခြောက်၊ ဆားလည်းအတော်ပဲ၊ ငါ့သားက ဒီလို ငါးပုပ် ခြောက် အရေခွံကို ကြွပ်နေအောင်ဖုတ်ပြီးရင် ဆီဆမ်းပြီး အလွတ်ဝါးတတ်တယ်လို့၊ ပစ္စည်းတွေကို ထည့်လည်းထည့်၊ ပါးစပ်ကလည်း ငါ့သားလေးကြိုက်တတ်တယ်၊ ငါ့သားလေးကြိုက်တတ်တယ် ပြောလွန်းတော့ မစီက မမသောင်းကလည်း တစ်ခါ လာ ငါ့သမီး မယ်ထွေး ဈေးတင်ဖို့ချည်းပဲတဲ့”

“ဟုတ်သားပဲ... မေမေပြောတဲ့ မေမေသားလေးဆိုတာက အသက်ပဲ လေးဆယ်ကျော်နေပြီ... ဒါကြောင့် ထမင်းစားပြီးတိုင်း သားတော့ ခဏ တစ်မှေး အိပ်တယ်”

အတွတ်သည် သူ့ကြိုက်တတ်သော ငါးပုပ်ခြောက် အရေခွံကြွပ်ကြွပ်ကို အိပ်လျက်မှ လှမ်းယူကာ ဝါးနေ၏။

“လေးဆယ်မကလို့ ခြောက်ဆယ်ပဲဖြစ်နေနေ၊ မိန်းမ မယူသေးသမျှ မေမေရင်ခွင်ထဲက မထွက်သေးဘူးလို့ ထင်နေမှာပဲ”

“ဒါနဲ့များ မေမေက သားမိန်းမယူဖို့ ကြိုးစားနေတာ အမြဲပဲ”

“ဒါက ဒီလိုရှိတယ်လေ... အဆင့်အတန် ခွဲခြားပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ ချမ်းသာတိုင်း မိန်းမကောင်း မဟုတ်ဘူး၊ တချို့မိန်းမတွေက ငွေရှင်ကြေးရှင် ဆိုပေမဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရား မရှိတဲ့ မိန်းမတွေက သားမှာရှိတဲ့ ငွေနဲ့ဂုဏ်လောက် မက်ပြီး သားကို သွေးဆောင်ယူလိုက်ရင်”

‘မေမေကလည်း သားက အရွယ်မရောက်သေးတာ ကျနေတာပဲ၊ ဆွေး ဆောင်ယူလိုက်ရင်တဲ့’ အတွတ်သည် အမေလုပ်သူ၏ စကားလုံးကို သဘောကျ၍ နှင့် အားရပါးရ ရယ်လိုက်၏။

“အမလေး... သူတို့ကိုယ် သူတို့ အထင်ကြီးလိုက်တာ၊ လူလေးတို့ ယောက်ျားတွေလေ အသက်ဘယ်လိုကြီးကြီး မိန်းမလည်တွေ သွေးဆောင်ခံရတာ ပြည့်လို့၊ မိခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ကတော့ ရိုးရိုးသားသား မိန်းမတစ်ယောက် ယောက်နဲ့ အခြေတကျ ပေးစားထားခဲ့ချင်တာပေါ့”

အတွတ်သည် လုံ့လအိပ်နေရာမှထကာ ရေခွေးကြမ်းပန်းကန်ကို ယူသောက် လိုက်၏။

“ခုလည်း သား ကချင်ပြည်နယ်မှာ ခရီးထွက်ပြီးပြီလား၊ မေမေတို့နဲ့ အပြန်လိုက်ခဲ့ပါလား”

အတွတ်က ပြုံး၏။

“မေမေက သားဘာမှမသိသေးဘူး အောက်မေ့နေတာ၊ ဒေါ်လေးစီက ညဉ့်က ဘကြီးပြောကို ပြောနေတယ်၊ မေမေတို့ ရန်ကုန်ကို တိုက်ရိုက်မပြန်သေး ပါဘူး၊ မိုးကုတ်ဝင်ဦးမယ်ဆို”

“အေးပေါ့လေ၊ မေမေ မညာပါဘူး”

“မိုးကုတ်ဝင်မှာက ရိုးရိုးဝင်မှာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ မိန်းမသွားကြည့်မလို့တဲ့”

“ဒီလိုပါ သားရယ်... သား မိုးကုတ်မလိုက်ချင်လည်း နေ...၊ ရန်ကုန် ပြန်လိုက်ခဲ့ပေါ့၊ ခင်ထားမွန်တို့ မိဘတွေက ရန်ကုန်မှာနေတာပါပဲ၊ မိုးကုတ်က သူတို့ဌာနေချက်မြို့ကို အလည်လာခဲ့ပါ ခေါ်နေတာနဲ့ သွားရမှာ၊ ဘာပဲပြောနေနေ ဒီလက်ထပ်ရေးကိစ္စကတော့ နှစ်ဖက်ကျေနပ်ရင် ဘယ်နေရာမှာပဲပြောပြော ရပါ တယ်၊ မေမေကတော့ စိတ်ပြေလက်ပျောက် ခရီးလည်းထွက်ရင်း မိန်းကလေး ဂုဏ်သရေကို လေးစားတဲ့အနေနဲ့ သွားကြည့်မှာပါ”

အတွတ်က သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ဘာစကားမှတော့ မလွန်ခဲ့ပါနဲ့မေမေ၊ သားအသက်လေးဆယ်ကျော်ပြီပဲ၊ သားဘာသာပဲ အေးအေးဆေးဆေး ကြိုက်တာရွေးယူပါရစေ”

သူ့မေမေသည် သည်စကားကို ခုမှပြောသည်မဟုတ်။ သူတက္ကသိုလ်တွင် နေစဉ်က ကျောင်းထွက်ခါနီး ဝါးခယ်မြစ်ကမ်းပါးက သူတို့အိမ်ကြီးပေါ်တွင်

သူတို့သားအမိနှစ်ယောက် သူ့လက်ထပ်ရေးအတွက် ဒီလိုပင် ဆွေးနွေးခဲ့သည်။ သူ့ကို အညာစောင်လေးခြံလေးရင်း မေမေသည် အေးကို လက်ထပ်ရန် နားချခဲ့၏။ သူက အေးကို သူ့ထက်အသက်ကြီးသည်ဟု ငြင်းခဲ့သည်။ လေးကိုတော့ လူလွန်သည်ဟု ငြင်းပယ်ခဲ့သည်။ ထွေးကတော့ အရွယ်မှ မတိုင်သေးဘဲ။

“ဪ... မွေး... မိရွှေမွေးတစ်ယောက်ကတော့”
သူသည် သက်ပြင်းရှိက်လိုက်ပြန်၏။ ထိုစဉ်က မေမေ မေးသည်။ သူကတော့ ‘မေမေရာ... မွေး... မွေးဟာ ကျွန်တော့်ကို မချစ်ပါဘူးလေ’ဟု သူပြောခဲ့၏။ သူသည် သက်ပြင်းကို မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြန်သည်။

“သက်ပြင်းကြီးတချို့နဲ့ ဘာတွေစဉ်းစားနေလဲသား၊ စိတ်ညစ်မနေနဲ့နော်။ မေမေကလည်း ခင်ထားမွန်ကို ကြည့်ရုံကြည့်မှာ၊ ပြီးတော့ မင်းဒေါ်လေးစီ မျက်လုံးနဲ့ တော်ရုံတန်ရုံ မိန်းကလေး အဲမကိုက်ပါဘူးကွယ်၊ ဒီအတွက်များ သောကပြန်မနေပါနဲ့... မေမေက သားမိုးကုတ်ကို လိုက်လည်လည် မလည်လည် ရန်ကုန်ပြန်ရင်သာ လိုက်ခဲ့ပါလို့ ခေါ်တာ၊ ပြီးတော့ မေမေသေခါနီးပြီ။ ဒီအချိန်ပိုင်းလေးမှာ မေမေသားနဲ့တူတူ နေချင်လို့ပါ”

“မေမေဆန္ဒ တစ်နေ့တော့ ပြည့်မှာပေါ့ မေမေရာ၊ ခုချက်ချင်းတော့ သားမလိုက်နိုင်သေးဘူး၊ သားက စဉ်းစားမိလို့ သက်ပြင်းချမိတာပါ”

“ဘာကိုလဲ...”

“ဪ... ဝါးခယ်မ မြစ်ကမ်းဘေးက အိမ်ကြီးမှာလေ၊ မေမေသားတို့ ဒီလိုပင် မိန်းမယူဖို့ ပြောခဲ့သေးတယ်၊ အေးတို့ညီအစ်မထဲက တစ်ယောက်ယောက်နဲ့”

မေမေမျက်လုံးများသည် သူ့လိုပင် အတိတ်၏ အရိပ်အယောင်များ ယုတ်သန်းလာ၏။

“အေး... အေး... ဟုတ်ပါရဲ့ကွယ်၊ သားမမေနိုင်သလို... မေမေလည်း မမေနိုင်ဘူး၊ မင်းပေးပေးဆုံးပြီး နောက်တစ်နှစ် ဝါးခယ်မကို မေမေရောက်သေးတယ်၊ တို့သားအမိကသာ စိတ်မကုန်တာ၊ တချို့က ဝါးခယ်မကိုများ စိတ်မကုန်ဘူးလားတဲ့၊ ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ပြောလဲ မေမေတော့ မသိပါဘူး၊ မေမေသွားတုန်းက တန်ခူးလပြည့်နေ့နဲ့ တိုက်ဆိုင်နေတော့ သကျမဟာသီရိဘုရားကြီး မျက်နှာသာတော် ရေကပ်တဲ့ပွဲက လပြည့်နေ့လုပ်တာကိုး... တစ်နှစ်လုံး မြို့သူမြို့သားတွေ

ဒီဘုရားကြီးမှာ ပြုခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်အစုစုကို နှစ်သစ်ကူးလပြည့်မှာ စုပေါင်းရေစက်ချတဲ့ပွဲလား၊ မေမေမှာဖြင့် မျက်ရည်များတောင် လည်မိတယ်၊ မင်းပေးပေးကိုလည်း သတိရ၊ ငါ့သားလေးအတွက်ကလည်း ရောက်ရာပေါက်ရာ ဘယ်ဆီရောက်နေပါလိမ့်လို့၊ သောက်ဘုရားကြီးရောက်တော့လည်း တပေါင်းဘုရားပွဲတော် ကျင်းပပြီးစ လယ်ကွင်းတွေထဲမှာတော့ ရိုးပြတ်တွေနဲ့ပေါ့၊ ဒီတော့လည်း မွေးတို့ အမေတင်တင်ကြီးနဲ့ လူနဲ့တန်းနဲ့ စိတ်တူ သဘောတူ နေခဲ့တာတွေ သွားပြီး မျက်စိထဲ အထင်းသား မြင်လာတော့တယ်”

‘ဟင်း မေမေက မြင်ရုံသာမြင်တာ၊ ဝါးခယ်မအကြောင်း၊ မွေးတို့မိသားစုအကြောင်း ပြန်တွေးမိရင် ကျွန်တော် လူပျိုပေါက်အချိန် ပြန်ဖြစ်သွားပြီး မေမေရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းဝှက်ပြီး ငိုချင်တယ် မေမေရဲ့’ဟု သူ့စိတ်ထဲမှ ပြောမိ၏။

“ဘုရားကြီးနှစ်ဆူကလွဲလို့ အခြေအနေက ပြောင်းလဲသွားတာပေါ့၊ မေမေတို့ အိမ်အိုကြီးတွေလည်း ဖရိုဖရဲနဲ့ မေလည်း မကြည့်တတ်တော့ဘူး၊ သားကလည်းလေ အဲဒီတုန်းက ဘာမှန်းလည်းမသိ၊ ကြေးထူတာကို၊ မွေးက ကျွန်တော့်ကို မချစ်ပါဘူးလေး... ဘာလေး၊ မွေးစိတ်ကိုများ မင်းကသိလို့လား”

အတွတ်သည် မချိုးပြီးကား မိခင်စကားဆက်ပြောနေသည်ကို ငေးစိုက်၍ နားထောင်နေ၏။

“မေမေ စိတ်ရင်းကတော့ ဓာတ်သိချင်းလည်းဖြစ်၊ မိဘချင်းလည်း စိတ်တူသဘောတူဆိုတော့ သားနဲ့မွေးနဲ့များ လက်ထပ်ပြီးရင် တိုးတိုးဖော် ချွေးမလေးနဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီးနေလို့ ဘယ်လောက်များ အဆင်ပြေမလဲ”

ဪ... မေမေ... မေမေ၊ မေမေ မသိတာတွေ အများကြီးကို ငတွတ်ပြန်မပြောချင်ဘူးမေမေရေ၊ သားမှာတော့ နောက်ကို ပြန်မတွေးချင်အဖြစ် ရောက်ခဲ့တာတွေကို မေမေမသိဘူး၊ အတွတ်ရင်ထဲကလည်း တတွတ်တွတ်နှင့် ပြန်လည်ပြောမိ၏။ ဟင်း... ငါ့ဘဝကလည်း ခုထိရင်ထဲမှာပဲ ပြောနေရဆဲ ဘဝပါလား။

“မွေးကလေး... လင်ကလည်းကောင်းပါတယ်၊ မောင်မောင်နိုင်က သူ့ကို ရွှေလိုဥထားတာ၊ ပြီးတော့ ဒီကလေးမလေးကို သားက လက်ခတ်မှာနေတာ” ဆိုတော့ မေမေဆိုတော့၊ အတွတ်သည် ခေါင်းလေးညိတ်ပြ၏။ ‘ငယ်တုန်းကသာ စွာတယ်၊ အရုပ်ဆိုးတယ်နဲ့၊ ခုလေ... တင်တင်ကြီးလည်း စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ သေသွားရှာတယ်၊ အဖေဒုက္ခိတကြီးကိုလည်း လိုလေသေး မရှိပါဘူး’

ကွယ်၊ သူဘယ်တော့မှ ကိုယ်လွတ်ရန်မပြေးဘူး၊ ဒါကို မေမေ သိပ်ချစ်တာ၊
မေမေတို့ လူအိုတွေအနေနဲ့ ကြိုက်တဲ့အရည်အချင်း ပြောပြရတာလေ။ ညီမလေး
တွေလည်း အားလုံး အခြေတကျ ဖြစ်သွားပြီ၊ ခုတစ်လောသာ မောင်မောင်နိုင်
နောက်ကို ကြိုကြားကြိုကြား မွေးလိုက်လိုက်သွားတာ’

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုကိုနိုင်ကလည်း အတော်ကို သဘောထားပြည့်တဲ့သူပဲ၊
မွေးနဲ့ လိုက်ပါတယ်လေ၊ ကျွန်တော့်ကပေါ့ မေမေရာ”

“အေးပေါ့... အေးပေါ့၊ ခုတော့လည်း ကံတရားလို အောက်မေ့ရမှာပေါ့
လွတ်တဲ့ငါး ကြီးနေလို့လည်း အပိုပါပဲ”

မေမေက ခပ်ဖြိုးဖြိုးဖြင့် ပြော၏။

“ကျွန်တော်လည်း... ဝါးခယ်မကို ပြန်သွားချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မွေးနဲ့
အတူပြန်ချင်တာ”

“အေး... မင်းမှာ ထသွားလိုက်လည်း ပြီးတဲ့ကိစ္စ၊ မွေးနဲ့အတူမှလေး
ဘာလေးနဲ့၊ ရှည်ကို ရှည်တယ်ဟဲ့...”

“ကျွန်တော်က လွမ်းတတ်တယ်... မေမေရဲ့၊ မွေးနဲ့အတူတူ ပြန်ရရင်
တော့ တို့ငယ်ငယ်က အတူနေခဲ့တဲ့ ဝါးခယ်မဆိုပြီး စားမြို့ပြန်ရတာ အရသာ
ပေါ့...”

‘အေးပေါ့လေကွယ်... ဟိုတစ်ခေါက် မေမေပြန်တုန်းကတောင် မွေးတို့
ဘွားဘွားရဲ့ သစ်သားဇရပ်အိုကြီးကိုဖျက်ပြီး မွေးအစ်ကို ဝမ်းကွဲအကြီးဆုံးက
အုတ်ကျောင်းဇရပ်အဖြစ် ဆောက်ထားတယ်၊ သံယိုကဒါနအဖြစ် တစ်ခါတည်း
ရေစက်ချထားတယ်၊ ဒီအုတ်တိုက်ကျောင်းကို မြင်ရတော့လည်း အရင်မေမေတို့က
အပျို၊ မွေးတို့ဘွားဘွား၊ သီလယူသွားရင်လေ မေမေနဲ့ တင်တင်ကြီးက အတူလိုက်
ရတယ်၊ မေမေတို့ခေတ်က ဆွမ်းအုပ်ခေတ်၊ ဆွမ်းအုပ်ရွက်တဲ့လူကရွက်၊ တခြား
သီလယူဖို့ ပစ္စည်းတွေကို မေမေတို့က ယွန်းဗန်းလေးတွေနဲ့ပိုက်လို့၊ ဇရပ်မှာ
အရပ်ထဲက သီလယူနေကျ အိမ်နီးနားချင်းတွေ သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်းနဲ့ အတူ
စောင့်ပြီး သီလယူကြတယ်၊ မွေးတို့ဘွားဘွားက သီလယူဖို့ ဆွမ်းအုပ်သာ အိမ်မှာ
ချက်ပြုတ်ပြီး ယူထည့်သွားတာ၊ ဥပုသ်ဇရပ်မှာတော့ ညဦးကတည်းက လာလာ
သမျှ ဥပုသ်ပြုတဲ့လူတွေစားဖို့ ချက်ရတယ်၊ ဝါတွင်းဆိုတော့ သူတို့ဇရပ်သွားတဲ့
လမ်းမှာ ရေလေးစပ်စပ်တက်လာပြီ၊ အို... မေမေဖြင့် ဘာလွမ်းရမှန်းမသိ

လွမ်းလိုက်တာ၊ မျက်ရည်များကို လည်လာလို့ အုတ်တိုက်ကျောင်းကို မကြည့်နိုင်
တော့ဘဲ ပြန်လာခဲ့ရတယ်၊ သူတို့မိသားစု ဆွေစဉ်မျိုးဆက် ဗီဇရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို
ဒီအုတ်တိုက်ကျောင်းလေးက ပြောပြနေသလိုပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရပ်ရေးရွာရေးကိစ္စ၊
အများစုကိစ္စဆို တယ်သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်းလုပ်တတ်တဲ့ မိသားစုကွယ်’ ဒါသောင်း
စိန်သည် လက်ဖက်ကိုမြို့ရင်း သူ့ခေတ်နှင့်သူ အလွမ်းကို ဖော်ပြနေ၏။

“သားတို့က ငယ်တယ်... မမိလိုက်ဘူး၊ မွေးရဲ့ ဘိုးအေ ဦးရွှေကုန်း၊
ဒေါ်ကြီးခေတ်ကပဲ၊ ဦးရွှေကုန်းဆိုရင် အဲဒီလိုပဲ၊ အများနဲ့ သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်းနေ
တတ်တယ်။ ဒေါ်စောခင် မွေးတို့ရဲ့ အဘွားလေးတို့ကလည်း ကုမ္ဘာရီအသင်းတွေ
ထောင်လို့၊ ဒီတုန်းက အမျိုးသမီးလွတ်လပ်ရေးကြိုးပမ်းမှု စတဲ့အချိန်၊ မွေးတို့
မိသားစု လက်ထက်ကျတော့ သားမျက်မြင်ပဲ၊ မေမေပြောပြဖို့ မလိုဘူး၊ ဒီတိုင်းပြည်
ရဲ့ လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲ အစဉ်အဆက်မှာ ခေတ်အလိုက် သူတို့မိသားစု ဆွေစဉ်
မျိုးဆက်ဟာလေ ပါခဲ့ကြတာချည်းပဲ၊ တို့မြို့လေးကိုက လူငယ်လေးတွေရော
လူကြီးတွေရော တယ်ပြီး သိုင်းသိုင်းဝိုင်းဝိုင်း ညှိညှိညွတ်ညွတ် လုပ်တတ်ကြတယ်၊
ကွဲ့၊ မေမေဖြင့် ဝါးခယ်မသူ ဖြစ်ရတာ တကယ်ဂုဏ်ယူတယ်၊ တချို့ကျတော့
လည်း ဘာဖြစ်မှန်းမသိပါဘူးကွယ်၊ ဝါးခယ်မကို စိတ်မကုန်သေးဘူးလားနဲ့...
ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ မေးမှန်းမသိဘူး”

“ဧည့်... မေမေကလည်း သူတို့မှာလည်း သူတို့နာကြည်းစရာ ကိုယ်ရေး
ကိုယ်တာလေးတွေရှိလို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဒါကတော့ သားရယ်၊ မေမေတို့ခေတ်တုန်းကလည်း မေမေတို့မြို့မှာ
မကောင်းတဲ့ဘက် ကြည့်ရင် မကောင်းတာတွေ ရှိခဲ့တာပေါ့၊ ဒီလိုကွဲ့ သားရဲ့၊
သားသတိထားမိလား မသိဘူး၊ ဝါးခယ်မမြို့တင် မဟုတ်ပါဘူး၊ တို့မြန်မာမှာလေ
တချို့အကျင့်ရှိတယ်၊ ကိုယ့်မျိုးရိုးဇာတိရဲ့ ဂုဏ်ယူစရာတွေ၊ တို့ဘုရင်တွေရဲ့
ဇာတိမာန် တက်ကြွစရာတွေကိုလေ အကောင်းဘက် ကောင်းခန်းက ဘယ်တော့
မှ မကြည့်တတ်ဘူး၊ ရှုတ်ချရမယ့် ပြစ်တင်ရမယ့်ဘက်ကပဲ ကြည့်ချင်တယ်၊
အကောင်းအဆိုးဆိုတာတော့ ဒွန်တွဲနေတတ်တာပဲ၊ ဒါကြောင့်လည်း တို့မြန်မာ
နောက်ပေါက် ကလေးတွေမှာ ဇာတိမာန် ဇာတိသွေးစိတ် ခေါင်းပါးပြီး တခြား
တစ်နိုင်ငံကို အထင်ကြီးစိတ်ပဲ ဝင်နေတော့တယ်”

“အေးပေါ့ကွယ်၊ မေမေတော့ သားတို့ငယ်ငယ်ကခေတ်မှာ တင်တင်ကြီး

လို မေမေမှာက သားကလည်း မပေါ့၊ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် စစ်သားကြီး
ဘာကြီး လုပ်ရအောင် ငါ့သားကလည်း လူပျော့လေး၊ ဒီတော့သားကို ဆရာဝန်
လို့ လိုက်နိုင်ရတာ။ မေမေတို့၊ တင်တင်ကြီးတို့ ယူဆချက်က အကြီးအကျယ်
ကြီး မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ် လူ့ဘဝရတဲ့တစ်ခဏမှာ ကိုယ့်လက်တစ်ကမ်း မိရာ
အတွက်တော့ အနည်းဆုံး ကြိုးစားသွားရင် ပြီးတာပါပဲ”

အတွတ်သည် မိခင်မျက်နှာကို သေသေချာချာ စိုက်ကြည့်မိ၏။ စရိုက်ချင်း
တူရာ တူရာပေပဲ၊ မွေး၏ မေမေ ဒေါ်တင်တင်ကြီးနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး တွဲမိကြသည်မှာ
စိတ်ဓာတ်ခံချင်းကလည်း တူကြပေသည်။ သူသည် ကျောင်းကြီးပိတ်၍ ဝါးခယ်စ
သို့ ပြန်လာတိုင်း ကြီးကြီးတင်ကို ကန်တော့ရင်း နှုတ်ဆက်လျှင် ကြီးကြီးတင်၏
ဆုံးမဩဝါဒများသည် အစဉ်သဖြင့် နိုင်ငံချစ်စိတ်၊ မျိုးချစ်စိတ်နှင့် တွဲဖက်လျှစ်
ရှိ၏။

“အခုလည်း မေမေက သူလိုရာဆွဲသွားတယ်မထင်နဲ့၊ သားကြီးစိတ်ကြိုက်
တောအနံ့ တောင်အနံ့ မဖွံ့ဖြိုးသေးတဲ့ ဒေသတွေ သွားလာပြီး သားကြီးတတ်နိုင်တဲ့
ဘက်က လုပ်တာ မေမေမကန့်ကွက်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မေမေအိုမင်းလာလို့ ဒီ
တစ်ကြိမ်တော့ မေမေနဲ့အတူ သားကြီးပြန်လာနေပါဦးလို့ ပြောတာပါ”

“လာမှာပါ မေမေရာ၊ ချက်ချင်းမလိုက်နိုင်တာက သားရယ် ကဝိနဲ့
ချိန်းထားလို့”

“စာရေးဆရာ မောင်ကဝိလား...”

“ဟုတ်ကဲ့... မေမေ”

“အေး... စာရေးဆရာထဲမှာတော့ သူက သူဌေးပဲနော်... သူ့ယောက်ျား
က စာပုံနှိပ်စက်ပါ ထောင်ပေးတယ်၊ လူလွန်ယ်ကလည်း စာပေဝါသနာပါတာထဲ
ကျောင်းသုံးစာအုပ်တွေ ရိုက်တာကိုက ဝင်ငွေက မနည်းဘူး”

“ဒါကြောင့်ပေါ့ မေမေရာ၊ တစ်နှစ်မှာ သုံးလလောက်အနားယူပြီး အ
ကျွန်တော်သွားလေရာ လိုက်လိုက်လာတာ၊ သူက အမဲလိုက်ပစ်၊ သူ့ကိုယ်တွေ
ဝတ္ထုတွေ ပြန်ရေး၊ သူ့ပုံနှိပ်တိုက်ကပဲ ပြန်ထုတ်ဆိုတော့ စီးပွားရေးက တောင့်တ
ပေါ့။ စာရေးတာတစ်ခုတည်းနဲ့တော့ မြန်မာစာရေးဆရာတွေ ထမင်းဝဖို့တောင်
မနည်းအားခဲရတာ၊ အသက်ကြီးချိန် စာရေးဆရာအိုကြီးတွေကို ကျွန်တော် တစ်
ပြီးသနားတယ်”

“အေးကဲ့... တစ်နေ့ကတောင် အိမ်ဘက်လှည့်လာရင်း ဝါးခယ်စ နုန့်
ဟင်းခါး နာမည်ကြီးလို့ ချက်ကျွေးပါဆိုလို့ ကျွေးရသေးတယ်”

“ဒီကောင် မိန်းမနည်းနည်းပွေတာကလွဲလို့ စိတ်ကောင်းရှိပါတယ်။
မေမေတို့အပြန် ဘကြီးပြောနဲ့ ဒေါ်ချစ်ပုထည်လိုက်မယ်၊ ကျွန်တော်စုထားတဲ့
သစ်ခွပန်းတွေလည်း ပေးလိုက်မယ်၊ ကဝိ ကြိုက်တဲ့ပန်း တောင်းရင်လည်း ပေး
လိုက်ပါ”

“မောင်ပြော တို့နဲ့ထည့်လိုက်လို့ သား ဘယ်သူချက်ကျွေးမလဲ”

“ရပါတယ်မေမေ၊ အိုက်ပန်းလေးလည်း လားရှိုးက စောင့်နေမယ်တဲ့၊
ကျွန်တော် လားရှိုးမှာ ကဝိနဲ့ စတည်းချပြီး ကွတ်ခိုင်ဘက်နဲ့ ရှမ်းပြည်နယ်
မြောက်ပိုင်း လျှောက်သွားမှာ၊ ဒေါ်ချစ်ပုက သွေးဆုံးကိုင်တော့ ကျွန်တော်က
မြန်မာဆရာနဲ့ ဓာတ်စာနဲ့လည်း ကုစေချင်သေးတယ်။ ဒါကြောင့် မေမေတို့ဆီ
ထည့်လိုက်တာပါ”

ဒေါ်သောင်းစိန်သည် ခေါင်းလေး တညိတ်ညိတ်နှင့် နားထောင်ရင်း သား
ထံမှ ကတိတောင်းနေ၏။ “အင်း... ဒီတစ်ခါတော့ တစ်နှစ်ပြည့်အောင်တော့”
မေမေနဲ့ တူတူနေနော်”

“ကြိုးစားပါ့မယ် မေမေရာ...”

“ကဲ... ကဲ... နားဦး...”

ကဏ္ဍသစ်

၁၅ နှစ်ကျော်ကျော် ခွဲခွာလာခဲ့ရသော အိမ်ကလေး။ ရှိလာသည် ဝါးစည်းရိုး ဝင်းခတ်ထားသော ခြံဝင်းတံခါးဝမှ တန်းလျားရှည်လေးကို မျှော်ကြည့်လိုက်၏။ သူထွက်လာစကလို သွပ်မိုးပျဉ်ထောင်ကာ အိမ်ကလေး မဟုတ်တော့ပေ။ အိမ်ကလေးမှာ လေးပင်သုံးခန်း နှစ်ထပ်အိမ်ကလေး ဖြစ်နေ၏။

ပန်းအဆန်းများတော့ မဟုတ်ပေ။ အဝါပြောက်များပါသော ရွက်လှပန်းအဝါများကို အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်တွင် သပ်သပ်ရပ်ရပ်နီကပ်ထား၏။ အရင် အရိုးတူ၏အိမ်မှ ဟုတ်ပါလေစ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် သူ့အား တံခါးဝတွင် လာတွေ့၏။

“ဘာကိစ္စ ရှိလို့ပါလဲရှင်”

မိန်းကလေး၏အသံသည် ရည်မွန်ယဉ်ကျေးလှ၏။

“ကျွန်မလေ အရိုးပုနဲ့ တွေ့ချင်လို့”

“ဪ... အရိုးပု ဆုံးသွားပါပြီ၊ သူ့တူမ ဒေါ်ထွေးရှိပါတယ်”

“ဒီလိုဆို ဒေါ်ဒေါ်ထွေးနဲ့ တွေ့ချင်ပါတယ်”

“ပြီးတော့... ကျွန်မခေါ်ပေးပါမယ်၊ ခုတော့ မအားကြသေးဘူး၊ အိမ်ကြီး စာသင်တန်း ပေးနေတယ်၊ စာသင်ခန်းမှာ ခဏဝင်ထိုင်ပြီး စောင့်နေပါ”

မိန်းကလေးသည် သူ့ကိုခေါ်၍ အခန်းကျယ်တစ်ခု နောက်ဆုံးခုံတန်းတွင် ထိုင်ဖို့ နေရာပေး၏။ သူ့ရှေ့ ခုံတန်းများတွင် ဆယ့်ငါးနှစ်ကျော် နှစ်ဆယ်အတွင်း သူဤအိမ်သို့ ရောက်စအရွယ် မိန်းကလေးများသည် ခုံရည်များပေါ်တွင် ငြိမ်သက်

စွာ ထိုင်နေကြ၏။ ထိုမိန်းကလေးများရှေ့တွင်မူ လေးထောင့်စားပွဲခုံတစ်ခုမျှ ထား၏။ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်သည် အေးဆေးစွာ စကားပြောလျက်ရှိ၏။ သူ့အသံ အေးသော်လည်း သူ့စကားလုံးများမှာ သွက်လက်လှသည်။

ရှိလာသည် မိန်းမငယ်ညွန့်ပြသော ခုံတန်းများ နောက်ဆုံးတွင် အသာပင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“ဒါက... အန်တီ ကိုယ်တွေ့မို့ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ပြောရတာပါ...”

အစပြောစကားကို ရှိလာမမိလိုက်၍ ဘာပြောနေသည်ကိုတော့ ရှိလာမသိပေ။ ရှိလာသည် မိန်းကလေးများနှင့်အတူ ထိုအမျိုးသမီးကြီး ပြောသည်ကို နားထောင်နေ၏။

“ဘာနဲ့တူလဲဆိုတော့ တစ်ခါတုန်းက ဘုရင်ကြီးတစ်ပါးရှိတယ်၊ သူဟာ လေသာပြတင်းနားမှာ အပန်းဖြေနေတုန်း အင်မတန် သာယာတဲ့အသံနဲ့ ဆီးသီး... ဆီးသီးလို့ အော်ရောင်းတဲ့ မိန်းမငယ်တစ်ယောက်ရဲ့အသံကို ကြားတယ်၊ ဒါနဲ့ပဲ မင်းချင်းယောက်ျားတွေ ခေါ်ခိုင်းပြီး ဆီးသီးများကို ခေါ်ဝယ်စားရင်းက သာယာတဲ့အသံကို ဘုရင်ကြီး သဘောကျပြီး မိဖုရားငယ်အဖြစ် မြှောက်စားတယ်၊ တစ်နေ့ကျတော့ ဘုရင်ကြီးဟာ အပန်းဖြေရင်းက ဒီဆီးသီးသည် မိဖုရားငယ်နဲ့ အတူ စံစားနေတာပေါ့... အဲဒီတော့ အထိန်းတော်များက ဘုရင်ကြီးနဲ့ မိဖုရားငယ် ပွဲတော်တည်ဖို့ ဆီးသီးများကို ရွှေရွက်မှာထည့်ပြီး ဆက်တာပေါ့၊ မိဖုရားငယ်ဟာ ဘုရင်ကြီးကို ဘယ်လိုလျှောက်ထားသလဲဆိုတော့ အရှင်ဘုရားတဲ့၊ ဤနီနီအသီးများဟာ ဘာသီးများလဲတဲ့၊ ဘုရားကျွန်မ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါဘူးတဲ့”

“ဘုရင်ကြီးက ဝမ်းထဲက ပြုံးတာပေါ့၊ ပါးစပ်က ဖွင့်ဟမပြောပေမဲ့ ဘုရင်ကြီးက သိပြီလေ၊ ဆီးသီးသည်ဘဝကလာတာ၊ မိဖုရားလည်းဖြစ်ရော ခုခေတ်စကားနဲ့ပြောရရင် အောက်ခြေလွတ်တယ်ပေါ့၊ ‘ကဲ... နီနီအသီးလေး မမြင်ဖူးရင် မြင်ဖူးအောင် ဆီးသီးသည်ဘဝ ပြန်သွားစေ’ ဆိုပြီး မိဖုရားငယ် အဖြစ်က ချပြီး သူ့အိမ်ကို ပြန်ပို့လိုက်တယ်၊ ဒါဟာ အောက်ခြေလွတ်တယ်ခေါ်တယ်၊ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်မေ့တယ်ခေါ်တယ်၊ ဒါမျိုးဟာ ဘယ်သူမှ မလုပ်ထိုက်အပ်တဲ့ အပြုအမူတစ်ရပ်ပဲ၊ မင်းတို့ထဲမှာ စာတတ်တဲ့သူလည်း ရှိတယ်၊ စာမတတ်တဲ့သူလည်း ရှိတယ်၊ အန်တီ ရိုးရိုးရှင်းရှင်း အလွယ်ဆုံး ပြောပြတာပဲ၊ အန်တီ ကိုယ်တွေ့ ဘယ်လိုတွေ့ခဲ့ရသလဲဆိုတော့ အန်တီက ခြံခင်းနဲ့နေတယ်၊ ဟင်းသီး

‘ဒေါ်ထွေးကိုတွေ့ချင်တယ်ဆိုတာ မင်းလား’ သူ့နောက်တွင် **ဒေါ်ထွေး** ရောက်လာ၏။ ဒေါ်ထွေးသည် သူ့ရောက်စကလို ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် **သန့်သန့်** မာမာပင် ဂျီသေး၏။ သူ့ကို မမှတ်မိသည်ကတော့ အဆန်းမဟုတ်ပါ။ **သူ့** နှင့်

၇၈

စင်စစ်သူ

ဆိုသော အချိန်ကလည်း နည်းသည်မှ မဟုတ်၊ သူ၏ရုပ်ရည်ကလည်း မည်သူ့ပြောင်းလဲနေသည် မသိ။

“အရိုးပုဂ္ဂိုလ်တို့က ကျွန်မ ဒီမှာနေသွားတဲ့ ရှဲ့လာပါ။ ဒေါ်ဒေါ်ထွေးကတော့ ဗုတ်မိမှာမဟုတ်ဘူး”

“အေးကွဲ့၊ မိန်းကလေးတွေက ဝင်လာလိုက်ကြ... အလုပ်ရတော့ ထွက်သွားလိုက်နဲ့၊ ဒေါ်ဒေါ်ထွေးလည်း မမှတ်မိနိုင်ဘူး။ တခြားမိန်းကလေးတွေ ခွင့်ရရင် တစ်လတစ်ခါ ပြန်လာကြတယ်။ မင်း ဘာဖြစ်လို့ ပြန်မလာတာလဲ၊ ဒီအိမ်က ထွက်သွားတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“၁၅ နှစ်...”

“အို... မနည်းဘူးပဲ၊ တို့အိမ်လေးရဲ့ အပြောင်းအလဲကို သိရရင် မင်း ဝမ်းသာမှာပဲ”

ဒေါ်ဒေါ်ထွေးအသံ ပြောဟန်ဆိုဟန်ကိုက အတော်ပင် သိမ်မွေ့အေးချမ်းနေ၏။ ယခင်တွေ့စကနှင့် မတူပေ။

‘ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်မ ဝမ်းသာချင်ပါတယ်’ ရှဲ့လာသည် ထစ်ထစ်ထစ်အံ့နှင့် ပြောလိုက်၏။

“အို... ရှဲ့လာပါလား”

ဝမ်းသာအားရနှင့် ပြေးဝင်လာသော သန်းကြည်ကို ရှဲ့လာတွေ့ရသောအခါ ရုတ်တရက် မတ်တတ်ရပ်လိုက်မိ၏။ သန်းကြည်က ပြေးမက်မှ ရှဲ့လာသည် ငိုတော့သည်။

“ရှဲ့လာလေ... ရှဲ့လာ၊ ဒေါ်ဒေါ်ထွေးကတော့ လူကြီးဆိုတော့ ဘယ်မှတ်မိမလဲ၊ ကျွန်မမှတ်မိနေတာက အဲဒီနေ့တုန်းက ကြင်မြိုင်ရယ်၊ ရှဲ့လာရယ်၊ ကျွန်မရယ် သုံးယောက်တည်းပဲရှိတယ်၊ သူက ပျော့ပျော့ အေးအေး ချောချောလေးမို့၊ ကျွန်မ မမေ့ဘူး... ဒေါ်ဒေါ်ထွေး...၊ ကျွန်မ ဈေးဝယ်လာပြီး ဈေးခြင်းတောင်း ညွှန်ရိုက် အပ်ခဲ့တယ်... ကျွန်မခုပဲ လာခဲ့ပါမယ်”

“အေး... ရှဲ့လာ အကြောင်းထူး ရှိရင်ပြော၊ ဒီမှာလည်း နားနိုင်တယ်... သန်းကြည် ရှဲ့လာကို အားလုံးပြောပြလိုက်စမ်း၊ ကဲ... ဒေါ်ဒေါ်ထွေးက မအားသေးဘူး သန်းကြည်အရင် မီးဖိုဆောင်ဝင်ရဦးမယ်”

ဒေါ်ဒေါ်ထွေးသည် ထသွား၏။

“အမလေး၊ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ ရှဲ့လာရယ်၊ ငါလေ နင့်ကို တွေ့တာ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ဝမ်းလည်းနည်းတယ်၊ ကြင်မြိုင်နဲ့တွေ့တိုင်း တို့မှာ နင့်အကြောင်းကို ပြောလိုက်ရတာ၊ နင့်ကတော့ တို့ကိုမေ့သွားတာပေါ့လေ၊ မိမိကျတဲ့ အိမ် ရောက်သွားလို့လား၊ တောင်ပိုကြီးကို ပြန်သွားလို့လား”

အရင်ကလိုပင် သန်းကြည်စကားပြောပုံက သွက်လက်ဖျတ်လတ်တုန်း ဖြစ်၏။ အသားညိုညိုဝဝ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းကြီးဖြစ်ကာ သန်းကြည်သည် တကယ့်ရည်မွန်သော မြို့ကြီးသူရဲကဲမင်းနေတော့သည်။

“ဘာဖြစ်လာလဲဆိုတာ ပြောစမ်းပါ ရှဲ့လာ၊ တို့ ဘာကုရမလဲ”

“ကိုယ်ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ မင်းတို့အကြောင်းသာ ပြောပြစမ်းပါ၊ ရှဲ့လာ အကြောင်းက ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်ထက် ဘာမှမထူးပါဘူး”

“မင်းကိုလေ၊ တို့များ အများကြီး ကူနိုင်ပါတယ်၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသာ ပွင့်ပြော၊ ငါကလေ ဒီမှာ မီးဖိုချောင်အုပ်၊ တစ်လ ၁၀၀ ရတယ်၊ ဒီလိုလေကွယ် အရိုးပုဆိုးတော့ သူ့တူမ လာသင်္ကြာဟ်တယ်၊ သူ့တူမက မော်လမြိုင် မော်တင်လိန်း ကျောင်းမှာ ဘောလုံးအုပ် လုပ်ဖူးတယ်၊ သူ့ကျေးဇူးပေါ့၊ သူက ပင်စင်ယူပြီး ဒီလာတယ်။ အရိုးပုနေရာမှာလုပ်ရင်း တို့လိုမိန်းကလေးတွေ အလုပ်ရှင်အိမ်က ပြန်လာတိုင်း မေးတာပေါ့၊ သူများဇာတ်ထုပ်တွေ စုံတယ်ဆိုတာ တို့အိမ်ဖော်တွေ အိပ်နေသလောက်ပေါ့... ဟဲဟဲ၊ ငါတောင် ဇာတ်လိုက်လုပ်ရင် ရနိုင်ပြီ၊ ဇာတ်ထုပ်ပေါင်းစုံ အစုံကခဲ့တာလေ၊ ငါလည်း ကြည်ကြည်ဌေးပါပဲ...”

ရှဲ့လာရင်ထဲမှာလည်း ငါလည်း ကြည်ကြည်ဌေးပါပဲဟု ပြောချင်လာသည်။ သန်းကြည်သည် အားရပါးရ စကားဆက်ပြော၏။

“နင်သိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ တချို့ကလည်း တို့ကောင်မတွေက လွန်တာမို့လား၊ တို့ကစပြီး အဆောင်ကူးလို့ ကလေးရတာတွေလေ၊ တချို့ကျတော့လည်း အိမ်ရှင်ရဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်း ယောက်ျားတွေက စော်ကားလို့ ဗိုက်ပြဿနာပေါ်ရတာတော့”

ရှဲ့လာသည် ဗိုက်ပြဿနာဆိုတိုင်း ရင်ထဲမှာ ထိတ်သွား၏။

“တချို့ကျတော့လည်း... ငယ်တယ်မို့လား၊ အရွယ်ရောက်စဆိုတော့ သူများအိမ် ထမင်းချက်မို့လို့၊ ဒီစိတ်မပေါ်ရဘူးလို့ ဘယ်ပြောနိုင်မလဲ၊ အချိန်အခွယ် လိုက်ပြီး ပေါ်လာတော့ ကိုယ့်ရည်းစားကိုယ်ထားပြီး မထိန်းနိုင် မသိမ်းနိုင် ပြောလက်လွန်ဖြစ်ပြီး ဗိုက်ပေါ်ရတဲ့အဖြစ် ရောက်ရရော”

ရှုလာသည် သက်ပြင်းချရင်း သူ့သားလေးကို သတိရလာ၏။

“အရိုးပုတူမက အတော့်ကိုစေ့စပ်တယ်၊ ဒါတင်မကဘူး၊ ဘယ်အိမ်မှာ ဘယ်လိုနေရလဲဆိုပြီး မေးတယ်၊ ခေါ်သွားတဲ့ အိမ်ရှင်မတွေကိုလည်း မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ပြန်လာဖို့တိုင်း မျက်နှာစုံညီမေးတယ်၊ ဒီမိန်းကလေး မနေ့မနက် ပြန်ဖို့တာလား၊ အပြစ်ရှိလို့လား၊ ရှိရင် ဘာအပြစ်လဲ၊ ကောင်မလေးတွေကိုလည်း မေးတယ်၊ ဒီတော့ ဇာတ်စုံတွေ သိရတာပေါ့ဟယ်...”

“တစ်နှစ်လောက် သူ့အရိုးပုနေရာမှာလုပ်ပြီး သူ့လိုပဲ ပင်စင်ရ သားဆရာမကြီး နန်းမြစီရယ်၊ စားရေးဆရာမကြီး ထားဝယ် ရှင်နှောင်းရယ်၊ သူ့သုံးယောက် စုငွေလေးတွေနဲ့ အဲဒီအိမ်ဆောက်တယ်၊ ထားဝယ်ရှင်နှောင်းကလေး မြန်မာ၊ သူတို့နှစ်ယောက်က ဗုဒ္ဓဘာသာ ကရင်တွေဖြစ်တယ်၊ ကျွဲဒိုးတို့ မော်လမြိုင်တို့ဘက်ကရော၊ နင်တို့မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဘက်ကရော မိန်းကလေးတွေ ဘာမရွေး၊ လူမျိုးမရွေး လက်ခံတယ်။ ငါက ထမင်းချက် မီးဖိုချောင်အုပ်၊ ဟင်းချက် နည်း၊ ပြုတ်နည်းမျိုးစုံကို ငါနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ထွေးက သင်တယ်၊ သူ့ သူငယ်ချင်း သူနာပြုဆရာမ နန်းမြစီက အိမ်အလှအပပြုပြင်ပုံ၊ ခြံထဲမှာလည်း သစ်ပင်ပို့ပုံတွေ သင်တယ်၊ သူကတော့ တစ်နေ့ နာရီဝက် အိပ်ခါနီး သင်တန်းပေးတာမို့ သူ့သင်တန်းကတော့ စေတနာကောင်းမပါရင် ဘာအလုပ်မှ မအောင်မြင်အကြောင်းပေါ့၊ ပြီးတော့ ခုလို သင်တန်းတစ်ချိန် ပေးတယ်၊ ဗိုက်ပြဿနာ ဘယ်လိုရှင်းလဲဆိုတော့ အဲဒီ သူ့သူငယ်ချင်း သားဖွားဆရာမက ဒီကုန်မိန်းကလေး ဘယ်မိန်းကလေးမဆို လာခေါ်တဲ့ အိမ်ရှင်မရှေ့မှာကို အပျိုစစ်အပျိုစစ်၊ တစ်ခုလပ်ဆိုရင် တစ်ခုလပ်၊ သူတို့အိမ်ရှင်မတွေလက်ထဲ အပ်စဉ် တစ်ခါတည်း လက်မှတ်ထိုးပေးတယ်၊ အာမခံပေးတယ်”

ရှုလာသည် သူ့အကြောင်း စောင်းပြောနေသလားဟူ၍ ထင်လာ၏။

“တစ်လတစ်ခါ ခွင့်ရလို့ ပြန်လာတိုင်း မိန်းကလေးတွေကို အေးအေးတာပေါ့ဟာ၊ အမှန်တော့ ဗိုက်စစ်တယ် ခေါ်ရမှာပေါ့၊ အိမ်ရှင်တွေဘက်ကလည်း တာဝန်ယူရတယ်၊ အိမ်ရှင်တွေလက်ထဲနေရင် တစ်လမှာတစ်ခါ ရာသီမသော်လည်း ဒီကိုအကြောင်းကြားပါ၊ ဒီက လက်မှတ်ထောက်ခံစာ ပါလျက်နဲ့ ဟိုမှာတစ်ခုဖြစ်ရင် အိမ်ရှင်က တာဝန်ယူရမယ်၊ ထိန်းသိမ်းမရအောင် ကမြင်းကြော ထားလည်းဟယ် ချက်ချင်း တို့ဆီကို အကြောင်းကြားရမယ်ပေါ့”

ရှုလာသည် ခေါင်းလေးတညိတ်ညိတ်နှင့် နားထောင်နေရင်းမှ သူ့အထုပ်အထည်နှင့် သူ့ဝန်ကြီးကို ပုံအပ်ခဲ့သော မေမေကြီးနှင့် ဒေါ်လေးစိတို့ ညီအစ်မကို တရေးရေး မြင်လာ၏။

“သူ အဲဒီအကြံဉာဏ်တွေ ဘယ်ကရလဲဆိုတော့ သူ့သူငယ်ချင်း ခုနပထမ ကားပြောတဲ့ စာရေးဆရာမ ထားဝယ်ရှင်နှောင်းက ဒေါ်စောဖြူကို အကြံဉာဏ်ပေးတယ်”

“ဒေါ်စောဖြူက ဘယ်သူလဲ...”

“အရိုးပုတူမ နာမည်က ဒေါ်စောဖြူလေ၊ ဒုတိယစကားပြောတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးပေါ့၊ သူက ကျောင်းအုပ်”

“ဪ... ဆိုပါဦး”

“မစောဖြူရယ်တဲ့ ငါတို့မှာ ယောက်ျားစာရေးဆရာတွေလို မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ယောက်ျားတွေက စာရေးနေရင်း ရေဆွေးကြမ်းကအစ မိန်းမကတည့်ပြီး အနားချပေးတယ်တဲ့၊ အချိန်တန်ရင်ထမင်းတစ်လုတ်တော့ ဂျိုတာလေးနဲ့ မိန်းမက စိမ့်ပေးတာ စားရတယ်တဲ့၊ တို့စာရေးဆရာမတွေကျတော့တဲ့... ငါက အပျိုကြီးမို့လို့တော်သေး၊ လင်နဲ့သားနဲ့ စားရေးဝါသနာပါတဲ့မိန်းမတွေမှာ မီးဖိုချောင်ကိစ္စ မငြိမ်းနိုင်တာ သိပ်ဒုက္ခရောက်တာပဲတဲ့၊ စာရေးတယ်ဆိုတာလည်း မလွယ်ဘူးပေါ့၊ ထမင်းစားပြီးမှ ထမင်းချက်ပြီးမှ စာရေးမယ်လို့ ရုံးချိန်မှာ အလုပ်လုပ်သလို အချိန်ပိုင်းလုပ်လို့ မရဘူးဆိုပဲ၊ စိတ်ကူးက ပေါ်လာချင်တဲ့အချိန် ပေါ်လာတာ၊ ဒီလိုစိတ်ဇောသန်တဲ့အချိန် ကောက်ရေးမှလည်း စာဟာ အသက်ဝင်လာတာတဲ့၊ သူတင်မဟုတ်ဘူးပေါ့၊ အလုပ်ခွင်ဝင်ရတဲ့ အလုပ်သမား လစာစားအမျိုးသမီးတွေ ကျောင်းဆရာမတွေမှာလည်း သူ့လိုပဲ မီးဖိုချောင်အခက်အခဲ ပြဿနာက မပြေလည်ဘူးပေါ့၊ လူတွေ နဂိုကမှ စားဝတ်နေရေးအတွက် မပြေလည်လို့ စိတ်ရှုပ်ရ၊ ဝင်ငွေနဲ့ ကုန်ချေးနှုန်းတွေ ကြီးမြင့်လာလို့ မလောက်မငလို့ အိမ်ပစ်ပြီး အလုပ်ခွင်ဝင်ရတဲ့ အမျိုးသမီးတွေမှာ မီးဖိုချောင်က အေးချမ်းဖို့ သိပ်လိုတာပဲပေါ့၊ သူတော့ ပဋိပက္ခမပါဘဲ ထမင်းတစ်လုတ် အေးအေးစားချင်တယ်၊ သူ့စိတ်ထဲမှာလည်း ပဋိပက္ခပါမှ ထမင်းတစ်လုတ် စားရတယ်ဆိုတဲ့အဖြစ်ကို ဘယ်တော့မှ မလိုလားဘူးတဲ့၊ မီးဖိုချောင်ကိစ္စ ပြေလည်မှ အလုပ်ခွင်မှာ ပြေလည်မှာဆိုပြီး ဒေါ်စောဖြူကို ပြောပြတယ်၊ အေး... သူတို့သုံးယောက်အကြံဉာဏ် စုလောင်းပြီး

ဒီသင်တန်း နှင့်ဖြစ်တာပဲ”

“သူ့မှာရှိဆရာမကြီး ဒေါ်နန်းမြစ်က ထမင်းချက်ဝါသနာမပါတဲ့ အမျိုးသမီးတွေကို ကလေးပြုစုနည်း သင်ပေးတယ်။ သူတို့က အနည်းဆုံး လေးတန်း လောက်တော့ စာရေးတတ်ဖတ်တတ်ရတယ်။ ဒီကျောင်းကပို့တဲ့ ကလေးထိန်းဆိုရင် အနည်းဆုံး လခ ၁၀၀ ပေးရတယ်။ ကလေးရဲ့ ကျန်းမာရေးပါ တာဝန်ယူတယ်။ ဟို... ဟယ်လင်တို့ စတယ်လာတို့ တစ်ခါလာ နိုင်ငံခြားသား ဗိုလ်အိမ်မှာ လုပ်လာတယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မတွေလိုပေါ့။ ဆေးတိုက်ရ၊ ကလေးပြုစုရ၊ နို့ပျော်တတ်ရတော့ စာဖတ်တတ်ဖို့လိုတယ်။ အချိန်နဲ့ ဘယ်လိုဆေးတိုက်ရမယ်၊ နို့တိုက်ရမယ်ဆိုတာ သိအောင်လိုပေါ့။ ခုတော့ တို့ကျောင်းကပို့တဲ့ အမျိုးသမီးဆို အိမ်ရှင်နဲ့ ရန်ဖြစ်ရ၊ တရားစွဲရ၊ ရုံးရောက်ရကိစ္စတွေ ပြေလည်တော့ အိမ်ရှင်မတွေလည်း တို့နဲ့ဆက်ဆံရတာ ကျေနပ်တယ်။ တို့မှာလည်း အေးချမ်းတယ်။ ကဲ... ကဲ... လာ နောက်မှ စကားအေးအေးပြောမယ်။ ငါ မအားသေးဘူး”

သန်းကြည်သည် ရှုလာသေတ္တာလေးကို သယ်ယူကာ ရှေ့မှ ထွက်သွား၏။ သူနေသော အဓနာကဆောင် အပေါ်ထပ်အခန်းလေးထဲတွင် သူနှင့်အတူနေရန် နေရာချထားလိုက်၏။ အောက်ထပ်တွင်တော့ အလုပ်သင် မိန်းကလေးများနှင့် ခွင့်ပြန်လာသော မိန်းကလေးများအတွက် ထမင်းစားခန်းရော မီးဖိုရော နှစ်နေရာ ခွဲ၍ထား၏။ အတန်ကြာလျှင် ဒေါ်ဒေါ်ထွေးက သူ့ကိုလာခေါ်၍ ဒေါ်စောဖြူနှင့် တွေ့ပေး၏။ ဒေါ်စောဖြူသည် အိမ်မကြီးတွင် သီးသန့်ထားသော ရုံးခန်းလေး၌ သူ့ကိုတွေ့၏။ အရိုးပုနှင့် ဆင်ဆင်တူသလိုရှိ၏။ ဆံပင်များ အနည်းငယ် ပြုစုပြုနေသော်လည်း အသက်ငါးဆယ်ကျော် ခြောက်ဆယ်တွင်းဟု မထင်ရအောင် နုပျိုနေသည်။ သူ့အသံသည် စာသင်တန်းထဲတွင် စကားပြောစဉ်ကလိုပင် အေး၍ ခပ်တိုးတိုးပင် စကားပြော၏။

“မင်းနာမည်က... ဘယ်သူ...”

“ရှုလာ...”

“အရင် ဒီမှာ နေဖူးတယ်ပေါ့...”

“ဟုတ်ကဲ့... မသန်းကြည်တို့နဲ့ အတူတူပါပဲ”

“မသန်းကြည်ဆီက တို့အိမ်လေးအကြောင်း မင်းကြားပြီးရောပေါ့၊ မင်းကို တို့ဘာကူညီရမလဲ၊ သန်းကြည်ကတော့ တို့နဲ့အဆက်မပြတ်ဘူး၊ သူနေတဲ့အိမ်တွေ

တစ်အိမ်ပြီးတစ်အိမ် ပြောင်းသွားလည်း တစ်လတစ်ခါတော့ ပြန်ပြန်လာတော့ ဖုတ်မိနေတာပေါ့၊ ရှုလာက ဒီရန်ကုန်မှာမနေဘဲ တခြားလိုက်သွားရလို့လား...”

“ဟုတ်ပါတယ်... ကျွန်မရဲ့ အိမ်ရှင်တွေက တော်ကြပါတယ်၊ ကျွန်မ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကြောင့် ကျွန်မတစ်ခါတည်း ထွက်သွားမိတာ”

ရှုလာသည် ဆက်မပြောနိုင်သလို ငိုငိုသွား၏။

“အို... ပြောသာပြောပြပါကွယ်၊ အကြောင်းမှန်ကို မသိရင် အဖြေရှာရတာ မလွယ်ဘူး”

“ကျွန်မအပြစ်တွေပါ ဒေါ်ဒေါ်ရယ်”

ရှုလာသည် ဒေါ်သောင်းစိန်တို့အိမ်တွင် နေခဲ့ရပုံကို ပြောပြ၏။

“နောက်ဆုံး ကျွန်မသားလေးကိုမွေးပြီး ကျွန်မရင်ထဲမှာ တွေးမိတယ်၊ ကျွန်မနဲ့တူတူနေရင် အိမ်ဖော်ရဲ့ကလေးဆိုပြီး သားလေးဂုဏ်ငယ်မယ်လို့၊ သားလေးကို ဂုဏ်လည်းရှိစေချင်တယ်၊ မေမေကြီးတို့ စောင့်ရှောက်တဲ့မတ္တာနဲ့ သဘောထားစိတ်ထားကိုလည်း ကျွန်မယုံကြည်တယ်၊ ဒါကြောင့် သားလေးကို မေမေကြီးတို့ မွေးစားဖို့ ထားရစ်ခဲ့ပြီး ကျွန်မထွက်လာတယ်၊ ကျွန်မကတော့ ခရစ်ယာန် သီလရှင်တစ်ယောက်နဲ့ လိုက်သွားပြီး မိုးညင်း တီဘီဆေးရုံမှာ အလုပ်လုပ်နေပါတယ်”

“ဪ...”

“အခု ဆေးရုံမှာနေရင်း စိတ်က သားလေးဆီပဲ ရောက်နေတယ်၊ တစ်ခါတစ်ခါ ရူးမလို့ပဲ သားလေးကို တွေ့ချင်တယ်၊ ခုလောက်ဆို သူ လူပျိုပေါက်လေး ဖြစ်နေရောပေါ့”

ရှုလာသည် သားလေးကို တမ်းတမ်းတတ ပြောလိုက်၏။

“မင်းရဲ့ဆရာဝန်ကြီးရော...”

“သူက အစိုးရအလုပ်ကို အစကတည်းက ဝင်လုပ်ဘူး၊ သူနဲ့ ထမင်းချက်လင်မယားနဲ့ လူတွေ အရောက်အပေါက်အသွားအလာနည်းတဲ့ နေရာတွေ၊ လမ်းပန်းခက်ခဲတဲ့ နေရာတွေမှာ ဆေးဆိုင်လေးခွင့်ခွင့်ပြီး ဆေးကုပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ရန်ကုန်မှာ သူ့ကိုမတွေ့နိုင်ဘူး၊ မေမေကြီးတို့လည်း အရင်အိမ်လဲ မရှိတော့လို့ပါ၊ ဒါကြောင့် ဒေါ်ဒေါ်တို့ဆီမှာ ရှုလာနားပြီး ရှုလာသားလေးကို ရှာပါရစေ၊ မေမေကြီးတို့ဟာ ရှုလာ ဘယ်အချိန် ပြန်သွားသွား လာမိမှာပါ”

“အို... နားနိုင်ပါတယ်၊ တာဝန်တစ်ခုခုတော့ ယူရမယ်၊ တို့ကတော့ ဝမ်းသာနေတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သိန်းဟန်ကြီးဆိုတာလည်း တို့နဲ့ ဆွေရိုက် ချီရိုက်မကင်းဘူး၊ တို့လုပ်တာ စနစ်ကျတော့ သိန်းဟန်လိုလူမျိုးလည်း မိန်းကလေး တွေအပေါ်မှာ ဗိုလ်မကျရတော့ဘူးပေါ့ကွယ်၊ ပြီးတော့လည်း အရင်ကဆိုရင် မင်းတို့မိန်းကလေးတွေ ရက်ရှည်လများ နားနေနိုင်အောင် အရိုးပုက ကျွေးမှမထား နိုင်ဘဲ၊ ဒီတော့ သိန်းဟန်အဖို့လည်း စားပေါက်ဖြစ်နေ တာပေါ့၊ တို့များကတော့ နားနေတဲ့မိန်းကလေးတွေဟာ စိုက်ခင်းမှာ ကိုယ်တိုင် စိုက်ရတယ်။ ဒီကအသီး အရွက်နဲ့ အန်တီတို့က အသားဝယ်ချက်ရတော့ အပိုမိန်းကလေးတွေ ကျွေးရတဲ့ စရိတ်လည်း မလိုဘူး၊ သိန်းဟန်ကြီးလည်းသေ၊ အရိုးပုလည်း ဆုံးသွားပြီလေ။ ဒေါ်ဒေါ်တို့က ဆက်ဆံရတဲ့ အိမ်ရှင်လည်း ကျေနပ်အောင်လုပ်ပေးတယ်၊ ဒီမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် နားနေခိုက် စရိတ်ကိုလည်း လာခေါ်တဲ့အိမ်ရှင်က အချိုးကျခံရတယ်၊ မိန်းကလေးတွေ လခထဲက ပွဲစားတွေလို ဒေါ်ဒေါ်က မဖြတ် ပါဘူး၊ အေး... လခခြောက်ဆယ်အောက် တစ်လ တစ်ကျပ်၊ လခခြောက်ဆယ် အထက် တစ်လ နှစ်ကျပ်၊ ဒီကျောင်းကို ရန်ပုံငွေအဖြစ် ထည့်ရတယ်၊ ဒါကလည်း သူတို့အတွက် တို့ယူရတာလေ၊ တချို့ကျတော့ ကလေးမလေးတွေ ရှစ်နှစ် ဆယ်နှစ်၊ စာလည်းမတတ်၊ မိဘတွေမှာ ပျိုးနုတ်ကောက်စိုက်၊ စပါးမျိုးဝယ်ချိန် ငွေသုံးလေးရာလိုတယ်၊ ဒီတော့ သူတို့သမီးလေး လာအပ်ပြီး ငွေတောင်းတော့ ဒေါ်ဒေါ်တို့က စိုက်ပေးထားရတယ်၊ တချို့အိမ်ရှင်မတွေမှာ သူတို့ကလေးတွေ မူလတန်းကြိုကျောင်းအပ်ဖို့ အသက်မပြည့်၊ နာနီလည်းထားဖို့ အရွယ်မဟုတ်တဲ့ သုံးနှစ်လေးနှစ် ကလေးတွေအတွက် ကစားဖော် ကလေးမလေးတွေ လိုလာတာ ပေါ့ကွယ်၊ အဲဒါလေးတွေအတွက် လာခေါ်တော့ ဒီရှစ်နှစ် ဆယ်နှစ်အရွယ်လေး တွေ ထည့်ပေးတယ်၊ ဒီတော့ အိမ်ရှင်တွေက ဒေါ်ဒေါ်တို့ ဒီကလေးတွေအတွက် မိဘတွေကို ကြိုတင်ချေးထားတဲ့ငွေကို ပေးရတယ်၊ စာမတတ်လည်း ကလေးမ လေးတွေအတွက်တော့ ဒေါ်ဒေါ်ကိုယ်တိုင် တာဝန်ယူပြီး စာသင်ပေးရတာပေါ့”

စကားပြောသော လေသံကအစ အေးမြချမ်းငြိမ်၍ မျက်နှာထားကိုက ပြုံးပြီးလေးပြောနေသော ဒေါ်စောဖြူမျက်နှာကို မြင်ရသောအခါ သူ့ရင်ထဲတွင် ပူလာခဲ့သမျှ အေးသွားသလို ဖြစ်သွားသည်။ ကျက်သရေဆိုသည်မှာ ဒါပဲထင်ပါ ရဲ့။ အရိုးပုက ဒေါ်စောဖြူထက် လှသလိုရှိသော်လည်း အရက်သောက်တတ်သော

သူ့မျက်နှာနီနီကြီးမှာ မြင်ရသူကို အလိုလို ပူလောင်စေပေသည်။ တုဝရီပင် ဖြစ်သော်လည်း စိတ်ဓာတ်ချင်း မတူပါပေ။

“မင်းရဲ့ မေမေကြီးတို့ကိုလည်း တို့ကူရှာပေးပါမယ်...၊ ဒီမှာနေတော့ ရှာရလွယ်ပါတယ်။ ခု လောလောဆယ်တော့ မင်းကိုယ်နဲ့ပဲ တာဝန်တွဲယူပြီး ကလေးမလေးတွေ စာသင်ပေးတာမှာ ကူသင်တာပေါ့၊ ဒါပါပဲ မင်းသွားနိုင်ပြီ”

ရှဲလာသည် သူ့ကိစ္စတစ်ခု ချောမောပြေပြစ်တိုင်း ဘုရားသခင်၏ ဂုဏ် ကျေးဇူးတော်ကို အောက်မေ့၏။ ဘာသာချင်းမတူဘူးဟူ၍ ဘယ်လိုမှ ပဋိပက္ခစိတ် မရှိပါသော ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်ဘုရား၏ သမီးများသဖွယ်ဖြစ်သော ဒေါ်စောဖြူ တို့၏ နှလုံးသားကိုလည်း သူ ကြည်ညိုလေးစားစိတ် ဖြစ်လာသည်။

သူသည် ကလေးမလေးများ၏ စာသင်ခန်းကို သင်ခန်းစာမစခင် ဖုန်များ လှဲခါပေးရ၏။ ဒေါ်စောဖြူ ဝင်မလာခင် စာအုပ်များ နေရာတကျချပေးရ၏။ ကျောင်းစာရေးသဖွယ် လုပ်ပေးရသည်။

သူရောက်လာပြီး တစ်ပတ်တွင် လကုန်ရက် ရောက်လာတော့သည်။ ခွင့်တစ်ရက်စီရသော မိန်းကလေးများ ရောက်လာ၍ လည်ပတ်ချင်သူများကို အဆိုင်းလိုက် ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်စီ တာဝန်အပ်ကာ လည်ပတ်ရန် ဒေါ်နန်း မြစိက စီစဉ်နေလေသည်။

သူက ဒေါ်စောဖြူ ရုံးခန်းလေးကို ရှင်းလင်းနေဆဲ သူ့မျက်လုံးကို တစ်စုံ တစ်ယောက်က နောက်မှပိတ်လိုက်၏။ ပြီးတော့ မိမိနှင့် ရယ်သံကြားရ၏။

‘ဘယ်သူလဲ... ဘယ်သူလဲ...၊ မသန်းကြည်လား’ ရှဲလာက လက်ထို ဆွဲဖြတ်ရင်း မေးလိုက်၏။

‘ဝါး... ဟား... ဟား’ လက်ကိုဆွဲဖြတ်လိုက်သောအခါ ရှဲလာသည် တုန်၍သွားအောင်ပင် ဝမ်းသာ၏။

“ကြင်မြိုင်... ကြင်မြိုင်၊ တို့ပြန်ဆုံရပြီ၊ အမလေး ဝမ်းသာလိုက်တာ ကြင်မြိုင်ရယ်”

“ငါလည်းပဲလေ မမျှော်လင့်ဘူး၊ သန်းကြည်ပြောပြတော့ ဝမ်းသာလွန်းလို့ မင်းကို တစ်ခြံလုံးလိုက်ရှာတာ၊ ပိန်သွားတယ်ရှဲလာ၊ မင်းနေရတဲ့အိမ်တော့ သက်သောင့်သက်သာ ရှိရဲ့လား၊ သန်းကြည်ပြောပြတဲ့ စတယ်လာဆိုတဲ့ ကောင်မ စားမျိုးတွေနဲ့ ထင်းပေါက်ခြမ်း ဓာတ်ထုပ်ခင်းရသေးလား”

“မခင်းရဘူးကွ၊ ငါ့စိတ်ရောဂါနဲ့ငါပါ”

“မင်း အလုပ်ပြီးပလား၊ လာ... သန်းကြည်ဆီ သွားရအောင်၊ သူ့ထံထမ်းကူချက်ပေးရင်း ငါတို့ တိုင်ပင်ကြရအောင်”

ရှုလာနှင့် ကြင်မြိုင်သည် သန်းကြည်ရှိရာ မီးဖိုတန်းလျားသို့ ဝင်လာ၏။ ဘူးသီးလှီးနေသော ကလေးမလေးများနှင့် သူတို့ဝင်လှီးရင်း သန်းကြည်ကို ကြင်မြိုင်က ပြော၏။

“သန်းကြည်... ရုံးချိန်ရောက်ရင် ဒေါ်ဒေါ်ဖြူကို ငါပြောပြမယ်၊ ငါအဖေ ပြန်လာတာ ကျမငေးပြန်မလို့၊ အမေရယ်... စာရေးခေါ်တယ်၊ ဆက်ဆက်ပြန် လာခဲ့ပါတဲ့၊ ငါလည်းအမေ့ကို ပြန်ကန်တော့ချင်တယ်၊ အမေတို့ဆီမှာ ထိုင် သိပ်ရှားတာပဲတဲ့၊ ငါငွေစုပြီး ဝယ်ထားတယ်၊ ထာဘီနှစ်ထည်တောင်ရပြီ၊ ခက်ခဲ တာက ငါနေတဲ့အိမ်က ကောင်းတယ်၊ စာရေးဆရာအိမ်”

“စာရေးဆရာတွေ မွဲတယ်ဆို...”

သန်းကြည်ကမေး၏။

“သူ့မိန်းမက ချမ်းသာတယ်ဟ၊ ပုံနှိပ်စက် ထောင်ပေးတယ်၊ သူ့ဝတ္ထုကို နှစ်နှစ်မှ တစ်ခါလောက်ရေးတယ်၊ ကျောင်းသုံးစာအုပ်တွေရေးလို့ သူ့ဝင်ငွေကောင်းတာတဲ့၊ သူ့မိန်းမက ပြောတာပဲ”

“ကဲ... ဆိုစမ်းပါဦး”

“ငါ ကျမငေးပြန်သွားတော့ သူ့မိန်းမကို အနားမှာပြုစုဖို့ လူလိုတယ်၊ ငါလည်း သူတို့ကို ပစ်စလက်ခတ် စွန့်မသွားချင်ဘူး၊ ကိုယ်ဒုက္ခရောက်တုန်း မှီခိုရတဲ့အိမ်တစ်အိမ်ကို ကိုယ့်မှာ အဆင်လည်းပြေရာ ဘယ်လို ဖြစ်ကျန်ပြီ၊ ကျန်ရစ်ဆိုပြီး စွန့်သွားနည်းမျိုး ငါမလုပ်ချင်ဘူး၊ ငါလုပ်တဲ့အိမ်နဲ့ ရှုလာနဲ့ ကိုက်မယ်၊ သူ့မိန်းမလည်း ရောဂါက သည်းတာမဟုတ်ဘူး”

‘ဘာရောဂါလဲ ဟင်...’ ရှုလာကမေး၏။

“စိတ်ရောဂါဟ၊ အရူးကြမ်းကြီးမဟုတ်တော့ စိတ်ရောဂါကုဆေးရုံလည်း ပို့လို့မဖြစ်၊ သူက ယဉ်ယဉ်လေးရယ်၊ ပုံတော့ အလွန်ပြောပဲ...”

“ငါကလည်း စိတ်ရောဂါသမားပဲ၊ နှစ်ယောက်သားတော့ တွေ့ပြီ”

ရှုလာကပြော၏။

“နင့်စိတ်ရောဂါက ဘာလဲ... ရှုလာရယ်၊ ပြောပြစမ်းပါ”

“အို... တစ်နေ့တော့ သိမှာပေါ့လေ”

‘အေး... ကောင်းပါတယ်လေ၊ ကြင်မြိုင်အကြောင်း ဒေါ်ဒေါ်ဖြူကို ပြော ပြပေါ့၊ ရှုလာလည်း အလုပ်ရတာပေါ့’ သန်းကြည်က ပြောလိုက်သည်။

ဪ... သဲကန္တာရသည် ပူပြင်းခြောက်သွေ့သော သဲများ၊ ဆူးခက်ပြည့် သော အပင်များ အများအပြား ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိ၏။ သို့သော်... အိုအေစစ် တစ်ကွက်တော့ တစ်နေရာ တစ်ထောင့်တွင် တွေ့ရသောအခါ သဘာဝတန်ခိုး ရှင်အား ကျေးဇူးတင်ရပေဦးမည်။ လောကကြီး၌ နေပျော်ပါသေးသည်တကား။

စလေအညာမှ ပလွေဆရာ

“ဒေါ်ဒေါ်သောင်းတို့ ညီအစ်မပါလား”

စာရေးဆရာမောင်ကဝိမှာ သံဆွဲတံခါးကိုဖွင့်ရင်း နှုတ်ဆက်လိုက်၏။ ညီအစ်မနှစ်ယောက်သည် ကားပေါ်မှဆင်း၍ ဧည့်ခန်းတွင် ထိုင်လိုက်သည်။

“ဘယ်က လှည့်လာကြလဲ”

“ဒီကိုလာတာပဲ။ အတွတ်ကြီး စာထဲမှာ လှလှနွယ် စိတ်နောက်သွားတယ်လို့ သိရတယ်တဲ့။ အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ သွားမေးပါတဲ့ကွယ်။ သူလည်း သူ့သားကျောင်းဖွင့်ချိန်ရောက်လို့ ပြန်ဖို့တဲ့အခါ ရန်ကုန်လာမှ မင်းကိုရော လှလှနွယ်ကိုရော လာတွေ့ဦးမယ်တဲ့”

ဒေါ်လေးစီက ရှင်းပြ၏။

‘လှလှနွယ်ကတော့ ယဉ်ယဉ်လေးနဲ့ ဖြစ်သွားတာပါပဲ။ စိတ်ရောဂါကုဆေးရုံ ဆရာဝန်ကြီး ဦးမြဝင်းကတော့ လိုချင်တာမရသော ဆင်းရဲဒဏ်ကြောင့် စိတ်ရောဂါဝေဒနာသည်တွေ ကမ္ဘာမှာပိုများလာမယ် ပြောတာပဲ။ ခုတော့ လှလှနွယ် သူ့အဖေရှိရာ မြင်းခြံကို သူ့ညီမတွေနဲ့ စိတ်ပြေလက်ပျောက် လိုက်လည်တယ်။ သောမတ်စ်လည်း လှလှနွယ်နဲ့ ပါသွားတယ်။ သူ့ကိုပြုစုတဲ့ ကလေးမလေးလည်း ကျွဲမငေး ခဏပြန်မှာမို့လို့ပဲ။ ဒေါ်ဒေါ်သောင်းလည်း အသက်သာကြီးလာတယ် ကျန်းမာလို့စိုလိုပြည်လို့ပါပဲလား’ မောင်ကဝိက ဒေါ်ဒေါ်သောင်းကို ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်၏။

“စိုပြည်တာပေါ့၊ ကျန်းမာတာပေါ့ကွဲ့။ မင်းဒေါ်လေးစီတောင် ဒေါ်ဒေါ်

သောင်းအရင် ‘အို-နာ’ရမှာ၊ လိုချင်တာမရတဲ့ ဆင်းရဲခြင်းကြောင့် ဖြစ်လာတဲ့ ဝေဒနာက ရှင်တော်ဂေါတမဘုရားရဲ့တရားကမှ ကုနိုင်တာ၊ စိတ်ရောဂါကုဆေးရုံဓာတ်နဲ့ သွားနှိပ်လည်း ခဏသက်သာမှာ”

“အဲ... အဲ... မင်း ဒေါ်ဒေါ်သောင်းကတော့ ဒေါ်လေးစီကိုပဲ ဆုံးမနေတာပဲ။ မင်းမှာ အိမ်ဖော်ပြဿနာ မပြေလည်ရင် မစောစမြူကျောင်းကို သွားလေ... သူတို့က တစ်ခုကောင်းတာက အိမ်ရှင်တွေနဲ့ အိမ်ဖော်တွေပြဿနာ မပြေလည်ရင် အေးအေးဆေးဆေး ဝင်ရှင်းပေးတယ်ကွဲ့。”

“ဟုတ်ကဲ့... လူဟောင်း သူငယ်မလေးကလည်း အဲဒီကပါပဲ။ သူ လူစားထားခဲ့ပါလိမ့်မယ်”

‘ဪ... ဒီလိုဆိုမပူနဲ့’ ဟု ဒေါ်လေးစီက ပြောလိုက်၏။ ဒေါ်ဒေါ်သောင်းသည် သူ့ထုံးစံအတိုင်း ရှမ်းဖက်ဆေးလိပ်ကို သူ့လက်ကိုင်အိတ် အရှည်ကြီးထဲမှ ထုတ်ယူမီးညှိကာ ဖွာနေ၏။

“ဒေါ်လေးစီတို့ကို ခွင့်လွှတ်ပါကွယ်။ မိတ်ဆွေတွေ ဝတ္တရားမကျေနပ်ဘူး၊ မကြာပါဘူး ဒေါ်လေးစီပင်စင်ယူရရင်တော့ အတွတ်နဲ့ မိသားစု စည်းစည်းလုံးလုံး နေမလားလို့၊ မင်းအတွတ်ကလည်း မိန်းမပေးစားလို့မရ၊ ခု သူ့သားရစ်ချတ်ကလည်း တို့မှာတာဝန်တစ်ခု၊ တို့အဘွားကြီး မျက်စိနဲ့ ရစ်ချတ်တို့ခေတ်ကလည်း မဟပ်မိ၊ တို့စည်းကမ်းကိုလည်း ရစ်ချတ်က မလိုက်နိုင်၊ အတွတ်က သူ့သားနဲ့ အတူနေချင်တယ်၊ သူ့သားကလည်း သူ့စကား နားထောင်တယ်ကွဲ့၊ သူ သွားလေရာ ပြောင်းလိုက်ရရင်လည်း ရစ်ချတ်ကျောင်းပျက်ပြီး အတန်းမရမှာစိုးလို့ တို့နဲ့ထားရစ်ခဲ့တာ၊ တို့အဘွားကြီး ညီအစ်မမှာ မြေးတစ်ယောက်နဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေတာ မပြောနဲ့တော့၊ ခုကျောင်းပိတ်ရက် သူ့ဆီရစ်ချတ် သွားနေတော့မှပဲ တို့လည်းအားတယ်”

ဒေါ်လေးစီက မြန်မာတို့ ပဋိသန္ဓာရ အဆက်အစပ်စကားအတိုင်း သူတို့လူနာ လာမမေးနိုင်ကြောင်း၊ ဝတ္တရားမကျေကြောင်းကို ခွင့်လွှတ်ပါရန် ဖြည်းဖြည်းဆေးဆေးပြောပြနေ၏။

“ဒီ ... အတွတ်ကြီးကလည်း မိန်းမယူဖို့ ခေါင်းထဲပဲ မထည့်နိုင်ဘူး ကျွန်တော်ဖြင့် အိမ်မှာအလုပ်အားလို့ ခေါင်းတစ်ခါရှင်းချင်တိုင်း သူပြောတော့မှသာ လိုက်လိုက်သွားပြီး အမဲပစ်လိုက်ရတာ ပျော်တယ်၊ ကျွန်တော်ကလည်း အမဲပစ်

ခုဆို၊ စာရေးဆရာဆိုတော့ ဦးနှောက်လည်းရှင်း၊ ရေးစရာအကွက်တွေလည်း ရတာပေါ့။ တစ်ခါ သူ မြစ်ကြီးနားနေတုန်း ကျွန်တော် သွားသေးတယ်။ ဒီတုန်းက ဒေါ်လေးစိတို့လည်း ခဏခဏလာတယ်ဆို၊ ကျွန်တော်နဲ့ မဆုံမိဘူး။ ဟိုတစ်နှစ်က ဒေါ်လေးစိတို့ မိုးကုတ်သွားရင်း မြစ်ကြီးနားကိုတောင် ဒေါ်လေးစိတို့ ခဏခဏ သွားသေးတယ်ဆို ဟုတ်လား။”

“အေးပေါ့... မိန်းမ သွားကြည့်ရတာပါကွယ်။ တို့မှာ ရစ်ချတ်တစ်ခါ ကျောင်းပိတ်ရင်း အတွတ်နဲ့ဆုံအောင် သွားပို့လိုက်ကြ... တို့သွားချင်တဲ့နေရာ ညီအစ်မနစ်ယောက် လျှောက်လည်လိုက်ကြနဲ့။ တို့ညီအစ်မလည်း ချမ်းသာပါရက်နဲ့ ပစ်တိုင်းထောင်ရုပ် ကြိုးစုပ်ပြီး မငြိမ်းချမ်းနိုင်ဘူးလေ”

“အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြပါဦး။ ကျွန်တော် ဆတ်သားခြောက်နဲ့ ရေခွေးကြမ်းမီးဖိုထဲ သွားလုပ်ခိုင်းဦးမယ်။ ထမင်းချက် စံထူးတော့ ရှိပါတယ်”

“မလုပ်ခိုင်းနဲ့ မောင်ကဝီ... တွေ့ကြတုန်း စကားပဲ အေးအေးပြော၊ မင်းဒေါ်ဒေါ်သောင်းက ခြေလေးချောင်းသားမစားဘူး”

‘အို... ဒီလိုဆိုလည်း... ငါးရဲ့ခြောက်ရှိပါတယ်။ ဆတ်သားခြောက်က ကျွန်တော့်လက်ဖြစ်မို့ ကျွေးချင်တာပါ’ မောင်ကဝီသည် မီးဖိုချောင်ဖက် ထဲသွားရင်း ပြောလိုက်၏။ စံထူးကို သူခိုင်းခဲ့၍ ဧည့်ခန်းသို့ပြန်လာကာ အတွတ်အကြောင်းကို သူမေးနေ၏။

“အဲ... ဒီတုန်းကရော အဆင်မပြေဘူးလား၊ အတွတ် သဘောထားက ဘယ်လိုလဲ”

“မင်းရဲ့အတွတ်က ဘာမှ အပြေမပေးခင်ကို... ဟောဒီမရွေစီနဲ့ကို အဆင်မပြေခဲ့တာ... ခုခေတ် အထက်လွှာတွေကလည်း ခေတ်တွေ ဘယ်လိုပြောင်းလဲခဲ့ အဲဒီအိမ်ထောင်ရေးအပေါ် သဘောထားတွေက မပြောင်းပါဘူး မောင်ကဝီရယ်။ ဒီဒေါ်ဒေါ်မြတ်တို့လူစုက သာဆိုတာပေါ့။ မိုးကုတ်ကျောက်တွင်း သူဌေးတွေဆိုတော့ ငွေကလည်း ချမ်းသာ၊ သူ့သမီးကို သိပ်အမွှမ်းတင်တာ၊ အေး... တစ်ဦးတည်းသောသမီးကို”

ဒေါ်သောင်းစိန်က ပြောပြနေစဉ် အစ်မဖြစ်သူ စကားစမသတ်ခင်ပင် ဒေါ်လေးစိက ဝင်ပြောပြန်သည်။

“အမွှမ်းတင်ရပါတယ် မမသောင်းရယ်၊ မတင်ရဘူး မဆိုပါဘူး၊ ခုတော့

နည်းနည်းသည်းလွန်းလို့”

“ဘယ်လိုသည်းတာလဲ၊ မိုးကုတ်က ဒေါ်ဒေါ်မြတ်သမီး ခင်ထားမွန်နို့လား၊ တော်သားပဲ၊ အတွတ်နဲ့ဆို ကောင်မလေးက အတော်ငယ်မယ်”

မောင်ကဝီက ဝင်ပြောလိုက်၏။

“အေးလေကွယ်၊ သူ့တူအတွတ်ကဖြင့် သူ့မျက်စိထဲမှာ လူပျိုပေါက်စနလေး ထင်နေတာ၊ ခင်ထားမွန်ဘက်ကလည်း ကြည့်ပါဦး”

ဒေါ်သောင်းစိန်က ရယ်သွမ်းသွေး၍ ပြောလိုက်၏။

“ကြည့်ပါတယ်... ကြည့်ပါတယ် မမသောင်းရဲ့၊ မိမိက ထောင့်မျိုးစုံက လေ့လာတာ၊ ဒေါ်လေးစိ ရှင်းပြမယ် မောင်ကဝီ၊ မိန်းကလေးမိဘတွေဘက်က မိုးကုတ်လိုက်လည်ပါ၊ ခင်ထားမွန်ကိုလည်း ကြည့်ရင်းပေါ့၊ ဒေါ်လေးစိကလည်း သွားလည်ရင်း ဘော်ဒါအုပ်မျက်လုံးနဲ့ရော၊ ပညာအုပ်မျက်လုံးနဲ့ရော ကြည့်တာပေါ့၊ ကဲ... ကွယ် သူဌေးသမီးတစ်ယောက်တည်းသမီးမို့ အိမ်ဖော်မျိုးစုံနဲ့ ထားတာ မှန်ပါတယ်၊ မိုးလင်းလိုတို့များ ဧည့်သည်ရော အိမ်သားတွေရော ခုနစ်နာရီ အချိန်လောက် ကော်ဖီ စားပွဲလူစုံနေပြီ၊ သူ့ဘွဲ့ရဲ့သမီးက မရောက်လာသေးဘူး၊ ကော်ဖီစားပွဲ ဆင်းလာတော့လည်း မျက်နှာက အပြောင်သား၊ သနပ်ခါး တစ်စက် မရှိတာ မြန်မာမမျက်နှာတဲ့လား၊ ဆံပင်က တိုလောက်များ အရှည်ကြီးထားပြီး ဘီးဆံထုံးကို ကျောင်းတက် အချိန်မီ ထုံးရတဲ့ခေတ်ဆို ဒီမိန်းကလေးတွေ ‘လဲ’ သေမယ်၊ ဆီလည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ် လိမ်းမထားဘူး စုတ်ဖွား”

“အိုး... ဒီနေရာမှာ ဒေါ်လေးစိက ခေတ်မမီတာ၊ ဒါဟာ အလှ ဒေါ်လေးစိရဲ့၊ ကပိုကရီအလှ”

မောင်ကဝီက စာရေးဆရာစကားလုံးနှင့် ပြောပြ၏။

“အမလေး၊ ကပိုကရီအလှ”

ဒေါ်စိန်စိက လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ ရယ်ရင်း “ကျုပ်တို့ ခေတ်မမီတဲ့ မိန်းမကြီးပြောလည်း ခံရမှာပဲ၊ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ဒေါ်လေးစိတော့ ‘အလှ’ တို့ ရာမတွေ့ပါဘူး၊ လူကလေးအတွတ်လည်း ရှာလို့တွေ့မှာမဟုတ်ပါဘူး အလှ... အလှနဲ့ စကားလုံးအဆန်းထွင်ပြောတာ၊ တကယ်တော့ အပျင်းထူတာပဲလေ၊ တို့အဘွားသာ အသက်ပြန်ရှင်လာရင်လေ၊ အဲဒီမိန်းကလေးတွေတို့ အလှရကယ်မတွေ့၊ ငရဲသူမတွေလို့ထင်မှာ၊ တို့မျှားငယ်ငယ်က တို့အိမ်မှာ လမ်းကွဲညီအစ်မ

တွေနဲ့ဆို ခုစုပေါင်း ညီအစ်မခြောက်ယောက်ရှိတယ်။ သျှောင်ထုံးခေတ်ဆိုတော့ မိုလင်း ခြောက်နာရီဆို အသွားက ဘီးတစ်ချောင်း အုန်းဆီတစ်ပုလင်းနဲ့ မှန်တင် ခုံတွေ ထိုင်နေတာပဲ။ အားလုံးဆံပင် သပ်သပ်ရပ်ရပ်ပြီး၊ သနပ်ခါးရေကျ မျက်နှာ ဂွတ်ပြီးမှ အိမ်ကိစ္စ ဝင်လုပ်ကြရတယ်။ တစ်အိမ်လုံးကြည့်ရတာ ကျက်သလောက် ကိုရှိလို့... ခုတော့ တခြားအလုပ်တွေများ ရှိသလားလို့ ကြည့်ရင်လည်း မရှိဘူး။ မောကြီးပန်းကြီး ကျောင်းချိန်အတွက် အလုပ်ချိန်အတွက်မို့ ဒီဆံပင်ကို သပ်သပ် ရပ်ရပ်လုပ်ရအောင် အချိန်မရဘူးဆိုလည်း ထားပါတော့၊ ခုတော့ ထမင်းချက် လည်းရှိ၊ အဝတ်ဖွပ်တဲ့လူက အဆင်သင့်၊ ထဘီလည်း မီးပူတိုက်ပြီး အဆင်သင့် ဖုန်သုတ်တဲ့လူ၊ တံမြက်စည်းလည်းတဲ့သူနဲ့ အမလေး တစ်အိမ်လုံး အလုပ်သမား အပြည့်၊ ဘာမှ သူတို့မှာ အိမ်တာဝန်မရှိဘူး၊ ခင်ထားမွန်ဘက်က သူ့အခေါ် တစ်ယောက်ကလည်း စကားက ခပ်စီးစီးရယ်၊ သူတို့တုမက ထမင်းဘယ်က ဖြစ်တယ်ဆိုတာ မသိဘူးဆိုတာမျိုး ပြောလာတော့... ဟဲ... ဟဲ... ဒီက မိမိကလည်း ဘာရမလဲ စောင်းသလိုလိုနဲ့ တဲ့တိုးပဲ ပြောခဲ့တယ်။ ကျွန်မတို့အမေက စာဖတ်ဝါသနာပါတယ်လို့။ သိပ်လည်း မှတ်သားတတ်တယ်၊ အမေ့ကို ဘယ်အကြိမ် ကပြောလဲ မသိပါဘူး၊ အမေ ခဏခဏပြောတာ ကြားဖူးတယ်လို့၊ အခု အင်္ဂလိပ် ဘုရင်မ အယ်လိဇဘက်နဲ့ မာဂရက်တို့ရဲ့ ဘွားအေ မေရီမီဖုရားကြီးဟာ တော ဘုရင်မင်းမြတ်ကို ဘယ်လိုပဲ စားတော်ကံ၊ စားဖို့မျိုးတွေရှိပေမဲ့ သူတို့ယ်တို့ ထမင်းချက်ပြုတ် ကျွေးတယ်လို့၊ ဒါတောင် ချစ်လို့ယူထားတာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ မိဖုရားကြီးရဲ့ အချစ်ဦးဟာ စစ်မြေပြင်မှာ ကျဆုံးသွားတယ်တဲ့။ အင်မတန်တို မိန်းမပီသတဲ့ မိဖုရားကြီးလို့ အမေပြောတဲ့ပုံပြန်ပြောသလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ နှစ်နှစ် ရတယ် မောင်ကဝိရေ...”

မောင်ကဝိရေ ဒေါသောင်းစိန်ရော ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ကြသည့် ဒေါ်စိန်စီကလည်း သူ့စကား သူ့ခေတ္တရပ်ကာ ရယ်ပြန်၏။

“ဒါနဲ့ပဲ ခင်ထားမွန်မိဘတွေနဲ့ သားပေး သမီးယူကိစ္စက ပျက်သွား ရောလား”

မောင်ကဝိက စကားထောက်လိုက်၏။

“ဒီအပေးအယူကိစ္စကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒေါ်လေးစီတို့ဘက်က အထွေထွေ မဆို လိုက်လျောနိုင်ပါတယ်၊ ဒေါ်လေးစီကလည်း ခပ်သည်းသည်းကို ပြောခဲ့

တယ်၊ အသက်နည်းနည်းကြီးတာကလွဲလို့ အတွက်မှာ စိတ်ဓာတ်လည်း ပြောခဲ့ရာ မရှိဘူး၊ ပညာမှာလည်း မလိုဘူး၊ သူပိုင်ငွေနဲ့ သူ့ဟာသူ ရှာလို့ရတဲ့ ပစ္စည်းအပြင် တစ်ဦးတည်းသားပါ။ မမသောင်း အမွေ အတွတ်တစ်ယောက် တည်းရမှာ။ ဒီတော့ ခင်ထားမွန်ကိုလေ သုံးဆယ့်နှစ်ကျော်သမား တစ်ရက်ရှိတဲ့ စိန်တစ်လုံးစီ မိပြီးကို တင်တောင်းနိုင်ပါသေးတယ်လို့၊ မိန်းကလေးဘက်က ကျွန်မလိုချင်တာ တစ်ခုတည်းပဲလို့၊ ဝမ်းဆက်ဝမ်းဆက်လို့ ဒေါ်လေးစီက အင်္ဂလိပ်လို ရွတ်လိုက် တယ်လေ။ သူတို့ကလည်း ဘာဝမ်းဆက်လဲ သိချင်လှပြီ၊ ဒေါ်လေးစီက လက်ချိုး ရပြေလိုက်တယ်။ ၁။ ထမင်းချက်တစ်ယောက်၊ ၂။ အဝတ်လျှော်သမားတစ် ယောက်၊ ၃။ တံမြက်စည်းလည်း ကြမ်းတိုက် ပုံထားတဲ့ ထဘီခေါက်ဖို့ မီးပူတိုက်ဖို့ တစ်ယောက်၊ ၄။ စားပွဲထိုးဖို့တစ်ယောက်၊ ၅။ ဖားလျှားကျနေတဲ့ဆံပင် ခေါင်းပေါ် သပ်သပ်ရပ်ရပ်ထုံးပြီး ပေးဖို့တစ်ယောက်၊ ၆။ လိုအပ်ခဲ့ပါလျှင် ဘယ်ကဖြစ်လာမှန်း မသိသော ပန်းကန်ပြားပေါ်က ထမင်းကို ခင်ထားမွန်ပါးစပ်ထဲရောက်အောင် ခွဲဖို့တစ်ယောက်၊ ၇။ အဲဒီ ဒေါ်လေးစီပြောခဲ့တဲ့ ခြောက်ယောက်သော သူတွေ အပေါ်မှာ ဦးစီးချုပ်ကိုင်ဖို့ ဟက်ဒ်ဘတ်တလာ(အိမ်ဖော်ချုပ်တစ်ယောက်)။ အဲဒီ လူဝမ်းဆက်(တစ်စုံ) ထည့်ပေးနိုင်ရင် အချိန်မရွေး ကျွန်မတို့ တူနဲ့ ပေးစားပါ မယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်၊ အေးရော”

စာရေးဆရာ မောင်ကဝိမှာ ဒေါ်လေးစီ၏ ပြောဟန်ရော စကားလုံးရော သဘောကျနေ၏။

“အဲဒါပဲကြည့်တော့ မောင်ကဝိရေ၊ မစီကလည်း စကားတံရှည်ရှည် ဖောလည်းစေ့စပ်ပုံနဲ့၊ အတွက်ကလည်း မိန်းမရွေးတာနဲ့၊ မင်းတို့သူငယ်ချင်း အတွက် အသက်လေးဆယ်ကျော်ပြီ၊ မိန်းမမယူဖြစ်သေးတာ မထူးဆန်းပါဘူး”

“ဒေါ်လေးစီ လွန်သလား မောင်ကဝိရေ၊ တမင်ကိုအမြဲ တိုက်ပြီး သည်း ပြောလိုက်တာပဲ၊ ဒါမှ သူတို့သမီး မိန်းမ မပီတာ ပုံပေါ်သွားတယ်၊ အေးရော၊ အခု မိန်းကလေးတွေအဖြစ်က မိဘကထားနိုင်လို့ လူတစ်စုံ အိမ်အတွက် ထား ပေးနိုင်တယ်ထားဦး၊ သူတို့က အဲဒီလူတစ်စုံ သူ့နေရာနဲ့သူ အလုပ်ကွက်တီ လုပ်နိုင်အောင် ကွပ်ကဲစီမံခန့်ခွဲဖို့လည်းမတတ်၊ ခုနစ်နာရီသာ ထိုးရော တသင်း သမ်း တဝေဝေ အိပ်ရာကမနှိုးနိုင်သေးတာနဲ့ အလုပ်လုပ်ရမယ့် အိမ်ဖော်သမား တို့ ထိုင်စောင့်နေရမှာ၊ သူတို့အထက်က ကွပ်ကဲမှု၊ စီမံမှုရှောင်လို့ အလုပ်လေးတွေ

အလုပ်ပြေးရင် ကိုယ်ရှောင်တာ ကိုယ်ဝန်မခံဘဲ လင်ကို နားပူဦးမှာ၊ 'ဖြုတ်ထုတ် အသစ်ရွာပေး...'နဲ့လေ၊ အရမ်းလည်း အလုပ်ဖြုတ်ချင်သေးတာ၊ ဒါကြောင့် အိမ်တော်အုပ်တစ်ယောက်လည်း ထည့်ပေးပါလို့ ပြောရတာ၊ မို့မို့ရင် ငါ့တူလေး အတွတ် အလုပ်သာ ထွက်သွားရော၊ အိမ်မော်တစ်ပုံကြီးရှိရက်နဲ့ ကော်ဖီလေး တစ်ခွက် သောက်မသွားရတဲ့အဖြစ် ရောက်မှာ"

မောင်ကဝိမှာ ခေါင်းလေးတညိတ်ညိတ်ဖြစ်လာ၏။ ပထမသော် ဒေါ်လေး စီ စကားတံရှည် ကြေးထူသလိုအဖြစ်နှင့် သူရယ်မိသော်လည်း တကယ်တော့ ဒေါ်လေးစီ ပြောသည်မှာ မဟုတ်တာ တစ်ခုမှ မပါပေ။

"အဲဒီအထက်လွှာက ဟာမတွေ့ရောဂါက အလယ်အလတ်တန်းက မိန်းကလေးတွေကို ကူးစက်လာရော၊ အလယ်တန်းစား မိန်းကလေးတွေကလည်း ဘာမှအိမ်မှာ တာဝန်ပီပီပြားပြားမယူတဲ့ ဂွီဂေါ်... ဂွီဂေါ်နဲ့၊ နောက်ဆုံး မိန်းကလေးသရဲ၊ ယောက်ျားလမ်းသရဲတွေဖြစ်ပြီး မိန်းကလေးတွေလည်း မိန်းမဇနီး ဖျက်တဲ့အဖြစ် ရောက်ရတာပဲကွဲ့၊ အေး... သူကြိုက်တဲ့သူ သူတွေ့လို့ အတွတ် တစ်ယောက် မယားစံရွေးပြီး မယားခွဲနဲ့ပဲရရ ကံအကြောင်းပေါ့လေ၊ ဒေါ်လေး စီ မျက်လုံးနဲ့တော့ အဲဒီဟာမလေးတွေနဲ့ မကိုက်... မကိုက်"

လက်ချောင်းများကို မြှောက်၍ခါကာ ဒေါ်စိန်စိသည် သက်ပြင်းရှည် စကားစ သတ်လိုက်၏။

"ဪ... မောင်ကဝိရေ၊ ဒေါ်ဒေါ်သောင်းတို့ မျက်လုံးနဲ့တော့ ဘယ်ပုံက နိုင်မလဲ၊ စိတ်တိုင်းလည်းမကျဘူးပေါ့၊ တို့မိဘတွေလည်း တို့ခေတ်ကို အားမလှ အားမရနဲ့ သေသာသေသွားရော၊ တစ်ခေတ်ကို တစ်ခေတ်က စိတ်တိုင်း မကျရင် သေသွားကြရတာပဲမို့လား၊ ကိုယ်ကတော့ ဖြစ်ချင်တာပေါ့၊ ဖြစ်နိုင်သလောက် တော့ ကြိုးစားရမှာပဲလေ၊ ကိုယ်ဖြစ်ချင်သလိုဆိုတဲ့ ပုံစံကွက်တိတော့ ဖြစ်လာဖယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ပေစေလို့လက်လျှော့ရမယ်လို့ ဒေါ်ဒေါ်သောင်းက မဆိုလိုပါဘူး၊ အတတ်နိုင်ဆုံးတော့ ကြိုးစားရမှာပဲ၊ တို့များ အမေ ဆုံးခါနီးက ခဏခဏပြောတယ်၊ 'ငါသေရင် နင်တို့တော့ နှာခေါင်း ငရုတ်ကျည်ပွေ့ တွေ့မယ် တွေ့မယ်'နဲ့၊ တို့ကလည်း နောက်တစ်ခေတ်ကို 'နှာခေါင်း ငရုတ်ကျည်ပွေ့ တွေ့မှာ စိုးတာပဲ'၊ အေး... နောက်ဆုံးတော့ စိတ်ဖြေရတယ်၊ သူ့ခေတ်နဲ့ သူ့ငရုတ် ကျည်ပွေ့ တွေ့ကြတာချည်းပါပဲလေ"

ဒေါ်သောင်းစိန်၏ လေအေးအေးနှင့် ပြောပုံကို မောင်ကဝိသည် နားထောင်ရင်း သူ့စရိုက်နှင့်သူ ညီအစ်မနှစ်ယောက် စကားလုံး သုံးပုံများကို သဘောကျနေတော့သည်။

"ကဲ... ပြန်ဦးမယ် မောင်ကဝိ၊ လှလှနွယ် ပြန်လာရင်သာ တို့များ လူနာလာမေးတဲ့အကြောင်း ပြောလိုက်ပါ၊ မင်းသူငယ်ချင်းကလည်း လှလှနွယ် အပေါ် စိုးရိမ်နေတယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး စိတ်ထိခိုက်သွားရတာလဲဆိုတာ သူသိချင်တယ်တဲ့၊ ခဏ ခဏ စာထဲမှာပါတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့... သူက ယဉ်ယဉ်လေးရယ်၊ သူ့စကားပြောဟန်သာတွေ့ရရင် တွေ့တွေ့ချင်းလူက သူ့ကို ဦးနှောက်မကောင်းဘူးလို့ ဘယ်သူမှမယုံဘူး၊ သူ့ညီအစ်မတွေတောင် မယုံဘူး၊ ခုမှယုံတာ၊ ခုလည်း သူ့အနားက မိန်းမအဖော်လေး အသစ်မရရင် သူ့ညီမတွေက စိတ်ပြေလက်ပျောက် လည်ရအောင် မြင်းခြံ ခဏ ခေါ်သွားတယ်"

"ဒီမိန်းမအဖော်အတွက်လည်း စိတ်ချ၊ မစောဖြူ ကျောင်းကဆိုရင် အသစ် တစ်ယောက်ရှာပေးခဲ့ပြီးမှ အဟောင်းသူငယ်မတွေက ထွက်တယ်၊ မစောဖြူတို့ ထားဝယ်ရှင်နှောင်းတို့ ဒေါ်လေးစီတို့က မော်တင်လိန်းအုပ်စုတွေလေ၊ တော်တော် လေး စနစ်တကျရှိတယ်၊ ဆိုင်းဘုတ်ကြီးထောင် အသင်းရယ်၊ ကျောင်းရယ်လို့ နာမည်မတပ်တာကတော့ အမြတ်တော်ကြေးကြောက်လို့ဟေ့၊ ထားဝယ် ရှင်နှောင်းကပြောတယ်၊ ဝင်ငွေရယ် အမြတ်ရယ်လို့ အဓိကထားလုပ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ အားလုံး အဆင်ပြေရေးလုပ်ရတာတဲ့၊ သူပြောတာလည်း ဟုတ် တုတ်တုတ်...၊ မင်းလည်း ယောက်ျားစာရေးဆရာ အမြင်နဲ့ မစောဖြူတို့ ကျောင်းလေးမှာ စကားလေးဘာလေး လာပြောပါဦး၊ တချို့စာရေးဆရာတွေနဲ့ နိုင်ငံရေးသမားတွေက မီးဖိုချောင်စကား စရင်ပဲ သေးဖွဲတယ်လို့ အပြစ်တင်တယ်၊ မီးဖိုချောင်ဟာ တံတနေ နန်းတော်အထိရှိတယ်ဆိုတာကို သူတို့ပညာရှိကြီးတွေ သတိမပြုတာ ခက်တယ် ကွယ်၊ မီးဖိုချောင်က ပေါင်မုန့်ပြဿနာ အဆင်မပြေတဲ့ အကြောင်းတစ်ကြောင်း ဟာ ပြင်သစ်တော်လှန်ရေးဖြစ်ရတဲ့ အဓိကအကြောင်းတွေမှာ တစ်ကြောင်းပဲ တယ်ဆိုတာ သူတို့ လက်မခံနိုင်သလိုပဲကွယ်၊ ထမင်းခဏသဲ လယ်လုပ်ရတဲ့ လယ်သမား၊ စက်ရုံအလုပ်သမား ဂိုဏ်းလားကွဲ့၊ မသေဘဲ ငါ့အတွင်းအတွင်း ထောင်းတတ်တော့ ငစိန်ဆန်ထမင်း သေခတ်ခတ်ကို ကိုသာဆန်း ယယ်ကန်သင်

၉

စဉ်ဆု

ပေါ် ထိုင်လျှော့ရတာ အရသာရှိတာပေါ့ကွယ်... ဟဲ... ဟဲ... အကျယ်ပွားသူ တော့ပေ့၊ တစ်ခုကရှိတယ်၊ အင်မတန် ငါးပိလှိုင်လှိုင် စားတတ်တဲ့ လယ်သမား ငါးပိလှိုင်မရတဲ့ ဒုက္ခလည်း ရှိသေးသနော်”

ဒေါ်စိန်စိ နေရာမှ ထတော့သည်။ ဒေါ်သောင်းစိန်က ကားပေါ်တစ် ခုင်း...

‘ကဲ... ပြန်ဖြစ်ပြီ မောင်ကဝိရေ၊ မင်းဒေါ်လေးစိတော့ ဒေါ်လေး စကား တံရှည် ဖြစ်တော့မယ်၊ မကြာခင် သူလည်း ဖြစ်ချင်တာတွေ မဖြစ်ရတဲ့ ဝေဒနာနဲ့ လှလှနွယ်လို စိတ်ရောဂါကုဆေးရုံတင်ရလိမ့်မယ်’ဟု ပြောလိုက်၏။

မောင်ကဝိမှာ အားရပါးရ ရယ်မိ၏။ ညီအစ်မနှစ်ယောက် ကားပေါ်တက် နှုတ်ဆက်သွားကာ ကားထွက်သွားချိန်အထိ သူ့မှာ အရယ်မရပ်နိုင်သေးပေ။ သံဆွဲတံခါးကို ဆွဲစေ့ပြီး စာကြည့်ခန်းထဲ ဝင်လိုက်၏။

သူ အမဲပစ်ထွက်စဉ် မှတ်သားထားသော မှတ်တမ်းအကြမ်းများကို ပြန်လည်ကြည့်ရှုနေ၏။ မကြာခင် စံထူးသည် စာဖတ်ခန်းထဲ ဝင်လာ၏။

“ဆရာ... ကြင်မြိုင် ပြန်လာတယ်၊ သူနဲ့အတူ မိန်းကလေး တစ်ယောက် လည်း ပါလာတယ်”

“အေး... ကောင်းပြီ၊ ထမင်းစားခန်းမှာထားဟေ့... ငါလာခဲ့မယ်”
မောင်ကဝိ ထမင်းစားခန်းထဲဝင်သွားသောအခါ ကြင်မြိုင်နှင့် မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်သည် သူ့ကို ရိုသေစွာထည့် နှုတ်ဆက်၏။

“အေး... အေး... ထိုင်ကြ... ထိုင်ကြ၊ ဒီမိန်းကလေးက ကြင်မြိုင်နေရာ အစားဝင်မယ့် မိန်းကလေးလား...”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ၊ ပြီးတော့ ဆရာမကြီး ဒေါ်စောဖြူက မှာလိုက်ပါ တယ်၊ ထောက်ခံစာရေး၊ ဆေးစစ်တဲ့စာရေး သူ့အတွက် လခရော အစစ စကား ပြောဖို့ ဆရာကိုယ်တိုင် ကျွန်မတို့နဲ့အတူ လာခဲ့ပါဦးတဲ့”

“အေးကွယ်... ငါဒီနေ့ အလုပ်အားတယ်၊ ဒီနေ့ တစ်ခါတည်းပြီးအောင် လုပ်မယ်...၊ သူ့နာမည်က”

“ရှဲလာပါ...”

ရှဲလာကို မောင်ကဝိသည် အကဲခတ်သလို ကြည့်လိုက်၏။

“အေး... အေး... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရှဲလာ၊ ကဲ... ကြင်မြိုင်ကနေ မင်းအန်တီအကြောင်း ရှဲလာကို အစုံပြောပြပြီးပြီလား” x

“ဟုတ်ကဲ့” 7c

“ငါ့သား သောမတ်စ်ကလွဲလို့ တို့အိမ်မှာ စိတ်ညစ်စရာ မရှိပါဘူး၊ ထမင်း ချက်ဖို့လည်း စံထူးရှိတယ်ကွဲ့၊ ရှဲလာ အထူးတာဝန်ယူရမှာက မင်းအန်တီကို ဂရုစိုက်နော်၊ သူပြောသမျှ ခေါင်းသာညိတ်၊ သူပြောတဲ့ပုံကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် နားထောင်နော်၊ စံထူးရေ... မောင်ငွေကို ကားထုတ်ခိုင်းဟေ့...၊ ငါဒေါ်စောဖြူဆီ သွားမလို့”

မောင်ကဝိသည် အဝတ်အစားလဲကာ ကြင်မြိုင်တို့နှင့်အတူ ဒေါ်စောဖြူ ကျောင်းလေးသို့ ထွက်လာခဲ့၏။

အားလုံးကိစ္စများ တစ်ညနေအတွင်း ပြီးပြတ်ခဲ့သည်။ ရှဲလာသည် ဒေါ်လှလှနွယ်အခန်းနှင့် ကပ်လျက် သူ့အိပ်ခန်းလေးတွင် သူပိုင်ပစ္စည်းလေးများ ကို နေရာချလိုက်၏။

သူ့ထုံးစံအတိုင်း ဘုရားသခင်ထံ ဆုတောင်းရပြန်သည်။ ဤဦးကဝိတို့ မိသားစုသည်လည်း သူ့အတွက် သဘောထားကောင်းမွန်သော မိသားစု ဖြစ်ပါ စေဟု ဆုတောင်းမိ၏။ သူမမြင်ရသေးသော ဦးကဝိသား သောမတ်စ်ဆိုသော သူငယ်လေးသည်လည်း သူသည်မခံနိုင်လောက်အောင် ဆိုးသွမ်းသော သူငယ် လေးမဖြစ်ပါစေနဲ့ ဆုတောင်းရပြန်သည်။

ထမင်းချက် စံထူးတို့လင်မယားထံမှ သူ စုံစမ်းရသမျှကမူ သောမတ်စ် သည် ဆယ့်ခြောက်နှစ် သာသာလောက်ပင် ရှိသေး၏ဟု သိရသည်။ သူ့သားလေး နှင့် အသက်မတိမ်းမယိမ်းပါပင်တည်း။

နောက် တစ်ပတ်တွင်မူ ဒေါ်လှလှနွယ်နှင့် သောမတ်စ်တို့ မြင်းခြံမှ ပြန် ရောက်လာ၍ သူ့လုပ်ငန်း စရတော့သည်။

“ဟိုး... ရှေးရှေးတုန်းကလေ...”

ရှဲလာသည် ဒေါ်လှလှနွယ် ပြောသမျှကို နားထောင်နေရမည်ဟု ကြင်မြိုင် သွန်သင်ထားသည့်အတိုင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟင်မလင်ဆိုတဲ့မြို့မှာ ကြွက်တွေဟာ သိပ်သောင်းကျန်းကြတာပဲ...
မင်း အဲဒီမှာ နားထောင်စူးလား၊ ကြားစူးလား”

“ကြားစူးပါဘူး အန်တီရယ်... အခု အန်တီပြောမှာပဲ ကြားရပါတယ်”
“သေသေချာချာ နားထောင်နော်၊ အဲဒီကြွက်တွေဟာဆိုရင် ပထမဆုံး
မြေကြီးထဲမှာ ထွင်းလုပ်နေရင်းက အိမ်ပေါ်တက် အသိုက်တွေလုပ်တယ်၊ သစ်
ပေါ်မှာလည်း လုပ်တယ်၊ အိမ်ခေါင်မိုးလည်း အသိုက်လုပ်၊ အိမ်ထဲမှာလည်း
မီးခိုးချောင်ထဲတွင်မက လူတွေရဲ့ သေတ္တာထဲ၊ ဦးထုပ်ထဲ ဝင်ပြီးနေတယ်၊ နောက်
အင်္ကျီချိတ်ထားတာတောင် အင်္ကျီအိတ်ထဲဝင်ပြီး အသိုက်လုပ်သတဲ့၊ မြို့သူမြို့သား
တွေမှာလည်း ဒီကြွက်တွေ သောင်းကျန်းတဲ့ဒဏ်ကို မခံနိုင်လို့ မြို့တော်ဝန်ရုံး
တိုင်ကြသတဲ့၊ မြို့တော်ဝန်ဆိုတာ ဒီမြို့ရဲ့ သန်စွမ်းရေး၊ ကျန်းမာရေးကအစ တာဝန်
ယူရတယ်၊ မြို့သူမြို့သားတွေကလည်း ဒီကြွက်တွေ သောင်းကျန်းတဲ့အခြေအနေ
တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်းလုပ်လို့ မရဘူးဆိုတာ သိလို့ မြို့တော်ဝန်ရုံးကို မြို့သူ
မြို့သားတွေဟာ ဝိုင်းကျကြပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကြွက်ရန်ဟာ ဘယ်လိုမှ ကာကွယ်
မရဘူးတဲ့ကွယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

ရှဲလာက ဟုတ်ကဲ့ မှန်မှန်လိုက်၏။ သူ့ခမျာမှာလည်း တကယ်ဝင် ဤ
ကို မကြားစူးပေ။ ယခင်မြို့ကြီး ကျောင်းချားတွင် နေထိုင်သူများကမူ အင်္ဂလိပ်
တတ်တတ် မတတ်တတ် ပုံပြောဆရာမ အချိန်ရောက်လျှင် ခြန်မာရိုးရာ ပုံပြင်
များရော၊ အနောက်တိုင်းပုံပြင်များရော အတော်နဲ့နဲ့လင်လင် ကြားစူးနားစားတော့
ရှိစပြန်၏။ ယခုတော့ ရှဲလာအဖို့ ကြားလည်း မကြားဘူးသောကြောင့် အတော်
ကို စိတ်ဝင်စားလာ၏။ သူတို့ကသာ ဒေါ်လှလှနွယ်အား စိတ်ရောဂါဝေဒနာသည်
ဟုသာ ပြောသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ပုံပြောကောင်းသော ဆရာမကြီးတစ်ယောက်
ဟု ထင်သည်။

“နောက်ဆုံးတော့ ပုခက်ထဲမှာ အိပ်နေတဲ့ ကလေးတွေကိုတောင် ကြွက်
တွေက ဝင်ကိုက်သတဲ့၊ ဒါလောက်အထိ ကြွက်ရန်ကသောင်းကျန်းတော့ ဟင်
မလင်းမြို့ကြီးဟာ ဖျက်လုနီးနီး ဖြစ်လာရော၊ လူတွေစားဖို့ အစားအစာဆိုလည်း
မီးဖိုထဲမှာ ချက်ပြုတ်ဖိုမိထားရတာ မလွယ်၊ ခေါင်းတွေ သိုလှောင်ထားတဲ့ ခေါင်း
ထဲလည်း ဝင်စားကြ သောက်ကြနဲ့၊ အို... ကြောက်စရာ ကောင်းလာတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့...”

ရှဲလာစိတ်ထဲမှာလည်း တကယ်ဝင် ကြောက်ရွံ့လာ၏။

“အဲဒါနဲ့ တစ်နေ့ကျတော့ လူထူးလူဆန်းတစ်ယောက် သူတို့မြို့ကို
ရောက်လာသတဲ့၊ သူက... သူဟာ အခု ဟင်မလင်းမြို့မှာ သောင်းကျန်းနေတဲ့
ကြွက်တွေရန်ကို နှိမ်နင်းပေးနိုင်တယ်လို့ ပြောသတဲ့၊ သူ့စကားဟာ မြို့သူမြို့သား
တွေကတစ်ဆင့် မြို့တော်ဝန်နဲ့ အပေါင်းပါ ရပ်ရွာလူကြီးတွေရဲ့ နားကို ရောက်သွား
သတဲ့၊ ဒါနဲ့ မြို့တော်ဝန်နဲ့ မြို့တာဝန်ခံ လူကြီးတွေဟာ ဒီလူထူးလူဆန်းကို
ခေါ်ယူတော့ ဆုံကြတာပေါ့ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ခင်ဗျာသယ်သူလဲလို့ မေးတော့ ကျွန်ဟာ ပလွေဆရာကြီးပဲ၊ ခင်ဗျာ
ဟာ ကျွန်တို့မြို့မှာ သောင်းကျန်းနေတဲ့ ကြွက်တွေအကြောင်း ကြားလာခဲ့မှာပေါ့လို့
မြို့တော်ဝန်က ပြောသတဲ့၊ လူထူးလူဆန်းက သူသိပါတယ်လို့ ဖြေသတဲ့၊ ဒီလို
ဆိုရင် ဒီကြွက်တွေကို တစ်ကောင်မှ မကျန်အောင် နှိမ်နင်းပေးပါ၊ ဒီကြွက်ရန်ကို
နှိမ်နင်းလို့ အောင်မြင်ခဲ့ရင် ထိုက်တန်တဲ့ဆုလာဘ်ပေးမယ်ပေါ့၊ ခင်ဗျာ ဘာလို
ရင်လဲ... တောင်းလိုပြောတော့ လူထူးလူဆန်းက ပြောတာပေါ့လေ၊ အသပြာငွေ
တစ်ထောင် ပေးရမယ်ဆိုတော့ အားလုံးကပဲ ဝမ်းသာအားရ ကျေနပ်ကြပြီး
မြို့တော်ဝန်ကအစ မြို့ရွာလူကြီးတွေက အသပြာငွေတစ်ထောင်ပေးဖို့ ကတိ
ထားကြတာပေါ့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲ... ပလွေဆရာကြီးကလေ သူ့ရဲ့အင်္ကျီအိတ်ထဲက ပလွေကြီးကို
ထုတ်ပြီး မှတ်တော့တာပဲ၊ အို... ပလွေထဲကလည်း လွမ်းစရာလား၊ ပျော်စရာလား၊
ကြည်နူးစရာလားလို့ မပြောနိုင်အောင် အသံမျိုးနဲ့ အလှည့်တွေ၊ အနဲ့ တွေ့နဲ့
ပေါ့ကွယ်၊ သာမန်ပလွေမှတ်သမားတွေ မှတ်သလို မဟုတ်ဘူး၊ သိပ်ထူးဆန်းတဲ့
အသံပဲတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ပလွေဆရာကြီးက သူ့ပလွေကို အဲဒီလိုပဲစပြီးလည်းမှတ်ရာ အို...
ကြွက်တွေ သစ်ပင်ပေါ်က၊ အိမ်ပေါ်က၊ သေတ္တာထဲက၊ ဦးထုပ်ထဲက၊ တွင်းထဲ
မြေကြီးထဲ အောင်းနေတဲ့ ကြွက်တွေဟာ ထွက်ထွက်လာလိုက်တာ ပြောပါနဲ့

ထွန်း ခြင်္သေ့ကောင်းပါဘူး၊ စပါးကျီထဲကလည်း ထွက်လာကြနဲ့၊ အားလုံးလည်း ထွက်လာရော ပလွေဆရာကြီးဟာ ဟင်းမလင်းမြို့အနားက ဝိဆာမြစ်ဆိပ်ကမ်း အထိ သူ့ပလွေကိုမှတ်ရင်း လျှောက်သွားတာပေါ့လေ၊ သူ့နောက်ကလည်း ကြွက်တွေက လိုက်သတဲ့၊ နောက်ဆုံး တိုတိုပြောရရင် ကြွက်တွေအားလုံးဟာ အဲဒီမြစ်ထဲကို ခုန်ချလိုက်ကြတာ တစ်ကောင်မှ မကျန်ဘူး၊ အကုန်သေကုန်ရော”

“အမလေး... ထူးဆန်းလိုက်တာ၊ အံ့သြစရာပဲနော်”

ရှဲလာသည် ဟန်မဆောင်တတ်သူလေးပီပီ သူ့မျက်နှာက အံ့သြရုံမက စိတ်တကယ်ဝင်စားပုံကို ပြလိုက်သောအခါ ပုံပြောသူ ဒေါ်လှလှနွယ်သည်လည်း တကယ်ပင် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်သွား၏။

“အဲ... အဲ... မင်းနာမည်က ဘယ်သူ...”

“ရှဲလာ... ပါ”

“အေး... အေး... မင်းက လူသစ်ဆိုတော့ အန်တီက မေ့တတ်လို့၊ မင်းအန်ကယ်က ရှဲလာလို့ ခဏခဏခေါ်နေတာတောင် မေ့မေ့သွားတယ် ရှဲလာရဲ့ ပုံက မဆုံးသေးဘူး”

“ဆက်ပြောပါဦးအန်တီ”

‘ပြောရမယ်... ပြောရမယ်၊ ရေမြေဆုံးတောင် ဒီပုံက မဆုံးဘူး အောက်လောက်လို့ပါ’ ဒေါ်လှလှနွယ်က ထိုစကားလုံးများကို မျက်လုံးလေးများ ပင်းဝင်းတောက်ကာ ရေရွတ်လိုက်၍ ရှဲလာမှာ ပိုမိုစိတ်ဝင်စားလာရပြန်သည်။

‘အဲဒါနဲ့ ကြွက်တွေ သေကုန်တော့’ ဒေါ်လှလှနွယ်သည် ပုံကို ဆက်ပြောပြန်၏။

“မြို့တော်ဝန်နဲ့ မြို့မျက်နှာဖုံးလူကြီးတွေက ပလွေဆရာကြီးကို ထမင်းစားပွဲကြီးလုပ်ပြီး ကျွေးမွေးစဉ်ခံတာပေါ့၊ မြို့သူမြို့သားတွေလည်း ကြွက်တွေဘေးရန်က လွတ်သွားတော့ စိတ်ချမ်းသာသွားတာ အလွန်ပါပဲတဲ့၊ ထမင်းစားပွဲဝါပြီးတော့ သူ့တာဝန်လည်း ကျေပြီပေါ့၊ ပလွေဆရာကြီးက မြို့တော်ဝန်နဲ့ သက်ဆိုင်ရာ လူကြီးတွေကို ပြောပြတယ်လေ... သူ့တာဝန်ဖြင့် ကျေပါပြီ၊ သူ့ကိုပေးဖို့ကတိပြုထားတဲ့ ငွေသာပေးပါလို့ ဆိုပါသတဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့မှန်းတော့ မသိပါဘူးကွယ်၊ အဲဒီမြို့တော်ဝန်ဟာလေ သူ့ငွေပေးရမယ့် အလှည့်လည်းရောက်ရော တုတ်တုတ်မှ မလုပ်ဘူး၊ လူကြီးလူကောင်းတို့ တာဝန်တစ်ခုခု ယူထားတဲ့ သူတို့ဆိုတဲ့

လူတွေဟာ ကတိလည်း လွယ်လွယ်မပေးရဘူး၊ ထားခဲ့တဲ့ ကတိသစ္စာကိုလည်း တည်ရတယ် သိရဲ့လားရှဲလာ...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“နောက်ဆုံးတော့ ပလွေဆရာကြီးဟာလေ ဒေါ်ပုလာတာပေါ့၊ ကဲ... ဒီလိုသာ ကတိမတည်၊ လူကြီးလူကောင်းမပီသ၊ သစ္စာမရှိကြရင်ဖြင့် သူ လက်စားချေရပါလိမ့်မယ်ပေါ့၊ မြို့တော်ဝန်နဲ့ သက်ဆိုင်ရာလူကြီးတွေက ပလွေဆရာကြီးအပေါ် အထင်သေးထားလေတော့ ပလွေဆရာကြီးရဲ့ လက်စားချေတာဟာ ဘယ်လိုမှ သူတို့ကို ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ထိခိုက်နစ်နာမယ် မထင်ဘူး၊ ဒီတော့ သူတို့ကလည်း ဒီငွေကို ပေးရမယ့်အလှည့်မှာ ပေးကို မပေးဘူး၊ ပလွေဆရာကြီးဟာ သူ့ရဲ့လက်စားချေပွဲကြီးကို စပါလေရော”

“ဟုတ်ကဲ့... ဘယ်လိုမျိုးလုပ်ပါလိမ့်...”

ရှဲလာက မေးလိုက်၏။

“အန်တီ ဖြည်းဖြည်းပြောပြမယ်၊ နားသာထောင်၊ တစ်ခါတည်း သူ့ပလွေကို ထူးဆန်းလှတဲ့ သူ့အင်္ကျီအိတ်ကထုတ်ပြီး မှတ်လိုက်တာ၊ အို... အသံဟာ သိပ်သာယာတာပဲတဲ့၊ ကြွက်တွေထွက်လာအောင် မှတ်တုန်းကနဲ့ မတူဘူး၊ အလှည့်အနဲ့တွေနဲ့ ပလွေသံဟာ သိပ်ကြည်နူးဖို့ကောင်းတာပဲ၊ မြို့လယ်လမ်းမကြီးကနေ တဖြည်းဖြည်း မှတ်သွားလိုက်တာ မြို့သူမြို့သားတွေကလည်း ထွက်ကြည့်တာပေါ့၊ မြို့တော်ဝန်နဲ့ သက်ဆိုင်ရာ တာဝန်ခံလူကြီးတွေကလည်း မြို့တော်ဝန်နဲ့ မဆင်ဝင်ဆောင်ကနေ ကြည့်နေကြတယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ အရင်လို ကြွက်တွေထွက်မလာဘဲ ဘယ်သူတွေ ထွက်လာတယ်ထင်လဲ၊ ကလေးတွေ... ကလေးတွေ၊ အို... အိမ်တိုင်းစေ ရှိရှိသမျှ လမ်းလျှောက်တတ်စအရွယ်ကစပြီး ကလေးတွေဟာ ပလွေဆရာကြီးနောက်ကို ကခုန်မြူးထူးပြီး လိုက်သွားလိုက်တာ ဘယ်အိမ်မှာမှ ကလေးတစ်ယောက်မကျန်ခဲ့ဘူး၊ မိဘနဲ့ အုပ်ထိန်းသူတွေဟာ ဒီကလေးတွေကို မလိုက်ပါနဲ့လို့ တားလို့လည်းမရဘူး၊ သူတို့လည်း လုပ်လိုတောင်မရဘူး၊ ပလွေသံမှာ မိန်းမောနေလိုက်ကြတာ”

“သိပ်... ထူးဆန်းတာပဲနော်”

“နောက်ဆုံးတော့ ပလွေဆရာကြီးနဲ့ ကလေးတွေဟာ မြို့ပြင်ရောက်သွားရော၊ မြို့ပြင်မှာ ကျောက်တောင်ကြီးတစ်လုံးရှိတယ်၊ အဲဒီ ကျောက်တောင်မှာ

ပလ္လေကို ဆက်မှတ်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ကျောက်တောင်နဲ့နဲ့ရဲက တံခါးကြီးဟာ ဟင်းလင်းပွင့်သွားရော၊ ကလေးတွေဟာ ကခုန်မြူးထူးပြီး ကျောက်တောင်ခေါင်းထဲတို့ အကုန်လည်းရောက်ရော ကျောက်တောင်နဲ့နဲ့ကြီးဟာ တစ်ခါတည်း ပိတ်သွားတာ”

“အမလေး... ကြောက်စရာကြီး၊ ကလေးတွေ ကလေးတွေ ဘာဖြစ်သွားလဲ...”

“ကလေးလေးတွေလည်း ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာတော့ဘူးတဲ့၊ ‘ဟင်းမလင်း’ မြို့ကြီးလည်း ကလေးတွေတစ်ယောက်မှ မရှိတော့ တိတ်ဆိတ် ခြောက်သွေ့သွားလိုက်တာ တစ်ခါတည်း ကျက်သရေမဲ့သလို ဖြစ်သွားတာပေါ့”

“လူကြီးတွေ ကတိမတည်တာတစ်ခုနဲ့ ကလေးတွေ သေသွားတာပေါ့နော်”

ရှုလာသည် နားထောင်ရင်း မျက်ရည်များဝဲလာ၏။ ပုံပြောသူ ဒေါ်လှလှ နွယ်သည်လည်း မျက်ရည်များစို့လာ၏။

“အဲဒါနဲ့... ပလ္လေသံလည်းတိတ်ရော မြို့သူမြို့သားတွေဟာ ချက်ချင်းသူတို့ကလေးတွေနောက်လိုက်တော့ တစ်ယောက်မှ မတွေ့၊ ကျောက်နဲ့နဲ့ကြီးလည်း ပိတ်၊ ပလ္လေဆရာကြီးလည်း ဘယ်ရောက်သွားလည်းမသိ၊ နောက်ခြင်းမလှပျောက်သွားတာပဲ၊ မိဘတွေဆိုတာ ဒီနေရာမှာ အလူးအလှိုင်မို့ပေါ့၊ ခူးမတတ်ပဲ၊ နောက်ဆုံး ကျောက်တောင်နားမှာ ခြေကျိုးပြီးနေတဲ့ ကလေးလေးတစ်ယောက်တို့တွေ့သတဲ့၊ ကလေးလေးဟာ ငိုလိုက်တာ၊ ဒီကလေးဟာ ခြေမသန်တော့ သူများကလေးတွေလို ပလ္လေဆရာကြီးနောက်ကို မြန်မြန်ထက်ထက် မလိုက်နိုင်လို့ နောက်ဆုံးမှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ ကလေးလေးပေါ့၊ မိဘတွေဟာ ခြေမသန်တဲ့ကလေးကို အင်တိုက်အောင် ချောမော့ပြီး မေးမြန်းတော့ ကလေးငယ်က ပြန်ပြောသတဲ့၊ ပလ္လေဆရာကြီးမှတ်တဲ့ ပလ္လေသံဟာ သူတို့နားမှာတော့ သီချင်းတစ်ပုဒ်ဆိုသလို ကြားရသတဲ့၊ သီချင်းအဓိပ္ပာယ်ကတော့ ‘ဦးလေးကြီးနောက်ကို လိုက်ခဲ့ကြပါ ကလေးတို့၊ တို့များအားလုံး အင်မတန်လှပတဲ့ ဥယျာဉ်ထဲမှာ ကြည်လင်တဲ့ ရေကန်ကြီးလည်းရှိတယ်၊ ရေကန်ထဲမှာလည်း ကြာပွင့်တွေ၊ ကန်စွန်းနွယ်တွေ ရှိတယ်၊ ရွှေငါး၊ ငွေငါးလေးများလည်း ရေလွှာအောက်မှာ ကူးခပ်နေကြတယ်၊ ကလေးတို့ ကြည်လင်တဲ့ ရေကန်ထဲမှာ ရွှေငါးလေးများနဲ့ ရေကူးကြရအောင်တဲ့’

ရေကူးလို့ မောလာရင် ကန်အနီးက မြက်ခင်းပေါ်မှာ နေပူဆာလှမယ်၊ နေရောင်ဟာ ပူနေ့ရဲ့ပဲ ရှိတယ်တဲ့၊ မျက်စိကို မကျိန်းစပ်စေဘူး၊ အသားကို မပူလောင်စေဘူးတဲ့၊ ဦးလေးကြီး မင်းတို့စားဖို့ မုန့်တွေ၊ သစ်တော့သီးတွေ၊ စပျစ်သီးတွေ၊ ပန်းသီးတွေ ပေးမယ်၊ ဥယျာဉ်ထဲက အပင်တွေဟာ ပန်းမျိုးစုံထွက်မက မင်းတို့ကြိုက်တဲ့ အသီးမျိုးစုံ သီးတယ်ကွဲ့၊ ရေပြင်ပေါ်မှာ ကစားပြီးရင် ဥယျာဉ်ထဲမှာ မြက်ခင်းထဲမှာ မင်းတို့ကြိုက်သလောက် ကစားနိုင်တယ်’... တဲ့၊ အဲသလို ပလ္လေသံဟာ သီချင်းဆို ပြီးသွားသလို ကလေးတွေနားထဲမှာရော သူ့နားထဲမှာရော ကြားပါသတဲ့၊ တခြားကလေးတွေကတော့ ခြေမြန်မြန် လျှောက်နိုင်တော့ ကျောက်တောင်ခေါင်းထဲကို ရောက်သွားပြီး သူ့မှာတော့ ခြေကျိုးလို့ ဖြည်းဖြည်းလျှောက်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့တယ် ဆိုပြီး ငိုသတဲ့၊ ဟီး... ဟီး... အဟင့်... အဟင့်...”

ဒေါ်လှလှနွယ်သည် ပုံကို ဆက်မပြောတော့ဘဲ ငိုလိုက်၏။

‘အန်တီငိုရင်လေ ဘာမှဆက်မမေးနဲ့...’ဟု ကြင်မြိုင်မှာထား၍ ရှုလာမှာ ဆက်မမေးရဲ၊ သို့သော် ပုံလေးအဆုံးသတ်ကို သူ့ကြားချင်၏။ ဒေါ်လှလှနွယ်သည် ဆက်၍တော့ပြော၏။ ပုံအကြောင်း မဟုတ်ပေ။

“မင်း... မင်းရဲ့အန်ကယ်လေ... စာရေးဆရာကြီး ဦးကဝိလေ၊ သူက... ဟင်းမလင်းမြို့က ပလ္လေဆရာကြီးပေါ့... ဟင့်... ဟင့်... တို့ဆရာကြီး ဂွမ်လျောင်က တို့ကျောင်းမှာ ပြဇာတ်လုပ်တော့ ‘စလေအညာက ပလ္လေဆရာကြီး’ဆိုပြီး ပြဇာတ်ရေးပြီး ကျောင်းသားတွေ ပြဇာတ်ကရတယ်၊ ဒီတုန်းက မြင်းခြံကျောင်းမှာ အန်တီနေရတယ်ကွဲ့၊ အန်တီက ငယ်ငယ်ပဲရှိသေးတယ်၊ ခြေကျိုးတဲ့ ကလေးလေး လုပ်ရတယ်...၊ ခုလည်း အန်တီ ကံကောင်းလို့ ကျန်ရစ်တာ၊ နိမ့်ရင်လေ သူ့ပလ္လေသံကို ယောင်မှားပြီးလိုက်တဲ့ ဟခြားမိန်းကလေးတွေလို ကျောက်တောင်ခေါင်းထဲမှာ အန်တီပိတ်သေမှာ...၊ အမလေး အသက်ရှူမဝလိုက်တာ၊ အညာကောင်းတဲ့ ပလ္လေဆရာကြီး၊ ပလ္လေသံနဲ့ ကလေးတွေကို ညာခေါ်တဲ့ ပလ္လေဆရာကြီး၊ လူညာကြီး၊ သူ့ကြောင့် ကလေးတွေ ကလေးတွေ သေရတယ်၊ ဖုတ်ခီးရတယ်၊ သူ့ဥယျာဉ်ကြီးက တကယ်လည်း... မရှိဘဲနဲ့၊ ဟီး... ဟီး...”

‘ဘာဆက်လုပ်...’ဟူ၍ ကြင်မြိုင်က မမှာခဲ့၍ ရှုလာသည် ဘာမှမသိရန် ရမှန်းမသိ၊ ငိုရင်းမှ တက်၍များသွားမလား၊ တက်သွား၍ လူနာတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သော် ဦးကဝိကများ သူ့ကို အပြစ်တင်လေလော၊ အိပ်ဆေးလိုက်ရကောင်း

မလား၊ ငြိမ်ဆေးတိုက်ရ ကောင်းမလား သူ ပျာယာခတ်လာ၏။

‘သူ သိပ်ရက်စက်တာပဲ... သိပ်ရက်စက်တယ်...’ ဒေါ်လှလှနွယ်က တွတ်တွတ်... တွတ်တွတ်နှင့် ရွတ်ပြန်သည်။ ရှုလာက လွတ်ခနဲ တွက်သွား၏။

‘ဟိုခင်းလေ အန်တီရယ်၊ ပလွေဆရာကြီးကိုပဲ တစ်ဖက်သတ် အပြစ် မတင်ပါနဲ့’

ရှုလာ ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ပြောလိုက်သည်မှာ အကောင်းကွယ် ဝင်သွား၏။ ဒေါ်လှလှနွယ်သည် ရုတ်တရက် အငိုတိတ်ကာ မျက်လုံးကြီးပြူး၍ သူ့ကိုကြည့်၏။

‘ဟို... မြို့တော်ဝန်နဲ့ မြို့ရဲ့လူကြီးလူကောင်းတွေက ကတိမှမတည်ဘဲ’ ရှုလာက ဆက်ပြော၏။

‘အေးလေ... အေးလေ...၊ သူတို့အချင်းချင်း ကတိမတည်တာနဲ့ လက် စားပြန်ချေတော့ ကြားထဲက ကလေးတွေ အချောင် သေရ၊ ပျက်စီးရတယ်။ အို... စလေမြို့ကြီးလား... ဟင်းမလင်းမြို့ကြီးလား ပျက်စီးသွားပြီလေ၊ ရှုလာ... ရှုလာ ကလေးတွေ အသံတိတ်သွားပြီ၊ ကတိမတည်တဲ့ မြို့တော်ဝန်ကြီးရဲ့... ကတိကိုမတည် အကြံရိုင်းတဲ့ ဘိုးတော်ဦးဝိုင်းသည် မဆိုင်းမတွပင် ကြံစည်သူ စေခိုင်းလို့ သွေမစောင်း လှေလောင်းနဲ့အတည် လက်ပြန်ကြီး အမျိုးမျိုးချည်း အရမ်းမယုံကြံစည် ဖမ်းခဲ့ပါသည်။ သတ်ရန်ကို မဆိုထားနဲ့ ထင်ရှားအောင် မြင်ရမည်၊ ငါရေးပြပါတဲ့ ဝတ်စုံလုံးကိုသာ အတည်၊ မင်းပျက်အောင် ပျက်နိုင် လျှင် ငါ့ကိုနိုင်လိမ့်မည်၊ ထိုမင်းသည် အတင်းပျက်လိုက်ပြန်တော့ အစက ဝတ်စုံလုံးဟာ နှစ်လုံးဖြစ်လာသည်... နှစ်လုံးပျက်ပြန်တော့ လေးလုံးပေါ်ခဲ့ပြီ၊ ဝတွေ ဝတွေ ဝလုံးတွေလည်း... သူမနိုင်ဘူး... ဟီး... ဟီး...’ လှလှနွယ်သည် သီချင်းကို ကပေါက်ကချာဆိုရင်းမှ ဟစ်၍ငို၏။

‘အန်တီမောမယ်... ရေလေးသောက်လိုက်ပါဦး’ ရှုလာသည် ရေတိုက် လိုက်၏။

‘ဟော ဆေးကလည်း အချိန်စေနေပြီ၊ ဆေးလေးပါသောက်လိုက်ဦး အန်တီ’ ရှုလာသည် စိတ်ငြိမ်ဆေး အစိမ်းလေးတစ်လုံး ထပ်တိုက်၏။

‘အန်တီ... ပုံပြောတာ သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ မနက်ဖြန်ကျရင် ရှုလာကို ဆက်ပြောပါဦး၊ ခု အန်တီ ခဏအိပ်ဦးနော်၊ ရှုလာလည်း ထမင်းဆာပြီ’ ရှုလာ

သည် ချစ်စဖွယ်ဖြိုး၍ ယုယုယယ ပြောရင်း လှလှနွယ် ခေါင်းလေးကို ခွေထား ခေါင်းအုံးပေါ် တင်လိုက်သည်။

“မင်းတစ်ယောက်ပဲ ပုံနားထောင်တဲ့ မိန်းကလေးထဲမှာ အန်တီကို ဖြန် မေးမယ့်လူရှိတယ်၊ ဒီလိုမေးတဲ့သူရှိမှ အန်တီလည်း ပုံပြောရတာ ကောင်းတာ ပေါ့”

လှလှနွယ်သည် ယုံယုံလေးဖြိုးကာ မျက်စိလေးမှေးလိုက်၏။

“ဘုရားသခင်... အန်တီ ကောင်းမွန်စွာ အိပ်ပျော်ပါစေ”

ရှုလာက ဆုတောင်းလိုက်၏။

ရွှေငှက်မင်း

‘ဟလို...အခုစကားပြောနေတာ ဘယ်ကပါလဲရှင်’ ရွှေလာသည် တယ်လီဖုန်းခွက်ကိုကိုင်ကာ မေးလိုက်၏။

“ဒေါ်ခန့်စိစကားပြောနေတယ်၊ စာရေးဆရာ မောင်ကဝိရှိလား”

ရွှေလာသည် ခုတ်ထရက် မဖြေနိုင်၊ လက်များ တုန်လာသလို သူ့အသံတလည်း တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်လာ၏။

‘မရှိပါဘူး၊ အပြင်ခဏ ထွက်သွားပါတယ်’ သူသည် အသံကိုထိန်းကာ ကြိုးစား၍ ဖြေလိုက်၏။

“တစ်ယောက်ယောက် ခေါ်ပေးပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့...”

ထမင်းချွက် တိုက်ထူးကို ရွှေလာသည် ပြေးခေါ်၍ ပြောလိုက်၏။ သူ့ရင်ထဲတွင် ကတုန်ကယင် ဖြစ်နေသည်။ သားလေးကို တွေ့ချင်စရာနှင့် သူပြန်လာခဲ့သည်၊ ခုံစမ်းနေသည်၊ ရှာဖွေနေသည်တော့ မှန်သည်။ ယခု တယ်လီဖုန်းထဲမှ ဒေါ်ခန့်စိဟု ကြားလိုက်သောအခါ သူ့ရင်များ တုန်လာ၏။ မေမေကြီး၏ညီမ ဒေါ်လေးစီ ဖြစ်ပါစေဟုလည်း ဆုတောင်းမိ၏။ သူ့ဆုတောင်းအတိုင်း ဖြစ်ခဲ့သော် သားလေးကို တွေ့ရတော့မည်။ ဝမ်းသာခြင်းအတွက် ရင်ခုန်လာသည်ပဲလား။ သားလေးကို ဘယ်လိုများ တွေ့ရမှာလဲ၊ ထားရစ်ခဲ့တုန်းကတော့ ပိုးစိုးဝက်စက်ထားခဲ့၍ ခုမှ လာတွေ့ရမှာလားဟု သူ့ကိုများ မေမေကြီးတို့ ညီအစ်မက ရန်တွေ့လွှတ်မှာလား၊ သားလေးကရော မှတ်မိမှာလား၊ မမှတ်မိခဲ့သော်... အို...

ထုတ်ပြန်ချက်

ဤပြန်လည် တွေ့ဆုံမှုသည် စာတ်လမ်းလေးကို သူ့မှာ မကြုံရခင် ကြောက်ရွံ့ခြင်းကြောင့် တုန်လှုပ်နေသလား၊ သူ့ကိုယ်သူလည်း မတွေးတတ်၊ သူသည် ကိုက်ထူးစကားပြောနေသည့်အမှားတွင် လူကသာ ကျောက်ရုပ်လိုရုပ်နေမိသည် စိတ်ကတော့ ချောက်ချားလှ၏။

“ဦးလေးခံထူး ဘယ်ကလဲဟင်”

မစပ်စုစုး ရွှေလာသည် စပ်စပ်စုစုမေးလိုက်၏။

‘ဒေါ်လေးစိတို့အိမ်ကပါ’ ခံထူး၏အဖြေနောက်ကွယ်တွင် သူမေးခွန်းပေါင်း မြောက်မြားစွာကို မေးချင်၏။ ကိုခံထူး သူ့အလုပ်နှင့်သူ သမားရိုးကျလှုပ်ရှားနေသည်ကို သူက အလိုလို ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေ၏။

‘ဘာတဲလဲ ကိုခံထူး၊ ဒေါ်လေးစိက ဘာပြောလဲ’ ဘုရား ဘုရား တော်ပါသေး၏။ သူ့အစား ဧည့်ခန်းတွင်းသို့ မမျှော်လင့်ဘဲ ဝင်လာသော ဒေါ်လှလှနွယ်က မေးခွန်းမေးလိုက်၏။

“ဆရာဝန်ကြီး ဦးမှိုးကောင်း ပြန်ရောက်လာတယ်တဲ့၊ ဆရာလာရင်” ပြောပြပါတဲ့၊ သစ်ခွပန်းတွေလည်း သယ်ရင်း ဒီညနေ သူတို့အိမ်မှာပဲ ညစာစားပါတဲ့”

“အို... ဟုတ်လား၊ ပန်းအသစ်အဆန်းတွေ ပါလာဦးမှာပေါ့၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ရွှေလာရေ သစ်ခွအိမ်လေးကို ရှင်းကြဦးစို့၊ တိုက်ပြန်လာရင် ကိုခံထူး ဆက်ဆက်ပြောပြနော်၊ ကိုကိုကလည်းလေ တခြားများ ခြေဆန်နေဦးမှာလား၊ ညစာအမိမှ ပြန်လာပါ့မလား၊ ရှင်တို့ဆရာကလေ ကျွန်မကို အစွမ်းမဆိုပြီး ပွဲထုတ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး... အို ဘာပဲပြောပြော၊ ရွှေလာ ရွှေလာ၊ ကိုကိုပြန်လာရင် အန်တိုကို တစ်ခု သတ်ပေးနော်၊ ဆရာဝန်ကြီးအတွတ်ကို ထမင်းစားပြန်ဖိတ်ခဲ့ဖို့ သိလား... ဟင်း... အတွတ်ကမှ လှလှနွယ်ဖို့ ပန်းတွေဆိုပြီး လေးလေးစားစား ပို့တတ်တယ်၊ လှလှနွယ်ဟာ ပန်းတွေကို ချစ်တတ်တယ်လို့ သိတတ်သေးတယ်၊ ရောက်ရာနေရာက သစ်ခွပန်းတွေစုပြီး ပို့တတ်တယ်... ရှင်တို့ ဆရာကကြီး”

လှလှနွယ်သည် ဧည့်ခန်းဆိုတာတွင်ထိုင်ရင်း တွတ်တွတ် တွတ်ထွက်သွားရန် ရွတ်နေ၏။ ကိုခံထူးသည် ရယ်လိုက်၏။

“မနွယ်ကလည်းလေ၊ စိတ်ထင်လို့ပါ... အခု သစ်ခွတွေဟာ... ဆရာသွားလေရာက စုသောခဲ့တာမို့လား”

“ထင်သလား ကိုစံထူးရဲ့၊ အတွတ်က စုထားတာကို သူက ယူရုံယူလာတာ သိရဲ့လား၊ ဟင်း... သူက သေနတ်တဒိုင်းဒိုင်းနဲ့ ယုန်လည်းမနေရ၊ မျောက်လည်းမနေရ၊ ဆင်လည်းမနေရ၊ ကျားလည်းမနေရနဲ့ တောသတ္တဝါဟူသမျှ အတ္တရားစုနေတဲ့ မေတ္တာအိုး မုဆိုးကြီးလေ... ရှဲလာ...၊ ရှဲလာအန်တီ ပြောပြမယ်၊ ရှဲလာလင်ယူရင် စာရေးဆရာကို မယူနဲ့ သိလား... ကလောင်သာအညွှန်းကောင်းစား၊ တကယ်ပေါင်းကြည့်မှ နန်းစာတိ အကုန်ပေါ်တာပဲ၊ ဟင်း... စာရေးဆရာမလည်း တူတူပဲ၊ သူတို့စာထဲမှာတော့ စာတိလိုက်မိန်းကလေးတွေဟာ ဖန်ဆင်းထားလိုက်တာ တော်ဝင်တွေ တော်ဝင်တွေလေ၊ သူတို့အိမ် သွားကြည့်ရင် ငါးပိအိုးလောက်တက်ပြီး သူတို့သမီးတွေ တူမတွေ သားတွေကလေ သရုပ်ပျက်လမ်းသရဲ သာသာရယ်”

လှလှနွယ်ကလည်း သူ့ရင်ထဲ နာလုံး အခဲလေးနှင့် စိတ်ကလည်း မမှန်သူဖြစ်သဖြင့် ပြောချင်ရာပြောနေ၏။ ရှဲလာနားထဲတွင်လည်း လှလှနွယ် ပြောသမျှ ‘အင်း...’သာ လိုက်နေရသည်။ မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက်။ သူတွေ့လိုသူများတော့ မှန်နေပြီ၊ ဆရာဝန်ကြီးနာမည်ကလည်း အတွတ်ခေါ် ဦးမိုးကောင်းဖြစ်နေ၍ မလွဲတော့ပေ။ သားလေးကို တွေ့ပါရစေဟု ဆရာဝန်ကြီးကို တောင်းပန်ဝန်ချပြောရမည်လား၊ သားလေးကို ဘယ်လိုပုံစံနှင့်များ တွေ့ရပါမည်လဲ၊ သူတို့လက်ထဲမှာမှ သားလေး ရှိပါသေး၏လော။

“အခုကော ကြည့်ပါလား၊ သောမတ်စ်ကို ဖေဖေဆီပို့ထားတဲ့အဖြစ်ကိုစံထူးရဲ့၊ သူနဲ့သာ အတူထားရင် လမ်းသရဲဖြစ်မယ်၊ ကျောင်းပိတ်ရက်မှ ရန်ကုန်ပြန်ခေါ်ရတယ်လေ၊ ခုလည်း သားလုပ်တဲ့သူက အိမ်မနားပါဘူး၊ ဟင်း... လမ်းသရဲဖြစ်တတ်တဲ့ လူငယ်လေးတွေ ကြည့်ရင်လည်း အဲ... အဲ... အရာရှိကြီးတွေနဲ့ စာရေးဆရာကြီးတွေ သားတွေပဲ များသောအားဖြင့် တွေ့ရတာပဲ၊ ကျွန်ုပ်တို့ဒေါက်တာအုံးမောင်ကလည်း စိတ်ရောဂါဝေဒနာရှင်တဲ့၊ စိတ်ရောဂါကုဆေးရုံဆရာဝန်ကြီး ဦးမြဝင်းကလည်း စိတ်ရောဂါဝေဒနာသည်တဲ့၊ တကယ်ဖြစ်နေတဲ့ စိတ်ရောဂါဝေဒနာသည်က စာရေးဆရာတွေ”

ကိုစံထူးသည် ပါးစပ်ကလေးဟကာ ငေးသွား၏။ ရှဲလာကလည်း ဘာပြောရမှန်းမသိ။

“သူတို့ဖြစ်ချင်တာ သူတို့မိသားစုမှာ ဖြစ်ချင်တာကို ဝတ္တုထဲထည့်ပြီး

ပုံဖော်ထားလိုက်တော့ တယ်ကောင်း၊ ဖတ်ရတဲ့လူလည်း တကယ်စွဲ။ ဖန်ဆင်းထားတာတွေပဲ... ဟင်း... ဖန်ဆင်းထားတာတွေဟာ တန်ခိုးလည်းပြောရာဘာမှမရှိတော့ဘူးနော်၊ ဘာမှမရှိတော့ဘူး၊ ခဏလေး ပါလား၊ ခဏလေးပါလား”

လှလှနွယ်အသံသည် တိမ်ဝင်သွားကာ ဆိုဖာနောက်မှီပေါ်ကိုယ်ကို လှဲချလိုက်၏။ ရိုဝေသော မျက်လုံးလေးများမှာ အတိတ်တစ်နေရာဆီသို့ ပြေးသွားကြဟန် ပေါ်လာပြန်၏။ သူဘာဆက်တွေးနေသည်ဟုတော့ ရှဲလာ မသိပေ။ ရှဲလာကလည်း သားလေးနှင့်တွေ့ရမည့်အခန်းကိုပဲ စိတ်ထဲမှ အချိန်ယူတွေးနေချင်၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နက်ဖြန်ရောက်၍ အခွင့်သာလျှင်တော့ ဦးလေးကဝိအား သူမေးမြန်းစုံစမ်း၍ သူ့အကြောင်းများကို ဖွင့်ပြောပြကာ အကြံဉာဏ်တောင်းရန် စိတ်ထဲမှ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

လှလှနွယ် ဆုတောင်းကတော့ ပြည့်သွားသည်။ ဦးကဝိသည် ဒီညနေစောစောပင် ပြန်ရောက်လာ၏။ ဒေါ်လေးစီ ဖိတ်ကြားချက်ကို အားရဝမ်းသာလက်ခံကာ သူညီစာ ထမင်းစားသွားဖိတ်နေ၏။

‘ဆရာ... မနက်က မမနွယ်က မကျေနပ်ချင်ဘူး၊ သူ့ပါ လိုက်ချင်ပုံပေါ်တယ်...’ စံထူးက တယ်လီဖုန်းလာစဉ်က အကြောင်း ပြောပြ၏။

“ငါ... နွယ်ကျေနပ်အောင် ပြောပြပါမယ်ကွာ၊ တော်ကြာ ငါ့ကို ထမင်းစားပွဲမှာ ပလွေဆရာ ဇာတ်ထုပ်ခင်းပြီး ယဉ်ယဉ်လေးနဲ့ ဆဲနေပါဦးမယ်”

ဦးကဝိသည် အပေါ်အကျိုဝတ်ရင်း လှလှနွယ်အခန်းကို ဝင်သွား၏။

“နွယ်ရေ... ကိုကိုလေ အတွတ်ကြီး ထမင်းစားဖိတ်တာ သွားဦးမယ်နော်၊ အတွတ်ကိုလည်း နွယ်က ထမင်းစားဖိတ်တယ်လို့ ပြောခဲ့မယ်၊ သူ အဆင်ပြေတဲ့ အချိန် ကိုကို ထမင်းစားခေါ်ခဲ့မယ်၊ ဟုတ်လား”

လှလှနွယ်သည် ပြုံး၍ စိတ်ကျေနပ်စွာ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ ခုတင်ခြေရင်းတွင် လုံချည်များသိမ်းနေသော ရှဲလာသည်လည်း စိတ်ထဲမှ ဆုတောင်းမိ၏။ ဆရာဝန်ကြီး ထမင်းစားလာလျှင် သားလေးလည်း ပါလာပါစေ။

ဦးကဝိသည် ကားနှင့်ထွက်သွား၏။ ဒေါ်သောင်းစိန်တို့အိမ်ရောက်လျှင် ဆီးကြိုသူမှာ ဒေါ်စိန်စိဖြစ်သည်။

“လာဟော... မောင်ကဝိ၊ အတွတ် အခုပဲပြန်လာမယ်၊ သားလေးကောင်ကို

စွန့်ခွာခဲ့ရတယ်။ ဒီနေ့ ဒီရိုင်ဘာ ဖျားနေလို့ လာပါ ထိုင်ပါဦး။ ဒေါ်လေးစိမ့် ညီအစ်မက ဒီထမင်းစားပွဲကို အမြတ်ထုတ်မလို့၊ အတွတ် ပြန်မလာခင် ဘယ်လို အမြတ်ထုတ်မလဲဆိုတာကို မင်းဒေါ်ဒေါ်သောင်းက ပြောလိမ့်မယ်”

“ဧည့်ခန်းတွင် သူတို့သုံးဦး ထိုင်လိုက်ကြ၏။ ဒေါ်သောင်းစိန်သည် ဖုန်းစက်လိပ်ကြီးကို ဖွာရာမှ အသားချလိုက်၏။

“ကဲ... တိုတိုပဲ ဒေါ်ဒေါ်သောင်းပြောချင်တယ် မောင်ကဝီရယ်၊ ငါ့အဖေ ဒေါ်ဒေါ်သောင်းကို ကူစမ်းပါ...”

“ဘာကူရမှာလဲ ဒေါ်ဒေါ်သောင်း ပြောပြပါ”

“မင်းကို ကြားလူအနေနဲ့ ပြောပြရတာပါ။ လှလှနွယ်အမေနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်သောင်းနဲ့တော့ အားလုံး အဆင်ပြေတယ်”

“ဘာကိုလဲ ဒေါ်ဒေါ်”

“လှလှနွယ် ညီမ... အငယ်ဆုံး မြတ်လေးနွယ်ကို ဒေါ်ဒေါ်သောင်း အတွတ်နဲ့ ပေးစားချင်တယ်”

ဦးကဝီသည် ပြုံးလိုက်၏။

“ဒေါ်ဒေါ်သောင်းကိုယ်တိုင် မြတ်လေးနွယ်အမေကို တီးခေါက်ကြည့်တော့ သူတို့ဘက်ကလည်း အားလုံး ကျေနပ်တယ်ကွဲ့”

“ဒေါ်လေးစိ... ပေတံကြီးနဲ့ရော တိုင်းကြည့်တာ ကျေနပ်ရဲ့လား”

ဦးကဝီက အရွမ်းဖောက်လိုက်၍ ဒေါ်လေးစိသည် ရယ်လိုက်၏။

“ကျုပ်ပေတံကို သိမ်းထားပါတယ်။ မောင်ရင်တို့ရယ်။ မောင်ရင်တို့ခေတ်မှာ ကျုပ်ရဲ့ အချစ်ပေတံနဲ့ကြီးက ခေတ်မမီလို့ ဒေါ်လေးစိတောင် အပျိုကြီးလုပ်နေတာ ကြည့်လေ။ ဒီဇာတ်ထုပ်တော့ ဒေါ်လေးစိ လုံးဝမပါပါဘူး။ ဒေါ်လေးစိပေတံနဲ့တိုင်းရင်လည်း ဘယ်သူမှ ပေမိမှာ မဟုတ်ပါဘူး’ ဒေါ်စိန်စိသည် ရယ်ရယ်မောမောပင် ပြန်ပြော၏။

“အခု... ဘာအခက်အခဲ ဖြစ်နေလို့လဲ...”

“ဒီလို... ခုထိ ဒေါ်ဒေါ်သောင်း လူလေးကို ဘာမှမပြောရသေးဘူး။ မြတ်လေးနွယ်အမေ ပြောပုံက လမ်းကျပါတယ်။ သူ့သမီးကလည်း အတွတ်လောက်သာ အသက်မကြီးသေးပေမဲ့ အပျိုကြီးပေါ့။ တက္ကသိုလ်မှာ လက်ထောက်ကထိကဆိုတော့ သူ့ဂုဏ်နဲ့သူ နေတာပဲလေ။ သူတို့က အတင်းလည်း နားမချ

ရင်ဘူး၊ ခုခေတ် ခုအချိန်မှာ သူတို့ချစ်သူ သူတို့ရွေးချင်တဲ့ ဆန္ဒရှိတယ်။ ဒါတွေနဲ့ သူတို့ဆန္ဒလည်းပြည့် တို့မိုက်တဲ့အကွက်လည်းဝင်ရင် အဆင်မပြေပါလား မောင်ကဝီရယ်”

ဦးကဝီသည် ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းစွာညှိတ်၍ သဘောတူကျေနပ်ဟန်ကို ပြု၏။

“သူ့သမီး သိက္ခာကိုလည်း ရှိသေးလေးစားချင်တယ်တဲ့။ ဒါတော့ ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒေါ်ဒေါ်သောင်းတို့က လက်ခံရမယ်၊ တစ်ဦးသိက္ခာ တစ်ဦး လေးစားရမယ် ဝတ္တရားရှိတယ်။ ခက်နေတာက မင်းသူငယ်ချင်း ငတွတ်ကြီးရယ်”

“အင်း... ကျွန်တော်လည်း ဒါကိုပဲ မေးမလို့ ဒေါ်ဒေါ်သောင်းရဲ့...”

“အေးပေါ့... ခက်တာက သားရယ်၊ ကြိုက်ပါဆိုလို့လည်း သူက ကြိုက်ချင်မှ ကြိုက်မှာ၊ မေမေဆန္ဒကို လိုက်လျောပါသားရယ်ဆိုလို့ လိုက်လျောတယ်တားဦး၊ မြတ်လေးနွယ် စိတ်က ရှင်းရှင်းပြောကြစတမ်းဆိုရင် မြတ်လေးနွယ်ကို အတွတ်ကိုယ်တိုင်က ချစ်ပါတယ်လို့ ဖွင့်ပြောစေချင်တယ် လေကွယ်၊ သမီးညည်းစား မဟုတ်ပေမဲ့ မြတ်လေးနွယ်ကို တန်ဖိုးထားတဲ့အနေပေါ့။ မြတ်လေးနွယ်အမေက အဲဒီလို စကားလုံး ထွက်လာတယ်”

ဦးကဝီသည် သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ကဲ... ဒီတော့ ကျွန်တော်က ဒီဇာတ်ထုပ်မှာ ဘယ်အခန်းက ဝင်ကစေရင်လဲ”

“မောင်ကဝီကလည်း... ဝင် စဉ်းစားပေးပါ၊ ဒေါ်ဒေါ်သောင်းကိုလည်း ပြောကြားပေးပါဦး”

“ခက်နေတာက သူ့မျှော်လင့်နေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရှိနေတယ် ဒေါ်ဒေါ်သောင်းရဲ့”

“ရှိလည်း... ဒေါ်ဒေါ်ကို ဖွင့်ပြောပြီးယူရင် ဒေါ်ဒေါ်မကန့်ကွက်ပါဘူး၊ တော့ သူ့ဟာက ရစ်ချတ်တောင် လူပျိုဖြစ်ပြီ”

“ကျွန်တော်တို့အမျိုးထဲ အတွတ်ဝင်လာတာ ကျွန်တော် သိပ်ဝမ်းသာပါတယ်၊ အင်းလေ... ကျွန်တော်လည်း စဉ်းစားပါ့မယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဖွင့်ပြောလိုက်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်သောင်းတို့ မပြောနဲ့လား၊ ကျွန်တော် ပြောမယ်၊ မင်းအမေကတော့ တို့မြန်မာထုံးစံအတိုင်းပဲ လူချစ်မိ

မမှတ်ခင် သားကို နေရာတကျ မြင်သွားချင်တယ်။ သူတို့ ကျေနပ်တာ ဖြတ်တမ်းနယ်ပယ် မင်း အဘက်ဘက်က စဉ်းစားပြီး လက်ခံစေချင်တယ်ပေါ့။ တစ်ခုက အသိနေရာမှာ ဂုဏ်သရေလို စကားမသုံးဘဲ ဖြတ်လေးနွယ် သိက္ခာကို ရှိသေ့တဲ့အချိန် မင်းကိုယ်တိုင် လေးလေးစားစားတော့ လက်ထပ်ဖို့ ပြောပါလို့...”

“အေးကွဲ့... ဒေါ်ဒေါ်သောင်းလည်း အဲဒီလို စဉ်းစားမိပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် မင်းသူငယ်ချင်းက ကျွန်တော်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သိက္ခာမထားလို့မှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကျွန်တော်မကြိုက်လို့ ကျွန်တော်မပြောချင်တာပါလို့ ပြောလို့ မလားလို့ ဒေါ်ဒေါ်သောင်း စိုးရိမ်နေတာ။ ခုများဖြင့် မင်းသူငယ်ချင်းက ငယ်ငယ်ထက် ပိုစကားတတ်သလိုပဲ... တစ်ခုကလည်း...”

ဂူးခနဲ ကားဆိုက်သံကြား၍ သူတို့စကားစ ဖြတ်လိုက်ကြ၏။

“ဟေး... ကပ်ကြီးလားကွ...”

အတွတ်သည် အားရပါးရအော်ဟစ်ကာ ပြောပြောဆိုဆို ဧည့်ခန်းတွင်းဝင်လာ၏။

“ငါရောက်လာတာ ကြာပြီကွ၊ မင်း ရစ်ချတ်ကို ရုပ်ရှင်လိုက်ဖို့ရမယ်တယ်ဆို”

“အေးပေါ့ကွာ... ငါမပို့လည်း သူ့ဘာသာ လစ်မှာပေါ့၊ ခုခေတ်တို့လည်း သားမွေးနည်း အသစ်ထွင်ရတယ် စာရေးဆရာကြီးရေ၊ တို့ငယ်တို့တုန်းကဆိုတဲ့ အနေမျိုးနဲ့ချည်း နှိုင်းလို့မရဘူး”

“တယ်ဟုတ်... သားတော့ မွေးတတ်နေပြီ၊ မိန်းမတော့ မယူတတ်သေးဘူးလား”

“ယူတတ်သမှ သိပ်ယူတတ်တာပေါ့ကွာ၊ မယူချင်သေးလို့ ယူမပြုတာ ဒေါ်လေးစီရေ ထမင်းပွဲ အဆင်သင့်ပဲနော်... လာကပ်ရာ ထမင်းစားရင်း ပြောမယ်ကွာ၊ လူစိမ်းတွေမှ မပါဘဲ”

အတွတ်သည် ဦးကဝိအား ထမင်းစားခန်းသို့ ဆွဲခေါ်သွားရင်း ထမင်းစားပွဲတွင် ဝိုင်းထိုင်ကြ၏။

“ကဲ... မြန်မြန်စား မောင်ကပ်ရေ၊ ဟင်းတွေကတော့ အတွတ် အညာမစားရတဲ့ ဟင်းတွေပဲ၊ ပုစွန်ဥနဲ့ ကြာရီးဟင်းခါးချက်၊ ပုစွန်ချည်သုပ်လို့ ငါ့ဟင်းလည်း ဆီပြန်ချက်ထားတယ်”

ဒေါ်လေးစီသည် ထမင်းပွဲလိုက်ရင်း သူ့လက်ရာများကို ပြောပြနေ၏။

“ဒါနဲ့... နေ့စမ်းပါဦး ကပ်ရယ်... လှလှနွယ်ရောဂါက ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ၊ မင်းနဲ့ငါ လားရှိုးမသွားခင် ဆုံကြတုန်းကလည်း မင်းက ပြောမပြ”

“ဒီတုန်းက ဖြစ်မှမဖြစ်သေးဘဲ၊ အေးပါလေ ငါ့ကံပေါ့၊ ခုတော့လည်း ငါတရားခံ ဖြစ်ရတာပေါ့ကွာ၊ ငါ့အပြစ်လည်း ပါနဲ့ပေသကဲ့”

“ဆိုစမ်းပါဦး ထမင်းလည်း ဖြည်းဖြည်းစား၊ စကားလည်း ဖြည်းဖြည်းပြောပေါ့”

‘သောမတစ်နောက်ကို ကလေးတစ်ယောက် မွေးတယ်၊ ဒီကလေးကိုယ်ဝန်မရှိခင်က ကိုယ်ကလည်း ကျောင်းတုန်းက ခြေအတိုင်း ပွေမိတယ်၊ မင်းမှတ်မိသေးလား၊ တို့များခေတ်တုန်းက တက္ကသိုလ်မှာ ခင်စိန်ကြည်နဲ့ တင်တင်မေတို့ခေတ်လေ၊ ခင်စိန်ကြည်က စာရေးဆရာနဲ့မှ ပွေတတ်တယ်ကွ၊ မင်းက ဆေးကျောင်းရောက်သွားတော့ ငါက သူနဲ့ပွေတာပေါ့၊ စာရေးတတ်စ ကလောင်စမ်းတုန်းလေ၊ သူ့ညဉ့်ကိုက တစ်မျိုးပဲ၊ ခုလည်း ကျောင်းသာထွက်ရော သူဘယ်သူမှလည်း အတည်တကျမယူဘူး၊ သူ့ကျလည်း ကံတစ်မျိုးပဲနော်၊ မိဘတွေလည်း ချမ်းသာသားနဲ့ စာရေးဆရာကို ကြိုက်တဲ့အရက်ပေးတိုက်ပြီး သူကပဲ တွဲချင်တဲ့ အကောင်ကို ခေါင်းခေါက်ရွေးပြီး ခရီးရှည် ထွက်ထွက်ပြီး ပွေတာပဲ၊ မိဘတွေ ဂုဏ်ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း ဘာမှမပြောဘူး’ သူ့စကား သူစိတ်ဝင်စားသွား၍ ဦးကဝိသည် အနားမှာရှိနေသော ဒေါ်လေးစီတို့ ညီအစ်မကို ခေတ္တမေ့သွား၏။

“နေပါဦး... တင်တင်မေက...”

“ဝင်းတင်ကြီးနဲ့ ရသွားတဲ့ ဟင်တင်မေကွာ၊ သူက ကျောင်းတုန်းက ရည်းစားများတာတစ်ခုပဲ၊ လက်ထပ်ပြီးတော့လည်း ငြိမ်သွားသားပဲ”

“အင်း... ဆိုပါဦး... ထမင်းထပ်ထည့်ပါကွာ”

“နွယ်က စာရေးဆရာသာ မဟုတ်တာ၊ စာပေလည်း ဝါသနာပါ၊ ငါ့ကိုလည်း တစ်ဖတ်သတ်နဲ့ ငါရေးတဲ့ဝတ္ထုတွေကြိုက်ပြီး သူ့ခမျာ လိုက်လာတာလား၊ ယောက္ခမကြီးကလည်း တော်ရှာပါတယ်ကွာ၊ ပုံနှိပ်စက်ကအစ ထောင်ပေးတယ်၊ ဒါကြောင့် စီးပွားရေးမပူရဘဲ စာကိုစောက်ချရေးနိုင်လို့ ငါစားသာနေတာပေါ့၊ ငါကလည်း အမဲပစ်ဝါသနာပါတယ်၊ ငါရေးတဲ့ တာသာရပ်ကလည်း ရှိတယ်”

ခေါ်မှာပေါ့၊ စွန့်စားခန်းတွေလားကွာ၊ နွယ်က သိပ်ကို မိန်းမပိသပြီး ဘုရားထဲ
 ကြည့်ညှိတယ်ကွ၊ သူ့စိတ်ထဲမှာ ငါနဲ့အတူ ငါ့ဝါသနာကို ပြည့်နိုင်မယ်လို့ အထင်
 နဲ့ သူ့လက်ထပ်ခဲ့တာပါပဲ၊ အေး... အချိန်ကြာလာတာနဲ့အမျှ သူဟာ ငါယူလာတဲ့
 သမင်ခေါင်းတွေ၊ ဆင်စွယ်တွေ၊ ကျားသစ်ရေတို့၊ ကျားရေတို့ကို မကြည့်ရဲတော့
 သူက ဘုန်းကြီးတွေဆွမ်းလုပ်ကျွေး၊ ဥပုသ်မှန်မှန်စောင့်လို့၊ ငါကလည်း အရစ်
 ကလေး ဖိမိနဲ့သောက်၊ ငါပစ်လာတဲ့ အမဲကောင်တွေထဲက အခြောက်လှန်းပြီး
 ခံထူးလက်ရာနဲ့ အမျိုးမျိုးလုပ်ပြီး မြည်းတာပေါ့လေ၊ တစ်နေ့တော့ကွာ နောက်
 ကလေးလေးကို မွေးပြီး နွယ်ကလည်း ဆေးရုံက ဆင်းလာစ၊ သူကလည်း သူ့
 အိပ်ခန်းထဲမှာ ကလေးကိုနို့တိုက်နေတုန်း၊ ဖြစ်ချင်တော့ ကိုယ်ကလည်း သေနတ်
 တွေ၊ သားကောင်ပေါင်းစုံနဲ့ ချီတို၊ သားရေတို့ထားတဲ့ အခန်းထဲမှာ ကိုယ့်တာသာ
 သေနတ်တိုက်နေတယ်၊ သေနတ် တစ်လက်မှာ ကျည်ဆန်တစ်တောင့်ကျန်တာ
 လည်း ငါမသိ၊ တစ်ခါမှ ပေါ့ပေါ့ဆဆ ဒီလိုမဖြစ်ဖူးပါဘူး၊ တိုက်နေတဲ့သေနတ်က
 ကျည်ဆန်ထွက်သွားတာပဲ”

“ကလေးကို မှန်ရောလား...”

“မင်းကလည်း၊ နဂိုကမှ ကလေး ငါသတ်တာပါလို့ လူသတ်သမား
 ဖြစ်နေရတဲ့အထဲ၊ မင်းကပါ ဝင်စောင်မနေပြန်ပြီ”

“ဆိုပါဦး”

“သေနတ်ကျည်ဆန်က သူတို့သားအမိ အိပ်ခန်းပြတင်းမှန်ကို သွားထိတာ
 မှန်ကွဲကျသွားရော၊ အသံတွေက သိပ်ဆူညံသွားတယ်ကွယ်၊ အိမ်သားတွေရော
 ငါရော နွယ်ရဲ့အိပ်ခန်းကို ပြေးဝင်သွားတော့ ကလေးကလည်း တက်နေတော့
 တယ်၊ နွယ်လည်း သတိမေ့နေတယ်၊ နာနီကတော့ အနားမှာပဲ၊ ကလေးလည်း
 အဲဒီကတည်းကပဲ အပြင်းပျားတာ၊ သေသာသေသွားရော အများကမကျ၊ နွယ်
 ကတော့ မရိုမသေပြောရရင် သွေးတွေအများကြီးဆင်းပြီး သွေးသွန်တယ် ပြော
 ရမှာပေါ့၊ သွင်းလိုက်ရတဲ့ ဂလူးကိုစ်တွေ သွေးအစစ်တွေ၊ အသက်တော့ ရှင်ပါရဲ့၊
 နေကောင်းလာပြီး ကလေးကို မမြင်ရကတည်းက စကားမပြောဘဲ ငြိမ်သွား
 လိုက်တာကွာ၊ နောက် ဆရာဝန်ကြီးတွေ ဝိုင်းကုလို့ စကားတော့ ပြောလာပါရဲ့၊
 တစ်ခါတည်း ပုံပဲပြောတော့တာပါပဲ”

“ဟေ...”

“ပြောတဲ့ပုံက တို့များဆယ်တန်းမှာ သင်ရတဲ့ (ပိုက်...ပိုက်ပါးအောင်
 ဟင်းမလင်း)လေ၊ မြန်မာလို ဆရာကြီး ဂွမ်လျောင်(မောင်ဖြူ) တာသာပြန်ထားတဲ့
 ‘စလေအညာက ပဓာနဆရာ’ကွာ၊ နွယ်ဟာ မြင်းခြံမှာ ကျောင်းနေတုန်းက
 ဆရာကြီးက ကျောင်းကပွဲမှာ အဲဒီပြဇာတ် ကရတယ်၊ နွယ်က ခြေကူးတဲ့ ကလေး
 လေး လုပ်ရတယ်တဲ့၊ ခုတော့ ငါမှာ သူပုံပြောတာ နားထောင်ပြီး သူ့ကို ပြုစုဖို့
 ကလေးမလေးတစ်ယောက် အနားမှာ ထားပေးရတာပေါ့”

“ဒါမျိုးဖြစ်တတ်တယ်ကွဲ့၊ မင်းပွေတဲ့ စိတ်ရောဂါလည်း ပါပါတယ်၊
 မင်းပွေတဲ့ ရောဂါပိုးလည်း ဦးနှောက်ထဲရောက်သွားလားမှမသိ...”

အတွတ်က ပြောလိုက်၏။

“ခုတော့ ငါအားလုံး ဆင်ခြင်ပါတယ်ကွာ၊ ပုံနှိပ်စက်ကအစ ငါ အေးအေး
 ဆေးဆေး စာရေးနိုင်တာတွေဟာ နွယ်ရဲ့ကျေးဇူးတွေပါလားလို့ ငါ သတိရနေပါ
 တယ်ကွယ်”

“မိန်းမဂုဏ်အနန္တော ဖြစ်နေပြီပေါ့၊ ထမင်းထပ်ထည့်ဦး ကဝိရာ...”

“သားကလည်း စကားပဲ ပြောခိုင်းနေတော့ သူ့ခမျာ ထမင်းမှ အရသာ
 ခံမစားရဘူး”

ဒေါ်သောင်းစိန်က ဟင်းများ ထပ်ဖြည့်ထည့်ရင်း ပြောလိုက်၏။

“အဲမယ်... မုဆိုး လုပ်လာတဲ့ကောင်ပဲ မေမေရာ၊ သူတို့ အပြေးအလွှား
 တောင် ထမင်းစားတတ်သေး”

“အေးပါကွာ၊ ငါတကယ်ဝလိုပါ၊ ထမင်းတော့တော်ပြီ၊ ငါ အေးအေး
 ဆေးဆေး လာတာပါ၊ မင်းနဲ့လည်း စကားပြောချင်တယ်၊ ပြီးတော့ မင်းတစ်ရက်
 အချိန်ပေးရမယ်၊ နွယ်ကမင်းကို ထမင်းကျွေးချင်လို့တဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ ပြောချင်
 တာတွေ စွတ်ပြောနေကြတာ ခွင့်လွှတ်ပါ ဒေါ်လေးစီ”

ဦးကဝိသည် ထမင်းလက်စသတ်ရင်း ဒေါ်စိန်စီတက်သို့လှည့်၍ တောင်း
 ပန်စကား ပြောလိုက်၏။

“ဪ... မင်းပြောသလိုဆိုတော့ နွယ်ဟာ အားလုံးသတိရနေလား”

“အို... အယ်သုမှ သူ့ကို တွေ့တွေ့ချင်း စိတ်နောက်နေတယ်လို့ နေပြာ
 နိုင်ဘူး၊ ယဉ်ယဉ်လေးရယ်၊ ပုံအဆုံး သိချင်းဟစ်ဆိုတော့မှ သူ့စိတ်ထဲမှာသွေး
 ပေါ်တော့တာပဲ၊ ပုံပြောတုန်းဆိုရင်လည်း ပုံပြောဆရာမကြီး ကူးနေတာပဲ”

“မေမေ သားတို့ စိတ်အေးလက်အေး စကားပြောမှာ၊ မေမေတို့ နားချင် နားတော့လေ၊ ရစ်ချတ်ကို သွားကြိုတော့မှ အချိန်စောသွားပြီး ကဝိကိုပို့ခဲ့မယ်၊ ဘာကြီးပြောရေ လက်ဖက်ခွက်နဲ့ ရေနွေးကြမ်း ဧည့်ခန်းပို့လိုက်ပေတော့”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အေးအေးဆေးဆေး ဧည့်ခန်းသို့ ထွက်သွား တော့သည်။ အတွားကြီးနှစ်ယောက်မှာ အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားကြ၏။

ဟန်ဆောင်နေရမည့်သူစိမ်းမရှိ၍ လက်ဖက်ခွက် နှိုက်ရင်း စကားစဆက် ကြပြန်သည်။

“ငါ... နေ့လယ်ကတည်းက မွေးတို့အိမ်သွားရင်း လှည့်ဝင်ခဲ့မလို့၊ အချိန် မရပြန်ဘူး”

“မွေးများတော့ ဘယ်ကိုပဲရောက်နေနေ ရောက်ရာအရပ်ကအပြန် ဦးသွား တိုက်ရတယ်”

“တိုက်တယ်ကွာ၊ ဘာဖြစ်သေးလဲ၊ မင်းက ဘာဥပဒေနဲ့ အရေးယူမလို့ လဲ”

‘မယူပါဘူး၊ ဪ... ငယ်က ချစ်လည်း အနှစ်တစ်ရာ မမေ့သာဆိုတာ ငါစာရေးဆရာ မောင်ကဝိ မင်းနဲ့ကျမှ လက်တွေ့တကယ်ယုံတော့တယ်’ ဦးကဝိ သည် ရယ်၍ပြော၏။

“သွားတော့လည်း မတွေ့ခဲ့ပါဘူးကွာ၊ ကိုကိုနိုင်ရယ် တပ်ရင်းမှူးအဖြစ်နဲ့ မော်လမြိုင် ပြောင်းရတော့ မွေးကို ဒီတစ်ခါ ခေါ်သွားတယ်တဲ့၊ မွေးကြိုက်တတ်တဲ့ သစ်ခွပန်းမျိုးတွေသာ မာလီကြီးလက်ထဲ အပ်ခဲ့ရတယ်”

“သူတို့နှစ်ယောက် အားလုံး အဆင်ပြေကြတယ်နော်”

“ပြေပါတယ်၊ ကိုကိုနိုင်လို့လူ ရှားပါတယ်၊ ခုလည်းလေ မွေးကျန်းမာရေး က တီဘီတော့ မဟုတ်ဘူး၊ သွေးအားကျကျသွားပြီး အားသိပ်နည်းတာပဲတဲ့၊ ကိုကိုနိုင်က ကိုယ့်ဆီ ဟိုတစ်လောက မွေးရဲ့ကျန်းမာရေး အခြေအနေကို ခဏခဏ စာရေးပါတယ်၊ ကိုယ် ရှမ်းပြည်နယ်ဘက် ထွက်သွားတာနဲ့ အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားတာ”

“အေးကွာ ငယ်ငယ်က အကြောင်းတွေ ဆုံမိကြလို့ ပြန်ပြောပြန်ရင်လည်း ငယ်စိတ်တွေပေါ်လာပြီး တကယ့်ကျောင်းသားလေးစိတ် ဖြစ်သွားရောနော်၊ သားတွေမြင်တော့မှ သူတို့ လူပျိုပေါက် ဖြစ်လာကြပြီလို့ သတိထားမိတယ်”

ဒီတော့မှလည်း တို့လည်း အိုလာပါလားလို့ သတိထားမိတယ်၊ ဒီတော့မှလည်း တို့လည်း အိုလာပါပြီလားလို့...”

အတွတ်သည် ပြုံး၏။ သူ့အပြုံးက အဓိပ္ပာယ်ပါလှသည်။

“မင်းက ငေါ်ပြီးပြီးတယ်ပေါ့လေ။ ငါတကယ်ပါကွာ၊ နွယ်ကိုလည်း သနားတာနဲ့ အသက်လေးဆယ် ပြည့်ကတည်းက အရက်ဖြတ်ပြီး လူကြီး တစ်ယောက်လို နေပါတယ်”

“ယုံပါတယ်ကွာ၊ ငါတော့ လူကတော့ အိုသွားမှာပေါ့လေ၊ ငါ့အချစ် ကတော့ ဘယ်တော့မှ မအိုဘူးပေါ့”

“ဟဲ... ဟဲ... ဒီလိုဆို ကိုယ်လည်း မြန်မာရိုက်တာဟက်ဂဒ် စာရေး ဆရာကြီး လုပ်ဦးမယ်။ အနောက်က စာရေးဆရာကြီး ရိုက်တာဟက်ဂဒ်က ‘ရှိ’ ဝတ္ထု ရေးတယ်လေ၊ သူ့ချစ်သူကို နှစ်ပေါင်းများစွာ စောင့်နေတယ်လေ။ သူ့ကိုယ်သူ မအိုအောင်လုပ်ပြီး စောင့်တယ်၊ ငါက ‘ဟီ’ဆိုပြီး မင်းအကြောင်း ရေးဦးမယ်၊ စောင့်လိုက်ရတဲ့ မွေးကို၊ ‘ရှိ’လိုတော့ မီးပုံထဲ ခုန်မချလိုက်ပါနဲ့ မောင်ရင်၊ နုပျိုမလာဘဲ ပြာဖြစ်သွားဦးမယ်”

ဦးကဝိစကားကို သဘောကျ၍ အတွတ်သည် ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ် လိုက်၏။

“ငါ့ဘာသာ မိန်းမမယူတာ ‘မွေး’တရားခံဖြစ်နေပြီ”

“မင်းတို့ဇာတ်ကြောင်းသိနေတဲ့ တို့အုပ်စုကတော့ အတွတ်လူပျိုကြီး ဖြစ်ရခြင်း အကြောင်းရင်းဟာ ‘မွေး’ပဲလို့ ပြောနေမိတာပဲ၊ ဒါနဲ့ မင်းတစ်ခါ ငြော တယ်၊ မလှိုင်မြို့နားမှာ တီဘီဆေးရုံဆောက်ဖို့ လူနာဟောင်းအသင်းရဲ့ အစီအစဉ် ဘယ်လိုဖြစ်သွားလဲ”

“ဘယ်လိုမှ ဖြစ်မသွားပါဘူး၊ အခြေအနေက ပြောင်းသွားတယ်၊ လူနာ ဟောင်းအသင်းရဲ့ အကူအညီရော၊ ဆရာဝန်ကြီး ဦးသန်းအောင် ကြီးပမ်းမှုရော အစိုးရနဲ့ ပူးပေါင်းပြီး ခု အဆုတ်နာ တိုးချဲ့ဆေးရုံ ရန်ကုန်မှာ ဖြစ်သွားတယ်လေ။ နှစ်ရှည်လများ ကုဖို့၊ နားဖို့အတွက် အောင်ဆန်းမြို့မှာ ဆေးရုံသီးသန့်ရှိသေး တယ်လေ။ ခုနောက်ဆုံး ဆရာဝန်တွေ ယူဆချက်က အဆုတ်နာက ဆေးရုံသာ ရာသီဥတုနဲ့ မဆိုင်တော့ဘူးပေါ့၊ အသွားအလာနဲ့ ဆရာဝန်တွေရဲ့ အသေကြေမှု လည်း ရွေးတယ်ထင်ပါရဲ့ကွာ၊ ခုတော့ စိတ်ရောဂါကုဆေးရုံနာလဲ ပြန်တည်လေ”

ကို ရွေးတယ်။ အဲဒီမှာ အာရောဂ်လို့ ဆေးရုံတစ်ရုံဆောက်မယ်ပေါ့။ ကိုယ့်ဆရာကြီး ဦးသန်းအောင် ဆုံးတော့လည်း ကိုယ့်မှာ သင်္ဂြိုဟ်ခွင့် မကြိုလိုက်ရဘူး”

ဦးကဝိသည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် နားထောင်ရင်း သူလိုချင်သော အထွတ်ကိုရောက်အောင် ဘယ်နေရာ စကားကိုပို့ပေးရမည်လဲဟု စဉ်းစားနေ၏။

“မိတ္တီလာမြို့ပေါ်မှာတော့ ဆေးရုံဝင်းထဲမှာပဲ သီးသန့်အဆုတ်ဌာနတစ်ခု ဖွင့်မယ်ပေါ့။ တစ်နေ့တော့ အကောင်အထည်ပေါ်မှာပေါ့လေ။ တို့ရဲ့စိတ်ကူးဟာ အရမ်း နွေဦးအိပ်မက်လို စိတ်ကူးယဉ်မှ မဟုတ်ဘဲ။ မွေးနဲ့ ကိုကိုနိုင်တို့လည်း သူတို့ပိုင် ငွေထဲက တတ်နိုင်သလောက် အဆုတ်မှာ လူနာတွေအတွက် လှူသလို ငါလည်း ပညာနဲ့ ကူခဲ့တာပဲ။ ငါ မွေးကိုချစ်မိတဲ့အဖြေဟာ စာရေးဆရာ၊ သီချင်း ရေး အနုပညာရှင်တွေ စကားလုံးနဲ့ သုံးရရင် မွေးကိုချစ်တဲ့ ရလဒ်ဟာ ကတယ် တော့ လေလွင့်တာတွေ၊ အသည်းကြွတာတွေ မဟုတ်ပါဘူး ကဝိရယ်။ ငါ့ အသည်းနှလုံးကိုလည်း အရက်နဲ့ အမိပွယ်မရှိ မစိမ့်ပါဘူး။ ဒါတွေဟာ လူပျော့ တွေရဲ့ အလုပ်ပါ။ မွေးကို ပေးအပ်ချင်သမျှ အချစ်တွေကို ကိုယ်လူနာတွေအပေါ် လွှဲပြောင်းခဲ့ဝေပေးနေတာပါ။ ဒါကြောင့် တောအနံ့ တောင်အနံ့ သွားပြီး ကိုယ့် ရင်ထဲက အချစ်ပင်တွေကို အပွားခတ်ပြီး မြေမှာပျိုးကြံခဲ့ပါတယ် သူငယ်ချင်း”

အတွတ်က တစ်လုံးချင်း ဖြည်းဖြည်းညင်းစွာ လေးလေးနက်နက် ပြောလာ တော့လည်း မောင်ကဝိသည် အတွတ်မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ရင်း သနားလာ၏။

“ကဲ... လေ၊ တစ်နေ့ကျတော့ မင်းလက်ထပ်နိုင်မယ့် မိန်းမတစ်ယောက် ယောက်ကို တွေ့ပါပြီတဲ့၊ မင်း ဘယ်လို သဘောထားမလဲ”

မောင်ကဝိသည် ခပ်ဆိုင်းဆိုင်းပင် မေးခွန်းကို မေးလိုက်၏။

“ကဲ... အကြောင်း ဆုံလာရင် တစ်ယောက်ယောက်နဲ့တော့ ညားဦးမှာ ပေါ့ ကဝိ၊ ကိုယ်တစ်သက် မိန်းမ မယူတော့ပါဘူး မပြောခဲ့ပါဘူး၊ အတွတ် တတ်နိုင်သလောက် စကားလုံးအရှင်းဆုံး ရွေးပြောမယ်၊ မင်းစာရေးဆရာ နားနဲ့ သည်းခံနားထောင်ပါ”

အတွတ်သည် ခေတ္တနားနေ၏။

“မွေးကို ငါချစ်တဲ့အချစ်ကို ပြောရရင် ‘ကုသိုလ်’ ‘မီးတိုင်’ တို့နဲ့ နှိုင်းရ မယ်။ ကုသိုလ်တစ်ခုခု ပြုခဲ့လို့ ကုန်ဆုံးသွားသလား။ ဘယ်တော့မှ မကုန်ဆုံးဘူး၊ ဒီပြုခဲ့တဲ့ကုသိုလ်ကို အမြဲခွဲဝေပေးလို့ မကုန်နိုင်လို့ ‘အမျှ’ ‘အမျှ’ ဆိုတဲ့ စကားလုံး

နဲ့ ‘ကောင်းလေစွ’ ‘ကောင်းလေစွ’ ဆိုတဲ့ ‘သာဓု’ ‘သာဓု’ စကားလုံး အနုစာအရာ ပြုကြတဲ့ စကားလုံးဟာ တို့ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာတွေရဲ့ ရင်ထဲမှာ ပါလာခဲ့တာလို့ မင်းလိုစာရေးဆရာတစ်ယောက်ကို အတွတ် အထူးရှင်းပြနေစရာ မလိုပါဘူး။ ပယောင်းတိုင်တစ်တိုင် ထွန်းထားရင် နောက်တစ်တိုင် ထွန်းဖို့ ညှိတဲ့အခါ ပထမ ပယောင်းတိုင် ငြိမ်းသွားသလား။ မငြိမ်းပါဘူး ကဝိရယ်၊ အတွတ် ဆိုလိုချင်တာ ကလေ အလွန်တိုတောင်းပြီး နယ်ကျဉ်းတဲ့ အချစ်မျိုးနဲ့ ကိုယ်မွေးကို ချစ်ခဲ့တာ မဟုတ် ပါဘူး... အို... ကိုယ် စကားလုံး ရှာမရတော့ဘူး”

အတွတ်သည် တကယ်ပင် အသက်ကို ရှိုက်၍ရှူကာ သူ့စကားကို ပိုရှင်း ရန် စကားလုံးရှာနေဟန် တူ၏။

“ရှင်းပါတယ်အတွတ်၊ မင်းစကားလုံး ရှင်းပါတယ်”

“အေး... တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ အတွတ်က ဘယ်လိုပဲ ကုသိုလ်ခွဲဝေပေးချင် လွန်းလို့ အမျှဝေပေမဲ့ ခံယူထိုက်မှလည်း သာဓုခေါ်ခွင့်က ကြိုကြိုက်ပေတယ်လေ၊ ပြုတဲ့ကုသိုလ်ကို ခွဲဝေခံယူဖို့ ဟိုတစ်ဖက်ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါမှာလည်း အခွင့်က ကြံ ဦးမှကို... ကုသိုလ်ချင်းက ဆုံဦးမှကို”

“ရှင်းပါပြီလေ၊ ငါကလည်း တစ်ခုပြောချင်တယ်၊ အဲဒီလိုညီလို မကုန် ခွဲဝေလို့ မကုန်ခန်းနိုင်တဲ့ မေတ္တာရှင်တစ်ဦးဖြစ်တဲ့ မင်းမေမေကိုလည်း မင်းအထူး လေးစားတယ်ပေါ့”

“ကဝိရာ ဘယ်လိုပြောတာလဲ”

“ငါဆိုလိုချင်တာက မင်း မေမေဟာ မင်းတစ်ယောက်တည်းကို တစ်ဘဝ လို ထားနေတာပါကွာ၊ သူကလည်း ခွဲဝေမကုန်ခန်းနိုင်တဲ့ သူ့မေတ္တာကို တခြား အမျိုးသမီးငယ်တစ်ယောက်အပေါ်မှာ ခွဲဝေပေးချင်တယ်တဲ့”

“ငါ... နားလည်ပါပြီကဝိ၊ မေမေရယ် ငါ့ကို မိန်းမတစ်ယောက်ယောက် နဲ့ ယူစေချင်တယ်ပေါ့”

မောင်ကဝိသည် ခေါင်းကိုအသာ ညိတ်ပြလိုက်၏။ အတွတ်သည် ငြိမ် သက်စွာ ဆက်လက်စဉ်းစားနေပုံရသည်။

“အတွတ်... မင်းသိပ်စကားတွေ တတ်လာတာပဲ... နော်၊ မင်းဟာ မွေးနဲ့ အရင်ဆုံး တွေ့ဆုံရင်းနှီးပြီး တစ်မြေတည်းမှာ မွေးလာခဲ့တာပဲ၊ မင်းဘာဖြစ်လို့ မွေး လွတ်လွတ်လပ်လပ် တစ်ချိန်က ခုလိုစကားလုံးတွေ မသုံးလာလဲ”

အတွတ်သည် ဘာမှမမြေ၊ သူ၏ရင်ခုံကို လက်ညှိုးထိုးပြ၏။

“ဘာကိုပြောတာလဲ...”

“မင်းတို့ စာရေးဆရာတွေမှာ အသည်းနှလုံးကို မထိလာရင် စာပေဟာ အသက်မဝင်ဘူးဆို...”

“အင်း...”

“နှလုံးသားမှာ ခံစားရတဲ့ ဝေဒနာတိုင်းကိုရော လူတိုင်းဟာ ဖော်ပြတတ် သလား?”

‘ကိုယ်နားလည်ပြီ’ ကဝိက မြေ၏။

“အေး... ဖရက်ဒီ... ထက် ကိုယ်ကစောပြီး မွေးနဲ့ရင်းနှီးခဲ့ပါတယ်။ ကိုယ့်စိတ်က ငယ်တုန်းကတည်းက တွေ့ရတဲ့ မွေးအပေါ်မှာ မောင်နှမသားချင်း လိုထက် မပိုခဲ့ဘူး။ နောက်တော့ နဝဒေးကြီးရဲ့ စကားအတိုင်းဆိုရင် ‘နှလုံးသား ဝယ် ထိလာ၏’ ပါပဲလေ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်မဖော်ပြတတ်ဘူး။ မွေးရဲ့ပခုံးမှာ အတွတ် ပါးကို ဖိချင်တဲ့အချိန်ကျတော့လည်း အချိန်တွေဟာ နောက်ကျသွားတာပါပဲ... သူငယ်ချင်း၊ ခုတော့ ကိုယ်နှလုံးသားက စကားတွေ ပြောတတ်လာပြီလေ”

“ကဲလေ... ငါတောင်းပန်ချင်တာကတော့ ဒီကဗျာ ငါဆက်စပ်ရရင် ‘အပြုံးများဖွယ် ရှိစေချင်၏’ လို့ ဆက်ပါရစေအတွတ်ရာ၊ မင်းနှလုံးသားမှာထိတဲ့ အသိတွေကို မွေးကိုပေးတဲ့ စေတနာမျိုးနဲ့ အရင်အတိုင်း မပေးတောင် အဖွား ခတ်ပြီး ပေးစေချင်တယ်။ ငါ့ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ မင်းမေမေရဲ့မျက်နှာဟာ မသေခင် ငါ့ခုနစ်စပ်တဲ့ကဗျာလို ‘အပြုံးများဖွယ် ရှိစေချင်လို့’ ပါပဲ”

အတွတ်သည် ငြိမ်သက်စွာပဲ စဉ်းစားနေ၏။

“မင်းမေမေဆန္ဒနဲ့ ကိုယ်ကလည်း ပြောသာနေရတာပါ။ မိန်းကလေးခဏှာ ကတော့ ဘာမှမသိပါဘူး။”

အတွတ်သည် မျက်တောင်ကို ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်၍ ကဝိဘက်ကို ကြည့်လိုက်ရင်း နှစ်ယောက်တိုင်ဆိုဖာပေါ် လဲချလိုက်၏။ သူသည် အေးအေး ဆေးဆေးနှင့် ပြောပြန်သည်။

“နှလုံးသား မပါဘဲ လှုပ်ရှားရတာမျိုးတော့ အတွတ် မလုပ်ချင်ဘူး ကမီ ရာ၊ ဟိုတစ်ဖက်မိန်းကလေးကို ကိုယ် အားနာတယ်၊ ပြီးတော့ မင်းတို့ စဉ်းစား ကြည့်လေ၊ ဟိုတစ်ဖက်ကလည်း ကျောက်ရုပ်မဟုတ်ဘူး၊ မင်းတို့က နှစ်ဦးညှာ

ကြရမယ့် ကာယကံရှင်တွေရဲ့ဆန္ဒကို ယူတယ်သာဆိုတယ်၊ မင်းတို့ လှုပ်ရှားနေချင် တဲ့ပုံစံနဲ့ မင်းတို့အကွက်ရောက်အောင် ပို့တာမျိုး၊ ဟိုတစ်ဖက်သားကရော ခံမှာ တဲ့လား။”

“ဒီလိုရှိပါတယ်လေ... ငါ စာရေးဆရာပါကွာ၊ ငါ နှစ်ဖက်မျှ စဉ်းစား ပါတယ်၊ ကာယကံရှင် မိန်းကလေးကို မင်းတတ်တဲ့ စကားလုံးနဲ့ပဲ တီးခေါက် ကြည့်ပါ၊ ဒါလောက်ထိတော့ မင်းလုပ်ရလိမ့်မယ်၊ မင်းမှာ စကားလုံးတွေ အများကြီးရှိပါတယ်”

အတွတ်သည် သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်၏။

“ဘယ်သူလဲ...”

အတွတ်က ထပ်မေးပြန်၏။

“ငါ့ခယ်မ အငယ်ဆုံး မြတ်လေးနွယ်နဲ့... နောက်ထပ်စကားမရှည်နဲ့ တော့ အတွတ်ရာ၊ ဘယ်နေရာ ဘယ်လို တွေ့ရမယ်ဆိုတဲ့ အကွက်တော့ ငါဇာတ် ဆရာ မောင်ကျောက်ခဲ ကြည့်စိမ့်မယ်၊ ကဲ... မင်းက ပြန်မပို့တာ၊ တော်ကြာ နွယ်က ငါလျှောက်ပွေတယ်ထင်မယ်”

“အေး... ရစ်ချတ်လည်း ရုပ်ရှင်ပြီးခါနီးပြီ သွားဖို့”

ဇာတ်ဆရာဦးကဝိ၏ ကိုယ့်ကုလားဖန် ကိုယ်ထိုးသောဇာတ်လမ်းအတွက် ယခုအထိတော့ အဆင်ပြေနေသည်။ လှလှနွယ်က နံနက်စာ အတွတ်ကို ဖိတ်ခေါ် ကျွေးသော ထမင်းစားပွဲကို ဦးကဝိသည် သူ့ဇာတ်လမ်းတွင်ထည့်၍ သုံးလိုက်၏။

အတွတ်ကို နံနက်စာကျွေးရန် ပြင်ဆင်နေဆဲ ရှိလာသည် ကျွဲ၍ လုပ်ကိုင် ပေးရင်း စိတ်ထဲမှ ဆုတောင်းနေမိ၏။ ဆရာဝန်ကြီးလာလျှင် သူ့သားလေးကို ခေါ်လာစေချင်သည်။ သူ့မှာတော့ ကျိတ်၍သာ ဆုတောင်းနေရ၏။ သူတို့အပေါ် လွှာတွင် တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် အပေးအယူများနှင့် အတွတ်နှင့် မြတ်လေး နွယ် တွေ့ဆုံဖို့အရေးအတွက် အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်နှင့်အမျှ ရှိလာအတွက်ကလည်း သူလိုချင်သော အကွက်တစ်ကွက်အတွက် ဘုရားသခင်ထံမှာသာ ဆုတောင်းနေ ရ၏။ ဆုပဲ တောင်းနိုင်သည်၊ ဆုတောင်းရုံကလွဲ၍ကော သူဘာမှ မတတ်နိုင်။ အလုပ်လုပ်ရတာချင်းအတူတူ တခြားအိမ်ဖော်များထက် သူ ကံကောင်း၏။

ကြီး ဒေါ်သောင်းစိန်တို့ အိမ်မှာရော၊ ဦးကဝိ ဒေါ်လှလှနွယ် အိမ်မှာရော၊ အလွန် အဆင်ပြေ၍ မေတ္တာစေတနာ သူ့အပေါ် ထားကြသည်ကို သူ သံသယမရှိပါ။ သို့သော် တကယ်တော့ ရှဲ့လာကို မည်မျှပင် ချစ်သည်ဟု ဆိုကြပါစေ၊ ရှဲ့လာသည် အချယ်အလှယ်ခံ လူတန်းစားတစ်ရပ်၊ အအုပ်အချုပ်ခံ လူတန်းစားတစ်ရပ် ဖြစ်ပေသည်။ သူ့ဆန္ဒကို ထုတ်ဖော်ချင်၍ကော ဘယ်သူကမှ ရှေ့က မားမားရပ်၍ အိမ်ရှင်များကို ပြောပြနိုင်မည့်သူ ယခုထိတော့ မရှိသေးပေ။ အကယ်၍ သူ့ကိုသာ ပြောခွင့်ပေးလျှင်လည်း သူ့ချစ်လှစွာသော သားလေး ရစ်ချတ်ကို အတွတ်အား ဖိတ်ခေါ်ကျွေးသည့် ထမင်းစားပွဲတွင် ခေါ်လာပေးပါ။ ဒါမှမဟုတ် မေမေကြီးတို့ အိမ်သို့သွား၍ တွေ့ခွင့်ပေးပါဟု ပြောချင်ပါသည်။ ယခုတော့ သူ့ဆန္ဒကို တင်ပြပေးမည့်သူ မရှိ။ ဪ... အပေါ်လွှာက သူတို့ တွေ့ဆုံပွဲလည်း အဆင်ပြေပါစေ၊ ငါ့ချစ်တဲ့ သားလေးနဲ့လည်း ပြန်လည်တွေ့ဆုံရပါစေ။ အဲဒါကိုပဲ ရှဲ့လာသည် အလုပ်လုပ်ရင်း ဆုတောင်းနေမိ၏။

“နွယ်ရေ အားလုံးအဆင်သင့်ရှိပြီလား ကိုကို အတွတ်ကို သွားခေါ်တော့မယ်”

“ရှိပြီကိုကို ခေါ်တော့လေ”

ဦးကဝိ ကားနှင့်ထွက်သွား၍ ရှဲ့လာရင်ခွန်ပြန်သည်။ ကားတစ်စီး ထိုးဆိုက်သံကြားလျှင် ရှဲ့လာသည် သံဆွဲတံခါးရှိရာသို့ ပြေးသွား၏။ ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသူမှာ မြတ်လေးနွယ် ဖြစ်နေ၍ ရှဲ့လာရင်ထဲမှာ ဟာသွား၏။

“ဟော... မြတ်လေးနွယ် ရောက်လာပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ မမနွယ်၊ မမမြရယ် ကိစ္စတစ်ခုရှိနေလို့ သူမလိုက်လာနိုင်ဘူး”

“ကိစ္စမရှိဘူး မြတ်လေးရေ အားလုံး အဆင်ပြေတယ်၊ ကိုစံထူး ထမင်းစားပွဲ ပြင်ဆင်ထားတာပဲ၊ လိုတာထင်ရင် ကြည့်ဖြည့်ပေတော့”

မြတ်လေးနွယ်သည် ထမင်းစားခန်းသို့ ဝင်သွား၏။ အားလုံး သူ့စိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်နေ၍ သူကျေနပ်ပုံရသည်။

‘ရှဲ့လာ... ဒီမှာ ဘာမှ မြတ်လေးကူလုပ်ဖို့ မလိုဘူး ပန်းညှပ်တဲ့ ကတ်ကြေးသာ သွားယူပြီး မြတ်လေးနောက်လိုက်ခွဲ’ ရှဲ့လာသည် ပန်းညှပ်သည် ကတ်ကြေးသုံး၍ မြတ်လေးနွယ်ဆင်းသွားရာ ခြံထဲသို့ လိုက်သွား၏။ တကယ် သူလုပ်ချင်သည်က သံဆွဲတံခါးအဝတွင် ရပ်ကာ ဆရာဝန်ကြီးအလာ ကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်

ပေးချင်သည်။ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်၊ ဆရာဝန်ကြီးကလည်း သူ့တို့ဖြင့် စေချင်သည်။ သူ့သားရစ်ချတ် ပါလာလျှင်လည်း သူတစ်ခါတည်း တွေ့လိုက်ချင်သည်။ “အို...လေ တကယ်တော့ ငါလုပ်ချင်တာ လုပ်လို့မရတဲ့ ဘဝပါလား” ရှဲ့လာသည် စိတ်ထဲမှသာ ရေရွတ်နေရ၏။ မြတ်လေးနွယ်သည် ပန်းများစူးပြီး သူ့ကို ကတ်ကြေးနှင့် ပန်းတချို့ ပေးလိုက်၏။

“ငါ... ဒီပန်းလောက်ပဲ ဧည့်ခန်းမှာ အလှပြင်ဖို့ ယူသွားမယ်၊ ရှဲ့လာ လက်ထဲကပန်းတွေကို ဘုရားခန်းမှာ သွားတင်ပေတော့”

ရှဲ့လာသည် စိတ်ထဲတွင် ကသိကအောက်နှင့် ပန်းများကို ယူကာ ဘုရားစင်ရှိရာ အိမ်ပေါ်သို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း တက်သွားတော့သည်။ အောက်ထပ်တွင် ဘာတွေပြော၍ ဘာတွေဆိုနေကြမှန်းမသိ။ နောက်ထပ် ကားသံ အကြားတွင်မူ သူသည် နောက်ပေးဘက်မှ အသာဆင်းကာ မသိမသာ ဇာခန်းဆီးကြားမှ ဧည့်ခန်း တွင်းသို့ ကြည့်လိုက်၏။ ဧည့်ခန်းထဲတွင် ဆရာဝန်ကြီးနှင့်အတူ အိမ်သားများကိုသာ တွေ့ရသည်။ တခြားလူစိမ်း ဧည့်သည်တစ်ယောက်မှ အပိုပါမလာသည်ကို တွေ့ရသော အခါ သူရင်မောသွားပြန်သည်။ သူသည် ဘုရားဆောင်ရှိရာသို့သာ ခြေမသယ်ချင်၊ လက်မသယ်ချင်နှင့် ပြန်လည်၍ လာခဲ့တော့သည်။

“အတွတ်ရေ မမမြကတော့ ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ မလာနိုင်ဘူးတဲ့၊ သူက နွယ်တို့ညီအစ်မ သုံးယောက်မှာ အငယ်ဆုံး မြတ်လေးနွယ်”

လှလှနွယ်သည် အတွတ်နှင့် မြတ်လေးနွယ်ကို မိတ်ဆက်ပေးလိုက်၏။ မြတ်လေးနွယ်သည် သိမ်မွေ့စွာ ပြုံးလိုက်သည်။

“အေး... အတွတ်ကြီးနဲ့ ငါနဲ့သာ တွဲဖက်ဖြစ်နေတာ၊ လှလှနွယ်တို့ မိသားစုနဲ့တော့ အတွတ်က မရင်းနှီးခဲ့ဘူး၊ ဒေါ်ဒေါ်သောင်းတို့ကတော့ ရန်ကုန်မှာ အတူနေကြတာမို့ အဝင်အထွက် ရှိပါတယ်”

ဦးကဝိက ပြောပြ၏။

“မြတ်လေး ဆရာဝန်ကြီးနဲ့ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ မြတ်လေးကို ခွင့်ပြုပါနော်၊ ကိုစံထူးတို့ကို သွားကူလိုက်ဦးမယ်”

‘ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်လည်း တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်’ အတူဘဲ သူ့အကဲခတ်သောမျက်လုံးများနှင့် မြတ်လေးနွယ်ကို ကြည့်လိုက်၏။ သူ့ဘာသာ ယောက် စကားပြောကျန်ရစ်ရာမှ အတွတ် မျက်လုံးများသည် နံရံပေါ်သို့ ရောက်

သွား၏။

“ဒီပန်းချီကား ဘယ်သူဆွဲတာလဲ”

အတွတ် ညွှန်ပြသော ပန်းချီကားချပ်မှာ ထင်းစည်းရွက်ထားသော အနီသမီးတစ်ယောက်ပုံ ဖြစ်၏။

“ဝင်းတင်ကြီးလက်ရာလေကွာ၊ သူလည်း နယ်လှည့်ပြောင်းရင်း အားလပ် ချိန်မှာ ပန်းချီဆွဲနေတယ်ကွဲ့၊ ငါ ရိုးမတောင်ခြေက ပန်းတောင်တို့၊ ဆင်တို့ အနားမှာ စခန်းချရင်း တောင်ခြေက တောထဲ အမဲပစ်သွားတုန်းက တွေ့တဲ့ ကောင်မလေးရုပ်နဲ့တူလို့ ပြည့်သွင်းတုန်း ဝယ်ထားတာ၊ နွယ် စိတ်မဆိုးနဲ့နော်” လှလှနွယ်သည် ပြုံးလိုက်၏။

“အတွတ်ရဲ့ သူက လှလှနွယ်ကို သိပ်အထင်သေးတာပဲ၊ နွယ်က ဒါတွေ ကို စိတ်မဆိုးတတ်ပါဘူး၊ သူရေးတဲ့ ‘ယဉ်ကျေးသူ’ ဝတ္ထုမှာ ဒီကလေးမလေးကို ရည်စူးပြီး ဇာတ်အိမ်ဖွဲ့တာ နွယ်သိသားပဲ၊ ဒီဝတ္ထုကိုလည်း နွယ်အကြိုက်ဆုံးမို့ သူနဲ့ ဒီဝတ္ထုကိုမူတည်ပြီး တွေ့ခဲ့ရတာပဲဟာ၊ နွယ်သူ့ကို မကြိုက်တာက တခြား ဟာတွေ”

အတွတ်သည် သူ့ကြောင့် လင်မယားရန်ပွဲ စပေးသလို ဖြစ်မှာစိုး၍ စကားကိုလွှဲရန် တခြားဘက်ကို စကားကြောင်း ပြောင်းလိုက်ရ၏။

“အခု ဝင်းတင်ကြီး ဘယ်မှာလဲ”

“ထားဝယ်မှာကွာ၊ ဘိတ်... ထားဝယ် ငါသွားရင် အတွတ်ကို အကြောင်း ကြားလိုက်မယ်၊ ဗြိတိန်ကျန်းစုတွေက ဆလုံတွေဆီကိုရော၊ ပထော် ပထက်တောင် ဘက်ရော တို့ခြေဆန့်ကြဦးစို့”

“အေး... ကိုယ် ရခိုင်ကပြန်ရင် သွားမယ်”

“ပြောရင်းဆိုရင်း နွယ်သတိရတယ်ကိုကို၊ ကိုဝင်းတင်ကြီး ပို့လိုက်တဲ့ ထားဝယ်က လင်းပိုင်ခြောက်၊ ထမင်းစားပြီး မြည်းရအောင်၊ နွယ်... ကိုစံထူးကို လုပ်ခိုင်းလိုက်ဦးမယ်”

လှလှနွယ် ထသွားမှပင် ဦးကဝိသည် သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ကဝိရ၊ ကိုယ့်မိန်းမ စိတ်ထိခိုက်တတ်တာသိသားနဲ့ စကားပြောဆင်ခြင် မှပေါ့”

အတွတ်က ပြောလိုက်၏။

“အေးကွာ... တစ်ခါတစ်ခါ လစ်လစ်သွားတယ်၊ ငါက ဒီပန်းချီကားကို စိတ်ရောက်သွားလို့၊ ‘ယဉ်ကျေးသူ’ ဝတ္ထုက ရိုးမတောင်ခြေမှာ ငါအမဲပစ်ရင်း ကလေးမတစ်ယောက်နဲ့တွေ့တဲ့ ဇာတ်လမ်းပါပဲ၊ ဇာတ်လမ်းက စွန့်စားခန်းနဲ့ အချစ်ကို ပေါင်းထားတာ... ဒါပေမဲ့ မြန်မာစကားတစ်လုံးမှ မပြောတတ်တဲ့ ဒီမိန်းကလေးက ငါ့လို မှဆိုးလူရိုင်းကြီးကို မသိမသာ သိမ်းသွင်းလိုက်တာ ငါ နောက်ဆုံး သေနတ်ကို စွန့်တဲ့အထိ ရောက်သွားတဲ့အကြောင်းပေါ့၊ ဝတ္ထုကတော့ စွဲပါတယ်ကွာ၊ ခုမှသာ ငါရေးရင် အနောက်နိုင်ငံက ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းတွေကိုပဲ အထင်ကြီးတဲ့ ဝေပန်ရေးသမားတွေက တစ်လောက ပြသွားတဲ့ Trap ‘ထရက်ပီ’ ကို ငါမိုးတယ်လို့ ပြောမှာ၊ တော်ပါသေး ငါက ဆယ်နှစ်လောက် စောပေလို့”

အတွတ်သည် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘အေးကွာ ငါ ဆရာဝန်ပေမဲ့ ခုတစ်လော ကိုယ့်မြန်မာစာကိုပဲ ပြန်ပြီး ဖတ်ရလေ့လာရတယ်၊ ခက်တာကကွယ် သိပ္ပံပညာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တိုမမိတာတွေ နိုင်ငံခြားက ယူရမယ်၊ ဘာသာစကားရပ်တွေကိုလည်း သင်ရမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ တို့ အထဲမှာ နိုင်ငံခြားကိုမှ အထင်ကြီးတဲ့စိတ်က သိပ်များတာပဲ၊ ငါ အဲဒါကို အသည်း ယားတယ်ကွာ’ အတွတ်က ပြောလိုက်၏။

“ငါတော့ တတ်နိုင်သလောက် ထိန်းတာပဲအတွတ်၊ ငါတစ်ခုပြောမယ်၊ အမေရိကန်နဲ့ အနောက်ယဉ်ကျေးမှုရော၊ လက်ဝဲနိုင်ငံတွေရဲ့ ဝါဒရော တို့လူငယ် တွေ ဦးနှောက်ထဲ လွယ်လွယ်ဝင်လာရတာ တို့လူတွေရဲ့ ပင်ကို ‘အခံ’ မခိုင်လုံ လို့ပေါ့၊ တို့ဟာ တို့ဘုရားရဲ့ဟောကြားထားတဲ့ လောကုတ္တရာပိုင်း လောကီပိုင်း အကြီးအကျယ်ကြီး၊ အနောက်က သိပ္ပံပညာတွေကို ယှဉ်နိုင်တဲ့ ဇာတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဘာသာရပ်တွေကို ထားပါတော့၊ အလွယ်အလွယ်ဆုံး လူ့ကျင့်ဝတ်ဖြစ်တဲ့ မင်္ဂလာ တရားကိုတောင် တို့လူငယ်တွေစိတ်ထဲ အနိုင်အမာ သွင်းမထားနိုင်ဘူးကွာ၊ ပြီးရော ပြီးရော... ဒီအမေရိကန်၊ အင်္ဂလိပ်၊ ရုရှားတို့၊ တရုတ်တို့ ပေါ်လာပြီး တော့မှ သူတို့ခံယူတဲ့ ဝါဒတွေ ခိုပြီး ယဉ်ကျေးလာရတဲ့ ‘မြန်မာလူမျိုး’ ဖြစ်အောင် လုပ်တဲ့လူတွေက လုပ်တယ်၊ ရေးတဲ့လူတွေက ရေးတယ်ကွာ၊ ခုတော့ မင်္ဂလာ တရားလေး ရွတ်ရင်ပဲ လူဆိတ်ကွယ်ရာမှာ ရွတ်ရမယ့်အတတ်၊ ‘ဘာသာရေး အမြင်ကျဉ်းမှု’ တစ်ခုကို လက်ညှိုးထိုးထိုးပြပြီး တို့ဘိုးဘွား အစဉ်အဆက်ရဲ့ လက်ခံတဲ့ ယုံကြည်မှုတွေ၊ ကိုးကွယ်တဲ့ ဘာသာရပ် ယဉ်ကျေးမှုကို ဖျက်ဖျက်သွား

တဲ့ စာရေးဆရာတွေကို ငါ သိပ်စိတ်ဆိုးတာပဲ။ အဲဒီ မျက်တဲ့လူတွေပဲ သူတို့စိတ်ငြိမ်
အောင် စာရေးတော့ ဘုရားကျောင်း၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းပရိဝုဏ်ထဲ သွားရေးတယ်
ကွာ အတော်ကျေးဇူးကုန်တဲ့ အကောင်တွေ”

‘ဟား... ဟား’ အတွတ်က သူ့သူငယ်ချင်းပြောသည်ကို သဘောကျ၍
ရယ်လိုက်၏။

“အတွတ် စာတွေ ပြန်ဖတ်နေတယ်ဆိုလို့ မင်းတစ်ခု သတိထားမိလား။
မောရစ်ကောလစ် ရေးတဲ့ စန္ဒမာလာလေ”

“ဖတ်ဖူးပါတယ်”

“ငါလည်း မြိတ်တစ်ခါ ရောက်ခဲ့လို့ ပထက်တောင်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်
အဲဒီမြိတ်တောင်ကုန်းပေါ်က အိမ်ကြီးမှာ ငါတည်းခဲသေးတယ်။ သူ့ဝတ္ထုရော
မြိတ်ရော အကုန် သတိပြန်ရလို့ပါ။ မြန်မာကို ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ မောရစ်ကောလစ်
တောင် အဆုံးသတ်ဇာတ်လမ်းမှာ စန္ဒမာလာဟာ မျိုးနွယ်တူတဲ့ ဘုရင့်အဆက်
အနွယ် မြန်မာမင်းသွေးပါသူ တစ်ယောက်ကို ခပ်ပေါ့ပေါ့နေရာမှာထားပြီး
အနောက်ပန်းချီဆရာကိုမှ ချစ်တယ်လို့ ဇာတ်လမ်းသိမ်းထားတယ်။ ဝတ္ထုဇာတ်
လမ်းဆင်ပုံတွေ၊ ဇာတ်သိမ်းပုံတွေ၊ အနုပညာ မြောက်ပုံတွေရော၊ မောရစ်ကော
လစ်ရဲ့ မြန်မာပြည်အပေါ်ထားတဲ့ စေတနာရော ငါကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အပြစ်
မတင်ပါဘူး။ ငါဆိုလိုချင်တာက အဆုံးသတ်ကလေးမှာတော့ အင်္ဂလိပ်စာရေး
ဆရာတွေ ရေးပုံကို အကဲခတ်ကြည့်စမ်း။ မသိမသာလေး တို့တို့ခေါ်သွားပြီး
‘တို့... အင်္ဂလိပ်အမျိုးသားကို အထင်ကြီးပါ’ ဆိုတဲ့ အဖြစ်ရောက်အောင် သိမ်း
သွင်းသွားတာချည်းပဲမောင်”

ဦးကဝိပြောသည်မှာ စိတ်ပါဝင်စားစရာ အချက်တစ်ချက်ပင် ဖြစ်၏။

“A Tale of Two Cities ‘အေတေးလ်အေ့ပ်တူးစီးတီး’ ဖတ်ကြည့်
ပါလား။ စာရေးဆရာ ဒဂုန်ရွှေမျှားတောင် ဘာသာပြန်ထားတယ်လေ။ မြို့တော်ညီ
နောင်၊ အဲဒီဝတ္ထုမှာရော အတွတ်နိဂုံးချုပ်စာတစ်တန်းလေးပဲ ဖတ်ကြည့်၊ ပြင်သစ်
တော်လှန်ရေးဟာ နောက်ဆုံး လူသတ်ပွဲကြီးအနေနဲ့ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဥပဒေမဲ့
ဖြစ်လာတော့ အင်္ဂလန်က ဝင်ကူတယ်လေ။ အပြစ်မဲ့တဲ့ ပြင်သစ်ပြည်သူတွေနဲ့
ဘုရင့်မျိုးနွယ်တွေ နောက်ဆုံးဇာတ်သိမ်းမှာ ဇာတ်လိုက်ဆိုပါတော့ သူ့ချစ်သူ
ကယ်လာတဲ့သူက ရေလက်ကြားဖြတ်ပြီး အင်္ဂလိပ်ကမ်းခြေလည်းမြင်ရတော့

‘ဒါဟာ အင်္ဂလန်’တဲ့ သယ်လာလိုက်ပုံက လွတ်လပ်ခွင့်၊ ငြိမ်းချမ်းရေးနဲ့ ဒီမိုကရေစီ
ရှိနေတဲ့ နေရာပေါ့လေ... ကဲလေကွာ၊ သူတို့စာရေးဆရာများ ရေးသွား လိုက်ပုံက
သိသာအောင် မသိသာသောနည်းလေးနဲ့ပေါ့လေ။ ငါတို့ဆီကတော့ တို့စာရေး
ဆရာတစ်ယောက်က သူ့ချက်မြုပ်ဇာတ်ကို ‘မြန်မာပြည်’ ကိုယ်စားထားပြီး၊
ကိုယ့်ဇာတ် ကိုယ့်ရပ်မြေကို ချစ်တတ်အောင်လို့ ရေးသွားတာတောင် ဝေဖန်ရေး
ဦးပေတံတို့က ‘ဒေသန္တရ စိတ်များသော စာရေးဆရာတဲ့’၊ သေပါတော့ကွာ၊
ဘယ်အမေရိကန်... ဘယ်ရုရှား... ဘယ်တရုတ် တစ်ယောက်ယောက် ဆွဲထုတ်
ပြစမ်း။ သူတို့မွေးရပ်မြေကို မချစ်တတ်တဲ့သူ၊ ဒါကြောင့်ပေါ့ အမေရိကန်က
စစ်ပွဲတောင် သူ့မြေရောက်လာမှာနဲ့လို့ တို့အာရှမြေပေါ်က ဗီယက်နမ်မှာ စစ်ပွဲလာ
ချပေးထားတာ အတွတ်မြင်လား၊ တစ်နိုင်ငံက ဆရာသမားကြီးများကျတော့
လည်း အကွက်တွေမြင်လိုက်တာ၊ တစ်ကွက်ကျော်ချည်းပဲ... တို့... တို့...”

“ကဲပါ... ကိုကို စကားတံအိုး... ထမင်းပွဲအဆင်သင့်ဖြစ်ပြီ၊ အတွတ်
ရေ နောက်မှ ခြံထဲမှာ စကားပြောကြတာပေါ့”

လှလှနွယ် လာခေါ်တော့မှ ဦးကဝိသည် အတွတ်ကိုခေါ်ကာ စကားစ
တန်းလန်းကို ဖြတ်၍ ထမင်းပွဲသို့ သွားတော့သည်။ ဪ... စာရေးဆရာ...
စာရေးဆရာ၊ ပင်ကိုညဏ်ကတော့ တစ်ယောက်တစ်ယောက် မကွာလှပေ။

ထမင်းစားပြီး သစ်ခွအိမ်လေးရှိရာသို့ သူတို့ ဆင်းလာကြ၏။ သစ်ခွ
ပင်များအောက်တွင်ထိုင်ရင်း အတွတ်သည် စရမည့်ဇာတ်လမ်းကို စဉ်းစားနေ၏။
ထမင်းစားပွဲတွင် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့ခဲ့ရသော မြတ်လေးနွယ်မျက်နှာကို သနား
စရာလို ထင်လာ၏။ လှလှနွယ်လောက် မြတ်လေးနွယ်သည် မချောပေ။ ညီအစ်မ
ဖြစ်၍ မျက်နှာချင်းဆင်သော်လည်း လှလှနွယ်က နှာတံသွယ်၍ စင်းနေ သည်။
အသားမှာ ဖြူ၍ သေးသွယ်သောနှာတံမှာ မျက်လုံးနှစ်လုံးကြားတွင် ပေါ်လွင်
၍နေ၏။ မြတ်လေးနွယ်နှာတံမှာ လှလှနွယ်လောက် မပေါ်လှပေ။ သို့သော်
တည်ငြိမ်သော ဣန္ဒြေကိုတော့ မြတ်လေးနွယ်၏ မျက်လုံးများက ဖော်ပြနေ၏။

သူ့ခမျာ အကျိုးအကြောင်းသာသိလျှင် အတော်မခံချင်ဖြစ်မည်ဖြစ်၏။
မေမေကလည်း ကောင်းစေချင်၍ စိမ့်ခြင်းဖြစ်၏။ အတွတ်ကလည်း ကြိုးစား၍
မေမေစိတ်ချမ်းသာပါစေ အနေနှင့်သာ လိုက်လျော၍ မြတ်လေးနွယ်ကို လာဆုတ်
တွေ့ဆုံရခြင်းဖြစ်၏။ ကဝိကတော့ လှလှနွယ်ကို ပန်းများကို ပြုကာ ပြကားနှင့်

ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ခေါ်သွားတော့သည်။ ခြောက်... စိတ်ထဲက မပါလာတော့လည်း ဘာစကားလုံးမှ မထွက်ပါလား။ မြတ်လေးနွယ်မှာလည်း သူ့အသိုင်းအဝိုင်းနှင့် တက္ကသိုလ်နယ်မြေတွင် ချစ်သူခင်သူ ရှိရှာပေမည်။ ဘယ်မိန်းကလေးမဆို အကြောင်းကံဆုံ၍ လက်ထပ်ကာ ဘယ်ယောက်ျားနှင့်ပင်ရရ၊ တစ်ဦးသောချစ်သူ က မြတ်နိုးလေးစားစွာ ချစ်ပါရစေကြောင်း ဖွင့်ဟပြောကြားခြင်းကို ခံယူလိုကြ သည်ဟု အတွတ်ကတော့ ယူဆ၏။ ယခုတော့ သိမ်မွေ့နူးညံ့သော ဤမိန်းကလေး အား သူလေးစားပါသည်။ တကယ်လေးစားပါလျှင် မည်သို့ပင်ဆိုစေ သူ့စိတ် ထဲက မပါဘဲ လက်ထပ်ဖို့ အကြောင်းများကို ပြောခြင်းသည် ကာယကံရှင် မိန်းကလေးက သိသိ မသိသိ သူလုပ်သင့်လုပ်ထိုက်သော အလုပ် တစ်ခုမဟုတ် ဟု သူ့စိတ်များက သူ့အား သတိပေးသလို ဖြစ်လာ၏။

‘ယောက်ျားဆိုတာ ကိုယ့်သိက္ခာ ကိုယ် ရိုသေရတယ်လေ၊ သူများ တိုက် တွန်းလို့ စိတ်မပါဘဲ လုပ်ရတယ်ဆိုတာတော့ ကျိုးကြောင်းပြ မခိုင်လုံလှဘူး။ ချစ်မေတ္တာဆိုတာလည်း လုပ်ယူလို့မရပါဘူး၊ မေမေရယ်လို့ မေမေကို အကျိုး အကြောင်း ရှင်းပြရင် မေမေဟာ နားလည်လွယ်တဲ့ အမျိုးသမီးကြီး တစ်ယောက် ပါ။ နောက်ခါမှ ကျွန်တော့်နည်းလမ်းက အလိုအလျောက် နိုးကြားလာတဲ့ စိတ် အရှိန် ပေါ်လာတော့မှ မြတ်လေးနွယ်ကို ကျွန်တော်ထပ်တွေ့မယ်လို့ မေမေတို့ ရှင်းပြမယ်၊ ကိုယ့်စိတ်ကိုလည်း... ကိုယ်... မယုံဘူး...၊ တစ်ခါ သူများခိုင်းလို့ လုပ်တယ်ဆိုရင် ဒီအိမ်ထောင်ရေးဟာလည်း အောင်မြင်မှာ ဟုတ်ပါဘူး၊ ငါဟာ လူသားယောက်ျားပါ။ ရုပ်သေးမဟုတ်ဘူး... ရုပ်သေးမဟုတ်ဘူး’ သူ့စိတ်ထဲတွင် တစ်ယောက်တည်းသာ စကားပြောနေမိ၏။ သက်ပြင်းခဏခဏ ချလိုက်၏။

“ဟော... ကိုကိုတို့ မမနွယ်တို့ ဘယ်ရောက်သွားလဲ၊ ကိုစံထူးရေ သစ်သားစားပွဲခုံလေး ဆရာဝန်ကြီးရှေ့ ချလိုက်ပါ။”

မြတ်လေးနွယ်သည် ဟန်ပန်ဘာမှမပါ၊ အိမ်ရှင်တစ်ယောက် ဧည့်ခံနည်း မျိုးပင် ဧည့်ခံနေ၏။ ကိုစံထူးလက်မှ လင်းပိုင်ခြောက်နှင့် ဆတ်သားခြောက် မီးဖုတ်ထားသော ပန်းကန်များ၊ ရေနွေးကြမ်းအိုး၊ လက်ဖက်ခွက်များကို သူ့ရှေ့ ချပေး၏။

“ကဲ... သောက်ပါဦး၊ မြတ်လေးက သူတို့ဆရာဝန်ကြီးအနားမှာ ရိုတယ် လို့ ထင်နေတာ၊ ဒီနေရာ နေမယူပါဘူးနော်”

“မယူပါဘူး... အတော်ပါပဲ... ကဝိရယ် လှလှနွယ်ကို ကျွန်တော်ထောင့် ပန်းတစ်မျိုး ထပ်ပြနေတယ်၊ ကျွန်တော်နောက်ဆုံးပိုတဲ့ အင်ဒိုနီးရှားသစ်ခွက်ကို ဟိုအောက်ချိုင့်ထဲမှာ ခဏထားတယ် ဆိုလားပဲ... ခုပဲ လာကြပါလိမ့်မယ်”

မြတ်လေးနွယ်သည် အတွတ်ရှေ့ ကြိမ်ကုလားထိုင်တစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင် လိုက်၏။

‘ကိုကိုကတော့ စကားဆုံမိရင် အတွတ်ပေးလိုက်တာတွေ ဆိုဆိုပြီး မမနွယ်ကို ခရီးကပြန်လာရင် ပန်းတွေ ပြပါတယ်။ ဒေါ်လေးစိတို့ကလည်း မြတ်လေးတို့အိမ် လာလာ လည်ပါတယ်။ ဆရာဝန်ကြီးကိုသာ မြတ်လေး မတွေ့ ဖူးတာ၊ ပြီးတော့ သူတို့က အတွတ် အတွတ်နဲ့ ခေါ်ခေါ်နေလို့ ဆရာဝန်ကြီးနဲ့ ကိုကိုနဲ့ အသက်အတူလောက်ပဲလား’ မြတ်လေးနွယ်က ဧည့်ခံစကား စပြော၏။

ခက်ကပြီ မေမေတို့ကလည်း သူ့သားလေးငယ်ငယ် လူပျိုပေါက်အရွယ် လို လူပျိုစကားပြောခိုင်းလိုက်သည်။ မြတ်လေးနွယ်ကလည်း ပညာစွမ်းပြသည် ထင်ပါသည်။ ‘ရှင်အသက် ဘယ်လောက်ရှိပဲလဲ၊ အသက်က ကြီးလှပါပေကာ ခုမှ လူပျိုစကား ပြောမလို့လား’ ဟု သွယ်ဝိုက်သောနည်းနှင့် မေးလိုက်ဟန်တူသည် ဟု လိပ်ပြာမလုံသော အတွတ်က ထင်၏။ အေးလေ... ဇာတ်ဆရာ မောင်ကဝိက မှာလိုက်ပေသားပဲ၊ တွေ့ရုံတွေ့ တော့ပြီဆိုတော့ တို့လည်း တို့ဇာတ်ထုပ် ခင်းချင်ရာ ခင်းရုံပါပဲ၊ အမလေး စိတ်မပါဘဲ လှုပ်ရှားရတာလောက် မောတာမရှိပါလားနော်၊ အတွတ်သည် စိတ်ထဲမှ ညည်းမိ၏။

“ဟုတ်ကဲ့... ဒေါ်မြတ်လေးနွယ်ရဲ့... ကျွန်တော့်ကို မေမေတို့ကရော သူငယ်ချင်းတွေကရော အတွတ်လို့ခေါ်တာ နှုတ်ကျိုးနေကြပြီ၊ ကျွန်တော် ကဝိ ထက် အသက်ကြီးပါတယ်”

“အို... မြတ်လေးကို ဒေါ်... တပ်ခေါ်ဖို့ မလိုပါဘူး၊ မြတ်လေးတို့ ညီအစ်မ မှာ မြတ်လေးအငယ်ဆုံးပါ”

“ကျွန်တော့်မှာ မြတ်လေးရဲ့ဂုဏ်ကို ရိုသေဖို့ ဝတ္တရားရှိလို့ပါ”
မြတ်လေးနွယ်သည် ပြုံးလိုက်၏။

“ဆရာဝန်ကြီးတွေ မျက်စိအမြင်နဲ့ဆိုရင် မမနွယ်ရောဂါဟာ ပျောက်နိုင် ဦးမှာလားဟင်...”

“ဟုတ်တာပဲနော်... မြတ်လေးတို့ ကျောင်းမှာလေး၊ ဆရာမတစ်ယောက်

ဟာ အဲဒီလိုပဲ၊ ဆေးရုံပေါင်းစုံ၊ ဓာတ်မှန်လည်း အမျိုးမျိုးရှိက်၊ အသည်းတွေရော၊ နှလုံးတွေရော၊ ကျောက်ကပ်ရော ရောဂါအမျိုးစုံကို နေရာအနှံ့ လိုက်ရှာတဲ့အခါ ဘာရောဂါမှလည်း မတွေ့ဘူး၊ သူ့မှာတော့ ပိန်ချိုပြီး ကျောင်းသာ တက်နေတယ်၊ အစိုးရုပ်ကလေးလိုပဲ အစားလည်း သိပ်မစားနိုင်ဘူး၊ နည်းနည်း... နည်းနည်းပဲ စားတယ်။ အိပ်ရာပေါ်တော့လည်း မနေပါဘူး။”

“ဟုတ်ကဲ့... ဒါမျိုးလည်း တွေ့ဖူးပါတယ်”

“မမနွယ်ကိုတော့ မြတ်လေး သနားနေတာပါ။ ကိုကိုကလေး အရင်က သူ့ဘာသာ ဘယ်လိုပဲနေနေ၊ ခုတော့ သိပ်ဂရုစိုက်တာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်... ကဝိက ကျောင်းက ဝါသနာပါ၊ တကယ်တော့ နွယ်ရဲ့ အပေါ်မှာ သူ လေးလေးစားစား ရှိပါတယ်၊ အသွင်အပြင်ချင်း မတူကြတာကတော့ နောက်မှ သိလာရတာကိုး၊ အမဲပစ်သမားတွေဟာ ဒီလိုပဲ မြတ်လေးရဲ့၊ သူတို့ ဘာသာ သူတို့ပစ်တဲ့ အမဲကောင်တွေက သင်ခန်းစာပြမှ ကျွတ်တတ်တယ်၊ ဘယ်သူ တရားဟောဟော ဘယ်သူ ချွတ်ချွတ် မကျွတ်တတ်ဘူး၊ ဒီတော့ထဲမှာ လူ ကို အမဲကောင်ထင်ပြီး မှားပစ်တာတို့၊ တောင်ခြေရွာလေးက မုဆိုးတွေ ပြောပြတဲ့ အကြောင်းတွေမှာ အတော်များများပါတယ်”

“ခုလည်းပဲ ကလေးဟာ မသေရင် မမနွယ်စိတ် ဒါလောက်ထိခိုက်မယ် မထင်ဘူးနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မြတ်လေးစိတ်ထဲမှာတော့ သားကိုချစ်တဲ့စိတ်ဟာ မိခင်တွေအဖို့ သူတို့ ခင်ပွန်းကိုချစ်တဲ့စိတ်ထက် ပိုမယ်ထင်တယ်နော်”

မြတ်လေးနွယ်သည် ခပ်အေးအေးပင် သူ့မျက်နှာကို ကြည့်၍ မေး၏။

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုပဲ ထင်တာပါပဲ၊ လင်ကိုတော့ အားကိုး တာ ပိုချင်ပိုမှာပေါ့”

“လက်ဖက်စားပါဦး ဆရာဝန်ကြီး...”

မြတ်လေးနွယ်သည် လက်ဖက်ခွက်ကို ကမ်းပေးလိုက်၏။ သူ့ကိုယ်တိုင် လည်း လင်းပိုင်ခြောက်တစ်ခြောင်းကိုယူ၍ ဝါးနေ၏။ ဆရာဝန်ကြီး... ဆရာဝန် ကြီးဟု ‘ကြီး’ဟူသော စကားတစ်လုံးဖြင့် သူ့ကိုများ အုပ်နေလေသလား။

“နောက် ကလေးလေးတစ်ယောက်များ တကယ်လို့ မွေးလာရင်လည်း

မမနွယ် စိတ်ပြောင်းသွားမလားမသိ”

“ဖြစ်နိုင်ကောင်းပါရဲ့”

“မြတ်လေးဖြင့်လေ ရိုးရိုးအချိန်တွေကျရင် မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ပါပဲ၊ အဲ... တစ်ခါတစ်ခါ သူ့ကလေးမလေးတွေ မရှိလို့ မြတ်လေးလည်း ကြုံတုန်း သူ့ပုံကို နားထောင်ရရင်လေ ကလေးတွေတောင်ခေါင်းထဲရောက်သွားတဲ့ နေရာ ရောက်ရင် မြတ်လေးပါ ငိုချင်ရော၊ သူ့ပုံပြောတဲ့အခါများ အံ့သြစရာပဲ၊ သူ့မျက်နှာ အနေအထားကလေးတစ်မျိုးပဲ...”

“ကျွန်တော်တော့ တစ်ခါမှ မကြုံကြုံကံသေးဘူး”

“ကလေးမှာ တန်ခိုးရှိတယ်နော်၊ လူကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်အပြောင်း အလဲကို ကလေးငယ်ရဲ့မျက်နှာဟာ သိပ်ဖန်တီးနိုင်တာပဲ”

“စိတ် အထိန်းအချုပ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့”

“မြတ်လေးတို့ဌာနမှာ ကထိက ဒေါ်ခင်မျိုးသွယ်ရဲ့အဖေဟာ ခင်မျိုးသွယ် နှစ်နှစ်သမီးက သူတို့အမေ ဆုံးသွားတာ ခုထိ အိမ်ထောင်မပြုဘူး၊ သူ့သမီးလေး မိထွေးနှိပ်စက်မှာစိုးလို့တဲ့၊ ခင်မျိုးသွယ်လည်း သူ့အဖေအချစ်ကိုငိုပြီး သူလည်း အိမ်ထောင်မပြုနဲ့၊ သူတို့သားအဖ ဇာတ်လမ်းကလည်း သနားစရာပဲ၊ မြတ်လေး တို့ကို တစ်ခါတစ်ခါ ခေါ်ခေါ်ပြီး အဘိုးကြီးက ထမင်းကျွေးတယ်၊ မြတ်လေးတို့က ခင်မျိုးသွယ်အဖေကို အန်ကယ်လို့ ခေါ်တယ်၊ မြတ်လေးတို့ကို သူ့သမီးလိုပဲ ဆက်ဆံတယ်၊ အန်ကယ်ကလည်း မိန်းမယူပါတော့၊ ခင်မျိုးသွယ်ကိုလည်း အိမ်ထောင်ပြုပေစေပေါ့လို့ ပြောတယ်၊ စိတ်စမ်းတဲ့ အနေနဲ့ပါ၊ ရယ်ရယ်မောမော ပြောကြရင်း အန်ကယ်က ပြောပြတယ်”

“ကလေးတွေရဲ့တဲ့၊ မြတ်လေးတို့ကို ကလေးတွေလိုပဲ သူက ခေါ်တယ်၊ တို့မှာလည်း ရွှေငုံးမင်းဇာတ်ထုပ် ရှိတာပေါ့တဲ့”

အတွတ်သည် မြတ်လေးနွယ် စကားပြောသည်ကို မသိမသာ စိတ်ဝင်စား လာ၏။

“ရွှေငုံးမင်း အမြီးမျှော်သလို၊ တစ်နေ့သော် ပေါက်လိမ့်နိုးနဲ့ မျှော်လင့် စောင့်စားရင်းကပဲ အိုလာ ကြတာလားတဲ့၊ ကလေးတို့ရဲ့၊ သူငယ်ချင်း ခင်ဦးနွယ် ကို အန်ကယ် ချုပ်ချယ်မထားပါဘူးတဲ့၊ သူကြိုက်တဲ့ သူနဲ့တွေ့ရင် သူထည်း လက်ထပ်ပေါ့တဲ့... ခုတော့ သူ့စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် သူ့သမီး ခင်မျိုးသွယ်က

ထိန်းထားတာတဲ့၊ တစ်နေ့တော့လည်း ရွှေငွေမင်း အမြီးမျှော်တဲ့ ဇာတ်လမ်းလည်း ခန့်သိမ်းမှာပေါ့တဲ့၊ ခင်မျိုးသွယ်အဖေက တရားသူကြီး ဦးအောင်မိုးလေး၊ စကားပြောသိပ်ကောင်းတာပဲ၊ ခင်မျိုးသွယ်သာ မရှိရင် အဘိုးကြီး စိတ်ထင်ရာ လုပ်ချင်လုပ်မှာနော်”

“ဒါပေမဲ့ သူ့စကားထဲမှာ ရွှေငွေမင်း အမြီးမျှော်သလို ဆိုတော့ အမြီးမျှော်လင့်တဲ့ ဇာတ်လမ်းတော့ ရှိနေမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ခင်မျိုးသွယ်အဖေ သေပြီးတောင် အမြီးမျှော်တဲ့ ဇာတ်လမ်းက ဆက်ရန်ရှိပေမဲ့ ခင်မျိုးသွယ်ကြောင့် ငဲ့ပြီး ဇာတ်လမ်းဆက်မခင်းဘူးလို့ ဆိုလိုတာပေါ့”

“အေးပေါ့လေဗျာ၊ အဘိုးကြီးပြောတာ မဆိုးဘူး၊ ရွှေငွေမင်း ဇာတ်လမ်းဟာ လူတိုင်းကိုယ်စီ ရှိတတ်တာပဲနော်”

“ဆရာဝန်ကြီးက ပိုသိမှာပေါ့၊ ရစ်ချတ်တို့ မေမေဆိုလည်း ရစ်ချတ်ဘယ်အရွယ်က ဆုံးသွားတာလဲ၊ ဟင်... ဆရာဝန်ကြီးရယ် မြတ်လေး စပ်စုတယ်လို့ မထင်ပါနဲ့”

အတွတ်သည် ရုတ်တရက် ကြောင်သွား၏။ လက်စသတ်တော့ ငါ့ထက် စကားတတ်ပါကလား။ ငါ့ကို လူပျိုအစစ်လား၊ ကလေးတစ်ယောက် အဖေလား၊ စကားနှိုက်နေပြီ၊ ကဝိရေ မင်းထင်သလို ငါထင်သလို မြတ်လေးနွယ်ဟာ မတုံးသေးဘူးဟေ့၊ လူလည် စကားတတ်မလေးပါလား။ သူ့စိတ်ထဲက ပြောရင်း မြတ်လေးနွယ်မျက်နှာကို ကြည့်မိပြန်သည်။

“ဟိုဒင်းလေ မီးထွက်ပြီး ဆိုပါတော့”

“ဪ... သနားစရာပဲ၊ ရစ်ချတ်က ချစ်စရာ ကောင်းတယ်၊ ဒေါ်လေးစီတို့ကလည်း သိပ်ချစ်တာပဲ၊ မြူးလေးကို အရိပ်ကြည့်နေတာပဲ၊ ဆရာဝန်ကြီးလည်း ခင်မျိုးသွယ်အဖေ ဦးအောင်မိုးကြီးလို ဖြစ်နေမှာပေါ့၊ သားလေးကို ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ အေးအေးဆေးဆေး နေလာလိုက်တာ၊ မြတ်လေးကတော့ ရစ်ချတ်ကို ခဏခဏ တွေ့ပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်...၊ ရစ်ချတ်ကိုတွေ့ရင် ဆုံးမပါ ဆရာမရယ်၊ တက္ကသိုလ် မရောက်တောင် အခြေခံပညာတော့ အနည်းဆုံး မက်ထရစ်အောင်စေချင်တာပေါ့၊ ခုတော့ ရှစ်တန်းမှာ ကျကျနေတယ်”

‘ဟော... ဟိုမှာ... မမနွယ်တို့တောင် လာပြီ’ သစ်ခွပန်းတချို့ကို ပိုတ်လာသော လှလှနွယ်တို့နှစ်ယောက်အား မြတ်လေးနွယ်သည် လက်ညှိုးထိုးရင်း သူ့အစ်မရှိရာသို့ ထသွား၏။ လှလှနွယ်ကို တွေ့ခေါ်ကာ မြတ်လေးနွယ်သည် အိမ်ပေါ်သို့ သွားပို့တော့သည်။ မကြာခင်ပင် အတွတ်သည် နှုတ်ဆက်ကာပြန်သွားတော့သည်။

မြတ်လေးနွယ်က မပြန်သေးပေ၊ အောက်ချိုင့်ထဲသို့ ဆင်းသွား၏။ အောက်ဖက်မြေနိမ့်ပိုင်းတွင် ခေတ္တထားသော သစ်ခွပန်းအသစ်များကို သူလိုက်ကြည့်နေ၏။ မှိုင့်တွေချနေသော ရှဲ့လာကို အုန်းဆံများသားတွင် မြတ်လေးနွယ်က တွေ့ရသည်။

‘မမနွယ် အိပ်နေလို့ ရှဲ့လာ နားနေလား’ မြတ်လေးနွယ် နှုတ်ဆက်သံကြောင့် ရှဲ့လာ လန့်သွား၏။

“ဟုတ်ကဲ့... ထုပြီး အုန်းဆံလည်း နည်းနည်း လိုချင်လို့”

“ခုတစ်လော ရှဲ့လာကလည်း ဝိုင်ဝိုင်နေတာပဲ၊ ကြင်မြိုင်မလာသေး၊ သရွေတော့ မပြန်ပါနဲ့ ရှဲ့လာရယ်၊ နင် ပြန်ချင်လို့လား၊ မမနွယ်ကလည်း ရှဲ့လာကို ချစ်ပါတယ်၊ မြတ်လေးတို့က မမနွယ်ကို ချစ်ပေမဲ့ ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ကိုယ်ဆိုတော့ မမနွယ်ကို ပစ်ထားရသလိုပဲ၊ ရှဲ့လာရှိနေတော့ မြတ်လေးတို့လည်း စိတ်ချတယ်၊ ရှဲ့လာက လူနာပြုစုတတ်ပုံရတယ်တဲ့၊ ကိုကိုက ပြောတယ်”

“မပြန်ပါဘူး မမလေးရဲ့ ရှဲ့လာ စိတ်တော့ညစ်တယ်”

“ဟင်... ဘာကို စိတ်ညစ်တာလဲ၊ မြတ်လေးကို ပြောလေ၊ မြတ်လေးကူညီနိုင်တာဆို ကူမယ်”

မြတ်လေးနွယ်သည် အလှလှပံထားသော ကျောက်တုံးခုံတန်းလေးပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်၏။ ရှဲ့လာကတော့ မြက်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသည်။

“မမလေး... ရှဲ့လာကို အကြံဉာဏ်ပေးနော်”

“အေးပါ... ပြောမှာ ပြောစမ်းပါ”

“ရှဲ့လာ တို့တို့ပဲ ပြောမယ်၊ မလေးတို့ မနက်က ထမင်းတွေ့တဲ့ ဆရာဝန်ကြီး ဦးမိုးကောင်းကိုလေ ရှဲ့လာသိတယ်၊ ရှဲ့လာ တံခါးကြွေးကာ ချောင်းလျှင်းကြည့်နေတယ်၊ ဒေါ်သောင်းစိန်သားဗိုလား”

“ဟုတ်တယ်”

“လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်ငါးနှစ်လောက်က ရှိလာ သူတို့အိမ်မှာ အလုပ် လုပ်ဖူးတယ်၊ ရှိလာလေ ကလေးတစ်ယောက်မွေးတယ်”

“ဟယ်... ဒီဆရာဝန်ကြီးနဲ့လား”

“အို... အို... မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှိလာသည် အတိတ်ကို ပြန်ပြောရင်း အသစ်ဖြစ်ကာ မျက်ရည်က ကျလာပြန်သည်။

“ရှိလာစာတတ်ထုပ်မှာ ဘယ်သူမှ တရားခံမဟုတ်ပါဘူး၊ ရှိလာ ဘယ်သူမှ အပြစ်မတင်ပါဘူး၊ ရှိလာချစ်သူက သေသွားတာကို၊ နို့မို့ရင် သူ တကယ်ယူမှာပါ”

မြတ်လေးနွယ်သည် ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“အဲဒါ... မင်းက ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”

“ဒီလိုပါ၊ ခုတော့ ရှိလာသားကို သိပ်တွေ့ချင်တာပဲ၊ ရှိလာရုပ်ကလည်း ဆယ့်ငါးနှစ်အတွင်း စိတ်က မပျော်လို့လား၊ မသိ၊ သိပ်ကျသွားတာပဲ၊ ရှိလာသားလေးကို တွေ့ချင်ပါတယ်ပြောရင် သူတို့က တွေ့ခွင့်ပေးမှာလား၊ သူတို့က ရှိလာကို မှတ်မိပါ့မလား၊ မှတ်မိတယ် ထားပါလေ၊ အဖေ အမေအရင်းက တွေ့ချင်ရင် တချို့ တွေ့ခွင့်ပေးချင်ဘူး၊ ပြီးတော့ ဒီရစ်ချတ်ဆိုတဲ့ ဆရာဝန်ကြီးသားဟာ ရှိလာထားခဲ့တဲ့ သားလေးကိုပဲ ဆက်မွေးစားတာလား၊ သားလေး သေသွားပြီးနောက် မွေးစားတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်လား”

“မင်း ကလေးကိုမြင်ရင် မမှတ်မိဘူးလား”

“မှတ်မိမယ်လို့ထင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ရှိလာ ခုတစ်လော ကိုယ့်စိတ်နဲ့ကိုယ် ဂနာမငြိမ်တာ၊ ဒီဆရာဝန်ကြီးကားလာရင် မမလေးတို့ ပြောနေတဲ့ သူ့သားရစ်ချတ်ပါလာမလားလို့ ချောင်းချောင်းကြည့်ရတာ၊ သား... သားကတော့ ရှိလာကို မသိတော့ပါဘူး၊ မမှတ်မိတော့ပါဘူး”

ရှိလာသည် မြတ်လေးနွယ် ဒူးပေါ် မျက်နှာအပ်ကာ ငိုတော့သည်။

“မငိုနဲ့ ရှိလာရယ်၊ မမလေးစဉ်းစားပါဦးမယ်၊ ခုနသစ်ခွအိမ်ထဲမှာလည်း ဆရာဝန်ကြီးကို မမလေး မေးကြည့်တော့ ရစ်ချတ်ဟာ သူ့သားအရင်းတဲ့၊ သူ့အမေဟာ ရစ်ချတ်မွေးပြီး မီးထွက်စမှာပဲ ဆုံးသွားတယ်တဲ့”

“ဟင်း... ဒီလိုပဲပြောလား၊ သူ ဒီလိုပဲပြောလား”

“အေး...”

‘တကယ်များလား၊ မမလေးရယ်၊ သူ့မိန်းမက မွေးတယ်ဆိုရင် ဆရာဝန်ကြီးဟာ လူပျိုကြီး မဟုတ်ဘူးပေါ့နော်၊ သူ့မိန်းမ ဘယ်သူလဲ၊ ဒီတော့ ရှိလာသားလေး ဘယ်ရောက်သွားလဲ၊ ရစ်ချတ်... ရစ်ချတ်ဟာ ရှိလာသားလေး မဟုတ်ဘူးလား၊ အို... အို... သားလေးရေ... သားလေး ဘယ်ရောက်သွားလဲ’ ရှိလာသည် ဟိုဘက်ကြည့် ဒီဘက်ကြည့်နှင့် ထပြေးတော့မလို လုပ်တော့သည်။ မြတ်လေးနွယ်က လှမ်းခွဲရင်း ‘နေပါဦးရှိလာ’ဟု ခပ်ငေါက်ငေါက်ကလေး ပြောတော့မှ ရှိလာသည် ပြန်ငြိမ်သွား၏။

“စိတ်ကို အေးအေးဆေးဆေးထားစမ်းပါ၊ ကိစ္စတစ်ခုဟာ ဖြည်းဖြည်း စဉ်းစားမှ အဖြေပေါ်မှာပေါ့၊ မစူးမစမ်းနဲ့ မင်းကပါ ထပ်မဟောက်လိုက်ပါနဲ့ဦး၊ အရူးနှစ်ယောက်ကြား မမလေးတို့ ဒုက္ခရောက်နေဦးမယ်”

ရှိလာသည် သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ရစ်ချတ်နဲ့ မင်းနဲ့တွေ့ဖို့က မမလေးစီစဉ်ပေးမယ်၊ လွယ်လွယ်လေးရယ်၊ ငယ်ရုပ်မပျောက်ရင် ကိုယ့်သားပဲ ကိုယ်သိမှာပေါ့၊ မင်းလည်း ဘာမှ မပြောနဲ့ဦး၊ တစ်ခုက ဆရာဝန်ကြီးကို သူ့အိမ်က ဘာပြောထားလဲ မမလေးတော့ မသိဘူး၊ တို့များမေမေက ဒီဆရာဝန်ကြီးကို ငါနဲ့လက်ထပ်စေချင်တယ်၊ ဘာမှတော့ ပြောစရာမရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီရစ်ချတ်ရဲ့အမေအရင်းဟာ ဘယ်သူလဲလို့ ငါလည်း သိချင်တာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ရှိလာ စဉ်းစားကြည့်လေ... မမလေးဟာ ကိုယ့်ပညာကိုယ့်ဂုဏ်နဲ့ မမလေးတို့တက္ကသိုလ်အသိုင်းအဝိုင်းမှာရော အပြင်မှာရော ကြိုက်ရာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ခေါင်းခေါက်ယူနိုင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီဆရာဝန်ကြီးကိုလည်း ငြင်းစရာမရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ငါက လူပျိုကြီးအစစ်တော့ ဖြစ်စေချင်တယ်၊ လူပျိုကြီးဘဝကနေ ဒီကလေးကို မွေးစားတယ်ဆိုရင် မမလေး လက်ခံနိုင်ပါတယ်၊ ဆရာဝန် လူပျိုကြီးတွေ၊ အပျိုကြီးတွေဟာ ဒီလိုပဲ သားဖွားခန်းတွေ ဖွင့်ရင်း မိခင်တချို့ဟာ ကလေးတွေကို ဆက်လက်ပြုစုမွေးနိုင်လို့ ပေးခဲ့တာတွေ ပြည့်လို့၊ ခုတော့ မမလေး တစ်ခု ဧည့်စားမိတယ်”

ရှိလာသည် မြတ်လေးနွယ်စကားကို စိတ်ဝင်စားလာပြန်သည်။

“မမလေးက ခုလို သူ့ကို တီးခေါက်ကြည့်ရင်၊ သူ့သား ဘယ်လို့ မြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ မမလေးကို လိုချင်ရင် မမလေးအဖွဲ့နဲ့တို့ အသင်းငြိပ်ငြိပ်

ပြောမှာပေါ့၊ ကလေးဟာလည်း မွေးစားသားပါလို့ ပြောမှာပေါ့နော်... ခုတော့ သူကလေး လွယ်လွယ်နဲ့ မြန်မြန်ပဲပြောတယ်။ ကလေးအမေဟာ မီးထွက်စလောက် က ဆုံးသွားတယ်တဲ့၊ မွေးစားသားပါလို့ သူမပြောဘူး။

“မပြောရက်လို့များလား”

“အို... ဒီနေရာမှာ မပြောရက်လောက်အောင် ကလေးဂုဏ် ထိခိုက် သွားမှာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ရှဲလာနဲ့ ရစ်ချတ်နဲ့တွေ့လို့ ရစ်ချတ်ဟာ ရှဲလာသားလေးသာမှန်ရင် ဆရာဝန်ကြီးကို မမလေးယူပါနော်... ဆရာဝန်ကြီးတို့မိသားစုအားလုံးဟာ စိတ် ကောင်းရှိတာပဲ၊ ရှဲလာသိတယ်”

“အောင်မယ်... ရှဲလာကလည်းဟယ်၊ အိမ်ထောင်ရေးဟာ ကန်စွန်းရွက် ရောင်းတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ ကန်စွန်းရွက် ရောင်းတာတောင် ဝယ်မယ့်သူဟာ နွမ်းတာ မနွမ်းတာ သေသေချာချာ ကြည့်ဝယ်တာပဲ၊ ပြီးတော့လည်း မမလေးက အပြေး အလွှား ခုမှလိုက်ကြည့်ပြီး ဗျို၊ ဆရာဝန်ကြီး လူပျိုအစစ်ဆိုရင် ကျွန်မ အခုယူ မယ်လို့ လိုက်ပြောရမှာလား၊ ဆင်းရဲ ဆင်းရဲ၊ ချမ်းသာချမ်းသာ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တန်ဖိုးထားရမှာပဲ”

ရှဲလာသည် စိတ်မောသလိုဖြစ်သွား၏။

“ရှဲလာကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော်... ရှဲလာက သူတို့အကြောင်း သိတဲ့အပြင် အခု သေသေချာချာ တွေးကြည့်တော့ ရှဲလာ မဆင်မခြင်လုပ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စတစ်ခု ကြောင့် ဧကူးစူးရှင် ဆရာဝန်ကြီးမှာ အရှုပ်အရှင်းဖြစ်မှာမို့လို့ပါ၊ ရှဲလာတာဝန် မကင်းဘူးပေါ့”

မြတ်လေးနွယ်သည် သူ့ခြေရင်း မြက်ခင်းပေါ်ထိုင်နေသော ရှဲလာ မျက်နှာ လေးကို ကြည့်၍ ခေါင်းကိုသပ်လိုက်၏။

“အစက ရှဲလာရယ်... အဲဒီလိုတွေးပါလား၊ ကိုယ်လုပ်ချင်တာကိုလည်း ဒေါလေးစိတို့၊ ဒေါဒေါသောင်းတို့နဲ့ တိုင်ပင်ပါလား၊ မင်းရဲ့ကိုယ်ဝန်ကိုတောင် မွေးတဲ့အထိ စောင့်ရှောက်ပေးတဲ့မိသားစုမို့လား”

“ရှဲလာသားလေးရဲ့ နောင်ရေးမှာ ရှဲလာနဲ့အတူ ရှိနေရင် အိမ်ဖော် မိန်းကလေးရဲ့သားဆိုပြီး မေမေကြီးတို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာများ သားလေးမျက်နှာ ငယ်မှာလားလို့”

“ကဲ... ရစ်ချတ်ကလည်း ရှဲလာသားလေး ဟုတ်နေပြီတဲ့၊ သားကို တွေ့ ချင်ရုံပဲလား၊ ရစ်ချတ်ကတော့ မင်းကိုတွေ့လည်း မှတ်မိမှာ မဟုတ်ဘူး”

ရှဲလာသည် မျက်ရည်များ ဝဲလာပြန်၏။

“ဟုတ်ကဲ့... တွေ့ချင်ရုံပဲဆိုပါတော့... သားလေးကို မသိရကောင်း လားလို့ အပြစ်တင်စရာ မလိုပါဘူးလေ၊ ရှဲလာကိုမြင်ရင် မေမေကြီးတို့က ကောင်း ကောင်းမှတ်မိမှာပါ”

“တို့ဇာတ်ထုပ်က တို့ဇာတ်ထုပ်တခြားပဲလေ၊ ရှဲလာအနေနဲ့ သားလေးကို တွေ့ရလို့ ရှဲလာသားဟာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ရှိရင် ပြီးတာပဲမို့လား၊ ဘာထပ်ပြီး လုပ်ချင်လို့လဲ၊ ဟင်း... မမနွယ်အနားကတော့ ဘယ်မှမသွားနဲ့နော်၊ ဘာပဲလုပ်ချင် လုပ်ချင် မမလေးကို တိုင်ပင်ပြီးမှ လုပ်ရမယ်နော်”

ရှဲလာက ခေါင်းညိတ်ရင်း ခပ်ငိုငိုလေး စဉ်းစားနေပြန်သည်။

“ဒေါ်ဒေါ်သောင်းတို့က အချစ်တွေပိုပြီး မင်းနဲ့ရစ်ချတ်နဲ့ သားအိမ် အရင်းမှန်း သိခွင့်မပေးလို့ ရှဲလာမှာ ဘာမှမထိခိုက်ပါဘူးထင်တယ်၊ မမနွယ်တို့ အိမ်မှာ နေရင်းပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ တခြားအိမ်တစ်အိမ်မှာ နေရင်းပဲဖြစ်ဖြစ် ရှဲလာသားလေး ကောင်းစားနေတာကို အဝေးကကြည့်နေဖို့သင့်တယ်လို့ မမလေး ထင်တာပဲကွယ်၊ မမလေးကို မိခင်စိတ်မရှိဘူးပဲ မင်းထင်လေမလား၊ သားလေးမှာ ထိခိုက်ဖို့ အကြောင်းတစ်ခုတစ်ရာ ကြုံလာရင်တော့ မင်းမှာ အသက်စွန့်ပြီး ဖြစ်ပေစေ ကာကွယ်ရမှာ မင်းဝတ္တရား၊ မိခင်တစ်ယောက်ဝတ္တရားပေါ့၊ ဒါကိုမှ မိခင်စိတ်လို့ ခေါ်တယ်လို့ မမလေးထင်တာပဲ၊ ဟင်း... မမလေးလေ ရစ်ချတ်နဲ့ ရှဲလာတွေ့ဖို့ တော့ တာဝန်ယူပါတယ်၊ ဖြစ်လာတဲ့အကြောင်းပေါ်မူတည်ပြီး မီးစဉ်ကြည့်ကကြ သေးတာပေါ့ကွယ်၊ ကဲ... လာ သွားကြစို့...”

ရှဲလာသည် အုန်းဆံထုပြီးသား သုံးလေးခုကို ကိုင်ကာ မြတ်လေးနွယ် နောက်သို့ လိုက်သွားတော့သည်။

မြတ်လေးနွယ်သည် ရှဲလာကိစ္စကို ကူညီရန်အတွက် သူ၏ခဲအိုဖြစ်သူကို အိမ်မပြန်ခင်တွေ့ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ လှလှနွယ် နေ့လယ် တစ်ရေးအိပ်ရာမှ နိုးလာချိန်တွင် ရှဲလာကလည်း လှလှနွယ် ဝေယျာဝစ္စများကို အခန်းထဲသို့ လုပ်နေသည်။ ဦးကပ်တစ်ယောက်တည်း သူ၏သားကောင် သားရေအေးအေးအေး အခန်းထဲတွင် အလုပ်ရှုပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ကိုကို... အလုပ်ရှုပ်နေလား၊ မြတ်လေးလေ ကိုကိုကို စကားတစ်ခု ပြောချင်လို့၊ တော်ကြာ မမမြတို့ ဖြို့ထဲကအပြန် ဝင်ခေါ်ရင် မြတ်လေးက ပြန် နှာ”

“ပြောလေ...”

ဦးကဝိစိတ်ထဲမှာမှ မြတ်လေးနှင့်အတွတ် တွေပြီး ဘာဆုံးဖြတ်သည်ကို သိချင်၏။ ခဲအိုနှင့် ခယ်မ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စလို မေးထိုက် မမေးထိုက် အချိန်ယူစဉ်းစားရင်း ဤအခန်းထဲတွင် အလုပ်ရှာလုပ်နေခြင်းဖြစ်၏။ ဪ... အခြေအနေကလည်း ကိုယ့်ဆန္ဒလေးများနှင့် ကိုယ်ဖြစ်ချင်သည်များကို ရော်ရမ်းမှန်းဆတွေးနေရဆဲ အချိန်ပါလား။

“ထိုင်လေ မြတ်လေး”

မြတ်လေးနွယ်သည် သမင်ရေကျက်ထားသော ခုံအဝိုင်းလေးပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်၏။

“ကိုကို... သိပြီးလား မသိလားတော့ မြတ်လေး မသိဘူး”

“ဘာကိုလဲ...”

“မမနွယ်ကို ပြုစုတဲ့ ရှဲ့လာကလေး၊ ဒေါ်ဒေါ်သောင်းတို့အိမ်မှာ ဟို... ဆယ့်ငါးနှစ်ကျော်လောက်က အလုပ်လုပ်ဖူးတယ်တဲ့”

“ဟုတ်မှာပေါ့၊ သူတို့က အိမ်အနဲ့ လုပ်လာခဲ့ကြတာတွေပဲ”

“သူလေ ဒေါ်ဒေါ်သောင်းတို့ အိမ်မရောက်ခင်ကတည်းက သူ့မှာ ကိုယ်ဝန်ပါလာတယ်တဲ့”

“ဪ...”

“ဒါပေမဲ့ သူက မသိဘူး၊ မြစ်ကြီးနားကို ဒေါ်ဒေါ်သောင်းတို့ သွားလည် တော့မှ ဆရာဝန်ကြီး ဦးမိုးကောင်းက သူများတာကို စမ်းသပ်ရင်း သူ ကိုယ်ဝန် ရှိတာကို သိသွားတယ်”

“အို... ဟုတ်လား”

“သူတို့ မြစ်ကြီးနားက ပြန်လာပြီး ရှမ်းလမ်းအိမ်ကြီးမှာ ဆက်နေရင်းက သူ့သားလေးကို မွေးတယ်လေ၊ ဒီတုန်းက သူ့သားလေး နောင်ရေးကို သူထောက်ထားပြီး ကလေးကို အဘွားကြီးတွေနဲ့ ထားရစ်ပြီး သူထွက်သွားတယ်၊ မိုးညှင်းက ခရစ်ယာန်သာသနာပြု အဆုတ်နာဆေးရုံက သီလရှင် သူနာပြုဆရာမကြီး တစ်

ယောက်ဆီမှာ သူ့အလုပ်ဝင်လုပ်နေတယ်၊ ခုတော့ ဆေးရုံတွေ အားလုံး အနီရ လက်အပ်ချိန် ရန်ကုန်ကို ရှဲ့လာပြန်ရောက်လာတယ်ပေါ့၊ သူ့သားလေးကိုလည်း သူသိပ်တွေ့ချင်တယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်သောင်းတို့က ရှမ်းလမ်းကနေ ဒီအင်းလျားကန် စောင်းကအိမ်ကို ပြောင်းသွားတော့ သူတွေ့ဖို့ အခွင့်မကြုံခဲ့သေးဘူးပေါ့၊ သူ့သား ကိုရှာရင်း အခု ကိုကိုတို့အိမ်မှာ အလုပ်လုပ်နေတာ”

“ဟေ... ဒါလောက်ထိတော့ ကိုကို အသေးစိတ်မသိဘူး၊ ကိုကိုသိတာက အတွတ်ခေါ်တာနဲ့ ရှမ်းပြည် မြောက်ပိုင်းမှာ ဆုံရအောင်ဆိုလို့ ကိုကို သွားခဲ့တာပဲ၊ မြစ်ကြီးနားမှာ ဒေါ်ဒေါ်သောင်းတို့နဲ့ မဆုံခဲ့ဘူး... အဲဒါ ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“ရှဲ့လာကလေး ဒေါ်ဒေါ်တို့လက်ထဲက ရစ်ချတ်ဟာ သူ့မွေးခဲ့တဲ့သားကို ဆရာဝန်ကြီးတို့ ဆက်ပြီး မွေးစားထားတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် သူ့သားလေးဟာ ဘယ်ရောက်သွားလဲ သူသိချင်နေတယ်၊ ရစ်ချတ်ဟာ တခြားမိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ဆရာဝန်ကြီးညားပြီး မွေးတာလား၊ သူ့စိတ်ထဲမှာ သံသယ ဖြစ်နေတယ်”

“ဪ... အေးကွယ် တို့အတွက် ပေါ့ပေါ့ဆဆ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်လို့ ဂရုမစိုက်တဲ့ အကြောင်းအရာ တစ်ခုဟာ ရှဲ့လာအတွက်တော့ သေရေးရှင်ရေးပဲ၊ ကိုကို သိရတာတော့ ရှဲ့လာကို ဒေါ်ဒေါ်သောင်းတို့အိမ်မှာ အိမ်ဖော်တစ်ယောက် အနေနဲ့တောင် မမြင်ဖူးလိုက်ဘူး၊ မြင်ဖူးတောင် သတိမထားမိဘူးဆိုရမှာပေါ့၊ ရစ်ချတ်ကိုလည်း မြရတနာဆေးတိုက်မှာ မိခင်မမွေးနိုင်လို့ ထားခဲ့တဲ့ ကလေး တစ်ယောက်ကို ဒေါ်ဒေါ်သောင်းတို့က ယူမွေးတယ်လို့ပဲ ကိုကိုသိတယ်၊ ဒါတောင် ဆရာဝန် ဒေါ်မြမြအေးနဲ့ စကားစပ်မိလို့သိတာ၊ ဒေါ်ဒေါ်သောင်းတို့ကရော အတွတ်ကရော ဘယ်တော့မှ မွေးစားတယ်လို့မပြော၊ ချစ်လိုက်ကြတာ တုန်လို့၊ အတွတ်ကလည်း သူများတွေနားလည်မှုနဲ့သာ သိနေတာ၊ ရစ်ချတ်ကို မွေးစား တာလားလို့ သူများမေးရင် သူသိပ်စိတ်ဆိုးတာပဲ၊ ဘယ်တော့မှ ဖွင့်မပြောဘူး၊ အတွတ်မှာ တရားဝင် ဘယ်မိန်းမနဲ့မှလည်း လက်ထပ်တာ ကိုကိုတော့ မတွေ့ ခဲ့ဘူး၊ တရားမဝင် တခြားယောက်ျားတွေလိုလည်း မိန်းမမှု မပွေ့ခဲ့ပါဘူး”

မြတ်လေးနွယ်သည် သူ့အတွတ်တော့ သူသိလိုသော ပြဿနာ ပြောပြပြီး ရှဲ့လာအတွက် သူ့ကတိအတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးရဦးမည်။

“ဒီတော့လေ... ကိုကိုတစ်ခုလုပ်ပေးရင် ကောင်းမှာပဲ၊ နာမည်ကို သိ မသာ ဒီအိမ်ကို ခေါ်လာခဲ့ပြီး ရှဲ့လာကို ပြပေါ့၊ ရှဲ့လာက သူ့သား ဟုတ်တယ်

ကြည့်ပါဇေလေ”

“ရစ်ချတ်ကတော့ မှတ်မိမှာမဟုတ်ဘူး၊ ရစ်ချတ်ကို တွေ့ရင်သာ ရှိလာက သူ့သားပါလို့ မှတ်မိတောင် ရစ်ချတ်ကို ဖွင့်မပြောဖို့၊ ရှိလာကနေပျက်ဖို့ မြတ်လေးတာဝန်ယူရမယ်၊ နို့ဖို့ရင် တို့ဘယ်ကောင်းမလဲ၊ ဒေါ်ဒေါ်သောင်းတို့၊ အတွတ်တို့က အထင်လွဲမှာ၊ နောင်မှပဲ သူတို့ဘာသာ သားအမိ သိကာမှသိရော”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မြတ်လေး၊ ရှိလာကို ပြောပြမယ်၊ မြတ်လေးပြောချင်တာ ဒါပါပဲလေ”

မြတ်လေးသည် အခန်းပြင်သို့ ထွက်သွားတော့သည်။ ဦးကဝိသည် သက်ပြင်းချလိုက်၏။ သူသိချင်သည်ကတစ်မျိုး၊ မြတ်လေးပြောသွားသည်က တစ်ဇာတ်ထုပ်။ ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရပေမည်။

အတွတ် အိမ်ပြန်ရောက်လာသည်နှင့် ဒေါ်သောင်းစိန်ကလည်း အကိုး အကြောင်းကို သိလိုလှပြီ။ သို့သော် စတင်မေးရမှာ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေလေသည်။

မောင်ကဝိက ပြောထားပြီး၍ ‘မြတ်လေးနွယ်’ နှင့် တွေ့ခဲ့လားဟု မေးလိုက် လျှင် ပြီးပါသည်။ သို့သော် စကားဘယ်လို စရမည်ကိုပင် ဒေါ်သောင်းစိန်သည် စိတ်က ဆိုင်းဆိုင်းတွဲတွဲ ဖြစ်နေသည်။

ညဦးသို့ရောက်လာ၏။ အတွတ်သည် ဘယ်ကိုမှမသွား၊ သူ့အိပ်ခန်း ဘေးရှိ ဝရန်တာတွင် တစ်ယောက်တည်း စိတ်အေးလက်အေး ထိုင်နေသည်။ အိမ်ပေါ်မှ ကြည့်ရာတွင် အင်းလျားကန်ရေပြင်ကို အတိုင်းသား မြင်နေရ၏။ ခုလိုဆိုတော့ ဝါးခယ်မတစ်ဖက်ကမ်းရှိ အိမ်အကြီးပေါ်မှ မြစ်ပြင်ကို မြင်နေရသလို ဆင်တူပေသား။

လမင်းရောင်သည် ရေပြင်ပေါ်တွင် မှိန်မှိန်လေး ကျရောက်နေသည်။ သူ့အရွယ်ရောက်စဉ်များ။

အထူးသဖြင့် လဆန်းဆယ်လေးရက် ညများ၊ ထိုညများက လမင်းရောင် သည် ထိန်ထိန်သာနေသည်။ သူသည် ပြတင်းမှ စပါးခင်းများကို လည်းကောင်း၊ မြစ်ပြင်ကိုလည်းကောင်း ထ၍ ကြည့်နေမိ၏။ အရွယ်အပြောင်းအလဲတွင် စိတ်

သည် ဘာရယ်လို့မဟုတ်၊ လမင်းရောင်နှင့်အတူ ကစားချင်သလို ဖြစ်နေခဲ့ရ၏။
ဗွေးတို့အိမ်ကြီးဆီမှ ညီအစ်မတစ်စု ပရိတ်ရွတ်သံကို သူတို့အိမ်ကြီးပေါ်မှ သူနားထောင်နေမိ၏။ ယခုမှ ပရိတ်ရွတ်သံလည်း ဆိတ်သုဉ်းခဲ့ပြီ။

စပါးစေ့လေးတို့သည်လည်း အိပ်ပျော်ရာမှ နိုးချိန်မဟုတ်တော့ပေ။ မိုးဦးက အိပ်ပျော်ရာမှ နိုးလာသော စပါးစေ့လေးသည် ဦးထုပ်ချွန်လေးကို ချွတ်လိုက်ပြီ။ သူ့အဖော်များနှင့်အတူ မိုးစက်မိုးမှုန်များအောက်တွင် ခြေဖြူလေးများကို ဆန့်ရင်းမှ စိုပြည်သော လောကတစ်ခွင်ကို အားသစ်ဖြင့် ကြည့်ကြ၏။ မိုးဦးလေသည် လန်းဆန်း၍ သူတို့ကို နှုတ်ဆက်ရင်း ထိတွေ့ နမ်းရှုပ်သွားသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ လည်း ညှိမှောင်သော မိုးသားကို ခွဲထွက်၍ ပြုကြည့်လာသော နေခြည်တန်းများ အောက်တွင် တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင်မှီကာ လှပစွာ ကကြ၏။

နေခြည်အောက်တွင် ယခုတော့ မိုးဦးက ဦးထုပ်စိမ်းလေးများသည်လည်း သူတို့၏ မြကိုယ်လွှာရံနှင့်အတူ ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။ နေ့နက်သမီး လေး သော ရွှေဝတ်လွှာများ ဝတ်ဆင်ကာ စပါးစေ့လေးတို့သည် ပပ်ကြားအက်များ ကြားတွင် အိပ်ပျော်ခဲ့ရသော ညများအကြောင်းကို ပုံတို ပတ်စလုပ်ကာ ပြောပြ ကြ၏။ စပါးစေ့လေးတို့ပုံမှာလည်း လွမ်းဆွတ်ကြေကွဲဖွယ် ကောင်းပေသား၊ မြေကြွက်ကြီးများနှင့် တွေ့ခန်းလည်းပါသည်။ သူတို့ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ ခဲ့ရသော နေ့များနှင့် ကောက်စိုက်သူတို့၏ တေးသံတွင် သူတို့ ပျော်ခဲ့ရသော အကြောင်းများကို ကြုံရာဆုံရာ ပြောကြားကြရင်းပင် စပါးခင်းတစ်ခုလုံးသည် ကျွက်စီကျက်စီ ညံ့လာကြသည်။

မကြာခင် သူတို့သည် တံစဉ်ကို ဦးညွှတ်ကြရပေတော့မည်။

“တေးဆိုကြ ပျော်ကြတာတွေ၊ ငယ်ငယ်က သဘာဝအခြေ၊ မြင်ယောင်လို့ နေ၊ ခုနေ့များ ဟိုခေတ်ခါတွေ၊ ယဉ်ကာပဲ ကြည့်လိုက်ရင်လေ လွန်ကွာခြားပေ၊ အမြဲပဲ တွေ့ပါစေ၊ အခါခါဆုတောင်းနေ၊ ကျောင်း ဘုရား သွားကာပင်၊ တူယဉ် မကွဲပေ၊ မြင်ယောင်ပါရဲ့အဆွေ၊ ဖော်တစ်သင်း ဖြူးလို့နေ၊ လှေလှော်ရင်းကစား ခဲ့ပေ၊ သပြေသီးများလည်း စားကြပျော်ပျော်ပေ၊ လှည်းယဉ်ကလေး စီးလို့နေ၊ ကျောင်းတော်ခရီး သွားခဲ့ပေ၊ ဆုကာညံကာ ပျော်ရွှင်တာတွေ၊ နားထဲမှာ ကြား ယောင်ပါလို့နေ”

ရေဒီယိုမှ ခေတ်ဟောင်းသံချင်းက အတွတ်အတွေးကို ရှုပ်လိုက်၏။

အသစ်တွေ ဘယ်လို ပြောင်းခဲ့သော်လည်း ခေတ်ဟောင်းသီချင်းကဖြင့် မရိုးနိုင်။ သူသည် အိပ်ခန်းရှိရာသို့ ပြန်လာခဲ့၏။ တစ်ခုတည်းစီ ဖြစ်သော်လည်း တစ်ခန်းတည်း အတူအိပ်သော သားငယ်ရှိရာသို့ ကြည့်လိုက်၏။ သားလေးသည် မျက်စိမှိတ်ကာ မိန်းမနဲ့ နေလေသလား၊ အိပ်ပျော်၍ပဲ နေလေသလား။ အတွတ်သည် ဟနေသော ခြင်ထောင်စာများကို ဖိလိုက်၏။ သူ့သားငယ်သည် မျက်စိမှိတ်ရင်းမှ သူငယ်တုန်းကလိုပဲ အိပ်မပျော်သောသူများ အိပ်မက်ကို မက်၍ မနေလေသလား။ သားလေး၏ ရင်ထဲတွင်လည်း ‘မွေး’ အငယ်စားလေး တစ်ယောက်များ ဝင်ရောက်နေပြီလား။

“သား အိပ်နေပြီထင်တယ်”

မေမေ၏ အသံကို သူ့နောက်မှ ခပ်တိုးတိုး ကြားရ၏။

“မအိပ်သေးပါဘူး မေမေ”

“မေမေ စကားပြောချင်လို့ သားကိုစောင့်နေတာ၊ လာ အပြင်ဧည့်ခန်းသွားရအောင်”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အိမ်ပေါ်ထပ်ရှိ ဧည့်ခန်းတွင် သွားထိုင်ကြ၏။

“ရစ်ချတ်ကိုလည်း မသွားခင် သေသေချာချာ မှာခဲ့၊ ဒီညတော့ စောစော အိပ်သား၊ သားမရှိရင်လေ ရစ်ချတ်က နည်းနည်းငွေချင်တယ်၊ မိမိနဲ့ကလည်း ခက်ပါတယ်၊ သူက စိတ်တိုင်းမကျတိုင်း အော်ချင်တယ်၊ မေမေကတော့ သူတို့ခေတ်နဲ့ သူတို့မို့လား၊ တချို့နေရာမှာတော့ လွတ်ပေးတာပဲ... စာမကြိုးစားမှသာ စိုးတယ်”

“အင်းပေါ့ မေမေရယ်... ကျွန်တော်လည်း ပြောခဲ့ပါမယ်”

“နို့ သားက ဘယ်တော့လောက် ပြန်မလဲ”

“တစ်ပတ်လောက်ပဲ နေမယ်၊ ပေါက်မှာလိုတဲ့ ဆေးတွေ ရန်ကုန်က ရသမျှ စုဆောင်းဝယ်ပြီး ပေါက်ကို ကျွန်တော်ပြန်မယ်၊ ချောင်ကြိုချောင်ကြား နယ်တွေမှာ ဆေးတွေ သိပ်လိုတာပဲ”

“နို့ မေမေနဲ့ ရန်ကုန်မှာအတူနေဖို့ အစီအစဉ်ကော”

“ဖြစ်လာမှာပေါ့ မေမေရယ်၊ ကျွန်တော်လေ ရခိုင်ဘက်တော့ ကူးဦးမယ်၊ မေယုမြစ်ဖျားကို ဆန်ကြည့်ဦးမယ် မေမေ၊ မင်းကြီးရွာမှာ ခဏစတည်းချမယ် စိတ်ကူးတယ်၊ ရွာက သေးသေးလေးရယ်၊ ရခိုင်က ပြန်ရင်တော့ ရန်ကုန်မှာပဲ

မေမေတို့နဲ့ တူတူနေဖို့ အစီအစဉ်ရှိပါတယ်၊ သားလေးကလည်း အသက်နှစ်သက် မတိုင်ခင် ကျွန်တော်နဲ့ အတူနေမှဖြစ်မှာပါ”

“အေးပါကွယ်”

“မေမေ သိချင်တာတွေ ဒါတွေဟုတ်ပါဘူး”

အတွတ် ရုတ်တရက် ပြောစကားကြောင့် ဒေါ်သောင်းစိန်သည် အံ့အားသင့်သွား၏။ အမှန်တော့ သူ့သားပြောသည်မှာ မှန်၍ဖြစ်ပါသည်။

“မေမေ သိချင်တာက မြတ်လေးနွယ်နဲ့ တွေ့ခဲ့တဲ့အကြောင်းမို့လား”

ဒေါ်သောင်းစိန်သည် ပြုံးကာ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဒီလိုရှိပါတယ် မေမေရာ၊ သူလည်းပဲ မြတ်လေးနွယ်ပဲ၊ အာသာဝတီ နွယ်နီနတ်ပန်းတောင် ကုမ္ပဏီတစ်ထောင် စောင့်တဲ့အထဲက ခူးမယ့်သူ ရှိသေးတာပဲ၊ တစ်နေ့ သူလည်း သူ့မှာ တကယ်ကိုပဲ သူ့ကိုမြတ်နိုးတဲ့သူနဲ့တွေ့ပြီး ယူပါစေတော့၊ ကျွန်တော့်သားနဲ့ကျွန်တော် ကြည့်နေသွားပါမယ်၊ မြတ်လေးနွယ်စိတ်ထဲ သားကို ဘယ်သူ့သားလဲလို့ သိချင်နေပုံရတယ်”

“ဒါတော့ ဟုတ်တာပေါ့လေ”

“သားလေး တွတ်နီ စိတ်ဓာတ်အကျခံပြီးတော့ ကျွန်တော့်သား မဟုတ်ပါဘူးလို့ မပြောပါရစေနဲ့ မေမေရာ၊ သိသာသိစေ မမြင်စေနဲ့ ဆိုသလို သူတို့ဘာသာသူတို့ စုံစမ်းလို့ သိချင်သိပေါ့၊ ကျွန်တော်ကတော့ မွေးစားတာပါ၊ ရှိလာသားပါလို့ မပြောချင်ဘူး၊ မေမေပါးစပ်ကလည်း နောင်ခါကျမှ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ရစ်ချတ်ဘာသာ သိကာမှသိရော မေမေမြေးကိုလေ ကျွန်တော် မွေးစားတာလို့ မပြောနဲ့နော်”

“အို... မေမေ မပြောရက်ပါဘူး သားရယ်”

“အကြောင်းဆုံရင်လည်း ကျွန်တော် မြတ်လေးနွယ်နဲ့ ညားမှာပေါ့၊ စိတ်ထဲ သိပ်ပင်ပန်းမခံပါနဲ့ ကဲ... အိပ်ပါမေမေရာ...”

ဒေါ်သောင်းစိန်သည် သက်ပြင်းသာ ချလိုက်တော့၏။

“ကဲ... လာမေမေ၊ သားကိုယ်တိုင် မေမေကို သိပ်မယ်”

သူသည် မိခင်ကို အိပ်ခန်းရှိရာသို့ ခေါ်သွား၏။ ဒေါ်သောင်းစိန် ငြိမ်ထောင်ထဲဝင်သွားမှ စာခြင်ထောင်ကို မွေ့ရာအောက် သေသေသပ်သပ် နေကာ သူ့အပြင်ထွက်လာတော့သည်။

အောက်ထပ်မှ တယ်လီဖုန်းခေါင်းလောင်းသံ ကြားရ၍ ဆင်းလာ၏။ သူသည် တယ်လီဖုန်းခွက်ကို ကိုင်လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ မိုးတွတ်ကြီးရေ...”

ကဝိအသံသည် တစ်ဖက်မှ ပေါ်လာ၏။

“ဘယ်လိုမှမလဲပါဘူး ကဝိရာ၊ မင်းတို့ထင်သလို မြတ်လေးနွယ်ဟာ ထားရာမှာနေပြီး သူများကြီးဆွဲရာကမယ့် ရုပ်သေး မဟုတ်ဘူးကွ၊ မင်းပြောသလို တို့တွေ့ကြပြီးပြီပဲ၊ တို့လည်း တို့ဇာတ်လမ်း တို့ခင်းချင်တဲ့ဟန်နဲ့ ခင်းခဲ့ပြီးပြီ၊ နောက်ထပ်တော့ တို့ရဲ့အခွင့်အရေးကို မဖော်ကားပါနဲ့တော့ မောင်ကဝိရာ၊ ခင်ဗျား တို့ဆင်တဲ့ ဇာတ်လမ်းအတိုင်း မကပါရစေနဲ့တော့၊ မြတ်လေးနွယ်ဟာ လိမ္မာ ပါးနပ်ပြီး ရည်မွန်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါပဲ၊ ကိုယ်အထူး လေးစားပါ တယ်၊ မြတ်လေးနွယ် ဒါမှမဟုတ် မင်းရဲ့ခယ်မချော အာသာဝတီနွယ်နီ နတ်ပန်း ဟာ တစ်နေ့သောအခါ ဂန္ဓမာဒန တောင်စောင်းမှာ ဘုန်းကံရှင်နဲ့သာ တွေ့ပါစေ တော့ကွာ”

‘အဲမယ်... တယ်ဆိုတဲ့ စာပါလား’ တစ်ဖက်မှ အသံကြားရ၏။

“ကျွန်တော်မျိုး ငတွတ်ကတော့ အခွင့်သာခဲပါလျှင် ဝါးခယ်မ မွေးရပ်မြေ က ခရေပွင့်လေးကိုပဲ ပြန်ကောက်ပါရစေတော့၊ ဤတွင် ဇာတ်လမ်းတစ်ခန်း ရုပ်ပေါ့ သူငယ်ချင်းရေ၊ ကဲ... အိပ်တော့နော်”

တစ်ဖက်မှ သက်ပြင်းချသံသာ ကြားလိုက်ရ၏။ သူသည်လည်း တယ်လီဖုန်းချကာ လှေကားကို ဖြည်းဖြည်းချာ တက်လာခဲ့သည်။

“ရွှေငုံးမင်း အဖြိုးမျှော်သလို၊ ခရီးတော် နီးရက်နဲ့ဝေး...”

အတွတ်သည် တိုးတိုးကလေး သိချင်းဆိုလာမိ၏။

အတွတ် ပေါက်နယ်မြေ များပိုင်းသို့ ပြန်သွားပြီးနောက် ကြိုတင် ဆင်မထားဘဲ အခြေအနေအရ ပေါ်လာသော ဇာတ်ထုပ်ကို စာရေးဆရာ ဦးကဝိသည် ဆက်လက်၍ အကွက်ဆင်ဦးမည်။ စာရေးဆရာကံ၊ ကိုယ်က အကွက်ဝင်၍ ဝင်၍ ဆင်တတ်သော ကံပေမဲလား၊ သူသည် နောက်တစ်ပတ်တွင် အတွတ်တို့ အိမ်သို့ ဖုန်းဆက်လိုက်၏။

“ဟလို... ဟလို... ရစ်ချတ်ရှိလား”

“မရှိဘူး၊ အပြင်ခဏထွက်သွားတယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်သောင်း စကားပြောနေတယ်၊ အခုစကားပြောနေတာ ဘယ်သူလဲ”

“ကဝိပါ ဒေါ်ဒေါ်သောင်း၊ ကျွန်တော် လက်မှတ်ဝယ်ထားလို့”

“ဪ... အေးအေး...”

“ရစ်ချတ်ပြန်လာရင်လေ ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့ ကျွန်တော်လက်မှတ် ဝယ်ထားတယ်၊ သုံးနာရီခွဲ ပွဲကြည့်မယ်လို့၊ အပြန် ညစာ ရစ်ချတ်ကို အိမ်မှာ ထမင်းကျွေးပြီးမှ ပြန်ပို့မယ်နော်... စိတ်မပူပါနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်သောင်း၊ သောမတ်စ်လည်း ရှိနေမယ်”

“အေးကွယ်... ခုလည်း ဘယ်ထွက်သွားလဲ မသိဘူး”

ဦးကဝိသည် တယ်လီဖုန်းချလိုက်၏။ သူသည် နောက်ဖေးဆောင်သို့ ဝင်လာသည်။

“စံထူးရေ၊ ညစာ ရစ်ချတ်ကို ဒီမှာ ထမင်းကျွေးမယ်၊ အထူး ဘာမှပိုလုပ်စရာမလိုဘူး၊ တို့များစားသလိုပဲ... ရှိလာကိုယ်တိုင် စားပွဲထိုးပစေဟေ့”

ရှိလာသည် သူ့အတွက် ဤထမင်းစားပွဲလေးကို လုပ်ပေးကြောင်း မြတ်လေးနွယ်ပြောပြ၍ သိရှိပြီးဖြစ်သည်။ တကယ်တွေ့ရမည်ဆိုတော့လည်း ရင်ထဲမှာ တထိတ်ထိတ်နှင့် နာရိကိသာ မော့၍ကြည့်နေမိ၏။ ခြောက်နာရီကို မြန်မြန်လည်း ရောက်စေချင်သည်။ ရောက်လာခဲ့ပါလျှင်လည်း ဒူးမတုန် ရင်မခုန်ဘဲ အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို ရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ သူ့စိတ်ကိုသူပြင်ဆင်ထား၏။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် မှောင်စပျိုးလာ၍ အိမ်ကြီးတစ်အိမ်လုံး မီးလင်းလာသည်။ လှလှနွယ်ကလည်း အိမ်ပေါ်ထပ်ကဆင်းကာ ဧည့်ခန်းတွင် စောင့်နေသည်။

“ကိုကိုကပြောတယ် ရှိလာရယ်၊ ကျောင်းဖွင့်ချိန် ရောက်ရင် သောမတ်စ်ကို မြင်းခြံ ဖေဖေတို့ဆီ ပြန်ပို့ရရော၊ အတွတ်က ရစ်ချတ်ကို သူ့ဘွားဘွားရှိရာ ရန်ကုန်ကို ပြန်ပို့ရော၊ ကလေးနှစ်ယောက်ဟာ သူနဲ့အတွတ် ရင်းနှီးသလို မရင်းနှီးရဘူး၊ မေးထူးခေါ်ပြောပဲ၊ ခုလည်း သောမတ်စ် ပြန်မပို့ခင် ရစ်ချတ်နဲ့ အေးအေးဆေးဆေး ဆုံရအောင်လို့ ဒီညနေ ခေါ်လာခဲ့မှာတဲ့...”

“ဟုတ်ကဲ့”

လှလှနွယ်သည် ဘာကိုမှမသိ၊ သူသိတာလောက်အကြောင်းအလာကိုပင်

အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြ၏။ ကားဆိုက်သံ ကြားရပြီ။

ရှုလာသည် သံဆွတ်ခါးရှိရာ ပြေးရမလို၊ ထမင်းစားခန်း ပြေးဝင်ရတော့မလိုနှင့် တကယ်တော့ ဘာမှမလုပ်ဘဲ လှလှနွယ်အပါးမှရပ်ကာ ကြက်ဆေးသေတ္တံ ဝင်လာသူများကို ကြည့်နေမိ၏။

ဦးကဝိနောက်တွင် သောမတ်စ်နှင့်အတူ လူငယ်တစ်ယောက် ပါလာသည်။

“နွယ်ရေ... ရစ်ချတ်ကြီးက ထွားလည်းလာတယ်၊ လှလည်းလှလာတယ်နော်၊ ကြည့်ပါဦး”

ရှုလာတုန်နေ၏။ မျက်ရည်မကျအောင် ထိန်းထားသည်။

“ရှုလာ လိမ္မော်ရည်သွားယူဟေ့၊ ထမင်းပွဲလည်းပြင်တော့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရှုလာသည် တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ထွက်သွားပြန်သည်။

“အေးကွယ် အန်တီနွယ်ဖြင့် ရစ်ချတ်တို့နဲ့ ကမ္ဘာခြားနေသလိုပဲ၊ ဒေါ်ဒေါ်သောင်းတို့ လာတဲ့အခါ ရစ်ချတ် လိုက်လိုက်လာပါ၊ သောမတ်စ် ဒီမှာ အမြဲရှိနေရင်လည်း မင်းက လာဖြစ်မှာ”

သောမတ်စ်နှင့် ရစ်ချတ်သည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ကာ ရယ်ကြ၏။

“ဒီတော့မှ နှစ်ယောက်တွဲပြီး ပွေဖြစ်မှာ” ဦးကဝိစကားကို လူငယ် နှစ်ယောက်လုံး ပို၍ သဘောကျသွားပြန်သည်။

“ဒီတစ်ခါ အပြန် ငါ့ကိုတောင် အတွတ်ရယ် နှုတ်ဆက်မသွားဘူး”

“သူ့သူငယ်ချင်း ဒေါက်တာမြဇော်က မှားပိုင်းက စောင့်နေမယ်ဆိုလားပဲ၊ ဆေးတွေ အရင်လိုလို ရသမျှ စုဆောင်းပြီး မြန်မြန်သွားရတာ”

ရှုလာသည် လိမ္မော်ရည်ဖန်ခွက်များကို စည့်သည်များရှေ့ ချပေးလိုက်၏။ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသော လက်ချောင်းလေးများကို ဦးကဝိတစ်ယောက်သာ သတိထားမိ၏။ ရှုလာသည် တဖြည်းဖြည်း ဣန္ဒြေရလာ၏။ ခန်းဆီးနောက်သို့ အသာပြန်ဝင်ကာ သေချာစွာ ရစ်ချတ်ကို ကြည့်နေမိ၏။

စောချစ်ထူး... စောချစ်ထူး၊ သူ့ချစ်သူ စောချစ်ထူး၊ တောင်ပိုကြီးသူ့ ဆရာမကြီးမှာ မြန်မာအမျိုးသမီးဖြစ်သော်လည်း ကရင်ကလေးထိန်းများက

ဆရာမကြီး၏ မောင်အား ချစ်၍ လေးထားသော နာမည်ဖြစ်သည်။

သူနဲ့သားကြီးနဲ့ သိပ်တူတာပါပဲလား၊ အရပ်အမောင်းကတော့ ဆရာဝန်ကြီးနဲ့ တူလိုက်တာ၊ အို... ဖြစ်နိုင်တယ် ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ကိုယ်ဝန်ရှိစကတည်းက အတူနေလာပြီး ငါ့ကျေးဇူးရှင်အနေနဲ့ ငါ့ကြည့်ညိုခဲ့တဲ့ ဆရာဝန်ကြီးနဲ့ တူတာလည်း မထူးဆန်းပါဘူး၊ လိမ္မော်ရည်ခွက် ကိုင်သောက်တာလည်း လက်သန်းလေး တစ်ချောင်းထောင်လို့၊ လက်ဟန်ကပါ သူ့အဖေကိုတူတာပဲ၊ အမယ်လေး... ခက်တာ ပဲ၊ သား... သား... သားကို မေမေ စိတ်တင်းပြီး မသိချင်ယောင်ဆောင်နေရမယ်တဲ့၊ အို... အို မဆောင်နိုင်ဘူး... မဆောင်နိုင်ဘူး၊ ငါ... ငါအရင်တုန်းကလည်း မဆင်မခြင် အရမ်းတွေလုပ်ခဲ့မိလို့ ငါ့သားလေးနဲ့ ငါ မကွဲသင့်ဘဲ ကွဲခဲ့ရတယ်၊ ငါ့အဖြစ်တွေလည်းပါတယ်၊ ငါကတိခံထားရတယ်လေ၊ ဟုတ်တယ် သားလေး အတွက် ငါ့စိတ်ကိုဆက်ထိန်းရဦးမယ်... အို ဒီမှာ ကြာကြာရပ်နေလို့ မဖြစ်ပါဘူး”

ရှုလာသည် ချာခနဲလှည့်ကာ နောက်ပေးဆောင်သို့ ပြေးသွား၏။ မီးဖိုချောင်မှ စံထူးမှာ ပျူးတူးမြတ် ပြေးလာသော ရှုလာကို တအံ့တဩ ကြည့်နေ၏။

“ဦးလေးစံထူး... ဦးလေးစံထူး၊ အန်ကယ် မေးရင်လေ ရှုလာ ခေါင်းသိပ်ကိုက်လာလို့ သူ့အိမ်ခန်းကို ပြန်သွားတယ်လို့၊ ဦးလေးစံထူးပဲ စားပွဲထိုးလိုက်ပါတော့”

“ဪ... ဟဲ့ ဘယ်နှယ်ရှုလာ ဘယ်လိုကောင်မလေးလဲ”

ရှုလာသည် သူ့အိမ်ခန်းသို့တက်ရာ နောက်ပေးလှေကားဆီသို့ ပြေးသွား၏။ နောက်ပေးလှေကားရင်းတွင် မြတ်လေးနွယ်ကို မားမားကြီးရပ်လျက် တွေ့ရ၏။ သူ့ကို ဆီးကြိုဖက်လိုက်၏။

“ဒီလိုဖြစ်မယ်ဆိုတာ မြတ်လေး သိတယ်၊ ကိုယ့်သားကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ခွဲနေပြီး ပြန်တွေ့ရတဲ့ မိခင်တစ်ယောက်ဟာ ဣန္ဒြေတွေ ဘာတွေဆောင်ပြီး ဟန်လုပ်နေနိုင်ပါ့မလား...၊ လာ... လာ မမလေး အိပ်ခန်းအထိ လိုက်ဖို့ပေါ့၊ အောက်မှာ သူတို့ကြည့်စဉ်လိမ့်မယ်” မြတ်လေးနွယ်သည် နောက်ပေးလှေကားမှ ရှုလာကို အိပ်ခန်းရှိရာသို့ ခေါ်လာခဲ့၏။

“ကဲ... အားရအောင်ငို ရှုလာ၊ တကယ်တော့ ဝမ်းသာစရာပဲ၊ နောက်အချိန်တွေကျတော့လေ၊ ဒေါ်ဒေါ်သောင်းတို့ တွေ့နပ်ဆောင်ခြင်းဖြင့် သူတို့

ကျေနပ်ရင် မမလေး ဒေါ်ဒေါ်သောင်းတို့အိမ် သွားလည်တိုင်း ရဲလာကို ခေါ်သွား
မယ်လေ၊ ဒီတော့ မင်းဆန္ဒပြည့်တာပေါ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ရဲလာနဲ့ သားလေးဟာ နီးရက်နဲ့ ဝေးရပြီပေါ့”

“ရဲလာ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး၊ လူတိုင်း ကိုယ်စီ နီးရက်နဲ့ဝေး
ဇာတ်လမ်းတွေရှိတယ် ရဲလာ၊ စိတ်ဖြေပါ။ ဟိုတစ်နေ့က ရဲလာ ဆရာဝန်ကြီးနဲ့
မမလေးနဲ့ တွေ့ကြတော့ သူကပြောတယ်၊ ရွှေငွေမင်းဇာတ်ထုပ်ဟာ လူတိုင်းကိုယ်စီ
ရှိကြသတဲ့၊ မင်းတို့ အင်မတန်ပြည့်စုံတယ်လို့ ထင်တဲ့ မင်းရဲ့ဆရာဝန်ကြီးမှာ
တောင် ရွှေငွေမင်းအမြီးမျှော်သလို ခရီးတော်နီးရက်နဲ့ဝေး ဇာတ်ထုပ် ရှိသေးတာ
ပဲ ရဲလာရယ်... တိတ်ပါ... တိတ်ပါ။ စိတ်ငြိမ်သွားအောင် အသာလှနေနော်...”

ရဲလာသည် သို့အား ညင်သာသော အသံအေးလေးဖြင့် အားပေးနေသော
မြတ်လေးနွယ်ကို ငေး၍ ကြည့်နေရင်းမှ မျက်လုံးကို မှိတ်လိုက်၏။ မျက်စိထဲတွင်
ကျက်သရေရှိလှသော သားကြီး ရစ်ချတ်၏ မျက်နှာသည် ထင်ရှားစွာ ပေါ်လာပြန်
တော့သည်။

□

ရေကြည်ချမ်းမြ

မြတ်လေးနွယ်သည် ဆင်ဝင်အောက် ထိုးဆိုက်လိုက်သော ကားကို သူ
ကိုယ်တိုင် တံခါးဆင်းဖွင့်လိုက်၏။ ကားပေါ်မှ အမျိုးသမီးသည် ဖျတ်လတ်စွာ
ဆင်းလာ၏။

“မြ...ရဲလာ... မြတ်လေး...”

“ရှိပါတယ် မမမေ၊ သူတမင်ကို စောင့်နေပါတယ်၊ ဧည့်ခန်းမှာ ဝင်ထိုင်
ပါဦး... မမမေကတော့ အမြဲပဲ လှနေတာပဲနော်”

‘မေက လှနေတာထက် နုနေတယ်၊ ပျိုနေတယ်ဆိုရင် ပိုမှန်မှာ’ ဧည့်ခန်း
ဝမှ မြမြနွယ်သည် ဆီးကြိုရင်း ပြောလိုက်၏။ ရယ်မောသံများသည် ဧည့်ခန်းကို
လွှင့်လွှင့်လေး ဖုံးလွှမ်းသွား၏။ သူတို့သည် ဧည့်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားကာ စကား
စုံကို လှိုင်လှိုင်ကြီးပြော၍ ရယ်ကြ၏။ မြတ်လေးနွယ်သည် အိမ်တော်မလေးနှင့်
အတူ ခွဲစိတ်ထားသော သစ်တော့သီးပန်းကန်များကို ဧည့်ခန်းတွင်းသို့ ယူလာ၏။

“စားပါဦး မမမေ၊ သစ်တော့သီးစားရင်း... စကားလည်း ပြောပေါ့”

သစ်တော့သီးပန်းကန်တစ်ချပ်နှင့် သစ်သီးစား ခက်ရင်ထယ်တစ်ခုကို
မြတ်လေးသည် ဒေါ်တင်တင်မေ၏လက်သို့ လှမ်းပေးလိုက်၏။

“မေ့ရဲ့အစီအစဉ်က ကောင်းပါတယ်၊ မြတော့ သဘောကျတယ်၊ ဒီနား
ကြည့်လေ မြတ်လေးတို့ဆို ခုထိမေမေက ခိတ်မချနိုင်သေးဘူး”

“ဘာလဲ... ဘာပြောနေကြလဲ၊ မြတ်လေးကို ခလုတ်ဝင်တိုက်ညီပြန်ပြီ
ထင်တယ်”

မေသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်၏။

“မတိုက်ပါဘူး၊ မြတ်လေးရဲ့၊ မေက သူ့သမီး မိနာကိုစွန့် ထားဝယ်ကနေ ပြန်လာတာ၊ မိနာကို ဦးသာကျော်ဖြူရဲ့သားနဲ့ လူကြီးချင်း နေစပ်ထားမလို့တဲ့၊ ချွတ်ချင်းတော့ မပေးစားသေးပါဘူး၊ မမမြက ကောင်းတယ်လို့ ပြောတာပါ။”

“အဲဒါနဲ့ မြတ်လေးက...”

“ဪ... စကားစပ်ရင်း မြတ်လေးအကြောင်း မမမြက ပြောပြတာပါ အခု မေမေတို့အဖြစ်ကလေး မေရဲ့ မြတ်လေးကို မမမြတို့နဲ့ ထားတာတောင် စိတ်မချနိုင်ဘူး၊ သူတို့အလုပ်ကလည်း မြင်းခြံမှာ ရှိနေတယ်မို့လား၊ နွယ်ကလည်း သူ့သား သောမတ်စ်ကို ရန်ကုန်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မကြီးစေချင်ဘူး၊ ဒီတော့ မြင်းခြံ ပို့ထားတယ်၊ အဘိုးနဲ့အဘွားမှာ မြေးသောမတ်စ်နဲ့ မြင်းခြံမှာ တစ်စာတတ်ထုပ်၊ မေမေကလည်း မြတ်လေးကို ရန်ကုန်မှာ ခွဲထားရတာ စိတ်မချ... နောင်နှစ် မန္တလေးတက္ကသိုလ်ကို ပြောင်းရပါစေချည်း ဆုတောင်းနေတယ်”

“ဒါကတော့ မမမြကလည်း မေမေတို့ကိုက ပူပန်သောက လွန်လွန်း တယ်၊ မြတ်လေးက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“ဘာမှတော့ မဖြစ်ဘူးပေါ့၊ မြတ်လေးရဲ့။ မိဘဆိုတာ ဒီလိုပေါ့၊ မေတောင် မင်းမမမြကို မေးကြည့်ပါလား၊ အင်မတန် ပျော်ပျော်နဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေတာ၊ မိနာကိုတောင် အဒေါ်အပျိုကြီးနှစ်ယောက်လက်အပ်ထားတာသာကြည့်၊ ဒါတောင် ခုတော့ မိနာအတွက် တွေးလာရပြီ၊ စိတ်ပူလာရပြီ...၊ မြတ်လေးလည်း မြတ်လေးကို တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ နေရာချပေါ့”

“အမလေး... မေ အပူမရှာနဲ့၊ အပူမရှာနဲ့၊ သူက ထိပ်တင်မြတ်လေး နွယ်၊ အင်မတန် အချစ်ဈေးတက်တာ... သူ့အချစ်ကို ထိပ်တင်ထားတယ်”

မြတ်လေးနွယ်သည် အစ်မလုပ်သူ စကားကို သဘောကျ၍ ရယ်၏။

“တကယ်ပါပဲ၊ မေက သူ့အကြောင်း မသိသေးလို့၊ ဟိုတစ်ခေါက် မေမေ မြင်းခြံက လာတုန်းက သူတို့မိတ်ဆွေရင်းတွေပေါ့၊ ဒေါ်သောင်းစိန်က သူ့သား လူပျိုကြီး ဒေါက်တာမိုးကောင်းနဲ့ လာစပ်တယ်၊ ဟိုခဏမှာလည်း ဘာအပြစ်မှ မရှိရှာပါဘူး၊ သားတစ်ယောက်တော့ မွေးစားထားတယ်၊ သူတို့အိမ်မှာနေတဲ့ အိမ်ဖော်မလေး ရှဲ့လာရဲ့သား၊ အဲဒါကိုလည်း သူ့အသိ၊ ရှဲ့လာ ကိုယ်တိုင်ကရော မောင်ကဝိကရော ဒေါက်တာမိုးကောင်းဟာ တရားဝင်မယားကြီးရော၊ တရားမဝင်

မိန်းမရော မရှိပါဘူး၊ လူပျိုကြီးအစစ်ပါ ဆိုတာတောင် သူက မယူနိုင်ဘူးတဲ့ လေ... အချစ်ဈေးကို တက်နေတယ်”

“တက်ရတာပေါ့၊ မမမေရယ်၊ မြတ်လေးလွန်သလား စဉ်းစားပါဦး၊ မမမြ က ဈေးဆိုတဲ့ စကားလုံးသုံးတော့၊ အချစ်ဟာ ကုန်ပစ္စည်းကျနေတာပဲ၊ ဟင်း... ဦးကြင်ဥစကားနဲ့ သုံးရရင် မြတ်လေးအချစ်ဟာ ပေါက်ကုန် ရုံးကုန်၊ ငါတို့ကုန် ရောင်းကုန် မဟုတ်လို့ ပြောရမှာ၊ သူ့ပါးစပ်ကကို ဒါဟာ ကျွန်တော့် မွေးစား သားပါ၊ မြတ်လေးနွယ်ကို လေးလေးစားစား ချစ်ပါတယ်လို့ ဒီစကား တစ်လုံး ထွက်လာရင် မြတ်လေး ကျေနပ်ပြီ၊ ခုတော့ ဒီလူကြီးကလည်း မြတ်လေးကို ဒီစကားမထွက်နိုင်သေးတာ သူ့နှလုံးသားမှာ တစ်ခုခုချည်ထားလို့ပေါ့... မမမေ”

“ကဲ... အဲဒါသာကြည့် မေရဲ့၊ စကားတံအိုးမလေး”

“မြတ်လေးက မိနာလို အပျိုပေါက် စိတ်ကစားတတ်တဲ့ အရွယ်မဟုတ် ပါဘူး၊ ဂုဏ်တွေ မာနတွေ သိပ်ကြီးနေလို့လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ မြတ်လေးကိုယ်ကို ကလပ်နဲ့သူ့ခြေရင်းမှာ တင်ဆက်ရအောင် မြတ်လေးက ဘာမှ အစွန်းအထင်း မရှိဘူး၊ တက္ကသိုလ် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မေးကြည့်၊ အရှေ့ဖျား သမိုင်းဌာန လက် ထောက်ကထိက မြတ်လေးနွယ်ဆိုရင် ကိုယ့်သိက္ခာနဲ့ကိုယ် မိန်းမပီပီနေတာ၊ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသူဘဝ တစ်လျှောက်မှာလည်း မြတ်လေး မပွေခဲဘူး”

“ဒါတော့ တို့ကို မစော်ကားနဲ့ဟေ့၊ ဟား... ဟား... ဟား...”

တင်တင်မေသည် အားရပါးရရယ်၏။

“မေက... သဘောကျသွားပြီ... သူ့ထိသွားလို့ သဘောကျသွားပြီ...”

မြမြနွယ်ကပါ ပြောပြ၏။

“အခုလည်း... မိနာက မေမြမြရောင်းမှာ ကြောက်လို့လား”

“အေးပေါ့ဟ မြရေ၊ ခုတော့ မိခင်စိတ်ဝင်လာတော့ ငါ့သမီးလေးများ ငါတက္ကသိုလ်မှာနေတုန်းက ပွေသလို ပွေရင် ဒုက္ခပဲလို့ စိတ်ပူလာသားဟေ့” မေသည် ခပ်ဟစ်ဟစ်ပင် ရယ်၏။

“စက်တာက မြရဲ့၊ တို့တုန်းက ကောလိပ်ရောက်မှ ပွေတာ၊ သမီးအတွယ် လည်း ခိုးရိမ်တယ်၊ ကဲ... ကဲပြန်မယ်... ကိုကိုဝင်း ပျော်နေတော့မယ်၊ အေးအေး ဆေးဆေး ထားဝယ်ဘက်ကို ညီအစ်မတစ်တွေ လာခဲ့ပါဦး”

တင်တင်မေသည် လက်ဆွဲအိတ်ကိုဆွဲကာ ပြန်ရန်ထလိုက်သည်။

တွင် လျော့ပါးလာသော အရေးအကြောင်းများ ထင်လာသည်ကလွဲ၍ ချွန်မြသော
ရင်သာဆိုမို့နှင့် တင်သားအိအိနေပုံသည် တကွသိုလ်တွင် တစ်ချိန်က အလှပိုင်ရှင်
ဖြစ်ခဲ့သည်ကို ဖော်ပြနေ၏။ ခုံမြင့်အချွန် မိနပ်လေးကို ခပ်ကြွကြွစီးကာ ဧည့်ခန်း
ပြင်သို့ မြမြနွယ်နှင့်အတူ ထွက်သွားတော့သည်။

ကားထွက်သွားမှ မြမြနွယ်သည် အိမ်ထဲပြန်ဝင်လာ၏။

“မြတ်လေးရေ... ပန်းကန်တွေ သိမ်းဖို့ မိပုတို့ကို ပြောလိုက်ဦး၊ တို့ခေတ်
တုန်းက လှလှနွယ်ယောက်ျား ကဝီရုံအဆက်ဟောင်း ခင်မိန့်ကြည်ရယ်၊ တင်တင်
မေရယ်၊ ခင်သက်စံရယ်ဆိုရင် ကျောင်းသားတွေက အသည်းစားဘုရင်မတွေတဲ့
လေ၊ ဘွဲ့ကိုပေးရတယ်၊ ဒီကြားထဲ မောင်ကဝီက စာရေးဆရာ ပေါက်စ စကားလုံး
ထွင်တတ်တော့ ကျောင်းဆောင် မိတ်ဆက်ပွဲတစ်ခုမှာ ပြောတယ်လေ၊ ‘ချစ်တင်ငါ
သည်မများ’တဲ့။ နွယ်ရဲ့ မောင်ကဝီက စကားလုံးတွေ အထွင်ကောင်းပေ...”

“ဘာ... ဘယ်လို” မြတ်လေးနွယ်က အဓိပ္ပာယ်ကို မေး၏။

“ယောက်ျားတွေအချစ်ကို ပိုက်ဖြန့်ပြီးဖမ်းတဲ့ တင်ငါသည်မတွေပေါ့”

“အမယ်လေးဟဲ့... ကိုယ့်ခေတ်နဲ့ကိုယ် ရှုပ်ကြ ပွေကြတာပဲနော်”

“အေးပေါ့ဟဲ့၊ ကိုယ့်ခေတ်တုန်းကတော့ ထင်သလို သူများ ခြေမမီအောင်
ပွေခဲ့ပြီး ခုမှ သူတို့က ပြန်တရားဟောဟောနေလို့ မမမြက ရယ်ချင်တယ်၊ ခု
လည်း မေ့ကိုကြည့်ပါလား”

“အော့ချပါရဲ့... အော့ချပါရဲ့”

မြတ်လေးနွယ်က လက်မြှောက်အရုံးပေးဟန်ပြရင်း မီးဖိုဘက်သို့ မြမြနွယ်
နှင့် အတူ ဝင်သွားတော့သည်။

မြတ်လေးနွယ်သည် ကြက်သွန်များကို အခွံသင်နေသော ကလေးမလေး
ကို ဧည့်ခန်းတွင်းရှိ ပန်းကန်များ သိမ်းခိုင်းလိုက်၏။ သူက ကြက်သွန်များကို
ဆက်၍ ဝင်သင်နေသည်။

“တစ်ခုတော့လည်းကောင်းသား၊ မေမေတို့ခေတ်ကဆို ကိုယ့်သားသမီး
အိမ်ထောင်ချပေးမယ်ဆိုရင် ယောက်ျားလေးကို မိန်းမပွေလေ၊ အရက်သောက်
တတ်လား၊ စုံစမ်းရတာအမောတဲ့၊ မမမြတို့ လက်ထပ်ကြတော့ ယောက်ျားလေး
မိဘက စုံစမ်းယူရတယ်၊ ဒီမိန်းကလေး အရက်သောက်တတ်သလား၊ ကပွဲတွေ
သွားတတ်သလား၊ ကျောင်းမှာတုန်းက ငြိမ်ရဲ့လားဆိုတာ၊ ကောင်းတော့လည်း

ကောင်းသားဟဲ့၊ ယောက်ျားလေးရှင် အလုပ်ပိုသွားတာပေါ့လေ”

မြမြနွယ်က ရေခဲစက်ထဲမှ ကြက်ကိုယူရင်း ကိုယ်တိုင်ပေါင်သားများ
လိုးကာ စကားဆက်ပြော၏။

“ကလေးတွေရဲ့ အန္တရာယ်ဟာ တစ်နေ့တခြား ကြီးမားလာတယ်နော်၊
စစ်ဖြစ်ချိန်လည်းမဟုတ်ဘူး၊ မိနာတို့ သောမတ်စ်တို့ အရွယ်တွေ အစုအသင်းနဲ့
သောင်းကျန်းလာတဲ့အဖြစ်ဟာ နိမိတ်မကောင်းဘူး၊ အရွယ်အပြောင်းအလဲမှာ
စိတ်ဆိုတာကတော့ ဘယ်ခေတ်ရယ်လို့ မဟုတ်ဘူး၊ လေတတ်တာပဲ၊ စိတ်ကူး
ယဉ်ချင်လည်း ယဉ်တတ်တာပဲ၊ စစ်ဖြစ်တော့ မမတို့လည်း မိနာတို့အရွယ်တွေပေါ့၊
မြင်းခြံအာရှလူငယ် အစည်းအရုံးမှာ မမမြတို့ ပါခဲ့တာပဲ၊ လေလွင့်တတ်တဲ့စိတ်ကို
တခြားအာရုံမှာ ပြောင်းလဲထားလိုက်ရတော့ လူငယ်တွေစိတ်ဟာ ထွက်ပေါက်
ရှာကြတာချင်းအတူတူ ကောင်းသော ထွက်ပေါက် ဖြစ်သွားတာပေါ့လေ၊ သိုင်း
သိုင်းဝိုင်းဝိုင်းနဲ့ လက်တွဲလုပ်တတ်တဲ့စိတ်၊ တစ်ခါတည်း အရွယ်ရောက်စမှာ
ဝင်သွားတာပဲ၊ ဂျပန်ခေတ်ကဆို မြတ်လေးတို့ကတော့ ငယ်သေးတာကို၊ ခုခေတ်
ကျတော့လည်း ဒါလောက်တောင် ဘာကြောင့် အရွယ်အပြောင်းအလဲ လူငယ်
တွေဟာ သောင်းကျန်းကြလဲဆိုတာ စုံစမ်းရေးအဖွဲ့ကို ဖွဲ့ပြီး သုတေသနလုပ်ဖို့
တောင် ကောင်းလာပြီ”

“အင်း... မမနွယ်ဟာ စိတ် ကတောက်ကတက် မဖြစ်ခင်ကတည်းက
သောမတ်စ်အပေါ် သူပုပင်လာတာ မဆိုးဘူး၊ မြင်းခြံပို့ထားလို့ သက်သာတယ်
ပြောရမယ်၊ ရစ်ချတ်ကို ကြည့်ပါလား၊ ရန်ကုန်မှာနေတော့ ကောင်လေး ခြေ
တော်တော်များပုံရတယ်”

“မထင်ပါနဲ့ မြတ်လေးရယ်၊ ရန်ကုန်လောက်သာ မဆိုးတယ်၊ နယ်မှာ
လည်း ဒီရောဂါတွေ ကူးစက်လာပါပြီ၊ နယ်ရယ် ရန်ကုန်ရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊
ရစ်ချတ်ဟာ ရှဲလားသားအနေနဲ့ဆိုရင် မိဘချို့တဲ့တော့ ပိုပြီး ကိုယ့်ဘဝအတွက်
ကြိုးစားလာမလားမသိဘူး၊ ဆင်းရဲတဲ့သူတွေရဲ့ သားသမီးတွေ ကျတော့လည်း
ကျောင်းမထားနိုင်ရတာနဲ့၊ အလုပ်တစ်ဖက်လုပ် ကျောင်းနေရတာနဲ့ လူ့ဘဝ
ရပ်တည်ဖို့ ခက်ခဲလိုက်တာ၊ အေးအေးဆေးဆေး မိဘက ပညာသင်ပေးနိုင်တာ
လည်း လူချမ်းသာ သားသမီးတွေက များသောအားဖြင့် ပေါ်ကြောင့်ပဲဆိုတာ
ပျက်စီးပြန်ရော”

“ဒီလိုဆို... ဆင်းရဲလို့ ပျက်စီးရတယ်ဆိုတာဟာ မမှန်ဘူးပေါ့၊ အဲဒါလည်း သေသေချာချာ စေ့ငုဖို့ကောင်းတယ်နော်၊ ရန်ကုန်မှာ အပေါ်လွှာက လူစသားသမီးတွေက ပိုပြီး ကသောင်းကနင်းဖြစ်နေသလိုပဲ”

“မမမြတော့ အားလုံးဟာ ကိုယ့်အစနဲ့ကိုယ် ရှုပ်ထွေးနေသလိုပဲ၊ ချည်ခင်လွယ်ကို တစ်စတည်း ကိုယ်ဆွဲမိတဲ့နေရာက စဆွဲလေ ပိုရှုပ်ကြလေပဲ၊ ဆင်းရဲတယ်၊ ချမ်းသာတယ်၊ နယ်မှာမို့ ရန်ကုန်မှာမို့လို့ ထင်မိထင်ရာ စွတ်ပြောလို့ မရဘူး၊ ဒီအရွယ်မှာ လူတန်းစားမရွေး စိတ်လေတတ်ရင် ဒီစိတ်ကို ထိန်းချုပ်ဖို့ အဖြေကို လေးလေးနက်နက် ရှာသင့်တာပေါ့၊ တစ်ကွက်တည်းကြည့်ပြောလို့ မရပါဘူး၊ သိပ်ကြိုးစားတဲ့ လူချမ်းသာသားသမီးတွေလည်း ရှိတာပဲ”

မမမြက ကြက်သားများကို တုံးတစ်ပြီး ရေဆေးလိုက်၏။

“ကဲ... မြတ်လေး၊ ပုမကို ငရုတ်သီး ထောင်းခိုင်းလိုက်တော့လေ၊ ချင်းပါ ထည့်ထောင်း၊ စပါးလင်နဲ့ ကာလသားချက် ချက်စားရအောင်၊ ဒီဟင်းမျိုး မေမေကြိုက်တတ်တယ်”

“မြတ်လေးလည်း သီတင်းကျွတ်ကျောင်းအဖွင့်ကို သောမတ်စ်ကို မြင်းခြံပြန်ပို့ရင်၊ မေမေတို့ဆီ လိုက်သွားဦးမယ်၊ ကျောင်းက ခွင့်ယူပြီး ဟိုမှာခဏနားဦးမယ် ... မြတ်လေး ခွင့်မယူတာကြာပြီ၊ သီတင်းကျွတ် အမျိုးတွေလည်း ကန်တော့ရင်းပေါ့”

မြမြနွယ်သည် ဘာအဖြေမှမပေးဘဲ ဟင်းချိုအိုးကို ဆက်၍ပြင်နေတော့သည်။

သီတင်းကျွတ် ရန်ကုန်မီးပွဲမှာ နယ်မီးပွဲလိုတော့ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့မဟုတ်၊ သို့သော် မြန်မာရိုးရာ ဓလေ့ထုံးစံလေးက ထိန်းသိမ်းထား၍ တော်ပါသေး၏။ ‘သီတင်းကျွတ်ကိုပင် ဘယ်ပုံစံနဲ့ကျွတ်’ဟူ၍ နိုင်ငံခြားဝါဒပုံစံကို အသက်သွင်းလိုသူများက လွှမ်းမိုးလာလျှင်မူ ဘယ်လိုဖြစ်လာမည် မသိပေ။

ယခုတော့ တော်သေး၏။

ဒေါ်သောင်းစိန်သည် ဘုရားမီးများ ပူဇော်ပြီး အောက်ထပ် ဧည့်ခန်းသို့ ဆင်းလာ၏။

“အောက်ထပ်မှာ ဧည့်သည်တွေရောက်နေလို့ ဘယ်သူတွေလဲ အောက်တယ်၊ အထွေးတို့ကို”

ဒေါ်သောင်းစိန်သည် နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်ဒေါ်သောင်း၊ ဒေါ်လေးစီရော၊ အထွေးလာကန်တော့တာပါ”

ဒေါ်သောင်းစိန်သည် အထွေးအနား ထိုင်လိုက်၏။

“မွေး... နေကောင်းရဲ့လား၊ ရန်ကုန်မှာ နေကြတာများ ဘယ်လိုပဲ ရင်းနှီးရင်းနှီး တစ်နှစ်နေလို့ တစ်ခါမတွေ့ကြဘူးနော်”

“ဪ... အဲဒါပေါ့၊ မမမွေးက မှာခဲ့တယ်၊ သီတင်းကျွတ်ရင် ဒေါ်ဒေါ်သောင်းတို့ကို သွားကန်တော့ ရမယ်ဆိုလို့”

“မှာခဲ့တယ်ဆိုတော့”

“သူ မရှိဘူးလေ ကိုကိုနိုင်ဆုံးပြီး အိပ်ရာပေါ် လဲနေရာက အခု နှစ်လကျော်ကျော်မှာ ထူလည်းထူနိုင်ရော တောင်ကြီးဘက်ကို ထွက်သွားလေရဲ့”

“ဟော... ခက်တော့တာပဲ၊ ကျန်းမာရေးကလည်း မကောင်း၊ ဒီလိုသာ တစ်ယောက်တည်း လျှောက်သွားနေရင် မခက်ပါလား”

“မပြောနဲ့တော့၊ အထွေးလည်း ပြောမရ၊ တစ်မျိုးလုံး တစ်ဆွေလုံးက တရားချလည်း မရ”

“အေးလေ သူက ခေါင်းမာမာရယ်၊ တစ်ခုကလည်း ခုချိန်တော့ သူလည်း ရပ်တည်ရာမရ ဖြစ်နေမှာပဲ၊ မောင်မောင်နိုင် ကိစ္စတုန်းက ဒေါ်ဒေါ်သောင်းတွေ့ရင် သူ့ကို တရားဟောခဲ့ပါသေးတယ်၊ ဘယ်သူမှ မမြဲကြပါဘူး၊ သဗ္ဗသင်္ခါရ အနိစ္စကြီးပါပဲနော် အထွေးရယ်၊ သူကတောင် ပြောသေးတယ်၊ ဘုရားအလောင်း သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားဟာ သူအို၊ သူနာ၊ သူသေ၊ ရဟန်းကို တစ်ကြိမ်သာ တွေ့ရတာနဲ့ တောထွက်ဖြစ်ခဲ့တယ်၊ မွေးဖြင့် အရွယ်ရောက်ကတည်းက အကြိမ်ကြိမ် တွေ့လာလိုက်ရတာ ခုထိ သီလရှင်တစ်ဘဝအဖြစ် ကျွတ်လွတ်မသွားနိုင်သေးဘူးတဲ့လေ၊ ဝဋ်ကြီးလိုက်တာ ဒေါ်ဒေါ်သောင်းရဲ့ ဆိုပြီး ငိုတာပဲ”

“ကိုကိုတွတ်ကြီးရော”

“အေး... ဒေါ်ဒေါ်သောင်းလည်း သူ့ဆီမောင်မောင်နိုင်ကိစ္စကို အကြောင်းကြားထားတယ်၊ တစ်ခါတလေ သူရောက်သွားတဲ့နေရာတွေကို သတင်းစာရော၊

စာရာ မရောက်နိုင်ဘူး၊ ရေဒီယိုတောင် ဓာတ်ခဲကုန်နေရင် ပြီးရော၊ လုံးဝ အိမ်နဲ့ အဆတ်အသွယ်ပြတ်နေတာ”

“ကိုကိုတွတ်ကြီးရှိရင် တစ်နည်းကောင်းမှာ၊ ခုချိန် မမမွေး စိတ်ဓာတ် မကျအောင် ကိုကိုတွတ် တစ်ယောက်ပဲ ထိန်းထားနိုင်မယ် လူရှိမယ်လို့ အထွေး တော့ ထင်တာပဲ”

“အေး... ဟေ့... သူတို့နှစ်ယောက်လုံးဟာလေ ကိုယ့်နည်းနဲ့ကိုယ် နှစ်ဖက်စွန်း ရောက်နေကြတဲ့ နှစ်ယောက်ပဲ”

“အထွေး... ဒေါ်ဒေါ်သောင်းကို ကန်တော့မယ်၊ တခြားအိမ်တွေလည်း ဆက်သွားရမယ်”

“အေး... အေး... မစီလာရင်လည်း ဒေါ်ဒေါ်သောင်းပြောပြပါ့မယ်၊ သူလည်း ဆရာတော် ဦးကဝိန္ဒကျောင်းမှာ ကထိန်ခင်းဖို့၊ သင်္ကန်းရဖို့အတွက် သက်ဆိုင်ရာနဲ့ သွားတွေ့သတဲ့၊ ထောက်ခံစာက ၅ နာရီနဲ့ ၈ နာရီ ကြားမှာဆိုလား ရမယ်တဲ့၊ မိုးတောင် ချုပ်နေပြီ၊ ကဲ... ကဲ... ကန်တော့ ကန်တော့”

ကြမ်းပေါ်ခင်းထားသော ကော်ဇောပေါ်တွင် အထွေးသည် ကျုံ့ကျုံ့လေး ထိုင်ကာ ဒေါ်ဒေါ်သောင်းကို ကန်တော့၏။

“ဆင်းရဲနှင့် ငရဲကင်း၍ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်ရာ နိဗ္ဗာန် ရောက်ကြောင်းတရားကို ကောင်းမွန်စွာ အားထုတ်နိုင်ပါစေ” ဒေါ်ဒေါ်သောင်းက ဆုပေး၏။

“ပေးတဲ့ဆုနှင့် ပြည့်ပါစေ”

အထွေးသည် ပါးစပ်မှမွတ်ဆိုရင်း မျက်ရည်လေးလည်လည်နှင့် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်တော့သည်။ အထွေးကို ကားပေါ်အထိ ဒေါ်သောင်းစိန်သည် လိုက်ပို့၏။ သူ၏ ငယ်သူငယ်ချင်း အထွေးတို့မိခင် ဒေါ်တင်တင်ကြီးကို သတိရစရာ ဖြစ်လာ ပြန်တော့သည်။

သီတင်းကျွတ်ပြီး၍ ကထိန်ခင်းလျှင် သူသည် ဝါးခယ်မပြန်ကာ သောတာပန် ဘက်တွင်ပင် ကထိန်ခင်းချင်သည်။ အခြေအနေက မပေး၍ သူတို့ ကိုးကွယ်သော ရန်ကုန်ရှိ ဆရာတော်ဦးကဝိန္ဒကျောင်းမှာပင် ကထိန်ခင်းရန် ဒေါ်စိန်စိက စီစဉ် နေရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း ပထမပတ်ထဲတွင် ကထိန်ခင်းမည်ဖြစ်သည့်

ညီအစ်မနှစ်ယောက်လုံး ကထိန်အတွက် လုံးပန်းနေချိန်တွင် ရစ်ချတ်ကမူ တန်ဆောင်တိုင်မီးထွန်းပွဲအတွက် အလုပ်ရှုပ်နေတော့သည်။

စမ်းချောင်းဘက်တွင်လုပ်မည့် တန်ဆောင်တိုင်မီးထွန်းပွဲအတွက် သူသွားရသည်မှာ ညဘက် ညဉ့်နက်မှ ပြန်၍လာတတ်တော့သည်။

*

“မိစီ... မိစီ... အစက မမသောင်း မပြောဘူးလား၊ ခုတော့ ညည်းပေတ်ကြီးနဲ့ အတိုင်းကောင်းလို့ ငါ့မြေးလေး ငါ့မြေးလေး အမလေး သားကြီး ရစ်ချတ်ရေ ဘယ်ရောက်သွားလဲ... အခုဆက်ပါ... မောင်ကဝိဇီကို တယ်လီဖုန်းဆက်ပါ၊ ဆက်ပါ”

ဒေါ်စိန်စိပင် မျက်ရည်များ တွေ့တွေကျလာ၏။ ဆောက်တည်ရာ မရနိုင်ဘဲ ဒါလောက် ဣန္ဒြေပျက်အောင် သူ့အစ်မဒေါ်သောင်းစိန် ငိုသည်ကို သူတစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပေ။ ညည်းတွေငါတွေ စကားလုံးပင် သုံးလာ၏။

“ကျွန်မ... ဆက်လိုက်ပါပြီ မမသောင်းရယ်၊ စိတ်နည်းနည်း ထိန်းထားပါ၊ ကဝိလည်း ခုပဲ လာပါလိမ့်မယ်၊ အသက်အန္တရာယ် ဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“အို... ပြောနိုင်လား၊ ညည်းသတင်းစာထဲ မဖတ်ဘူးလားဟင်၊ အိမ်က ထွက်ပြေးကြနဲ့ ဒီအရွယ်ကောင်လေးတွေပေါ့ ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ၊ ဘယ်သူမှ မကယ်နိုင်ကြတော့ဘူးလား၊ အသည်းနှလုံးမရှိတဲ့ အပျိုကြီးမရဲ့ ညည်းက ညည်းမြေးမှ မဟုတ်ဘူးကို၊ အမလေး ငါ့မြေးလေး မသေပါစေနဲ့... မသေပါစေနဲ့၊ တခြားဟာ ဘာဖြစ်ဖြစ် ငါ့မြေးလေး မသေပါစေနဲ့၊ အတွတ်ကြီးသာ သိရင် ရူးမှာပဲ၊ ဂါတိကို တိုင်ရမှာလား၊ ဘယ်သူ့ပြောရမှာလဲ”

“မောင်ကဝိလာတော့ တိုင်ပင်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး စီစဉ်တာပေါ့၊ ဘာမဆို တရားနဲ့ဖြေပါ မမသောင်းရယ်”

“ကျုပ်ကို ဘာတရားမှ လာမဟောပါနဲ့၊ မဟောကြပါနဲ့၊ မွေးရေ ဒေါ်ဒေါ်သောင်း ဝဋ်လည်ပြီကွဲ့၊ မောင်မောင်နိုင်ဆုံးတော့ ဒေါ်ဒေါ်သောင်း တရားဠာစံ တယ်လေ၊ ခုချိန်မှာတော့ မွေးကို တရားမပြပါနဲ့တဲ့၊ မွေးပြောခဲ့တာတွေလေး ခုတော့... မိသောင်းစိန် ရူးတော့မယ်၊ မိသောင်းစိန် ရူးမယ် ရူးမယ်”

“မမသောင်းရယ် ခုသေတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ မမမြေး မသေပါဘူး”

“လာပြန်ပြီ မသေနိုင်ဘူးဆိုတဲ့စကား”

“မိန်းမခိုးပြေးတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“ခိုးပြေးရင် တော်တာပေါ့၊ သူလိုချင်တဲ့ ကောင်းမလေး မရလို့ သေလိုက်ပါပြီတဲ့၊ ဘာတတ်နိုင်သလဲ၊ ပြဿနာတစ်ခုခုကို အဆုံးထိ မတွေးဘူး၊ အေးလေးလေ ညည်းရင်မှာမှ မီးမတောက်သေးဘဲကိုး”

“ရစ်ချတ်ဟာလည်း ကျွန်မချစ်တဲ့ မြေးလေးပါ... ပဟော ကားဆိုက်သံကြားတယ်၊ မပြား... မမသောင်းအနားမှာနေစမ်း... မမသောင်း အိပ်ရာပေါ် ခဏလှဲနေပါ”

ဒေါ်စိန်စီသည် ဒေါ်သောင်းစိန် အနားတွင် မပြားကို ထားခဲ့၍ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာ၏။ သူထင်ထားသည့်အတိုင်း ကားနှင့်လာသူမှာ မောင်ကစီဖြစ်၏။ ကစီ၏ နောက်တွင် မိန်းမငယ်တစ်ဦးပါလာ၏။ ဒေါ်စိန်စီကို မြင်သည့်အခိုက်တွင် မိန်းမငယ်သည် ဣန္ဒြေမဆောင်နိုင်ဘဲ ကစီကို ဖြတ်ကျော်၍ ဒေါ်စိန်စီကို ပြေးဖက်လိုက်သည်။

“ဒေါ်လေးစီ... ရှဲ့လာလေ... ရှဲ့လာ... သားလေး ဘယ်ရောက်သွားလဲ၊ ရှဲ့လာကို ရိုက် ချချင်ချ၊ ရှဲ့လာ တမင် အန်ကယ်ကိုတောင်းပန်ပြီး ဇွတ်လိုက်လာတာ၊ သားလေးပျောက်သွားပြီဆို”

“ရှဲ့လာသား... သား၊ ညည်းသားလေး ပျောက်သွားပြီ”

အိမ်ပေါ်ထပ်တွင် အစ်မဖြစ်သူရှေ့၌ ဣန္ဒြေဆောင်နေခဲ့ရသမျှ ဒေါ်စိန်စီကလည်း ရှဲ့လာကိုဖက်၍ ငိုပါတော့သည်။

“မောင်ကစီရဲ့ အခု ဒေါ်လေးစီ တရားခံဖြစ်နေပြီ၊ ရစ်ချတ်ပျောက်တာ တရားခံဖြစ်နေပြီ၊ ဘုရား သိကြားမလို့ သားလေး သေသွားတာ မဖြစ်ပါစေနဲ့... ရှဲ့လာရဲ့၊ ခုတစ်လော စာလည်း ကောင်းကောင်းမကျက်၊ တန်ဆောင်တိုင်အပြီးမှာ ညဉ့်ဘက်လည်း လည်လွန်းလို့ ဒေါ်လေးစီ တစ်ခါ နှစ်ခါ ဆူမိတယ်၊ ညကတော့ လုံးဝအိမ်ပြန်မလာတော့ဘူး”

ဒေါ်စိန်စီသည် ငိုရင်းမှ အခြေအနေကို ရှင်းပြ၏။

“ကဲလေ ဒေါ်လေးစီလည်း တိတ်ပါ၊ အခုက သေမှန်းရှင်မှန်းလည်းမသိ၊ ပြီးတော့ ၁၅ နှစ် ၁၆ နှစ်ရယ်လို့ မိန်းမ မခိုးပြေးဘူးလို့ မထင်နဲ့၊ အမှန်အတိုင်း သိရအောင် ကျွန်တော်စုံစမ်းပေးပါမယ်၊ ပြီးတော့မှ ငိုသင့်တော့ ငိုပေါ့”

“မင်း... ဒေါ်ဒေါ်သောင်းကို သွားကြည့်ပါဦး၊ ပြီးတော့ ဒေါ်လေးစီ လိုက်လာခဲ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့”

မောင်ကစီသည် လှေကားကို ပြေးတက်သွား၏။

“ရှဲ့လာ... ညည်းက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ပါလာတာလဲ”

“ဒေါ်လေးစီ တယ်လီဖုန်းဆက်လိုက်တော့ ရှဲ့လာ အန်ကယ်အနားမှာ အန်ကယ်ကလည်း လွှတ်ခနဲ ရစ်ချတ်ပျောက်သွားပြီလို့ အော်လိုက်တယ်၊ ရှဲ့လာ ဘယ်လိုမှ စိတ်မထိန်းနိုင်ဘူး ဒေါ်လေးစီရဲ့၊ ရှဲ့လာ အန်ကယ်ကို တောင်းပန်ပြီး အတင်းလိုက်လာတာပဲ... ရှဲ့လာကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ မေမေကြီးတို့ ဒေါ်လေးတို့ စိတ်ဒုက္ခရောက်မှာစိုးလို့ ဘာမှဖွင့်မပြောပါဘူး၊ အန်ကယ်တို့အိမ်မှာ အလုပ်လုပ်ရင်း သားလေးကို တိတ်တိတ်ခိုးခိုး ကြည့်နေပါတယ်၊ သားလေးကိုလည်း အသိမပေးဘူး၊ ဒေါ်လေးစီတို့ လာလည်တဲ့အခါမှာတောင် ရှဲ့လာ အန်ကယ်တို့ ဆီမှာ အလုပ်လုပ်မှန်းသိရင် သားလေးကို အန်ကယ်တို့အိမ် လာလည်ခွင့်မပေးမှာစိုးလို့ ရှဲ့လာ မမြင်အောင် ပုန်းနေပါတယ်၊ ခုတော့ ခုလို ကိစ္စမှာ ဘယ်အမေမှ စိတ်ထိန်းမထားနိုင်ဘူး ဒေါ်လေးစီ၊ ရှဲ့လာကို ခွင့်လွှတ်ကြပါတော့၊ ရှဲ့လာ အားရအောင် ငို... ပါရစေ၊ ရှဲ့လာသားလေးကို အသက်ရှင်ရက် ပြန်တွေ့ရပါစေ”

ရှဲ့လာသည် ကျိတ်မှိတ်ထားရသမျှ သွန်ချ၍ ငိုတော့သည်။

“ခွင့်လွှတ်ပါတယ် ရှဲ့လာ ခွင့်လွှတ်ပါတယ်... တကယ်လို့များ ရစ်ချတ် ဖွ... ဖွ... ရစ်ချတ် သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေရင်လည်း ဒေါ်လေးစီကြောင့်လို့ မစွပ်စွဲကြပါနဲ့... ဒေါ်လေးစီ ရူးရလိမ့်မယ်”

“မစွပ်စွဲပါဘူး ဒေါ်လေးစီရယ်... သန်းကြည်ကလေး သန်းကြည်က ပြောတယ်၊ မြဒင်ကြီး ဆုံးတုန်းက ငါဒီလောက် စိတ်မထိခိုက်ပါဘူးတဲ့၊ မီးတွင်းထဲမှာ ငါသားလေးဆုံးတော့မှ ငါရူးကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားတယ်တဲ့၊ သန်းကြည် ပြောတုန်းက မယုံခဲ့ဘူး၊ ခုမှ အမယ်လေး ဒေါ်လေးစီ သားလေးကို အသက်ရှင်ရက် ပြန်မတွေ့ရရင်တော့ ရှဲ့လာရူးမယ်၊ ရှဲ့လာရူးမယ်၊ ဘုရားသခင် ကယ်တော်မူပါ”

“ရှဲ့လာ... မမသောင်းအနား တို့သွားနေဦးမှ၊ အသက်ကကြီးတော့ စိတ်တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာ စိုးရတယ်၊ ညည်းလည်း စိတ်တင်းထားပါ၊ သူ့အလေ သူ့မြေးကို အတွတ်ရဲ့မွေးစားသားပါလို့ ဘယ်တော့မှမပြော၊ တုန့်ပြန်အောင်

ချစ်တာ၊ လူလေးရယ်၊ ရစ်ချတ်ကြီးရယ် သွားလေးစီကို ဘာလုပ်ချင်လုပ်ချင် ဖွင့်ပြောခိုကောင်းပါတယ်။ ဟင်း... ခုတော့ ဘယ်ရောက်လို့ ဘာဖြစ်မှန်း မသိလား”

ဒေါ်စိန်စိန်သည် ပါးစပ်မှ တတွတ်တွတ်ပြောရင်း ရှဲလာကို လက်ဆွဲကာ အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားကြ၏။ အိမ်ပေါ်ထပ်တွင် ဒေါ်ဒေါ်သောင်းသားနား၌ ထိုင်၍ အားပေးနေသော မောင်ကဝိကိုပါ တွေ့ရသည်။ ဒေါ်သောင်းစိန်သည် အော်ဟစ်၍ မနေတော့ပေ။ မျက်ရည်ကမူ မစဲသေးပေ။

“ဒေါ်လေးစိ အခု ကျွန်တော် ဒေါ်ဒေါ်သောင်းကို ရှင်းပြနေတယ်။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ ခံ့ဉာဏ်ရော စစ်ဘက်ရော ရှိပါတယ်။ အကြောင်းမှန် သိရအောင် စုံစမ်းပေးမယ်။ ရုတ်တရက် ချက်ချင်းတော့ အတွတ်ဆီလည်း အကြောင်းမကြားနဲ့ဦးပေါ့။ ဟိုကောင်က တစ်ခါ သိပြန်ရင်လည်း ပိုဆိုးမယ်... ဖြည်းဖြည်းတော့ အကြောင်းကြားမယ်။ ငါ အဖေတစ်ယောက်လုံးကို ချက်ချင်း အသိမပေးရကောင်းလားလို့ အပြစ်တင်ရင်လည်း ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဝင်ပါမယ်လို့၊ ကျွန်တော့်အစီအစဉ်ကိုသာ လက်ခံပါ”

“အင်း... အင်း... ဟုတ်ပါတယ် မမသောင်းရယ်၊ ဖြည်းဖြည်းပေါ့။ ကျွန်မစိတ်ထင်တော့ သူ့သူငယ်ချင်းတွေအပြော ပထမတစ်ရက်က အိပ်ယာကား အဝါလေးနဲ့တဲ့၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့အတူ သူတို့တွေ့လိုက်တယ်တဲ့၊ ဗိုလ်မှူးကျော်သာဦးသား တော်မီက မနက်က တယ်လီဖုန်းထဲမှာ ပြောတာပဲ... ရည်းစားလည်း ရှိနေပြီထင်ပါတယ်”

“ကဲ... ရှဲလာ နေရစ်ဦး၊ အန်ကယ် သက်ဆိုင်ရာတွေကို သွားစုံစမ်းဦးမယ်”

မောင်ကဝိ ထသွား၏။ ရှဲလာသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ထိုင်ကာ ဒေါ်သောင်းစိန်ဒူးပေါ်တွင် နဖူးကို ထိထား၏။

“ရှဲလာ...သမီးကြီးရယ်...မေမေကြီးကို ကြည့်ပါဦး၊ ကြီးတောင်ကြီးမားရောက်မှ ဒုက္ခရောက်လိုက်တာ... အတွတ်ကလည်းလေ မေမေ့ကို ချစ်ပါတယ်... မေမေ့ကို ချစ်ပါတယ်နဲ့ မေမေ့အနားမှာ မနေ၊ ရစ်ချတ်ကလည်း အဖေတု၊ သူတို့ သားအဖနှစ်ယောက်လုံး မိသောင်းစိန်ကြီးကို ဒုက္ခပေးကြတယ်၊ ကဲ... မိမိ ငါ့အနားမှာ ရှဲလာရှိနေတုန်း သွားစမ်း၊ ကားထုတ် ဆရာတော် ဦးကဝိနဲ့ဆီ”

ကိုသွား၊ ရစ်ချတ်ဇာတာ ဘုရားစင်မှာရှိတယ်၊ ကြာသပတေးသား နာမည်ကို မြန်မာအမည် မိုးသက်ဦးလို့ပြော၊ အပြန်မှာ ငါးကျည်းအရှင် ဘုရားကောင်ဝယ်၊ သက်စေ့ ရတနာသုံးပါး အပါထည့်ပေါင်းတော့ အကောင်နှစ်ဆယ် ဝယ်လွှတ်ခဲ့”

“ရစ်ချတ် ဆယ့်ခြောက်နှစ်ထဲမှာပါ”

“ဆယ့်ခုနစ်နှစ်ထဲမှာပါ...၊ ညည်းမသိပါဘူး၊ သွားမှာ သွားစမ်းပါ၊

၁၆-၁၇ တွေနဲ့ အရေးထဲ စာရင်းဇယား ကိုက်မနေစမ်းပါနဲ့၊ အရေးကြီးတာက ငါးအရှင် များများလွှတ်ပြီး ကုသိုလ်ဆက်ပေးရမယ်၊ ကုသိုလ် ကုသိုလ် ငါ့မြေးလေး အသက်ရှင်ရက် တွေ့ရဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ ပျောက်တဲ့အချိန် အတိအကျ မသိပေမဲ့ သူတို့တွက်တတ်ပါတယ်၊ ယတြာချေဖို့ကို စာနဲ့ကို ရေးမှတ်လာခဲ့ ရှဲလာ... မပြားကို မေမေကြီးအနားထားခဲ့၊ သောက်တော်ရေ ဘုရားစင်မှာ ဆယ့်ခုနစ်ခွက် ကပ်ခဲ့၊ ရှဲလာ... ဘုရားသခင်ဆီမှာလည်း မင်းတို့ ခရစ်ယာန်ထုံးစံအတိုင်း ဆုတောင်းသိလား”

“ဟုတ်ကဲ့...”

မြန်မာ ဘွားအေတို့ ထုံးစံအတိုင်း မြေးအပူတွေ့လာပြန်တော့လည်း သူစီမံတတ်သရွေ့ အိပ်ရာပေါ်မှာ စီမံနေ၏။

ခေါင်းအုံးပေါ်လှဲရင်း ပါးစပ်မှ ဘုရားဂုဏ်တော်များကို ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈယ်၍ နေတော့သည်။

လှလှနွယ် စိတ်ထိခိုက်မှာစိုး၍ ရစ်ချတ်အကြောင်းကို ရှဲလာတို့က အသိမပေးခဲ့ပေ။

ဪ... သားတို့ရပ်ရည်... သီတာငယ်တည်၊ ရေကြည်ချမ်းမြေ့ တစ်ပေါက်ကလေး ကျရုံမျှနှင့် မိဘတို့ဝမ်း ငြိမ်းစတမ်း ဆိုလိုသာပင်တည်း။

ရေသည်လည်း အပူဓာတ်ပေးလိုက်သောအခါ အင်ဂျင်စက်တစ်ခုလုံးကို တုန်ခါလာအောင် လှုပ်ရှားနိုင်သော အစိုးအငွေ့ အားအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲလာသေးသည်တကား။

တစ်ပတ်လောက်ကြာမှပင် မောင်ကဝိထံမှ သတင်းစကား ကြားရတော့သည်။

“ဒေါ်ဒေါ်သောင်း ဘာမှမပူနဲ့တော့၊ မသေတာတော့ သေချာပြီ”

“မောင်ကဝိ ပြောလိုက်မှပင် အိပ်ရာပေါ်လဲနေသော ဒေါ်သောင်းစိန်သည်

ငေါက်ခနဲ ထထိုင်လိုက်သည်။

“ဘုရား... ဘုရားရှင် တန်ခိုးတော်ပဲ... အင်း ဆိုပါဦး”

“နေရာလည်း... သိပြီ၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သွားတွေ့မယ်”

“တို့လည်းလိုက်မယ်လေ...” အဘွားကြီးသည် မြေးကို တွေ့လိုစေရန် အလောတကြီး ပြောလိုက်၏။

“မဖြစ်သေးဘူး ဒေါ်ဒေါ်သောင်းရဲ့၊ ကျွန်တော် ရှင်းပြမယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်သောင်းမြေးက မိနာကို ခိုးပြေးတယ်”

“မိနာ...”

“ဟုတ်ကဲ့... ဝင်းတင်ကြီးနဲ့ တင်တင်မေရဲ့ သမီး မိနာ၊ သူ့အဒေါ်ကြီးတွေလည်း ကောင်မလေးမိဘတွေရှိရာ ထားဝယ်ကို သံကြီးရိုက်ထားတယ်”

“အဲ... ဒါဘာဖြစ်လဲ၊ လူကြီးစုံရာနဲ့ ပြန်အပ်ပြီး မင်္ဂလာဆောင်ပြီးရင် ပြီးပါတယ်”

“မပြီးလို့ ခက်နေတာ”

“အမလေးတော် ကျုပ်မြေး နုနုထွတ်ထွတ်ကို သူတို့က မတူဘူး မတန်ဘူး ထင်လို့လား၊ ရွှေနဲ့စက် ပေးစားနိုင်တယ် အောက်မေ့လိုက်ပါ”

ဒေါ်စိန်စိန်သည် ထုံးစံအတိုင်း ရွှေစကား၊ ငွေစကား ဝင်ပြောလိုက်၏။

“အို... ဒေါ်လေးစီကလည်း သူတို့မှာလည်း သမီးလေး နုနုထွတ်ထွတ် တစ်ယောက်တည်း၊ အရေးကြီးတာက အသက် မပြည့်သေးရင် တစ်ခက်”

“ဟင်... အမလေး တော်ကြာ ကျုပ်မြေးလေး ရစ်ချတ်လည်း အဖမ်းခံရဦးမှာလား”

ဒေါ်သောင်းစိန်ကတော့ ပူဖိုကိုသာ တွေးမိလိုက်မိ၏။

‘ကျွန်တော် ဖြည်းဖြည်းပြောပြပါမယ်’ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကို ငြိမ်အောင်ကို ကဝိက ထပ်မံပြောရပြန်၏။

“အခြေအနေက ဝင်းတင်ကြီးနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့က ကျောင်းနေဖက်တွေ ရင်းလည်းရင်းနှီးပါတယ်၊ လာတဲ့အခါမှာ ကျွန်တော်ရှင်းပြမယ်လေ၊ သူတို့က ကျေးကျေနပ်နပ်နဲ့ အားလုံးပြေလည်သွားရင်လည်း ပြီးသွားတာပါပဲ၊ သူ့မိနာ သဘောကိုတော့ ကျွန်တော်မသိနိုင်ဘူး၊ ဒေါ်ဒေါ်သောင်းတို့ အနေနဲ့တောင် ယောက်ျားလေးရှင် ဖြစ်ပေမဲ့ ခုလို အရွယ်မရောက်ခင်၊ ပညာမစုံခင် ဖြစ်သွားတော့

ဆတ်ဆတ် တုန်သွားတာပဲ၊ သမီးရှင်ဆိုတော့ စဉ်းစားသာကြည့်တော့”

ဒေါ်သောင်းစိန်သည် ခေါင်းလေးတညိတ်ညိတ်နှင့် ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်လာ၏။

“နွယ်ရဲ့မမအပြောတော့ ကောင်မလေးကို စေ့စပ်ထားတဲ့လူလည်း ရှိတယ်တဲ့၊ ဒီတော့ ခုချိန်ထိတော့ ကျွန်တော်လည်း မိတ်ဆွေတွေနဲ့ စဉ်းစားပြီး ဆုံးဖြတ်ကြတာပဲ၊ လုံခြုံတဲ့နေရာမှာ သူတို့နေကြ၊ အခြေအနေ အေးချမ်းတော့ ခေါ်လာခဲ့မယ်၊ မိန်းကလေးက ကျွန်တော်တို့ဘက်မှာ ရှိနေရင် ပြီးတာပဲမို့လား... ဒေါ်ဒေါ်သောင်းက မယုံရင် သူတို့နှစ်ယောက်တွဲ ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီး ယူလာခဲ့မယ်၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သူတို့ရှိတဲ့နေရာကို လိုက်သွားမယ်၊ ကျေနပ်လား”

“အမလေး... ကျေနပ်ပါတယ် ကျေနပ်ပါတယ်၊ မသေရင် ပြီးတာပါပဲ၊ အတွတ်ကြီးဆီကိုသာ အကျိုးအကြောင်း စာရေးရဦးမယ်”

“ဘာမှတော့ ထိတ်လန့်တာကြား မလုပ်ပါနဲ့၊ အတွတ်ကိုလည်း ဖြည်းဖြည်း ဆေးဆေး အကြောင်းကြားမယ်၊ ကျွန်တော် ရစ်ချတ်နဲ့ သွားတွေ့ပြီးမှ အတွတ်ဆီ ဘယ်လိုအကြောင်းကြားသင့်တယ်ဆိုတာ စီစဉ်ကြသေးတာပေါ့၊ အခု သူဘယ်မှာလဲ”

“ဟို... တစ်ခါက စာမှာတော့ ရိုးမကိုဖြတ်ပြီး ကုန်းလမ်းကနေ ရခိုင်ကို သွားမတဲ့၊ နတ်တော်လ ကုန်လောက် သံတွဲ ငပလီကမ်းခြေမှာ နားနေမယ်တဲ့၊ ခုလောက်ဆို ငပလီရောက်နေရောပေါ့၊ သင်္ကြန်ကျော်မှ မေယုမြစ်ဖျားကို သွားမတဲ့၊ ခုလောလောဆယ်တော့ ဘယ်ဆီဘယ်လို အကြောင်းကြားရမလဲ မသိသေးဘူး၊ ငပလီရောက်ရင် သံကြိုးပို့လိုက်မယ်တဲ့၊ မောင်မောင်နိုင် ကိစ္စတောင် အကြောင်းကြားတဲ့စာ သူ့လက်ထဲ ရောက်မရောက် မသိသေးဘူး”

“ကဲ... ကဲ... ညီအစ်မနှစ်ယောက် စိတ်အေးအေးနေတော့”

“မသေဘူးဆိုတော့ တစ်ဝက်တော့ အေးရတာပေါ့၊ မောင်ကဝိရယ်၊ တကယ်ဆိုတော့ မျက်စိနဲ့ကို ဒေါ်ဒေါ်သောင်းမြေး မျက်နှာကို ဖြင်ရမှ ရင်ထဲမှာ အလုံးကျမှာပဲ”

“အင်း... ခုလိုပုံတော့ ငါးဆက်ပြီး လွှတ်ရဦးမှာပေါ့လေ၊ မိခီရေ... ငါးဆက်လွှတ်... ငါးဆက်လွှတ်”

အဘွားကြီး မျက်နှာပြုံးလာတော့မှ မောင်ကဝိမှာ ဒေါ်သောင်းစိန်၏ စကား

လုံးများကို သဘောကျ၍ ရယ်နိုင်တော့သည်။

အရင်အခြေအနေကဆိုလျှင် သူများ အသည်းကွဲမတတ် ဖြစ်နေပါတယ် ဆိုတာမှ မင်းရယ်နိုင်တယ်ပေါ့ဟု စာရေးဆရာ မောင်ကဝိကို ညီအစ်မနှစ်ယောက် အပြစ်တင်ကြမည်ဖြစ်သည်။ မောင်ကဝိသည် အိမ်အပြန်လမ်းတွင် အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို တွေးလာခဲ့၏။

တစ်ပတ်လောက်ကြာမှပင် သူဦးဝင်းတင်နှင့် တွေ့ဖြစ်တော့သည်။ ကြား ဝင်စေ့စပ်ရသည်ဆိုသည့် ကိစ္စက မလွယ်ကူလှပေ။ လစ်လျူရှု၍ နေလိုရသော အဖြစ်ကလည်း မဟုတ်။ အသိုင်းအဝိုင်းနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် နေကြ သူများဖြစ်၏။ တစ်ဖက်ဖက် ဒုက္ခရောက်ပြန်လျှင်လည်း နှစ်ဖက်လုံးက မကင်းရာမကင်းကြောင်း ခင်မင်ရင်းနှီးသူများဖြစ်၏။ ဘယ်သူပင် ဒုက္ခရောက်ရောက် သူ့မှာတော့ မရှုရက် မမြင်ရက်သော စေတနာဖြင့် ဝင်ကူခြင်း ဖြစ်၏။ သို့သော်... ဦးဝင်းတင်တို့ဘက် က မင်းစေတနာ တို့မယ့်ဘူး၊ ဘက်လိုက်တဲ့သူပါကွာဟု အထင်လွဲမှားပါလျှင် လည်း သူ့မှာတော့ ခံရမည်ဖြစ်၏။ နှစ်ဖက်လုံးက အထင်မှား၍ သူ့ကို ဝိုင်းတွယ် ကြလျှင်လည်း မတတ်နိုင်တော့ပြီ။ သူသည် ကလေးများ ဖရိုဖရဲ မဖြစ်လိုသော စေတနာအရင်းခံဖြင့် လုပ်ခြင်းဖြစ်၏။ သူ့စေတနာကိုသာ အထပ်ထပ် သစ္စာဆို ရပေတော့မည်။

ဦးဝင်းတင် သူနှင့်တွေ့ဖို့ကို မြဲမြံနွယ်တို့အိမ်မှာပင် ချိန်းဆိုထား၏။ သူရောက်သောအခါ ဦးဝင်းတင်တစ်ယောက်တည်းကိုသာ တွေ့ရသည်။ ဦးဝင်း တင်သည် မျက်နှာမကောင်းပေ။ မောင်ကဝိရင်ထဲမှာမူ တထိတ်ထိတ်နှင့် ဖြစ်နေ ၏။

“ဝင်းတင်ကြီး နေကောင်းရဲ့လား၊ မေကော မပါဘူးလား။”

သူသည် ငယ်ငယ်တုန်းက ခေါ်သလိုပင် ရင်းနှီးစွာခေါ်၍ ဦးဝင်းတင် ဘေးက ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“ငါ... တမင် မခေါ်ခဲ့တာ ကဝိ၊ မင်းနဲ့ငါ စကားပြောကြည့်သေးတာပေါ့။ မေ့အနေနဲ့က မိခင်တစ်ယောက် ဖြစ်နေတော့ ဒီနေရာမှာ စိတ်မငြိမ်မသက် ဖြစ်နေ ရင် အကြောင်းကြောင်းက ပြီးပြတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။”

ဦးဝင်းတင်သည် ဖြည်းဖြည်းလေးလေးကြီး ပြောပြ၏။

“အေး... တော်ပါသေးရဲ့ကွာ၊ တို့သူငယ်ချင်း အချင်းချင်းဆိုတော့ ပြောရ

တာ ပွင့်လင်းတာပေါ့၊ ငါကလည်း အေးအေးဆေးဆေး ပြီးပြတ်စေချင်တဲ့ စေတနာနဲ့ ဝင်ပါတာပါ။ မင်းနဲ့ ဘာဆိုလဲ ပြောရင်လည်း ခံရမှာပဲ၊ ငါလေ အဘွားကြီး ညီအစ်မကိုလည်း သနားလွန်းလို့ပါကွာ”

“အေး... မင်းစေတနာ ဆိုတာကို ငါကလည်း ယုံကြည်ပါတယ်၊ သမီး ရှင်အနေနဲ့ တို့ဘက်ကလည်း စဉ်းစားပါဦး၊ တို့မှာလည်း သမီးတစ်ယောက်မို့ ပူးပူးမှုတ်ထားတာ၊ ခုတော့ ပညာလည်း မစုံသေး၊ အသက်ကလည်း မပြည့်သေး တော့ ရင်ကျိုးရတာပဲ”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့... ပြင်ရတဲ့ကိစ္စဆို တော်သေးတာပေါ့ကွာ၊ တို့ကရှာလို့ ပြန်တွေ့ပြီထား၊ မိနာဟာ ခပ်ရိုင်းရိုင်းပြောရရင် အပျိုပြန်မဖြစ်တော့ဘူးကွ၊ ဒီတော့ဖြင့် ပြန်တွေ့တောင် ကလေးတွေရဲ့ အချစ်ကို မဖျက်ပါနဲ့ကွာ၊ တို့များ စိတ်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ ခေါင်းအေးအေးထား စဉ်းစားပါ”

ဦးဝင်းတင်သည် သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ပြီးတော့လည်း တစ်ဖက်တစ်ဖက် နာစရာမရှိပါဘူး၊ မင်းတို့ကြိုက်သလို ဒေါ်ဒေါ်သောင်းကို ငါပြောပေးပါမယ်၊ ဘယ်လိုတင်တောင်းရမယ်၊ ဘယ်လို အခမ်းအနားနဲ့မှ ပေးစားနိုင်မယ်ဆိုတာကအစ မင်းတို့အကြိုက်ဖြစ်အောင် ဒေါ်ဒေါ် သောင်းတို့က လိုက်လျောမှာပါ”

“ခက်တယ် ကဝိ၊ ငါပြောရမှာ ခက်တယ်”

“အို... မင်းရင်ထဲက အခက်အခဲကို ဖွင့်ပြောမှလည်း ကူညီနိုင်တာပေါ့၊ တို့အချင်းချင်းတွေပါကွာ၊ အတွတ်ဆိုလည်း တို့ပြောသမျှ ခေါင်းညိတ်မယ့် အကောင်ပါ၊ အတွတ်ကြီးက သနားစရာကောင်းပါတယ်၊ သူ့သား ရစ်ချတ်များ မင်းသမီးစိတ်နဲ့ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ဒီကောင်ရင်ကျိုးမှာ”

“မင်းက ဒါပဲ သိတယ်နော်၊ ငါ့မှာ မရူနိုင် မကယ်နိုင် ဖြစ်နေတာက မေရယ် နဂိုကမှ သူ့သမီးကို ဒီဂရီရှိတဲ့ သူနဲ့မှ ပေးစားချင်တယ်၊ မိနာနဲ့ စေ့စပ် ထားတာကလည်း စစ်တွေက ထိတ်ထိတ်ကြို သူဌေးသားတစ်ယောက်၊ ခုအဖြစ် အတွတ်မျက်နှာထောက်ပြီး ငါက လိုက်လျောချင်ပါတယ်ထား၊ မေက ပြောတယ်၊ ဟိုတစ်ခါလာကတည်းက မြဲမြံနွယ်ပြောလို့ သူသိထားတယ်တဲ့၊ ရစ်ချတ်ဟာ အတွတ်သားအရင်းမဟုတ်ဘူး၊ အိမ်ဖော်မလေး ရဲ့လာရဲ့သားတဲ့”

“သေပါတော့ကွာ”

ကဝိသည် အတော်မော့၍သွား၏။

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေကွာ... ဟင်း...”

“အဲဒီတော့... အဲဒီတော့ ငါက ဘာလုပ်ရမလဲ ကဝိ၊ ငါလည်း အဖေ တစ်ယောက်အနေနဲ့သေချင်တာပဲ ကဝိ၊ အတွတ်ရဲ့သားအရင်းဆိုရင် ဖြစ်လာတဲ့ ဝေဠုကြည့်ကပါတယ်၊ မင်းပြောသလို ငါလည်း ပြောပါတယ်၊ မေက အဖို့ပြန် မဖြစ်ရုံမကလို့ မိုက်ထဲကကလေးပါလာပစေတဲ့ သူကြည့်စီစဉ်မယ်တဲ့... သူပြော တဲ့အဓိပ္ပာယ် နားလည်လား”

“နားလည်ပါတယ်... အမလေး ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ... ဟင်းတင်ကြီး ဒီနေရာမှာ မင်း ငါ့ကိုသတ်ချင်သတိ၊ မေ့ကို မင်းပြောရဲရမယ်၊ ဒါလောက် ပက်စက်တဲ့အကြံ မေ့ခေါင်းထဲမှာ ဝင်လာတာကို မဝင်လာအောင် ယောက်ျားတစ်ယောက်အနေနဲ့ မေ့အတွေးအခေါ်ကို ပြောင်းလဲရဲရမယ်၊ မေက မိုနာမှာ ကလေးပါလာတောင် ဒီကလေးကို လူ့ဘဝလာခွင့်မပေးဘူးပေါ့၊ ဟုတ် လား... ရက်စက်လိုက်တာမေ”

ဝင်းတင်ကြီးသည် ခေါင်းကိုညိတ်ရင်း ညိတ်ရင်းက ခေါင်းမဖော်တော့ပေ။

“သေသေချာချာ စဉ်းစားပါ ဝင်းတင်ကြီး၊ ဟိုတစ်ဖက်မှာတော့ ရစ်ချတ် ဆိုတဲ့ကလေးလေးတစ်ယောက် လူ့ဘဝနယ်မြေမှာ တစ်နေရာရဖို့ မေတ္တာတွေ၊ အချစ်တွေ၊ စေတနာတွေ ခြံရံလာလိုက်ရတာ၊ မင်းတို့ကတော့ ကလေးငယ် တစ်ယောက် လူ့ဘဝ မရောက်ခင်က မင်းတို့သုတ်သင်ပစ်တယ်၊ ဟင်... ဒီအကြံ ဉာဏ် မင်းမိန်းမခေါင်းထဲ ရောက်လာတာကို မင်းက ထုတ်ဖယ်မပစ်နိုင်ဘူး၊ ဒီအတွေးအခေါ်ကို မင်းမပြောင်းပစ်နိုင်ဘူးဆိုရင် ငါတစ်ခုမေးမယ်”

ကဝိသည် စိတ်ထဲမှာ အတော်လေးခံပြင်းလာ၍ ‘သတိ သတိ သတိ ရှိရမယ် ငါကကြားလူ ကြားလူငါက’ ဟူ၍ သူ့စိတ်သုပြန်ထိန်းရ၏။ အကယ်၍ သာ ရစ်ချတ်သာ သူ့သားဆိုလျှင် ပက်ပက်စက်စက် ပြောမိမည်ဖြစ်၏။

“ငါမေးတာကို ဖြေမလား...”

ဦးဝင်းတင်သည် ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

“မင်း အတွင်းဝန်ကလေးအဖြစ် ရန်ကုန်အတွင်းဝန်ရုံးမှာ လုပ်တုန်းက ကဝိ မင်းပါလိုက်ခဲ့ပါလို့ ဖိတ်ပြီး သတင်းစာဆရာတွေနဲ့အတူ ကယ်ပါညီလာခံ တက်ခဲ့တယ်လေ၊ လူတန်းစား ပပျောက်ရေးလေး ဘာလေးနဲ့ မင်းကိုယ်တိုင်

တရားဟောခဲ့တယ်မို့လား၊ တို့ကိုလည်း ဝိုင်းပြီး ရေးပေးကြပါဆိုလို့ တို့စာရေး ဆရာရော သတင်းစာဆရာတွေပါ ဝိုင်းကုန်ကြတယ်၊ မှတ်မိသေးလား၊ မင်း ခုတော့ ကယ်ပါလူထုကိုလည်း ညှာတယ်၊ မင်းညှာရုံတင်မဟုတ်ဘူး၊ တို့စာရေး ဆရာတွေနဲ့ သတင်းစာဆရာတွေကိုလည်း ဝိုင်းညှာခိုင်းတယ်ပေါ့လေ ဟုတ်လား ဝင်းတင်ကြီး၊ သူငယ်ချင်း မင်းငါ့စကားလုံးတွေကို မခံနိုင်လို့ သတ်ပစ်ချင်လည်း သတ်ပစ်တော့၊ မင်းလိုသူငယ်ချင်းက သတ်ပစ်တာကို ငါခံနိုင်ပါတယ်... မင်း လုပ်ခဲ့တာတွေဟာ ဒီလိုဆိုတော့ မင်းရင်ထဲက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ခံယူချက်နဲ့ မင်းလုပ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးပေါ့၊ မင်းကုလားထိုင်လေး မြဲဖို့အတွက် ယုံကြည်ချက် မရှိဘဲ လုပ်ခဲ့တာတွေပေါ့လေ...”

‘သူငယ်ချင်း... ကဝိ... မပြောပါနဲ့တော့၊ ငါ့ကိုဆက်ပြီး မပြောပါနဲ့ တော့’ ဝင်းတင်ကြီးသည် တကယ်ပင် စိတ်ပင်ပန်းလာသလို ကုလားထိုင်နောက် မှီပေါ် လှဲချလိုက်သည်။ ကဝိသည် သူ့လေသံကို ပြောင်းလိုက်၏။ စိတ်ထဲမှာ လည်း ပြောတုန်းကသာ စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပြောပြီး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် စိတ်ဒုက္ခရောက်သည်ကို မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်လာရတော့လည်း စာရေးဆရာ တစ်ယောက်ပီပီ စိတ်ထိခိုက်လာပြန်သည်။

“ခွင့်လွှတ်ပါ ဝင်းတင်ကြီး၊ ငါဖြစ်လိုတဲ့ စေတနာကို ပြောပြရတာပါ၊ မင်းအပေါ် အပြစ်တင်ချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး... ဒီနေရာမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက် ပီပီ၊ မင်းသိက္ခာကို မင်းထိန်းပါကွာ၊ ရစ်ချတ်ဟာ မင်းတို့ပြောတဲ့ ကယ်ပါ သားတောင် မဟုတ်သေးပါဘူး”

“ရှဲလာသားပါ၊ ရှဲလာ ခု တို့အိမ်မှာ အလုပ်လုပ်နေတယ်၊ အင်မတန် သိမ်မွေ့နူးညံ့ပြီး စိတ်ထားကောင်းတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ပါ၊ တကယ် လို့များ သူ့ချစ်သူဟာ သေမသွားဘူး၊ အလင်းရောက်ခဲ့ပြီး ရစ်ချတ်ဆိုတဲ့ သူငယ်လေးအပေါ် မင်းတို့ဘယ်လိုသဘောထားမလဲ... သေသေချာချာစဉ်းစားပါ ဝင်းတင်ကြီး၊ နောက်ဆုံး ငါတစ်ခု ပြောပါရစေ၊ ဒီပွဲမှာ ငါဟာ ကာယကံရှင် မဟုတ်ပါ၊ နှစ်ဖက် မနာစေချင်တဲ့ စေတနာနဲ့ ဝင်ပါရခြင်းပါ၊ ပြေလည်သွားစဉ် အင်မတန်ကောင်းတဲ့ အချိန်လေးပါ၊ သိက္ခာရှိရှိနဲ့ ပြန်လည်ပြီး တွေ့နိုင်ကြမယ် အခြေအနေမှာ ရှိပါတယ်၊ တစ်ဖက်တစ်ဖက် တို့ဝိုင်တယ်ဆိုပြီး လုပ်နေဆဲ မိုနာတဲ့ မင်းတို့က အတင်းဆွဲခေါ်လို့ပဲရရ၊ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပဲရရ၊ မိုနာဟာ ရစ်ချတ်ဆိုသူ

ဖြစ်နေပြီ။ အဲဒါကိုက တိုက်ကက တစ်ပန်းသားနေပါတယ်။ ကလေးချင်း ခွဲလိုက်လို့၊ ဒီစိတ် ဒီအဗ္ဗယ်မှာ စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ သူတို့အသက် သူတို့ရန်ရှာရင် ပြီးပါရော ပြီးပါရော။ ဒီနေရာမှာလေ ရိုမီရိုတို့ ဂျူလီယက်တို့ ဇာတ်လမ်းအဟောင်းကြီးကို ပြန်ပြပြီး မလွမ်းပါရစေနဲ့တော့ ဝင်းတင်ရယ်။ မခံချင်စမ်းပါနဲ့တော့ ဝင်းတင်၊ မိနာ ဝမ်းထဲက ကလေးကို မင်းတို့မသတ်ခင် မင်းတို့သမီး မိနာ အရင်သေမှ လှနေမယ်”

“ငါ... အရင်သေမှာ ငါအရင်သေမှာ... ဦးဝင်းတင်ကြီးသည် ငိုသံကြီး နှင့် အော်၏။

“ကဲပါလေ... မောင်ကဝိရယ်၊ မေ့ဆီသွားပြီး မမမြနားချပါဦးမယ်။ တကယ်တော့ ကိုဝင်းတင်ကြီးလည်း အဖေဆိုပေမဲ့ ကြားလုပ်ပါ။ သူ သိပ်စိတ်ဆင်းရဲ နေပါပြီ။ လိမ္မော်ရည်လေး သောက်လိုက်ပါဦး ကိုဝင်းတင်”

မျက်စိစုံမှိတ်ကာ ဆိုဖာမီအုံးပေါ် ခေါင်းမှိထားသော ဦးဝင်းတင်ရှေ့သို့ မြမြနွယ်သည် လိမ္မော်ရည်ကို ချလိုက်၏။ ကဝိကို မျက်စိမှိတ်ပြလိုက်သည်။ မြမြနွယ်သည် ဦးဝင်းတင်အနားတွင် ထိုင်လိုက်သည်။

မောင်ကဝိသည် ဧည့်ခန်းအပြင်သို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း ထွက်သွားတော့သည်။ မြမြနွယ်သာ ဦးဝင်းတင်အား ဧည့်ခန်းအတွင်းတွင် တိုးတိုးပြော ကျန်ရစ်သည်။ မောင်ကဝိသည် ဧည့်ခန်းအပြင် ဝရန်တာတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက် နေ၏။ မကြာခင်ပင် မြမြနွယ် ထွက်လာသည်။

“ကဲ... မောင်ကဝိ ကိုဝင်းတင်ကြီးကို ပြန်ပို့ရင်း မြ လိုက်သွားဦးမယ် မေ့နဲ့ သွားတွေ့မယ်”

မောင်ကဝိသည် ခေါင်းညိတ်ပြရင်း မြမြနွယ်အနားသို့ ကပ်ကာ တိုးတိုး လေး ပြောလိုက်၏။

“မမမြ ကျွန်တော်တော့ အဘွားကြီးနှစ်ယောက်နဲ့ မိနာတို့ကို ငပလီပို့ဖို့ စီစဉ်လိုက်ပြီ။ မေက အဆင်ပြေတယ် ဆိုရင်၊ ဝင်းတင်ကြီးတို့နဲ့ ကျွန်တော်လိုက် သွားရဲ့ပဲ။ မေ့ကိုတော့ ဒီအကြောင်း ပွင့်မပြောနဲ့ဦး... ဒီကပဲ စောင့်နေရမလား”

“ဟုတ်ကဲ့...”

မောင်ကဝိသည် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူအား ကားပေါ်ရောက်အောင် သူကိုယ် တိုင် ပို့လိုက်၏။ သူပြောသည့် စကားလုံးများ လွန်သွားသလားဟုလည်း စိတ်

မကောင်းဖြစ်၍ ကျန်ရစ်သည်။

မြမြနွယ် ပြန်လာသည်အထိ စောင့်နေရ၏။ အားလုံးအဆင်ပြေပါစေဟု လည်း ဆုတောင်းရသည်။ မြမြနွယ် ပြန်လာချိန်တွင်မူ အခြေအနေအရပ်ရပ်သည် အပြေတော့ ထွက်မလာသေးပေ။

“သူတို့လည်း ဓေသူတွေမဟုတ်တော့ တပ်ဖြန့်ပြီး ရှာနေကြတာပဲ။ မောင်ကဝိ အစီအစဉ်အတိုင်း အမြန်ဆုံးသာ ငပလီရောက်အောင် မိနာတို့ကို ပို့လိုက်တော့၊ မမမြလည်း နောက်ဆုံးတော့ ပြောရတော့တာပဲ။ မေ တစ်ခုစဉ်းစား လို့၊ မေ တကူသိုလ်မှာနေတုန်းက ကဲခဲ့တာဟာ မိနာအိပ်နေသလောက် ရှိသေး တယ်လို့၊ ‘နားငယ် လှမလှ နားမကြည့်ရတယ်’ ဆိုတဲ့ စကားရှိတယ်မို့လားလို့၊ မေ ကိုယ်တိုင်က မိနာအတုခိုးလောက်တဲ့ မိခင်အသွင်အပြင်မှ မနေနိုင်ဘဲလို့ ပြောရတယ်... ပြီးတော့ မောင်ကဝိတော့ မမမြ အားနာပါရဲ့။ ခု... မိနာရဲ့အဖေ ကိုဝင်းတင်ကြီးနဲ့ လက်ထပ်တော့ မေဟာ အပျိုအစစ်မဟုတ်ဘူး...”

“ဟင်...”

“အေး... တို့အချင်းချင်းတော့ သိတယ်။ သူတို့ ခင်စိန်ကြည်တို့ ခပ်ရှုပ်ရှုပ် ရယ် မေ ငွေလိုက်ပုံက ပိုဆိုးတယ်။ အချစ်မှာ စည်းကမ်းမထားဘူး၊ အဆောင်မှာ နေရင်း အဆောင်မှူးက ကိုယ်ဝန်ရှိတာသိလို့ တိုင်တော့ သူ့အမေက သားမက်ဖမ်း တော်တယ်၊ ကိုဝင်းတင်ကြီးအမေနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး တက်သုတ်ရိုက်ပြီး ပေးစားလိုက် ရတာ၊ ဒီကိစ္စ ကာယကံရှင် ကိုဝင်းတင် သိမသိတော့ မသိဘူး၊ မမမြကတော့ သိတယ်။ အသက်ချင်းလည်း ကိုဝင်းတင်ကြီးထက် မေက အတော်ငယ်တယ်”

“အဲဒီတော့...”

“သူစဉ်းစားပါရစေဦးတဲ့၊ ရှာလို့မရမှ အဖြေပေးမယ်ထင်တယ်လေ၊ အဆင်ပြေရင် သူတို့က သွားမခေါ်ဘဲ မိနာတို့ကလာဖို့ မောင်ကဝိ စီစဉ်လာဉ်ပါ တယ်”

“ဒါက ကြည့်လုပ်ကြတာပေါ့”

မောင်ကဝိသည် ပြန်လာခဲ့တော့သည်။

ရစ်ချတ် လူ့ဘောင်နယ်မြေသို့ ဖြေချလာခဲ့သည်မှာတော့ ဒီဇာတ်လမ်း အတိုင်းပင် ဖြစ်၏။

ဆယ့်ငါးနှစ် ဆယ့်ခြောက်နှစ် အချိန်သည် ဘာမှမကြာလှပေ။ နတ်

၁၇

ဆုတောင်းရာ

သတ်နှင့် တွတ်လျှင်၊ ဘဝဆိုသည်မှာ ပန်းတစ်ခိုင်ခူးပါပင်တည်း။ မွေးကြီးကြီး ခိုကြကုန်ကြနှင့်၊ ပင်ပန်းမောဟိုက် ရှည်ကြာလှသောကာလဟု မနုဿလူသား တို့ထံ လူ့ဘဝဟု ထင်ကြ၏။ တာဝတိံသာတွင် ပန်းအတူ ခူးနေကြသော နတ်မိမယ်တစ်စုထဲမှ ပန်းခူးရင်း တစ်ယောက်ပျောက်၍ သွားသည်။

မကြာမီပင် အဖော်နတ်သမီးတို့ ဥယျာဉ်မှ မထွက်သေးခင် ပျောက်သွားသော နတ်သမီးက ပြန်ပေါ်လာ၏။

‘ဟင်... ဘယ်ကိုများ သွားနေလဲ’ သူ့အဖော် နတ်သမီးများက ဝိုင်းမေးကြ၏။

ဪ... နတ်မိမယ်များ ပန်းခူးချိန် နာရီပိုင်းလောက်အတွင်းတွင် ပျောက်သွားသော နတ်သမီးမှာတော့ လူ့ဘဝတဒင်္ဂမှာ ချစ်သူနှင့်ပင် နေခဲ့ရုံမက သားသမီးတွေ မွေးဖွားပြီး၊ သူ့ကုသိုလ်အဟုန်ကြောင့်ပင် နတ်ဘုံရင်းသို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့၏။

ဪ... ပန်းတစ်ခိုင်ခူး အချိန်မျှလောက်သာ မနုဿနယ်မြေဘဝသည် တိုတောင်းလှ၏။ ဤတိုတောင်းသော အချိန်လေးတွင် မနုဿ သားတို့မှာတော့ မွေးကြီးကြီး ဖွားကြ ချစ်ကြရကွေ့ကွင်းရနှင့်။

ပျောက်သွားသော နတ်သမီးကသာ မနုဿ သားတို့ဘဝကို သိလာခဲ့ရသည်။ သူ့ပြောပြသော ဇာတ်လမ်းမှာ နတ်ပြည်အတွက်တော့ တူးဆန်းသော နတ်သမီးပုံပြင်လေးသာတည်း။ ရစ်ချုတ်တို့မှာတော့ ‘တစ်ဘဝ’...။

အရည်းကြီးတို့စံပျော်ရာ

ငပလီကမ်းခြေတွင် လှိုင်းများကမူ မှန်မှန်ကြီး တလိမ့်လိမ့်သွားနေကြ၏။ ကမ်းပါးစပ်သောင်ပြင်သို့ အချိန်မှန်ရောက်လာကြ၏။ ပြီးလျှင် ပင်လယ်ပြင်ကျယ်သို့ ပြန်သွားကြသည်။

အတွတ်ကမူ ရန်ကုန်မှ သတင်းကိုသာ နားထောင်နေသည်။ အားလုံးအေးဆေးနေ၏။ သူသည် ညပိုင်းတွင် စိတ်အေးအေးဆေးဆေးနှင့် စာရေး၏။ နေ့လယ်တွင် နားသည်။ နံနက် ရေချိုးအပြီးတွင်တော့ မီးဖြူကုန်းရှိ ဦးရွှေသာ အိမ်အနီးက သူ့ဆေးခန်းလေးဖွင့်ထားသော အိမ်လေးသို့သွားကာ လာရောက်သော လူနာများကို ကြည့်၏။

ဒေါ်သောင်းစိန်တို့ ညီအစ်မအဖို့လည်း အေးချမ်းလှသည်။ ထမင်းစားပြီး နေ့လယ်တစ်ရေးအိပ်ရာမှန်းလျှင် ညီအစ်မနှစ်ယောက် အုန်းပင်ရိပ်များ လွှမ်းနေသော သဲပြင်ပေါ်တွင် ဖျာကြမ်းခင်းကာ စိတ်လွတ်လက်လွတ် ထိုင်ကြသည်။ ဘကြီးပြော၊ ဒေါ်သိန်းတို့နှင့် စကားဝိုင်းဖွဲ့ပြောရင်း လက်ဖက်တစ်ခွက်နှင့် ရေခွေးကြမ်းတွင်တွင် သောက်ကြသည်။

သူတို့ထိုင်နေသည်ကို မြင်သည့်တစ်ပြိုင်နက် ခရုပုတီးရောင်းသူများ ရောက်လာကြသည်။ စံပယ်ပန်းပွင့်နှင့်တူသော ခရုခွံအဖြူလေးများကို သန္တာဖြူလေးများနှင့် တစ်ဆစ်စီ တွဲကာ သီထားကြသည်။

ကျောက်ခက်ပန်းခြောက်များ၊ ကနု ကမာခွံ အကြီးကြီးများလည်း သီထားတတ်သည်။

‘ဟင် ဒါကျတော့ သေသေချာချာ ကြည့်ပါဦး၊ ခရစ္စအသေးလေးတွေ ပါလား’ ဒေါ်သိန်းသည် သူ မမြင်ဖူးသော ခရပုတီးတစ်ကုံးကို ဆွဲပြ၏။ အမှန်တော့ တစ်ကိုယ်လုံးမှ ရွေးစေ့ငယ်လောက်ရှိသော ခရစ္စလေးများကို တစ်ကိုယ်လုံး သီထားခြင်းဖြစ်၏။

‘မမကြီး...သေသေချာချာ ကြည့်ပါဦး’ ဒေါ်သိန်းသည် ထပ်မံပြ၏။

“အရိုးတွေနော်၊ အရိုးတွေ”

‘အေးပေါ့ဟ’ ဒေါ်စိန်စိက ဝင်ပြော၏။

“အာဖရိကလူမည်းတချို့ဟာ အရင်တုန်းက လူဦးခေါင်းရိုးတွေကို ပုတီးလုပ်ပြီး သူတို့ လည်ပင်းမှာ ဆွဲတယ်။ ခုလည်း ဒီမှာ ခရပုတီးအဖြစ် ဆွဲထားတာ သေးလို့သာနော် လှတယ် ထင်ရတယ်။ အကြီးချဲ့လိုက်ရင် လူ့ခေါင်းရိုးလိုပဲ၊ ခရုအရိုးစုကြီးတွေ ကြောက်စရာပဲ”

“မိမိ တစ်ယောက်ဟာလေ ကြံကြံဖန်ဖန်ကို တွေးတတ်၊ ပြောတတ်တယ်”

“မဟုတ်ဘူးလား မမသောင်းရဲ့”

သူတို့နှင့် ရွယ်တူလောက်ရှိ ခရပုတီးသည် အဘွားကြီးကမူ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကို ငေး၍ ကြည့်နေ၏။

“အဒေါ်ကြီး ခရုတွေ ဘယ်လိုရောင်းလဲ၊ ဟိုသူငယ်မလေးတွေ ဗန်းထဲက ခရုလိုလည်း မလှပါဘူး”

အဘွားကြီး ဗန်းထဲမှ ခရုများသည် သာမန်သံပေါ်မှ ရိုးရိုးတွေနေကျ ခရုများသာဖြစ်၍ အလှအဆန်း မပါပေ။

“ကျွန်မ ရောင်းဖို့လာတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီခရုတွေ ယူထားလိုက်ပါ။ ထဘီ၊ ထဘီသာ နှစ်ထည်လောက် အဒေါ်ကြီးကို ပေးပါ”

ဒေါ်သောင်းစိန်သည် ခရုရောင်းသော အဘွားကြီးကို အသေအချာ ကြည့်မိ၏။ အမှန်တော့ အသက်ရွယ်တူလောက်ဖြစ်ဟန် ရှိကြသော်လည်း အခြေအနေချို့တဲ့သူတို့ပီ အသားများ ခြောက်သွေ့၍ အရေများ တွန့်လိမ်နေသည်။ ထဘီညစ်ထည်းထည်းက အဒေါ်ကြီးအား ပို၍ အိုစာစေသလို ဖြစ်နေတော့သည်။

“မသိန်း၊ မမကြီး ထဘီအဟောင်းနှစ်ထည် သွားယူစမ်း၊ မိနာကိုလည်း ခေါ်ခဲ့၊ ခရပုတီးလှလှလေးတွေ လာကြည့်လို့”

ဒေါ်သိန်းသည် လုံချည်နှစ်ထည်ယူကာ ပြန်လာ၏။

‘မမလေး...မိနာရယ် ငိုနေတယ်၊ မလိုက်လာဘူးတဲ့’ ဒေါ်သိန်းသည် ဒေါ်သောင်းစိန်လက်ထဲသို့ လုံချည်ထည့်ရင်း ဒေါ်စိန်စိကို မိနာအကြောင်း ပြောလိုက်၏။

“မစိ သွားကြည့်စမ်း၊ မိနာ ဘာဖြစ်လို့ငိုလဲ မသိဘူး”

ဒေါ်စိန်စိသည် မိနာတို့ရှိရာ အိမ်လေးသို့သွား၏။ မိနာတစ်ယောက်တည်း နုတ်ပေါ်တွင် ငိုနေ၏။

“အလို...မိနာ ဘာဖြစ်လို့လဲ ပြောစမ်း၊ ဒီရစ်ချတ် ဘာလုပ်သလဲ၊ လူလေးရစ်ချတ် ဘယ်ရောက်သွားလဲ”

ဒေါ်စိန်စိသည် မိနာကို ဖက်ကာ ချောနေ၏။

‘သူ...မိနာကို လက်သီးနဲ့ လက်သီးနဲ့’ မိနာသည် ရှိုက်ကာ ရှိုက်ကာ ငို၏။

“ဟဲ့...အမလေး လက်သီးနဲ့ ထိုးတယ်လား၊ သူများ သားသမီးကို ယူလာပြီး လက်သီးနဲ့ ထိုးတယ်၊ ရစ်ချတ် ဘယ်ရောက်သွားလဲ၊ ဒေါ်လေးစိ သူ့ကို ပြောဦးမယ်”

“မထိုးသေးဘူး၊ ရွယ်တယ် ရွယ်တယ်”

“ဟော...ဘာဖြစ်လို့ ရွယ်ရတာလဲ”

“ညကျရင် ဟို ယူဘီအေ တည်းခိုဆောင်တွေရှေ့က သဲပြင်မှာ မီးပွဲလုပ်မယ်တဲ့၊ မိနာသူငယ်ချင်းတွေလည်း လာမယ်၊ ရွှေဝါချိုင့်ဘက်က ကျောင်းသားတွေလည်း လာမယ်၊ ရစ်ချတ်က အမဲသားကင်ပြီး ကျွေးမယ်တဲ့၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ကင်ပြီး စားမှာ၊ အဲဒါ မိနာ ဝင်ကမလို့၊ ရစ်ချတ်က မကရဘူးတဲ့”

မိနာသည် ရှိုက်၍ ငို၏။ ‘မိနာ အဲဒီပွဲမှာ ကရင်တဲ့ လက်သီးနဲ့ ထိုးမယ်တဲ့’

“အို...မိနာကလည်းကွယ်၊ သူ လက်သီးနဲ့ထိုးရင် ဒေါ်လေးစိတို့ ဘာမလဲ၊ ဒါပေမဲ့ မိနာတစ်ယောက်တည်း ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ တထဲမကနဲ့နော်”

“မိနာ ယောက်ျားရပြီပဲ၊ ရန်ကုန်မှာ အပျိုတုန်းတတောင် ခေါ်ခေါ်ဆိုခေါ်နေဆို ကကြတာပဲ”

“အေး၊ ယောက်ျားရှိလို့ မကန့်ပြောတာ၊ လာလာ တော်ကြာ ဘွားဘွားကြီး စိတ်ကောင်းဖြစ်နေမယ်၊ မျက်ရည်သုတ်လိုက်ခဲ့၊ ခရုပုတီးလေးတွေ ဝယ်ရအောင်”

မိနာသည် စုအောင်အောင်နှင့် ဒေါ်လေးစံ ခေါ်ရာသို့ လိုက်လာ၏။ လှေကားအဆင်းသို့ ရောက်သည့် တစ်ပြိုင်နက် မောင်မျိုးသန့်သည် ပြေးလာ၏။

“အန်တီ...အန်တီ...ဆရာဝန်ကြီးက သွေးဆေး၊ ဦးဘဟန်သွေးဆေးပေးလိုက်ပါတဲ့”

“ဘာဖြစ်ရပြန်တာလဲ၊ လာ...လိုက်ခဲ့”
ဒေါ်စိန်စိန်သည် မိနာကိုထားခဲ့ကာ သူတို့ အိမ်လေးပေါ် အပြေးအလွှား တက်ရင်း သွေးဆေးပုလင်း ယူပေးလိုက်၏။

‘ဟင်...ရစ်ချတ်များ တစ်ခုခုဖြစ်လား မသိ’ မိနာသည် မောင်မျိုးသန့် နောက်သို့ ပြေးလိုက်သွား၏။

‘ငါ့ပါလိုက်မယ်’ ဒေါ်စိန်စိန်ပါ လိုက်သွားပြန်သည်။ ယုဘီအေ တည်းခို အိမ် စင်ရော်ဆောင်ပေါ်သို့ မောင်မျိုးသန့် ပြေးတက်သွား၏။ သူတို့နှစ်ယောက်ပါ လိုက်သွားကြသည်။

“ဟဲ့...ဘာဖြစ်လဲ အတွတ်၊ ရစ်ချတ်ရော”

‘ကျွန်တော် ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ဆရာဝန်ကြီး အနားတွင် မတ်တတ်ရပ်ကာ မိန်းမတစ်ဦးကို ကြည့်နေသော ရစ်ချတ်က ပြန်ပြော၏။ မိနာသည် ရစ်ချတ်အပါးသို့ ပြေးသွားကာ ရစ်ချတ်လက်မောင်းကို ကိုင်ထားသည်။ သူတို့ရှေ့ရှိ အမျိုးသမီးခေါင်းကို သွေးများသုတ်ကာ သွေးဆေးသိပ်၍ ဆရာဝန်ကြီးက ပတ်တီးစည်းပေးနေ၏။ မိန်းမငယ်၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ရေများ ရွှဲရွဲနေသည်။

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ကဲ...အဝတ်လဲပေးလိုက်ကြပေတော့”

ဆရာဝန်ကြီးတို့မိသားစုသည် အဆောင်လေးမှ ဓာင်းကြ၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဒေါ်စိန်စိန်က မေး၏။

“ဟင်္သာဆောင်မှာတည်းတဲ့ တရုတ်ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်ရဲ့ မိန်းမဆိုလား၊ နေ့လယ်က လင်နဲ့ စိတ်ဆိုးပြီး ရေထဲဆင်းသေရအောင် သွားတာ၊ ရေထဲမရောက်ခင် ဟိုရေစပ်က ကျောက်ဆောင်နားမှာ ခြေချော်လို့ ကျောက်တုံးနဲ့ ခေါင်းနဲ့ထိပြီး

နားထင်ကွဲသွားတာပါ။ သွေးဆေးသိပ်ထားတာပေါ့။ ကျွန်တော့်မှာ တင်ချာတုန့်နေလို့”

ဆရာဝန်ကြီးက ပြောပြ၏။

‘ဖြစ်ရမယ်...ဖြစ်ရမယ်၊ အေးအေးဆေးဆေး အပန်းလာပြေတာ လင်မယား ရန်ဖြစ်ရတယ်လို့’ ဒေါ်စိန်စိန်က ပြောလိုက်၏။

“မိနာက ရစ်ချတ်များ ရေထဲဆင်းသေလားလို့”

“ဟော...မင်းက ဘာကိစ္စ ရေထဲဆင်းသေရမှာလဲ”

အတွတ်က သားကို ငေါက်လိုက်သည်။

“မသေသေးပါဘူး ဖေဖေရာ၊ သူသာ ညမှာ မီးပုံပွဲမှာ ကရင်တော့ ကျွန်တော် ရေထဲဆင်းသေမယ်လို့ ပြောတာ”

“လာခဲ့...အဓိပ္ပာယ်မရှိ ပေါက်ကရတွေ မပြောနဲ့”

မိနာသည် ပြီးစိမ့်မျက်နှာနှင့် ရစ်ချတ်ကို မော့ကြည့်ကာ အတွတ်နောက်မှ လိုက်သွားကြသည်။

ညဘက်တွင်မူ မိနာသည် ဒေါ်သောင်းစိန်တို့ အိမ်ဘက်သို့ ကူးကာ အဘွားကြီးနှစ်ယောက်နှင့် နေရစ်ခဲ့၏။

ယုဘီအေ တည်းခိုဆောင်များရှေ့ရှိ မီးပုံပွဲမှာ တေးသံသီချင်းဆိုသံများကို တစ်ချိတစ်ချိ ကြားရ၏။ မိနာသည် မော်လီတို့ကို သတိရလာ၏။ ပြေးသွား၍ သာ သူ့ထုံးစံအတိုင်း တုန်ကာ လှုပ်ကာဖြင့် ကချင်လာသည်။ ဒေါ်စိန်စိန်သည် မြေးချွေးမ၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်နေ၏။

“ရွှေဝါချိုင့်က ကျောင်းသားတွေက လူရည်ချွန်တွေလား”

ဒေါ်စိန်စိန်က မေးလိုက်၏။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ လူရည်ချွန် ကျောင်းသားတွေ လာဖို့ စောသေးတယ်၊ သူတို့က ရိုးရိုးကျောင်းသားလေးတွေ ရွှေဝါချိုင့်ဘက်မှာ ခဏတည်းတာ”

“မိနာ သူငယ်ချင်းဆိုတာတွေကရော”

“အို...ဟိုတစ်နေ့က မိနာ ဓာတ်ပုံသွားရိုက်ရင်း မိတ်ဆွေဖြစ်လာတာပါ။ သူတို့က စင်ရော်ဆောင်မှာ တည်းတယ်၊ သူတို့မှာလေ တိတ်ရိုက်ကော်တာလည်း ပါတယ်။ ဂီတာလည်း ပါတယ်၊ သီချင်းဆိုတတ်တဲ့သူလည်း ပါတယ်”

“မိန်းကလေးတွေ ပါသေးလား”

“မေးဘူး”

“ဒါကြောင့် ရစ်ချတ်က မိနာကို မခေါ်သွားတာပါကွယ်၊ မိန်းကလေး အော်ရှိရင် ရစ်ချတ်က ခေါ်သွားပြီး ရစ်ချတ်ပါ တူတူကမှာပေါ့”

မိနာသည် ဘာမှမပြော။ အင်္ဂလိပ်သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို တိုးတိုးလေးညည်းကာ ခြေထောက်က စည်းချက်လိုက်၍ လှုပ်နေသည်။

“လာကြပါဦးခင်ဗျာ၊ သေကုန်ပြီ”

မောင်မျိုးသန့်အသံကို ကြားရရုံမက ယူအေဘီ တည်းခိုဆောင်ဘက်မှ အော်သံဟစ်သံများသည် ဆူညံလာ၏။

ဒေါ်စိန်စိသည် မိနာလက်ကို ဆွဲထား၏။

‘အမယ်လေး လာကြပါဦး၊ ဆော်ဟ...ဆော်ဟ၊ အဲဒီကောင်တွေ သေကုန်မှ အေးမယ်’ အော်ကြ ဟစ်ကြသံများ ဆူညံနေ၏။

“ဆရာကြီး လာပါဦး ကွဲပြီကြပြီ”

ဦးရွှေသာအသံကြောင့် အတွတ်သည် တစ်ဖက်အိမ်ထဲတွင် စာရေးနေရင်းမှ ပြေးဆင်းသွားတော့သည်။

‘ဘွားလေးစီ ရစ်ချတ် ရန်ဖြစ်တဲ့အထဲ ပါတယ်ထင်တယ်’ မိနာသည် ဒေါ်လေးစီ ကိုင်ထားရာမှ သူ့လက်ကို ရုန်း၏။

“ဟဲ့...ဟဲ့...မိနာ မသွားနဲ့ဦး၊ အခြေအနေကြည့်ဦး၊ မတော်တဆ တုတ်တွေ ခဲတွေ မိနာကိုမှန်ဦးမယ်”

“ဘာသံတွေလဲ”

ဒေါ်သောင်းစိန်ပါ မိနာတို့ရှိရာသို့ ထွက်လာ၏။

“မီးပုံပွဲမှာ ကျောင်းသားတွေ ရန်ဖြစ်တယ် ထင်တယ်၊ ဒီမှာပဲနေပါ မမသောင်းရယ်၊ ရစ်ချတ်မပါပါဘူး၊ ပြီးတော့ သွားကြတာပေါ့”

သူတို့သုံးယောက်သည် တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက်ကိုင်ကာ ရန်ပွဲဖြစ်ရာ နေရာဆီသို့ မြင်လောက်သည့် စည်းရိုးနားမှ သွားကြည့်၏။

မကြာခင် ဒေါ်သိန်းပြန်လာ၏။

“ဦးဘဟန်...ဦးဘဟန်...ဦးဘဟန်...သွေးဆေးပေးလိုက်ပါဦးတဲ့”

“ဘာလုပ်ဖို့”

“နည်းနည်းပါးပါး ပွန်းတဲ့လူတွေကို သိပ်ဖို့ပေါ့၊ နှစ်ယောက်ပဲ ခေါင်းက

ပြီတာ နက်သွားလို့၊ သံတွဲဆေးရုံကို ဆရာကြီးကိုယ်တိုင် ရွာထဲက ကားနဲ့ လိုက်ပို့မယ်”

ဒေါ်စိန်စိက ညည်းလိုက်၏။ ရန်ပွဲမှပြန်လာသော ဘကြီးပြောနှင့် ဒေါ်သိန်းကို ဆီး၍ မေးကြ၏။

“ဘာက စဖြစ်တာလဲ”

“ဟာ...ဟိုတစ်နေ့က ရေထဲဆင်းသေမယ်ဆိုတဲ့ မိန်းမစိတ်က မမှန်ဘူးလားမသိဘူး၊ ကျောင်းသားတွေ ကတာ သွားကြည့်သလိုလိုနဲ့ ငြိမ်ငြိမ်မနေဘူး၊ မီးပုံနား ထိုးထိုးထွန်ထွန်လုပ်တော့ စင်ရော်ဆောင်က ကောင်လေးတွေ လမ်းသရဲသာသာ မူးနေတယ်၊ ဆွဲလွဲပြီး ကရင်းက ရွှေဝါချိုင့်ကျောင်းသားတွေက အမြင်မတော်လာတော့ စကားများရင်း ထရိုက်ကြတာပဲ၊ ဇီးဖြူကုန်းရွာသားတွေ ဝင်ဖျဉ်ယူရတယ်”

‘ငါ့သားကြီးအတွတ် ကြားထဲက မောလှတယ်’ ဒေါ်စိန်စိက ဆို၏။

“မောင်မျိုးသန့်က သာမောသေး၊ ဘီလပ်ရည်ကော အရက်ပုလင်းကော ဖောက်ပေးရတာ၊ လမ်းသရဲဘက်က အကောင်နှစ်ကောင် ထိပ်ပြီတာ အတော်နက်တယ်၊ မေ့ဆေးပေးပြီး ချုပ်မှာမို့ သံတွဲဆေးရုံကို မြေကျေးရှင်းက ကားနဲ့ ဆရာဝန်ကြီး သွားပို့တာ”

ဘကြီးပြောက ရန်ပွဲအကြောင်း အကျဉ်းရုံး ရှင်းပြ၏။

“အင်း...ရေကူးကြ၊ အရက်သောက်ကြ၊ ဖဲရိုက်ကြ၊ လက်စသတ်တော့ ဒီနေရာက ရေငုပ်မီးလုံး တုံးခုန် ဇယ်ခတ်တဲ့ အရည်းကြီးတို့ရဲ့ စံပျော်ရာ ဖြစ်နေပြီပေါ့”

“ငါ့ညီမ မိမိကတော့ ကင်ပွန်းတပ် တယ်ကောင်းတယ်ဟေ့”

ထိုညတွင် အဘွားကြီးများပါ ရင်တုန်၍ ဦးဘဟန် သွေးဆေးသောက်၍ အိပ်ကြရသည်။

အတွတ်ကမူ ပြန်လာချိန်တွင် ရေချိုးပြီးမှ အိပ်ရာဝင်နိုင်တော့သည်။

တခြားညများတွင်တော့ စောစောအိပ်ရကာ မီးလင်းခါနီးလျှင် သူစာထ၍ ရေး၏။ အတွတ်စာထရေးတိုင်း မီးပွင့်လာလျှင် မိနာသည် ရစ်ချတ်နား နားကပ်၍ တိုးတိုးလေး ပြော၏။

“နက်ဖြန် ရစ်ချတ်တို့ဖေဖေ၊ ဇီးဖြူကုန်းရွာထဲက ဆေးခန်းလေးသွား

၁၇၁

သံသယ

ရင် တို့ဗူးရေမကူးဘဲ စာခိုးဖတ်ရအောင်၊ သူရေးတာ ဟိုဟို...မကျည်းတန်ဆိုတဲ့ မိန်းမဆိုကိုပဲ ဖြစ်ရမယ်”

‘ရစ်ချတ်လည်း ထင်တယ်၊ ဘယ်နှရက် ဆက်ရေးမလဲမသိ၊ တို့ရောက်တာ တစ်ပတ်ပြည့်တော့မယ်’ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ငြိမ်သက်စွာ ပြန်အိပ်သွားကြ၏။

နောက်နေ့တွင် သူတို့ အစီအစဉ်အတိုင်း ရေကူးမဆင်းကြ၊ အတွတ်ဆေးခန်းသွားချိန်ကို စောင့်နေကြသည်။ အတွတ် အဝတ်လဲနေတုန်းပင် ဦးရွှေသာ ရောက်လာသည်။

“ဆရာကြီး ဆေးခန်းမသွားနဲ့ဦး၊ ငါးညို့ခြောက်သည် စံကြော့မယ် သမီးလေး ဝမ်းနာနေပြီ၊ ရွာလက်သည်က ပြောတော့ ဆိုပိုင်းမွေးမယ်တဲ့”

အတွတ်၏ ဆေးလွယ်အိတ်ကို ရစ်ချတ်က အဆင်သင့်ယူကာ ဦးရွှေသာ လက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်၏။ အတွတ်နှင့် ဦးရွှေသာထွက်သွားလျှင် သွားချင်း ရစ်ချတ်နှင့် မိနာသည် အတွတ် အိပ်ခန်းဘက်ဆီသို့ ပြေးလာကြသည်။ စားပွဲပေါ်တွင် ဖိုင်နှင့် သေသပ်စွာ တွဲထားသော သူတို့ဖတ်လိုသောစာကို တွေ့ကြ၏။ နှစ်ယောက်သား ငြိမ်သက်စွာ ဖတ်ကြသည်။

□

စာချစ်ဆည်းဆာ

ချစ်လှစွာသော မကျည်းတန်...

အတွတ် စာရေးလိုက်ပါတယ်။ ဒီစာကို အတွတ် ရေးနေချိန်မှာ မွေးဘယ်နေရာမှာ ရောက်နေမယ်လို့ ဆိုတာ အတွတ် မသိဘူး။

ကိုကိုနိုင်ရဲ့ သတင်းကိုလည်း မေမေ စာရေး အကြောင်းကြားပေမဲ့ အတွတ်နေတဲ့နေရာက အင်မတန် ခေါင်ပြီး ခရီးလွန်နေတယ်။ သတင်းစာမရောက်၊ ပါသွားတဲ့ ရေဒီယိုကလည်း ဓာတ်ခဲမရှိတော့လို့ မြို့နဲ့ရော မေမေတို့နဲ့ရော လုံးဝ အဆက်အသွယ် ပြတ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် မွေးအဖို့ အင်မတန် အရေးအကြီးဆုံး အချိန်မှာ မွေးရဲ့အပါးကို ပြေးမလာနိုင်တဲ့ အတွတ်ကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်းပန်ပါတယ်။ မွေးအတွတ်ရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ‘အတွတ်ဆိုတဲ့ အကောင်ဟာ ဘယ်ခါမဆို အချိန်ကို မတွက်တတ်တဲ့သူ၊ အစစ အရာရာ လက်နှေးတဲ့သူရယ်လို့’ နာမည်ကြီးလာခဲ့ရသူမို့ ဒီတစ်ခါလည်း ဒါလောက် မွေးမှာဖြင့် ဒုက္ခတွေ အနန္တ ရောက်ပြီး ဆောက်တည်ရာ မရနိုင်တဲ့အချိန်မှာ မွေးရဲ့အပါးကို ပြေးလို့ မလာဘူးလို့ ထပ်မံပြီး အတွတ်ကို အပြစ်တင်မှာစိုးလို့ ရှင်းပြရတာပါ။

ခုလည်း မေမေစာရလို့ ကိုကိုနိုင် ဆုံးတဲ့အကြောင်း သိတယ်ဆို၊ အတွတ် ခံစားရတဲ့ ဝေဒနာဟာ မွေးထက် မပိုသော်လည်း မွေးရဲ့ ခံစားမှုထက်တော့ မလျော့ဘူးဆိုတာ အတွတ် ပြောပြချင်ပါတယ်။

အတွတ် ပြေးလာမယ် လုပ်ပြန်တော့ မေမေရဲ့ နောက်ထပ်စာထဲမှာ
မွေးတောင်ကြီးကို ထွက်သွားတာ ရန်ကုန်မရောက်သေးဘူးတဲ့။ ပြီးတော့
တောင်ကြီး တစ်နေရာထဲကို သွားတာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ငွေရော အဝတ်
အစား အပြည့်အစုံယူပြီး ထွက်သွားလို့ တားလို့လည်း မရဘူးတဲ့။ ဘယ်
ကိုမျှား လျှောက်သွားတာလဲ မွေးရယ်။

အတွတ် သိတယ်၊ ခေါင်းမာတဲ့၊ အတွတ် ချစ်တဲ့၊ မကျည်းတန်
ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးစရိုက်ကို အတွတ် သိပါတယ်။

မှတ်မိပါသေးတယ်မွေး၊ ဝါးခယ်မဘက်ကမ်းမှာရှိတဲ့ ကျောင်း
ကို ပြောင်းရတဲ့အချိန်မှာ မွေးတို့ညီအစ်မတွေနဲ့ အတွတ် အတူတူ ကျောင်း
တက်ခဲ့ရတယ်။ ရေစီးသန်လို့ မိုးသက်ထန်နေတဲ့အချိန်မှာ လှေကို ကိုယ်
တိုင် ပဲ့ကိုင်ပြီး မွေး မြစ်တစ်ဖက်ကို ကူးတော့ အတွတ်ကဖြင့် စေတနာနဲ့
တစ်ဖက်ကမ်းမရောက်ခင် မြစ်လယ်ကောင်မှာ လူတွေ လှေအပြည့်တင်
ပြီး လှော်ရတာ လက်ပန်းကျမှာစိုးလို့ အတွတ် တစ်လှည့် လှော်ပါရစေ
ဆိုပြီး လှော်တက်ကို တောင်းတော့ မွေးက ခေါင်းခါပြတယ်လေ။ တစ်
ဖက်ကမ်း ရောက်အောင်လို့ တစ်ယောက်တည်းပဲ ကျုံးလှော်ခဲ့တယ်။
အမှန်တော့ အဲဒီတုန်းက ငယ်စိတ်နဲ့ အင်မတန် ခေါင်းမာတဲ့ ကောင်မ
လေးလို့ စိတ်ထဲက ခပ်ချဉ်ချဉ် ဖြစ်ခဲ့မိတယ်။ ‘ဇွဲ’ဆိုတဲ့ အရည်အချင်း
တစ်ရပ်ပါလားလို့ တန်ဖိုးမပြတ်ခဲ့မိဘူး။

ခုလည်း မွေးကို ခေါင်းမာတယ်လို့ ဆိုတာ မွေးကို အပြစ်ပြော
တာ မဟုတ်ပါဘူး မွေးရယ်၊ ခုချိန်မှာဖြင့် ကျန်းမာရေးလည်း မွေးမှာ
ချို့တဲ့နေတယ်တဲ့၊ ဘာပဲပြောပြော မွေးတစ်ဘဝ တစ်ကမ္ဘာလို့ ထင်တဲ့
ကိုကိုနိုင်ရဲ့ ရင်ခွင် မွေးအပါးမှာ မရှိတော့တဲ့နောက် စိတ်ဓာတ်လည်း
ချောက်ချားနေမှာပဲ။ ဒီအချိန်အခါမှာ ရပ်တည်ရာမရ ရောက်တတ်ရာရာ၊
စိတ်လေလွင့်တိုင်း သွားနေဖို့ မသင့်ပေဘူး။ ငယ်ငယ်ကတည်းက လှော်
တက်ကို တစ်လှည့် ကိုင်ခွင့်ပေးပါလို့ တောင်းပန်ခဲ့တဲ့ အတွတ်ကို လှော်
တက်ကမ်းပေးပြီး အတွတ်ရဲ့ ရင်ခွင်မှာ အပန်းတစ်လှည့် ပြေပါဦး မွေး
ရယ်။ မကျည်းတန်လို့ ဒီစာရဲ့အစမှာ ခေါ်ခဲ့တာကတော့ တို့မျှား
နှစ်ယောက် အတူမွေးဖွားလာတဲ့ ဝါးခယ်မတစ်ဖက်ကမ်း သော်ကမြစ်ခြေ

မှာ နေခဲ့တဲ့ တစ်ချိန်လေးကို သတိရစေချင်တဲ့ သဘောပါ။ အတွတ်
ရန်မဖြစ်ချင်တော့ပါဘူး။ မွေးစိတ်ဆိုးအောင် ငယ်ငယ်တုန်းကလို့ စချင်
လို့ ‘မကျည်းတန်’လို့ ခေါ်တာမဟုတ်ပါဘူး။ တို့မွေးရပ်မြေကလေးကို
အမြဲတမ်းတပြီ ချစ်နေပါသေးတယ်ဆိုတဲ့ သဘောကို ဖော်ပြချင်လို့ပါ
မွေး...။

စာဖတ်ရင်း မိနာသည် အသက်ပြင်းစွာ ရှူလိုက်ကာ လက်တစ်ဖက်က
ရစ်ချတ်၏ လက်များကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထား၏။ သူ့မျက်လုံးကမူ စာလုံး
စာများပေါ်မှ မရွေ့။ ရစ်ချတ်စာဖတ်နေပုံကလည်း အသက်မရှူတော့သလို တည်
ငြိမ်နေသည်။

သတိရသေးသလား မွေး၊ ကိုကိုနိုင်ဆီက ပထမဆုံးစာရတော့
လေ မွေးက အတွတ် ဖတ်ကြည့်ပါဆိုလို့ အတွတ် ဖတ်ကြည့်ခဲ့တယ်လေ၊
စာက ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်နီးနီးလောက် ရှည်တယ်။ စာဖတ်ရင်း နောင်တ
လည်း ရခဲ့တယ်။ ဪ...ကိုကိုနိုင်ဟာ မွေးကို ရသင့်တယ်လို့ ခံစား
လည်း ခံစားမိတယ်။ သူဟာ စစ်ဗိုလ်ပင် ဖြစ်သော်လည်း သူ့ရင်ထဲက
ခံစားချက်တွေကို အတိအကျ ခုခေတ်စကားသုံးရရင် အရှိ အရှိတိုင်း
တင်ပြရာမှာ ထိရောက်တယ်။ အနုပညာ မြောက်တယ်လို့ ဆိုရမယ်။

မွေးရဲ့ အချစ်ကိုရဖို့ အတွတ် သူ့စာကို ရေးပြရာမှာ လိမ်ကွက်
တစ်ကွက်မှ မပါဘူး။ နှလုံးသားမှာ ထိတွေ့တဲ့အချစ်ကို ချယ်လှယ်
တင်ပြတတ်ရခြင်းဟာ ရည်းစားစာရဲ့ တန်ဖိုးတစ်ရပ်လို့ ဆိုရမှာပဲ။
မွေးလို့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မေတ္တာစာ စတင် ကမ်းလှမ်းတဲ့
အချိန်မှာ ‘ကောင်း ခြောက်ဆယ့်လေးရပ် သွေးထပ်ထပ် ရပ်ညီ’ဆိုတဲ့
စကားလုံးတွေနဲ့ စလာရင်တော့ ဒီနေရာမှာ ကိုကိုနိုင် အောင်မြင်စွာ
ဆုတ်ခွာရမှာပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မွေးရဲ့ အရည်အချင်း၊ သဘာဝ
အခြေခံကန့်၊ ပင်ကိုမွေးလာတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်မှာ အလှမှာ
ရွက်ကြမ်း ရေကျိုးလောက် ရှိတယ်။ ဒီလိုပင်ကိုဟန်နှင့် အမျိုးသမီးဆို
‘ကောင်းခြောက်ဆယ့်လေးရပ်’စကားလုံးနဲ့ အစချိပြီး ရည်းစားစာ သွေး
ပေးရင် တွေးခေါ်တတ်တဲ့ မိန်းကလေးတိုင်းဟာ ဒီလူ ငါ့ကို ညှာနေတယ်
ဆိုတာ သိပြီး၊ ကိုကိုနိုင် နောက်ဆုတ်ရမှာပဲ။ ဒီတုန်းက စာဖတ်ရင်း

‘ဪ...စစ်ကိုင်းဆိုတာ ပြတ်ပြတ်သားသား စစ်တိုက်တတ်တယ် ဆိုတာ တစ်ခုတည်း မဟုတ်ပါလား၊ အနုပညာစိတ်နဲ့ မိမိရဲ့ စေတနာအချစ်ကို တင်ပြတတ်ရပါလားလို့လည်း အတွတ် ယူဆခဲ့မိပါတယ်။’

မွေး...ကိုကိုနိုင်ဟာ စစ်သုံးစကားနဲ့ ပြောရရင် သေနက်ဗျူဟာနည်းမှာ မှန်ကို မှန်တယ်။ တစ်ဖက်ကလည်း လူကြီးစုံရာနဲ့ မွေးအချစ်ကို လေးလေးစားစား အရေးထားပြီး မွေးရဲ့အုပ်ထိန်းသူ မေမေကို ချဉ်းကပ်ပုံမှာလည်း မှန်ခဲ့ပါတယ်။

မွေးရဲ့အချစ်ကို ရယူလိုပါကြောင်း တောင်းခံတဲ့နေရာမှာ အကြမ်းအရမ်း တစ်စက်မှ မပါဘူး။ စော်ကားခြင်း၊ ဗလက္ခာရဆိုတဲ့ သဘောလည်း မရှိခဲ့ဘူး။ ခပ်ရိုင်းရိုင်း အတွတ် ရေးပြရရင် ကိုကိုနိုင်က အတင်းသာ ‘ဖက်နမ်းခဲ့’လို့ မလွဲမရှောင်သာနိုင်ဘဲ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဣန္ဒြေကို အစော်ကားခံရလို့ မထူးတော့ပါဘူးဆိုတဲ့ အဖြစ်နဲ့ မွေးက ကိုကိုနိုင်ကို ယူခဲ့ရရင်လည်း မွေးတို့ အိမ်ထောင်ရေးဟာ ဘယ်တော့မှ အောင်မြင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကသိကအောက်ကြီး ထာဝရဖြစ်နေမှာပဲ။ ဒါကိုလည်း အတွတ် သင်ခန်းစာ အများကြီး ရခဲ့ပါတယ်။

အတွတ် အခွင့်ကြုံလို့ ရေးပြပါရစေ။ ပေါက်မှာ ကရင်အမျိုးသမီးကျောင်းဆရာမလေးတစ်ဦးနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်။ သူက ပန်းတနော်ကတဲ့။ ဒီပေါက်နေရာကို အထက်တန်းပြ ဆရာမလေးအဖြစ် ခန့်ထားခံရလို့ ပြောင်းလာတာတဲ့။ စကား စပ်မိစပ်ရာ ပြောကြရင်း သူက ပြောပြတယ်...။

“လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်လောက်က သူတို့နယ်မြေကို ရှမ်း သေနတ်ကိုင်တပ်ရင်း ၁ ရောက်လာခဲ့တယ်တဲ့။ ပထမတော့ ရှမ်း ၁ ဆိုတာ လူသားတောင် စားရဲတယ်လို့ နာမည်ကြီးပြီး သူတို့ကို အပြစ်မဲ့တဲ့ ကရင်အမျိုးသားတွေအနေနဲ့ အလွန်ကြောက်ခဲ့တယ်။ ထိတ်လန့်ခဲ့ကြတယ်တဲ့။ အကြမ်းဖက်သူတွေ ရှိသလို၊ အေးချမ်းစွာ ကိုယ့်အမျိုးသားအချင်းချင်း တစ်မြေတည်းမှာ တစ်ရေတည်းသောက်ပြီး ငြိမ်းချမ်းစွာ နေချင်တဲ့ ကရင်အမျိုးသားတွေ ရှိပါတယ်တဲ့”

နောက်ပိုင်းမှာ ရှမ်း ၁ ရဲ့ ဆက်ဆံပုံဟာ ဘယ်လောက် သိမ်မွေ့

လဲဆိုရင် ရဲဘော်တချို့ရဲ့ ဆက်ဆံပုံ အမှား အနည်းအကျဉ်းရှိတာကို တောင် နယ်မြေလူထုက ခွင့်လွှတ်ပြီး အကြမ်းဖက်သူ ရွှေ့ရှားပုံ သတင်းအမှန်ကို ကရင်အမျိုးသားများ ကိုယ်တိုင်က သတင်းပို့ပေး ကူပြီး ထောက်လှမ်းပေးတဲ့ အခြေအနေကို ရောက်သွားခဲ့ပါတယ်တဲ့။

ရှမ်း ၁ တပ်ရင်းမှာ အလှူကြီးပေးတော့ ရွာနီးချုပ်စပ်က ရွာသူရွာသားတွေကို အတင်းဆင့်ခေါ်ဖို့တောင် မလိုဘူး။ ဘာသာမရွေး ကရင်အမျိုးသား အမျိုးသမီးတွေ လာပြီး ကူညီကြတာ ဝက်ဝက်ကိုကွဲရောတဲ့။ ကျွန်မတို့ ကိုယ်တိုင် အလှူသွားရင်း စားကြ သောက်ကြတော့ ဒီတပ်ရင်းက အရာရှိ ဇနီးတွေဟာ အရာရှိဇနီးတွေပါလားလို့ကို မသိရအောင် သူတို့နဲ့ လက်ရည်တစ်ပြင်တည်း ပန်းကန်ဆေး၊ တံမြက်စည်းလှည်းတာကအစ အတူတကွ လုပ်ကြတာတွေ တွေ့ရတော့ ကျွန်မတို့လည်း သူတို့အပေါ် အချစ်ပိုခဲ့ရတယ်တဲ့။

ဒါနဲ့ အတွတ်က ဒီတုန်းက တပ်ရင်းမှူးဟာ ဘယ်သူလဲလို့မေးတော့ ‘ဗိုလ်မှူးနိုင်’ ဆိုတဲ့သူတဲ့။

ကဲ...မွေးရေ မင်းချစ်သူဟာ မိန်းမတစ်ယောက်အချစ်ကို တောင်းခံတဲ့နေရာမှာတင် မဟုတ်ဘူး။ နယ်မြေလူထုရဲ့အချစ်ကို တောင်းခံရာမှာလည်း သိမ်မွေ့သော ရိုးသားတဲ့ နည်းလမ်းနဲ့ စည်းရုံးသွားပါလားလို့ အတွတ် သင်ခန်းစာထပ်ရခဲ့တယ်။

တစ်ခါ သီပေါဘက်မှာ ဦးအိုက်ရွက်ဆိုတဲ့ ရှမ်းရဲဘော်ဟောင်းကြီးနဲ့ ဆုံခဲ့တယ်။ သူကပြောပြတယ်။ သူ ရှမ်း ၁ မှာ အမှုထမ်းစဉ်က ရှမ်း ၁ ဟာ မအူပင်အနီး ပန်တပွတ်မှာ တပ်ရင်းစခန်းချထားတယ်။ သူဟာဖြင့် တပ်ရင်းမှူးအိမ်မှာ ခြံကို ပြုပြင်ရတဲ့ မာလီရဲဘော်ကြီးပေါ့။ သူက စိုက်ပျိုးရေးကို ဝါသနာပါတယ်တဲ့။ ဆန်ပြဿနာတွေ အခက်အခဲကြုံတော့ ရဲဘော်တွေလည်း နယ်မြေလူထုနဲ့အတူ ကြုံခဲ့ပါတယ်တဲ့။ ဒီတော့ တပ်ရင်းမှူးဇနီးဟာ သူ့ရှိသမျှ ဆန်ထဲက နှစ်ပြည့်ကို ချွန်ထားပြီး ကျန်သမျှဆန်ကို ဦးအိုက်ရွက်တို့ မိသားစုဝယ်၊ ကလေးများအတွက် ရှမ်းရဲဘော်နှစ်ယောက်ထောင်ရယ်ကို ထွေနှင်းလို့ ထွေရှင်က ရှမ်းအမျိုးသမီးနန်းပြစိန်နဲ့အတူ သူတို့ခံခဲ့ရတယ်တဲ့။ နန်းပြစိန်လည်း အချို့က ဆန်ထဲက

လုပ်နဲ့ လေးလုံးရခဲ့တယ်တဲ့။

ပြီးတော့လည်း သင်္ကြန်ရောက်လို့ အတက်နေကျတော့ ရှမ်းအမျိုးသားတို့ ထုံးစံအတိုင်း တပ်ရင်းမှူးဇနီးမောင်နှံကို ကန်တော့ပွဲကျင်းပပြီး ကန်တော့တဲ့အခါမှာ သူတို့လည်း ကန်တော့ပြီးရော တပ်ရင်းမှူးဇနီးက 'ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ရာထူးအဆင့် ကွာခြားပေမယ့်လို့ ရှမ်းအမျိုးသားထဲမှာ တစ်နေ့တစ်ရက် တစ်မနက်ကြီးသောသူများကို ကျွန်မ ပြန်လည် ကန်တော့ပါတယ်ဆိုပြီး ကန်တော့တယ်' သူကအစ ကန်တော့ခံရတဲ့ ရှမ်းရဲဘော်ကြီးများဟာ ကြက်သီးထသွားမိတယ်။ အခု ပင်စင်ရလို့ သီပေါမှာ ခြံစိုက်စားဖို့ တပ်ကသာထွက်ခဲ့ရော ဒီတပ်ရင်းမှာနေခဲ့တဲ့အချိန်ကို သူ အမြဲပဲ သတိရနေတယ်တဲ့။ အတွတ်က မေးတယ်။ အဲဒီတုန်းက တပ်ရင်းမှူးဟာ ဘယ်သူလဲလို့မေးတော့ 'ဗိုလ်မှူးနိုင်' တဲ့။ အတွတ်ဖြင့် ဦးဆိုက်ရွက် ကြက်သီးထသွားသလို ထသွားမိတယ်။ စားအတူတူ၊ သွားအတူတူ၊ နေအတူတူ၊ ထိုင်အတူတူ ဆိုတဲ့ သဘောကို တရားတစ်လုံးမှ မဟောဘဲ ရှမ်းအမျိုးသားတွေသိအောင် ရင်ထဲခံစားချက်နဲ့ လှုပ်ရှားပြသသွားတဲ့ ကိုကိုနိုင်ကြီးပါပဲ။

ဪ...အဲဒီလို လူတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ကို ဖြတ်နီးစွာ ပေးအပ်ခံရတဲ့ မွေးဟာလည်း ဒီအချစ်ကို အင်မတန် တန်ဖိုးထားရှာမှာပဲလို့ အတွတ် တွေးမိတိုင်း မွေးကို သနားစိတ် ပိုခဲ့ပါတယ် မွေး။

တစ်ခါ အတွတ် ငပလီမှာ စခန်းမချခင်ကလေးပဲ ဗိုလ်ကြီး ဧကြည်ဆိုတဲ့ သူနဲ့ သံတွဲမြို့မှာ ဧကွဆုံရင်း ဗိုလ်မှူးနိုင်အကြောင်း စကားရောက်သွားတယ်။ သူကပြောတယ်။ ဗိုလ်မှူးနိုင် အင်းမမှာ တပ်ခွဲမှူးလုပ်တော့ သူနဲ့အတူ တွဲလုပ်ခဲ့ရတယ်တဲ့။ ရဲဘော်တွေ ဒုဗိုလ်တွေနဲ့ သွားလေရာမပြတ် စစ်ဆင်ရေးမှာ အမြဲကပ်ပြီး သတိပေးတယ်။ အမျိုးသမီးနဲ့ ရောက်ရာနေရာမှာ ဆက်ဆံရေးလည်း သတိပေးတော့ စိတ်ထဲက သိပ်ရှုပ်တဲ့လူကြီးလို့ ထင်ခဲ့မိတယ်တဲ့။ နောက်တော့ ဗိုလ်သင်တန်းမှာ ဗိုလ်မှူးနိုင်ကို ဗိုလ်မှူးဘဝနဲ့ ဆုံတော့ 'တို့ သတိတစ်ချက်လွှတ်ရင် တို့ရဲဘော်တစ်ယောက်ရဲ့ အသက်တစ်သက် လွှတ်ရတယ်။ ဒါကြောင့် 'အပ္ပမာဒေန သမ္မာဒေထ' လို့ ငါ ရွတ်ရွတ်ပြီး မင်းတို့နောက် ထက်ကြပ်

မကွာ လိုက်တာဟာ ငါ့ရဲဘော်တွေအသက်အတွက်ပါပဲ။ နေရာတိုင်း ဝင်ရှုပ်ချင်လို့ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ဒီ 'အပ္ပမာဒေန သမ္မာဒေထ' ဆိုတဲ့ စကားလုံးဟာလည်း ငါ့စကားလုံး မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ တို့များ ရှင်တော်တရားရဲ့ စကားလုံး၊ တို့တပ်မတော်ရဲ့ ဖခင်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက တို့တပ်မတော်ရဲဘော်တွေရဲ့ နှလုံးသားထဲ ရောက်အောင် တစ်ဆင့်ကမ်းခဲ့တဲ့ စကားလုံးတဲ့။

ဗိုလ်မှူးနိုင် ရုတ်တရက် ဆုံးသွားပြီလို့ ကြားလိုက်တော့ သူဟာ ဘယ်လိုတုန်လှုပ်သွားမှန်းမသိဘူးတဲ့။ အခု သူဟာ တပ်မတော်မှာ ရာထူးတက်ပြီး တာဝန်ထမ်းဆောင်ရလေလေ၊ ဒီ 'အပ္ပမာဒေန၊ သမ္မာဒေထ' ဆိုတဲ့ မဓမ္မမလျော့ မပေါ့ကြကုန်လင့်လို့ ဗိုလ်မှူးနိုင်ရွတ်တဲ့ စကားလုံးကို ကြားယောင်ပြီး သူ့အထင်လွဲခဲ့သမျှ လိုက်ပြီး တောင်းပန်ချင်တယ်တဲ့။

သူတို့တွေ အသီးသီးနဲ့ ဆုံခဲ့ရပြီးတော့ သူတို့ဆီက ဗိုလ်မှူးနိုင် အကြောင်း ကြားရလေလေ၊ ဗိုလ်မှူးရဲ့ ချစ်သူမွေးရဲ့ဝေဒနာကို ကြေကွဲစွာ ခံစားမိပါတယ် မွေး။

ဒါကြောင့်လည်း ရှည်ရှည်လျားလျား ဒီစာကို ရေးနိုင်လာတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆို...အတွတ်နှလုံးသားမှာ ထိလာပြီလေ။

မွေး ဒီစာကို ဖတ်ရချိန်မှာ အတွတ်သာ အနားမှာ ရှိရင် မွေး ဘာတွေပြန်ပြောမယ်ဆိုတာ အတွတ် သိပါတယ် မွေး။

"အတွတ် ထင်သလို မွေးမျက်လုံးတွေဟာ ကြွယ်များလို မတောက်ပတော့ပါဘူး။ ဖြတ်သန်းလာခဲ့ရတဲ့ ခရီးလမ်းဒဏ်ကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်ကြီးဟာလည်း အဘွားအိုလို လျော့ပါးပြီး အလှအပမရှိတော့ပါဘူးလို့ ပြောမှာပါ။"

ဒီနေရာမှာ အတွတ် ထပ်ပြီး နည်းနည်း ရှင်းပြပါရစေ၊ အရမ်းအတွက်အဆမရှိ၊ မွေးထံက အချစ်ကို တောင်းခံခြင်း မဟုတ်ပါ။ ဘယ်လို ဖြစ်ရပ်တွေနဲ့ တွေ့ကြုံရမယ်ဆိုတဲ့ အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို အကြိမ်ကြိမ် သုံးသပ်ပြီးမှ ဒီစာကို ရေးတာပါ။

ဘုရားလောင်းမျောက်မင်းဟာ ချောက်ထဲကျနေတဲ့ ပုဆွားကို ကယ်ခဲ့တဲ့ ပုံပြင်ကို မွေးသိပြီးသားမို့ အတွတ် အကူမဲ့ ပြောလိုက်တာ။

ဒါပေမဲ့ အတွတ် ပြောပြချင်တာ တစ်ခုရှိတယ်။ ဘုရားလောင်းမျောက်မင်းဟာ ပုဏ္ဏားကို ကယ်တင်ရာမှာတောင် ချစ်လှချည်ရဲ့။ သနားလှချည်ရဲ့ဆိုပြီး အရမ်းမကယ်ခဲ့ဘူး။ ကယ်တင်ရှင် ဖြစ်ချင်စောနဲ့ မျက်ကန်းလို မလုပ်ခဲ့ဘူးဆိုတာ မွေး သတိပြုမိသလား မသိဘူး။ ပုဏ္ဏားကို ပန်းပေါ်တင်၊ တွင်းထဲကနေ ချောက်ကမ်းပါး၊ အမြင့်ကို ခုန်တက်ရာမှာ မတော်တဆ ဝန်ကလေးပြီး ကမ်းပါးလမ်းစုလတ်မှာ သေမှာစိုးလို့ ပုဏ္ဏားနဲ့ အလေးချိန်ညီတဲ့ ကျောက်တုံးနဲ့ ရှာရသေးတယ်။ သူ့ပန်းပေါ်ကျောက်တုံးကို တင်ပြီး အကြိမ်ကြိမ် အစမ်းခုန်ကြည့်ပြီး သေချာမှ စိတ်ချရမှ ပုဏ္ဏားကို ပန်းပေါ်တင်ပြီး ချောက်ကမ်းပါးထိ ရောက်အောင် ပို့ပေးတယ်။

မွေးရေ ဒီပုံပြင်ဇာတ်မှာ ဒီအခန်းဟာ အသက်ပါပဲ။ အရမ်းမျက်ကန်း ကယ်တင်ရှင်တွေ သင်ခန်းစာပြလိုက်တာပါပဲ။

အတွတ်ဟာ အလောင်းတော်မျောက်မင်းလို ပါရမီ မရင့်ကျက်သေးသော်လည်း အရမ်းမျက်ကန်း ကယ်တင်ရှင်ကြီးများဝိုင်းဝင် မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို ပြောပြချင်လို့ပါ။ အချစ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို နာမည်ဖျက်ကြလွန်းလို့ပါ။

မိမိထားတဲ့ မေတ္တာအလေးချိန် ပမာဏအတိုင်းအရှည်အလျောက် မျောက်မင်းရဲ့ ပန်းပေါ်က ကျောက်တုံးကလည်း ကြီးမားရတယ်။ ထမ်းရတဲ့ ဝန်ကလည်း လေးမှာပဲ။ ပုဏ္ဏားကို ကျွပ် ကယ်တင်ချင်လွန်းလို့ပါဗျာ ဆိုပြီး မဟာကယ်တင်ရှင် နာမည်ခံရဲ့နဲ့တော့ မရဘူး။ ကယ်ချင်တဲ့ စေတနာအလျောက် ထမ်းရတဲ့ ဝန်အလေးဒဏ်ကို ခံရမယ်ဆိုတာ မကယ်ခင်ကတည်းက ဘုရားအလောင်း မျောက်မင်းကတော့ တွေးထားတယ်။

ပုဏ္ဏားကို ကယ်ပြီး ဝန်က လေးလွန်းတော့မှ မင်းဟာမင်း သေချင်သေလို့ မျောက်မင်းဟာ ကိုယ်လွတ်ရုန်းမပြေးဘူး။

ဒါကြောင့်လည်း အတွတ် တွေးကြည့်တာပေါ့။ ပုဏ္ဏားတစ်ယောက်ကို ကယ်ချင်တာတောင် သေချာအောင် ဒီပုဏ္ဏားအသက် လုံခြုံမှုရှိအောင် ကျောက်တုံး ကျောပေါ်တင်ပြီး အကြိမ်ကြိမ် ခုန်ရတဲ့အကျင့်ကို ဒီတစ်ဘဝမှာ မျောက်မင်းဟာ ကျင့်ခဲ့ရတယ်။ ဝေဏေယျသတ္တဝါကို ကယ်တင်ချင်တော့ ပါရမီဆိုတဲ့ အကျင့်ကို လေးသင်္ချေနဲ့ ကမ္ဘာ

တစ်သိန်း ကျင့်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ မဆန်းပါဘူး။ နှစ်သိန်းလေးသောင်း အထုရှိတဲ့ မြေကြီးပမာဏတောင် နှိုင်းလို့မရအောင် ဘုရားလောင်းဟာ သူ့အသားတော်များကို လှူခဲ့တယ်မွေး။

သမုဒ္ဒရာအစင်းစင်းက ရေတွေနဲ့ အညီအမျှမက အသွေးတော်ကို လည်း ဖောက်ပြီး လှူခဲ့တယ် မွေး။

အို...ဒါတွေကို အတွတ် ဆက်မပြောလိုတော့ပါ။ မွေး သိပြီးသားပါပဲ။ လုပ်တာက နည်းနည်းရယ်၊ ကယ်တင်ချင်လွန်းလို့ပါဗျာ ဆိုတဲ့ အသားယူကွက် 'ငါ'ဆိုတဲ့ အကွက်တစ်ကွက်မှ ဘုရားရှင်ရဲ့ မဟာကရုဏာ မေတ္တာခန်းမှာ မပါခဲ့ပါဘူး မွေး။ ထားရှိအပ်သော ကရုဏာ အလျောက် ဖြည့်ဆည်းရမယ့် အလုပ်ဆိုတဲ့ ပါရမီဟာလည်း မသွေးငယ်ပေဘူး။

ဒီနေရာမှာ မွေးကို ပုဏ္ဏားနဲ့ နှိုင်းလို့လို့ မဟုတ်ပါဘူး။

မွေးကို လက်ထပ်ပါရစေလို့ တောင်းခံခြင်းရဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ဖြည့်ဆည်းရမယ့် ခံစားရမယ့် သုခဒုက္ခကို အားလုံး တွက်ချက်ပြီးမှ ဒီစာကို အသည်းထဲ နှလုံးထဲက အလိုအလျောက် အန်ထုတ်လိုက်ခြင်းပါပဲ။

ဒါကြောင့် ကိုကိုနိုင်ရဲ့ စံချိန်မီ ဒီစာကို ရေးသားနိုင်လာရတာပေါ့။

မိနာသည် ဓေတ္တစာဖတ်ခြင်းကို ရပ်ကာ ရစ်ချတ်မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်၏။ 'ရစ်ချတ် ဒီမကျည်းတန်ဆိုတဲ့ ရစ်ချတ်ဖေဖေချစ်တဲ့ မွေးကို မိနာတွေ့ချင်လာပြီ'

"အို...ဆက်ဖတ်စမ်းပါဦး မိနာ"

သူတို့နှစ်ယောက်သည် စာကို ဆက်ဖတ်ပြန်၏။

အတွတ် စာရှည်ရှည် ရေးတတ်လာပြီ။ အသည်းနှလုံးက လှုပ်ရှားလာတတ်ပြီလေ။ နှလုံးသားက ပြောကြားတတ်မှလည်း ဒီစကားလုံးက အသက်ဝင်လာတာ၊ အစကတော့ သိပ္ပံပညာရှင်ကြီး တွေက ဖြစ်ချင်လို့ရတာ။ သိပ္ပံပညာရှင်ကြီး မျက်စိအောက်မှာ ပြက်ပြက်ထင်ထင် ဖြင့်နေရတဲ့ သဘာဝအဖြစ်ကို မမြင်မိဘူး၊ မလေ့လာမိဘူး၊ မဆင်ခြင်မိဘူး။

အဲဒါဟာ ဘာလဲဆိုတော့ ကိုယ် ဆရာဝန်လောင်းကို စလိုက်ကတည်းက
စားလေးတွေ ခွဲရာကအစ လူကောင်ကြီးတစ်ကောင်လုံး ခွဲစိတ်ကုသ
လာခဲ့တယ်။ နှလုံးသား ဆိုတာလေးတစ်ခု ခုန်လာမှ အလုပ်လုပ်လာမှ
သတ္တဝါတွေ လှုပ်ရှား လာတတ်ပါလားဆိုတာ မျက်စိကပဲ ရုပ်သဘောနဲ့
မြင်တယ်။ အဲဒီအကြောင်းကနေ ဆက်သွယ်လာတဲ့ အကျိုးတရားကို
မဆင်ခြင်မိဘူး။

မမြင်နိုင်တဲ့ အချစ်ဆိုတာ ဒီနှလုံးသားထဲ ဝင်လာတော့မှသတ္တဝါ
တို့ဟာ စောစိတ်မျိုးစုံနဲ့ လှုပ်ရှားလာကြတာကိုး။ နှလုံးသားအတွက်
ဖန်ဆင်းပြီး စက်ကိရိယာအမျိုးမျိုးတပ်ပြီး နှလုံးသားခုန်လာအောင်
စမ်းသပ်ကြည့်၊ လှုပ်တော့ ပေါ်လာမယ်။ အဲဒီလူရဲ့ လှုပ်ရှားမှုဟာ
ဘက်ထရီအားနဲ့ လှုပ်ရှားတဲ့ ဂျစ်ကားတစ်စီး မောင်းလိုရတဲ့ အဖြစ်နဲ့
ဘာမှမခြားနားတော့ဘူး။

ဒီစာပိုဒ်ရောက်တော့ မွေးက သရော်မယ်ဆိုတာ ကိုယ်သိပါတယ်။
ပါးစပ်ကလည်း ပြောမှာပဲ။ ‘လက်ချိုးရေကြည့်ပါဦး အတွတ်ရဲ့။ မင်း
သိလားလို့ ဆင်ခြင်မိတော့ မင်းအသက် လေးဆယ်ကျော်ပြီလို့’ မွေး
စိတ်ထဲက ပြောနေမှာပဲနော်။ ခုတော့မှ ဒီစကားလုံးတွေ ရွတ်ဖတ်လို့
ရေးပြလို့ နောက်ကျလှပါပကော အတွတ်ရယ်လို့ ပြောမှာပဲ။

နောက်မကျသေးပါဘူး မွေး။ အတွတ် အခု ဘဝကိုစတော့မယ်။
အနှစ်လေးဆယ်လုံးလုံး အသက်မပါသော စက်ရုပ်တစ်ခု လှုပ်ရှားမှုမျိုးနဲ့
တွေတ်တစ်ကောင် လှုပ်ရှားလာခဲ့သမျှ ခုမှ အသက်ဝင်လာပြီ။ ဘာဖြစ်
သေးလဲ၊ ဘယ်သူတွေတာပြောပြော အတွတ်တော့ မွေးရှိတဲ့ဆီကို ပြေးလာ
မယ်။

ကိုကိုနိုင်ကို အသက်ပြန်သွင်းပေးနိုင်တဲ့ပညာ ဆရာဝန် အတွတ်
မှာ မရှိပေမဲ့ မွေးရဲ့ အသည်းနှလုံး ပြန်ခုန်လာအောင် စိုပြည်လာအောင်
အတွတ်မှာလေ ပညာရပ်တွေ တတ်ပါတယ်။

အတွတ်ဆင်ခြင်မိတဲ့ အချစ်အကြောင်းကို ရေးပြပါရစေဦး မွေး
ရယ်။ သည်းခံဖတ်ပါ။ တော်စတိုင်းဟာ သူ့ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ထဲမှာ အချစ်ရှိ
သော နေရာမှာ ဘုရားသခင်ရှိ၏တဲ့။ အချစ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို အနောက်

တိုင်း ဆန်ဆန်နဲ့ တစ်လုံးတည်း သုံးလိုက်တော့သာ ‘အချစ်’လို့ ပြော
ရတာ။

တို့များရှင်တော်ဘုရား၊ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားသခင်ဟာ မဟာ
ကရုဏာ ကြီးစွာသော မေတ္တာကို သတ္တဝါများကို ထားတော်မူတယ်။
အဲဒီမေတ္တာတရား ထားနိုင်လောက်အောင် သူ့နှလုံးသားက ခိုင်မာလှပဲ။
သံသရာ ဒုက္ခကြောမှာ မျောနေတဲ့ သတ္တဝါ အနန္တ ကို ကယ်တင်ဖို့ သူ
ဟာ လေးသင်္ချေနဲ့ ကမ္ဘာတစ်သိန်း ပါရမီဖြည့်ခဲ့တယ်။

ကောင်းကင်မှာ ကြယ်ပွင့်တွေကို ရေလိုသာရမယ်။ မြတ်စွာ
ဘုရားသခင်ရဲ့ မျက်လုံးတွေဟာ ဘဝအဆက်ဆက် လှူခဲ့တာ ကြယ်ပွင့်
တွေထက် များမယ်။ မရေတွက်နိုင်ဘူး။

အနန္တ စကြဝဠာမှာ သမုဒ္ဒရာအစင်းစင်း ရှိကြတယ်။ အဲဒီ
သမုဒ္ဒရာရေထက် မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်က သွေးတွေကို ဘဝ
အဆက်ဆက်မှာ လှူဒါန်းခဲ့တာဟာ ပိုလွန်ခဲ့တယ်။

စကြဝဠာ အနန္တ မှာရှိတဲ့ ပထဝီမြေသား ကမ္ဘာလုံးတွေဟာ
တို့ကမ္ဘာလုံးကြီးလိုပဲ။ သူ့အဆိုင်နဲ့သူ ရှိတယ်။ အဲဒီကမ္ဘာလုံးက မြေ
သားထက်လည်း မြတ်စွာဘုရားသခင်ရဲ့ အသားတွေ လှူခဲ့တာဟာ များပါ
သေးတယ်မွေးရယ်။ ဘာကြောင့် ဒါလောက်ကြီးစွာသော အလှူကြီးတွေ
လှူပြီး ပါရမီဖြည့်ရတယ်ဆိုတော့ မြတ်စွာဘုရားသခင်ရဲ့ ကရုဏာတော်
ကလည်း မဟာကရုဏာပေကိုး။ နှလုံးသားက ပေးအပ်တဲ့ ကရုဏာ
အကျယ်အပြော အမျိုးအစားအလိုက်၊ အနှစ်နာခံခြင်း၊ စွန့်လွှတ်ခြင်းဆိုတဲ့
ပါရမီအလုပ်ဟာလည်း အမျိုးအစားလိုက်ပြီး ကွာခြားသွားရတယ်။ သိပ္ပံ
စကားလုံးနဲ့ဆိုတော့ စကားလုံး နည်းနည်း ကြမ်းသွားတယ် မွေးရေ...။

ဆရာဝန်တစ်ယောက် စကားလုံးနဲ့ သုံးရရင် အချစ်ဆိုတာ သိပ္ပံ
ပညာလိုပါပဲ။ သိပ္ပံပညာဟာ လက်ခံကျင့်သုံးတဲ့ သိပ္ပံပညာရှင်ရဲ့ နှလုံး
သား အတိမ်အနက်အလျောက် လူ့ဘောင်ကို အကျိုးပေးတဲ့ နေရာမှာ
ကွာခြားသွားတယ်။

သိပ္ပံပညာရှင်က ယုတ်မာရက်စက်တဲ့လူဆိုရင် သိပ္ပံပညာဆို
လူသားတွေ အသက်ရှည်ဖို့၊ သစ်ပင် ပန်းမန်တွေ ရှင်သန်ရေးနဲ့ အသုံးပြု

မို့အစား လက်နက်တွေနဲ့ ရောဂါပိုးတွေကိုသာ ထုတ်လုပ် ဖန်တီးပေးမှာပဲ။

သိပ္ပံပညာရှင်ရဲ့ နှလုံးသားက သိမ်မွေ့နူးညံ့တဲ့ ကရုဏာရှင် ဖြစ်ခဲ့ရင်လည်း သိပ္ပံပညာနဲ့ အနာဂတ် လူ့ဘောင်ကို သာယာလှပအောင် ဖန်တီးသွားမှာပဲ။

အချစ်ဆိုတာလည်းမွေး၊ နာမည်ဖျက်သူတွေက ဖျက်နေတော့ 'အချစ်' ဆိုတဲ့ စကားလုံးဟာ နာမည်ဖျက်နေတယ်။ စာရေးတာတောင် ဝေဖန်ရေးဆရာ စာရေးဆရာကြီးများက အချစ်ဝတ္ထုများကို မရေးသင့်ဘူးတဲ့။ ဘယ်လိုအချစ်မျိုးကို စာမဖွဲ့သင့်ဘူးရယ်လို့ ပြောကြဖို့ ကောင်းပါတယ်။ သူတို့က သုခမိန့်တွေဆိုတော့ အတွတ်လို ဆေးပညာသမားက သူတို့နဲ့တော့ စကားနိုင်လှပပြောလိုပါဘူး။ တစ်ခုတော့ ပြောချင်တယ်မွေး။ အချစ်သည် တောင်တန်းများပေါ်တွင်လည်း ရှိ၏။ မြေပြင်တွင်လည်း ရှိ၏။

အချစ်သည် ဘုံနန်းပြာသာဒ်များတွင်လည်း ရှိ၏။ တံငယ်တွင်လည်း ရှိ၏။

အချစ်သည် လယ်ကွင်းများထဲတွင်လည်း ရှိ၏။ စက်ရုံများထဲတွင်လည်း ရှိ၏။

အချစ်သည် ပင်လယ်ပြာထဲတွင်လည်းရှိ၏။ သဲကန္တာရထဲနှင့် ဆိုအစစ်များထဲတွင်လည်း ရှိ၏။

လယ်သမားများ၏ နှလုံးသားထဲမှာလည်း ရှိ၏။ အလုပ်သမားများ၏ နှလုံးသားထဲမှာလည်း ရှိ၏။ လယ်သမားရဲ့ နှလုံးသားထဲမှာလေ အချစ်မရှိရင် စပါးနဲ့တွေ ဖွဲ့ပြာဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ စက်ရုံအလုပ်သမား နှလုံးသားထဲမှာလည်း အချစ်မရှိရင် စက်ရုံဟာ မီးနိုးတိတ်လို့ သွားနိုင်တယ်။

အချစ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို အရမ်းသုံးမှုကြောင့် အချစ်လည်း နာမည်ဖျက်ရဏေ။

အချစ်ကို ရာဂဆိုတဲ့ တပ်နှစ်သက်ခြင်း တဏှာနဲ့ ပေါင်းစပ်လိုက်တော့ အချစ်ရဲ့ အကျိုးသက်ရောက်မှုဟာ ခုန အတွတ်ရေးပြတဲ့

သိပ္ပံပညာလိုပေါ့၊ ယုတ်မာညစ်ညမ်းတဲ့ တဏှာရာဂအနေနဲ့ မိမိတို့ လိုချင်ခြင်း တစ်ခုတည်းကိုသာ ကြည့်တတ်တဲ့ အာသာအနာသက်ကို ပုံစံကူးပြောင်းပြီး လူ့ဘောင်ကို ဖျက်စီးသွားစေမှာပဲ။

အချစ်ကို ကရုဏာနဲ့ ပေါင်းစပ်လိုက်တော့ သာယာချိုပြည်တဲ့ လူ့ဘောင်အတွက် ဖန်တီးနိုင်ပြန်ရော၊ ကိုယ်တော့ ဘာပဲပြောပြော အတွတ်တစ်ကောင်ဟာ အချစ်ရဲ့ သားကောင်ပါပဲ။ အဲဒီအချစ်ကြောင့် သားတစ်ယောက် ရခဲ့တယ်။

အတွတ်ရဲ့ နှလုံးသားအချစ်ဆိုတဲ့ အနီးပြုပြုစင်စင် ပိတ်စနဲ့ ပိုက်ထွေးယူယူ မွေးဖွားခဲ့လို့ တွတ်နီဆိုတဲ့ သားလေးတစ်ယောက် ရခဲ့ပြီ။ တွတ်နီကို အိမ်ဖော်မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ တောနီလက်နက်ကိုင် အမျိုးသားတစ်ယောက်က မွေးခဲ့တဲ့ကလေးရယ်လို့ ပတ်ဝန်းကျင်က စွန့်ပစ်မှာ ခိုလို့ အတွတ်ကတော့ တွတ်နီကို အတွတ်ရင်ခွင်က မချခဲ့ဘူး။

ရစ်ချတ်သည် လိုနေရာရောက်လျှင်စာကို ဆက်ဖတ်နိုင်၊ သူ တုန်လှုပ်သွား၏။

“မိုနာ... မိုနာ ရစ်ချတ်ဟာလေ ဖေဖေသားအရင်း မဟုတ်ပါလား၊ အို... ဖေဖေ ရစ်ချတ်ကို ဖုံးထားတယ်”

မိုနာသည် ရစ်ချတ်မေးစရာကို လှမ်းကိုင်ကာ နေ့စောကြည့်၏။

“ရစ်ချတ်... စာကိုသာ ဆက်ဖတ်ပါဦး၊ ရစ်ချတ်ဟာ မိတ်ထိခိုက်လွယ် လိုက်တာနော်၊ အဆုံးအဖြတ်က မိုနာပေးရမှာပါ”

ရစ်ချတ်သည် စုတ်တရက် တုန်လှုပ်သွားကာ သူ့အမူအရာကို ပြန်ထိန်းလိုက်၏။ စာကို မိုနာနှင့်အတူ ဆက်ဖတ်ရင်း မိတ်ကတော့ မငြိမ်တော့ပေ။

ဘာဖြစ်လို့ အချစ်ပါရမီ ဒါလောက်ဖြည့်နေလဲ အတွတ်ရယ်လို့ မေးရင် တွေးကြည့်စမ်းမွေး။ အတွတ်တို့သာ မိဘအမွေအနှစ်တွေနဲ့ အစဉ်အဆက် ချမ်းသာခဲ့တယ်။ ကိုယ့်ပညာနဲ့လည်း လူ့ဘောင်အတွတ်လည်း အကျိုးပြုခဲ့တယ်။ မွေးဟာလည်း ဘဝမှာ အလှူအလှူနဲ့ ခံခဲ့ရတယ်ဆိုပေမဲ့ တို့များ ဆင်းရဲတယ်ဆိုတာ တိုက်ကြီးပေါ်နေပြီး ကားကြီးတွေ၊ မီးပြီး ခံစားနေရတဲ့ မိတ်ကတော့အနာပါ။ တခြားသူတွေမှာ ထမင်းစားရုံနဲ့ အောက်က ကရုဏာလိုဘဝမှာ ထမင်းတစ်လှုတ်စားဖို့ အတုနဲ့ပြန်စားခဲ့

ခံစားကြရတဲ့ ဒုက္ခတွေမို့လား။ အတွတ်တို့ အတိတ်ဘဝက ဘာ အကုသိုလ်တွေ ပြုခဲ့မှန်း မသိဘူး။ သံခဲရေအိုးအောက်က ကရွတ်လို အေးအေးလေးနဲ့ တမြေမြေဆွေးရတဲ့ ဝဋ်တွေလေ။ ဒါကြောင့် အဲဒီ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲက လွတ်ရပါစေကြောင်း အချစ်ပါရမီဖြည့်ပြီး အခွင့် အလမ်းကြိုသမျှ နီးစပ်ရာကို ကူညီနေခြင်းပါပဲ မွေး။

အာရောဂျ်မှာတုန်းက ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ရင် အတွတ်သင့်တော် တဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ မွေးပြောခဲ့တယ်လေ။ မြလက်စွပ်တစ်ခုကိုလည်း မွေးက လက်ဖွဲ့မယ်တဲ့။

အတွတ်ကလည်း မွေးနဲ့ ကိုကိုခိုင်ကို စိန်လက်စွပ်တစ်ကွင်း လက်ဖွဲ့ခဲ့တယ်။ မွေးရဲ့ လက်ချောင်းလေးပေါ်မှာ အတွတ်ကိုယ်တိုင် စွပ်ပေးခဲ့တဲ့ စိန်လက်စွပ်ဟာ ခုထိ အရောင်တဖိတ်ဖိတ် တောက်ပဆဲပဲ မို့လား။

အာရောဂျ်မှာ မွေး အတွတ်ကို လက်ဖွဲ့မယ်လို့ ပြောတဲ့ မြ လက်စွပ်ကိုဖြင့် တခြား အမျိုးသမီးတစ်ဦး တစ်ယောက်ရဲ့ လက်ပေါ်မှာ မတင်လိုပါ။ မွေးကိုယ်တိုင်ပဲ ဒီမြလက်စွပ်ကို မွေးလက်မှာ ဝတ်ဆင်ဖို့ အခွင့်သာပါစေလို့ အတွတ် ဆုတောင်းပါတယ်။

အတွတ်ရဲ့အချစ်ကို ဖွင့်ဟပြီး ပထမဆုံး ပြောစဉ်က မွေးက ပြောခဲ့တယ်။

‘စုလည်း မဆင်၊ နောက်ထုံးရှင်နှင့်၊ မြင်လျှင်ပင်ကို၊ ကြိုးပါလို လည်း။ ကုသိုလ်ကြမ္မာ၊ မိမိပါနဲ့...’ လို့ ကဗျာလေးကိုရွတ်ရင်း ဘယ်လို ပဲချစ်ချစ် ကုသိုလ်တို့ ကြမ္မာတို့ဆိုတာ ရှိသေးတယ်လို့ မွေးပြောခဲ့သေး တယ်။

ခုတော့ ရှင်တေဇောသာရကို ခွင့်ပန်ပြီး အတွတ်တောင်းပန်မယ်။ ရခိုင်မြေပေါ်မှာ ရခိုင်မင်းသမီးကိုမြင်တော့ ရှင်တေဇောသာရဟာ ရှင်သာ ရခိုင်တန်ဆောင်လော ကဗျာကို ဖွဲ့နွဲ့ခဲ့လို့ ခုထက်တိုင် အတွတ်တို့မှာ အကြောင်းဆုံတိုင်း သူ့ကဗျာလေးကို အတွတ်တို့ ရွတ်ဆိုခဲ့ရတယ်။

‘အရှင်တေဇောသာရဘုရား... အတွတ်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက် ကိုဖြင့် သနားချစ်ခင်စွာ စေတနာထားပြီး စကားလုံးတစ်လုံး ပြောင်းပြီး

ရွတ်ဆိုခွင့် ပေးပါ’လို့ အတွတ် ရွတ်ချင်တာကတော့လေ...
“စုလည်းမဆင်၊ နောက်ထုံးရှင်နှင့်၊ မြင်လျှင်ပင်ကို၊ ကြိုးပါလို၏၊ ကုသိုလ်ကြမ္မာ၊ မိကောင်းပါရဲ့...”

ချမ်းမြေ့လန်းပါစေ...

အတွတ်

ခေတ္တ ရခိုင်မြေ

မိနာသည် စာဆုံးလျှင် ရစ်ချတ်လည်ပင်းကိုဖက်၍ အားရစွာ ရွတ်ဆို၏။
“မိနာ... ဘာဖြစ်လို့ ငိုလဲမိနာ၊ ရစ်ချတ်ဟာ အိမ်ဖော်မသားမို့လို့ မုန်း သွားပြီလား၊ ဟုတ်လားမိနာ”

မိနာသည် ဖြည်းညင်းစွာ ခေါင်းခါယမ်းရင်း ရစ်ချတ်မျက်နှာကို မျက်ရည် ပြည့်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်၏။

“မိနာ ဘယ်လိုပဲလှလှ ဒီလိုအချစ်ကို တောင်းခံတဲ့စာမျိုး တစ်ခါမှ မရခဲ့ ဖူးဘူး၊ မိနာ ပတ်ဝန်းကျင်က တော်မီတို့၊ ဝီလီတို့ မိနာကို တောင်းခံတဲ့ အချစ်ဟာ နှင်းစက်တစ်စက်လောက်ပဲ။ အလှအတိုင်းအရှည်ရှိတဲ့ အချိန်လေးမှာပဲ သူတို့ အချစ်တွေ တည်မှာနော်။ ရစ်ချတ်ဖေဖေ အချစ်ကတော့ မိနာ ဒီစာဖတ်ရင်း ဘယ်လောက်ကြာမြင့် ရင့်သောင်းပြီး ခိုင်မာလာတယ်ဆိုတာ ဖတ်ရင်းဖတ်ရင်း သဘောပေါက်လာတယ်”

‘ဒီတော့... ဒီတော့’ ရစ်ချတ်သည် ဖိုးရိမ်စွာနှင့် စကားစ ထောက် လိုက်၏။

“ကိုယ်တို့ ရန်မဖြစ်ကြတော့ဘူးနော်ရစ်ချတ်၊ ဒီစာဟာ မိနာတို့ ရင်ထဲက အချစ်ကို ရင့်ကျက်အောင် ပြောပြနေသလိုပဲ”

“ရစ်ချတ်ဖေဖေ စာထဲမှာ ပါသလိုပါပဲ၊ တကယ်တော့ မိနာရဲ့ ရင်ထဲမှာ ရှိတဲ့ အချစ်ဟာ တန်ဖိုးရှိတဲ့အချစ် မိနာ ဖြစ်ချင်တယ်၊ ဒီတော့လည်း ဒီအချစ်ရဲ့ တန်ဖိုး ပမာဏအလျောက်တဲ့၊ စွန့်လွှတ်ရမယ်တဲ့၊ သည်းခံရမယ်တဲ့၊ ကြိုတင်ပြီး စွန့်လွှတ်ရမယ် အနာခံရမယ် အတိုင်းအရှည်ကိုလည်း မုန်းဆထားရမယ်တဲ့၊ ရှဲလှသားကို ယူလို့ ဒက်ဒီတို့မာမီတို့က မိနာကို စွန့်ပစ်တောင် မိနာလေ သူ့အဖို့... စွန့်ပစ်တဲ့ဒက်ကို ခံရတဲ့သတ္တိ ရှိလာပါပြီ ရစ်ချတ်”

“ဟေ... ဒါဘာလုပ်တာလဲ...”

အတွတ်အသံ နောက်ကကြား၍ နှစ်ယောက်သားဖက်ရင်း အတွတ်ဘက် လှည့်တာ စုံရပ်နေမိ၏။

“ကျွန်တော်နဲ့မိနာ ဖေဖေစာခိုးဖတ်မိလို့ ခွင့်လွှတ်ပါပေပေ”

“အေး... အဆုံးထိဖတ်ပြီးပြီပေါ့။ ဖေဖေရှေ့မှာထိုင်ဦး”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အတွတ်ရှေ့ရှိ ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ကြ၏။

“အခြေအနေအားလုံးကို နှစ်ယောက်လုံး သဘောပေါက်သွားပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“မိနာရော... ရစ်ချတ်ရဲ့ မိဘအရင်းတွေဟာ ဘယ်သူတွေဆိုတာကို သိတဲ့အချိန်မှာ ရစ်ချတ်အပေါ် ဘယ်လိုသဘောထားလဲ”

“မိနာဟာ အတွတ်ဆိုတဲ့ ဦးမိုးကောင်း ဆရာဝန်ကြီးရဲ့ ချွေးမပါ။ ဦးမိုးကောင်းရဲ့စာဖတ်ပြီးကတည်းက သူ့ယောက်ျားမရဲ့ အချစ်အပေါ် ခံယူတဲ့ သဘောထားကို မိနာ နားလည်လက်ခံလာပါပြီ။ ဒါကြောင့် မိနာ ဒေါ်ရှ်လာရဲ့ ချွေးမအဖြစ် လက်ခံဖို့လည်း အဆင်သင့်ပါပဲ”

ရစ်ချတ်သည် သူ့ချစ်သူ မိနာ၏ ယခုတစ်ခါလို မျက်လုံး၏ တည်ငြိမ်ခြင်း၊ စကားပြောပုံ သိပ်သည်းခြင်းမျိုးကို မတွေ့ဖူးပေ။ အတွတ်၏စာသည် မိနာအား အသည်းနှင့်နှလုံးနှင့် မိန်းကလေးအဖြစ်သို့ ပုံပြောင်းလိုက်တော့သည်။

“ကပ်စီက မနေ့က စာရောက်လာတယ်။ ဟိုမှာ အားလုံး အဆင်ပြေပြီတဲ့။ မိနာ စိတ်ဘာမှအပြောင်းအလဲမရှိဘူးဆိုရင် နောက်တစ်ပတ် ဘွားဘွားကြီးတို့နဲ့ အားလုံး ရန်ကုန်ကို ပြန်တော့နော်။ ဟိုမှာလေ သားတို့လက်ထပ်ပွဲကို ဘွားဘွားကြီးတို့အားလုံး စီမံပေးလိမ့်မယ်”

“ဒီတော့ သားတို့လက်ထပ်ပွဲကို ဖေဖေ မတက်ဘူးပေါ့” ရစ်ချတ်က မေးလိုက်၏။

အတွတ်သည် သက်ပြင်းရှိက်လိုက်သည်။

“သားကြီးရဲ့အောင်ပွဲ၊ မင်္ဂလာ ကျက်သရေ ဖြိုးဖြိုးဝေတဲ့ အချိန်ကိုကြည့်ပြီး ပီတိဖြစ်ရတဲ့ အရသာ အလှူကို ဖေဖေ တွတ်နီရဲ့ မိခင်ရင်းခံစားဖို့ ပေးလိုက်ပါတယ်သား။ ဖေဖေတို့ မွေးစားမိဘတွေဟာ ဝမ်းမနာရသော်လည်း ဇာတ်လမ်းရဲ့ အထွတ်အထိပ်ရောက်လို့ ဇာတ်ပေါင်းခါနီးရောက်ရင် ရင်နာရတဲ့ သူတွေပါ။ ကျေနပ်ပြီလား။ သားကို ဖေဖေဘယ်လိုပဲ ချစ်ပေမဲ့ ဝမ်းနဲ့မလွယ် သားမမည်ဘူးတဲ့။

ဖေဖေမှာတော့...

“ခရီးကြားဝယ် ခဏနားသည့်

အပန်းဖြေရာ ကွန်းမျှသာတည်း...”

တွတ်နီသည် မျက်ရည်တွေပြည့်ကာ တုန်ယင်သော သူ့လက်ဖျားဖြင့် အတွတ်လက်ကိုဆွဲ၍ နမ်းရှုပ်ရင်း မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျလာ၏။

“အန်ကယ်...အန်ကယ်...အန်တီ မကျည်းတန်ကို မယူတော့ဘူးလား”

မိနာသည် ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် မေး၏။

“ဒီစာကို မေမေလက်ထဲ အန်ကယ်ထည့်လိုက်မှာ။ မင်းတို့အန်တီ မကျည်းတန်ဆီ ရောက်အောင် ပို့ဖို့လေ။ သူ့ဆီက ပြန်စာအပေါ်တည်ပြီး အန်ကယ်ဘဝ ဆက်လက်လှုပ်ရှားရမှာမို့ မင်းတို့ရဲ့ အန်တီမကျည်းတန်နဲ့တွေ့ရင် အပြေပေးဖို့ သာ ဝိုင်းပြီးပြောကြပေတော့။ သားကြီးတို့ မင်္ဂလာပွဲမှာတော့ ရှ်လာကို တွတ်နီရဲ့မိခင်အဖြစ် ပွဲထုတ်ဖို့ ဖေဖေ ဘွားဘွားကြီးကို မှာလိုက်မယ်နော်။ ဖေဖေကတော့ ရခိုင်မြေကနေပြီး မကျည်းတန်အဖြေကို စောင့်နေတယ်လို့သာ အန်တီမကျည်းတန်ကို တွေ့ရင် မိနာ ပြောပြနော်...”

မိနာပါ အတွတ်လက်ကို နမ်းရင်း ငိုတော့သည်။

*

သူတို့အားလုံး အေးဆေးစွာ ပြန်သွားကြပြီ။

အတွတ်သည် တစ်ယောက်တည်း သူ့အိမ်လေးရှိရာသို့ ပြန်လာခဲ့၏။ လှေကားရင်းတွင် သူလိုပင် တစ်ယောက်တည်းသော သူငယ်လေးကို ထိုင်လျှုတ်တွေ့ရ၏။

“မောင်မျိုးသန့်”

‘ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်တော် ဆရာကြီးကို စောင့်နေပါတယ်’ မောင်မျိုးသန့်သည် လက်ထဲမှသော့ကို ငှမ်းပေး၏။ အတွတ်သည် သော့ကို မယူသေးဘဲ မောင်မျိုးသန့်ခေါင်းကို သူ့ရင်ခွင်ထဲတွင် ထားကာ ဖက်လိုက်၏။

“မင်း...မင်းတစ်ယောက် ငါ့ကို စောင့်ဖော်ရသေးတယ်နော်”

ပင်လယ်ပြင်သည် ဆည်းဆာညနေတွင် ရတနာများကို ဖြန့်ခင်းထား၏။

ချစ်

စင်နှင်းယု

သို့သော် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းနှင့် အထီးကျန်ခြင်းတို့သည် သဲသောင်မြေကို
လွှမ်းမိုးနေတော့သည်။

“ကုသိုလ်ကြမ္မာ၊ မိကောင်းပါရဲ့...”

အတွတ်သည် ကဗျာလေးကို ရွတ်ဆိုလိုက်၏။ မောင်မျိုးသန့်မျက်လုံး
များကမူ အတွတ်မျက်နှာကို ငြိမ်သက်စွာပင် ကြည့်နေ၏။ ကဗျာ၏ ရည်ညွှန်း
ခြင်းကို သုမသိပါပေ။

စင်နှင်းယု

၃-၇-၇၂

